SADE

JUSTINE

MARKI DE SADE

JUSTINE

YA DA ERDEMİN FELAKETLERİ

Çeviyazıları / Littera

Marki D. A. F. Sade, 1740 yılında Paris'te doğdu. 1814 yılında Charenton'da öldü. Hapishanede uzun yıllar boyunca kaleme aldığı eserleri, ancak Fransız İhtilali'nden sonra yayınlanma olanağı buldu. Ondokuzuncu yüzyılın en çok tartışılan ve okunan yazarlarından biri olmasına rağmen, tüm eserlerinin gün ışığına çıkabilmesi için Yirminci yüzyılı beklemek gerekecekti.

Justine
ya da Erdemin Felaketleri

D. A. F. De Sade

Çeviri

Birsel Uzma

Çiviyazıları

Kitabın Özgün Adı:
Justine ou Les Malheurs de la Vertu

Yazar:
D. A. F De Sade

Fransızcadan Çeviren:
Birsel Uzma

Yayıma Hazırlayan:
Hüseyin Demirel

Teknik Düzenleme:
Paxajans

Seri / Sıra No:
Çiviyazıları: 66 / Littera· 18

ISBN:
975-8086-60-X

Adres:
Sakız Sk. No: 6/9
Bahariye / Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 347 05 62 330 83 16 - 330 83 99
Faks: (0216) 418 26 01
E-mail: civiyazilari@civiyazilari.com
www: civiyazilari.com

Kapak:
Özcan Sapan

Baskı/Tarih:
Birinci Basım: 2000

Baskı:
Berdan Matbaası

İçindekiler

Editörden 9

Justine ya da Erdemin Felaketleri 19
İthaf 21

Birinci Bölüm 23
İkinci Bölüm 207

Çiviyazıları **Littera** dizisinde sanat ve sanat eleştirisi ürünleri yayımlanır. Littera, yarının bilgisini bugünden kurmak ve yaşamda karşılıklarını üretmek yolunda çaba harcayan yazar ve okurların buluştuğu bir yayın pratiği olmayı amaçlıyor.

Donatien Alphonse François, Marki de Sade, 2 Haziran 1740 tarihinde, Paris'deki Condé Oteli'nde, uygun deyişle "üst tabakadan zengin bir kadınla evlenme"sini gerektirecek kırsal kesim aristokrasisinin bir üyesi olarak doğdu. Bu nedenle de, 1763 yılında, 1790 yılında boşanacağı, soylu sınıftan gelen Renée Pélagie de Montreuil ile evlendi. Paris'de, Louis-le-Grand kolejinde eğitim gördükten sonra, kariyerine orduda devam etti, Yedi Yıl Savaşları'na yüzbaşı olarak katıldı. O dönemde sürdüğü soylulara özgü "yaşamı", hovardalığı hızla tepki çekiyor, hatta skandallara neden oluyordu. İlk kez 1763 yılında, geleneklere aykırı davranması ve zulümleri nedeniyle hapsedildi. Serbest bırakılınca, Bresse, Bugey, Valmorey ve Gex Eyalet-

leri Tümgenerali olan babasının görevini üstlendi.

1768 yılında yeniden tutuklandı. 1772 yılında, bir kez daha hüküm giymemek için İtalya'ya kaçtı. Gıyabında ölüme mahkum edilirken, Aix'de portresi yakıldı ve gizlice Fransa'ya girince, yakalandı, 8 Aralık'ta da Miolans Kalesi'ne kapatıldı. 30 Nisan 1773 tarihinde buradan kaçmayı başararak. Provonce'daki La Coste Şatosu'nda yaşamaya başladı. Ancak burada da skandallar kesilmeyince, 1777 yılında kaçmayı başaracağı Aix-Vincennes'de yeniden hapsedildi. Artık onun için cinsel hayatıyla değil, yazdıklarıyla skandallara yol açacağı dönem başlamıştı. Yazmaya, 1780 yılında başladığı biliniyor. "Kararsız" (Bir komedi oyunu-1781), "Bir Dinadamı İle Ölüm Mahkumu Arasında Diyalog" (1782), "Rüşvetçi" (trajedi-1783), Çılgın Deney (komedi-1783), Saf Koca (komedi-1783), bu ilk dönemin eserleridir.

1784 yılında Bastille'ye sevkedilen Sade, yazmayı sürdürüyordu. 1785 yılında, "Sodom'un 120 Günü"nü tamamladı. Ancak, bu eserden uzun yıllar kimsenin haberi olmayacak ve eser ancak 1926 yılında bulunabilecekti. "Justine" ile birlikte Sade'nin en ünlü eseri olan bu romanı da yakında Çiviyazıları'ndan okuyabileceksiniz. 1786 yında ise, "Aline ve Valcour"a başladı.

8 Temmuz 1787'de Sade'nin "Justine" serüveni başladı ve onbeş günde eserin ilk Justine olarak da bilinen versiyonunu bitirdi (Türkiye'de "Justine" ya da "Erdemle Kırbaçlanan Kadın" adıyla yayınlanan kitap, bu ilk versiyondur.) ve 1788 yılında, "Justine"yi tamamladı. 2 Nisan 1790 tarihinde Kurucu Meclis'in kralın tüm kararlarını geçersiz saymasıyla bırakılan Sade, "Justine"yi 1790 yılında yayımlattı. Ardından, "Oxtiern Kontu ya da Şehvet Düşkünlüğü'nün Felaketleri" ve "Felsefe Kitapçığı" 1791 ve 1793 yıllarında yayımlanacaktı.

Bu dönem, Sade'ı siyasal eylemler içinde buluruz; Picpus es Grubu'nun liderliğini üstlenmiştir. 1791 yılında yayınlanan "Parisli Bir Vatandaşın Krala Seslenişi" bu dönemin ürünüdür. Aynı yıl "Justine"yi de yayımlatır ama eserin kendisine ait olduğunu kabul etmemektedir. "Yasaların İhlali Üzerine Fikirler" ise ona büyük şöhret kazandırmıştır. Bu siyasi etkinlikleri yeniden tutuklanmasına ve idama mahkum edilmesine neden olacak, ama değişik transferlerle bu ceza infaz edilmeyecek ve Robespierre'nin düşürülmesiyle de bırakılacaktır. Yandaşları tarafından dışlandığı, yanlışlıkla göçmenler listesine kaydedildiği, üstlendiği işlerin altında ezildiği Direktuvar ve Konsüllük yıllarında, hayatta kalmaya çabalamakta, özgürlüğü için mücadele etmektedir. Bastille'de başladığı "Aline ve Valcour, ya da Aşk Cinayetleri" adlı eserini bu dönem tamamlayacak ve eser onun edebi yeteneklerinin bir kanıtı olarak kabul edilecektir. Öte yandan hâlâ "Justine"nin yazarı olduğunu kabul etmemektedir. Ama bu onu 1801 yılında, Kraliyet Hapishaneleri'ne gönderilmekten kurtaramayacaktır. 27 Nisan 1803 tarihinde, Charenton Kimsesizler Yurdu'na sevkedilir. Deli ilan edilmiştir.

Charenton'da, Kimsesizler Yurdu'nda ona, tiyatro eserleri yazma ve sahneye koyma olanağı tanınmıştır. Hatta 1813 yılında, "Gange Markizi" adlı eserini yayımlayabilmiştir. Burada, "120 Gün"ün artık kaybolduğuna emin olduğundan, 1804 ve 1807 yılları arasında, "Florbelle Günleri"ni yazmışsa da, bu eserin elyazmaları polisin eline geçmiş ve yazarın ölümünden sonra ailesi ve dönemin yöneticileri tarafından yakılmıştır. Yine burada, 1812 yılında, "Adélaide de Brunswick, Saxe Prensesi" ve 19 Mayıs ve 20 Kasım 1813 tarihleri arasında da "Isabelle de Bavière" adlı eserlerini kaleme almıştır. 29

Ekim 1814'de, 2 Aralık'daki ölümünden yalnızca otuz dört gün önce, son düzeltmeleri yapmıştır.

Aksi vasiyetine rağmen, dini törenle gömülmüştür.

Sade'in eserlerini ayırdedici yapan kuşkusuz, içeriktir. Geleneksel söylemi tümüyle karşısına almıştır. Felaketler, tutkular, tüyler ürpertici şatolar, zincirlerinden boşalmış bir şehvet vardır onda. "Bir şehvet düşkünüdür, edebi gelenekten kopmuş ve gelenekleri tanımlarken yozlaşmışlık temasını işlemiştir... hatta kurumların tam kalbinde bulmuştur kişiliğini... ve dünya ona varlıkların evrensel bayağılaşmasının gizli kanununu doğrulayan bir yer olarak görünmüştür. (1-P. Kolssowki: Hergele Filozof)

Bir filozof olarak önüne koyduğu başlıca hedef insanları, bir sürünün parçaları haline getiren, uyuşturan, güdükleştiren tüm inançları, kurumları birer birer çökertmektir. Bunu yaparken de, insanın temel güdüsüne, cinselliğe fütursuzca el atmış şiddet ve suç kavramlarını en uç noktalara kadar işlemiştir. Cinayet, tecavüz, ensest, sadomi, çocuk katilliği ve hatta yamyamlık onun el attığı konular arasındadır. Suç işleyen kahramanlarının hepsinde konuşan kendisidir ve yapılan tüm eylemler savunulur, varolan toplumsal değerlerin bir yargılanmasına dönüştürülür. Hırsızlık elbette yapılmalıdır, çünkü her şeyden önce ülkeyi yönetenler hırsızdır. Aynı şekilde cinayet ve tutku suçlarını tanımlamak da, gerçeğe nereden bakıldığıyla bağlantılıdır. Gırtlağına kadar suça ve pisliğe bulaşmış insanların dünyasında, onların belirlediği kurallara uymanın adı "erdem"se, Sade bunlara temelden karşıdır.

Sade'da, kavramlar sorgulanırken, cinsel olmayan bölümler çok azdır. Fikir yürütürken, felsefe yaparken, açıklamalarda bulunurken, bu temel güdüyü bütün bo-

yutlarıyla ele almayı amaçlar. Ancak "bu sapkınlıkları yıkıcı isteklerle gidermeye götüren içgüdüsel neden açıklanamaz -tersine sistemin çıkış noktasıdır- ama yönlendirilir, üzerinde düşünülmesi sağlanır. Dokunulmadan kalmak ya da kaybolmak riskine yaşanmadan mümkün olduğunca kullanılmak üzere teorik olarak öncelik tanınır. Böylece de yargılama yeniden başlar. Tanrı, iyilik, kötülük, adalet, tutku kavramları ele alınır.

Eserlerinde suç ve cinsel şiddetin kurbanı kadınlardır. Ama Sade'ın kadın düşmanı olduğu pek düşünülmez. Hatta bu açıdan, filozof ve yazar Sade ile şehvet düşkünü Sade Markisi kalın çizgilerle ayrılır birbirinden: "Beni bedensel, günaha ilişkin dayanılmaz bir perhize mahkum ederek mükemmel bir iş yaptığınızı düşündünüz" diye yazar cezaevinden onu yargılayanlara "ama yanıldınız, beynimi coşturdunuz, bana can vermek zorunda kalacağım hayaletler yarattırdınız."

"Eğer Sade'ın köleleştirilmiş, eril heveslerin ayrıcalıklı ve sistematik kurbanı bir kadın imajı benimsemekten mutlu olduğu düşünülürse, bu ancak yüzeysel bir değerlendirme olur." Sade'ın yıkıcılığı kuşkusuz sıradan cinsel oyunların çok ötesinde, daha farklı çok daha derin ve elbette daha da rahatsız edici bir başka düzeydedir. Şehvet düşkünlerinin dünyası, erkeklerin cenneti ve kadınların cehennemi değildir, daha çok güçlülerin cenneti ve zayıfların cehennemidir. Sade kışkırtıcılığını bu ender paradoksa (her türden cinsel aşırılığı bir tür şaşkınlık ve keyifsizliğin içine atarak sürükler. Erotik saplantılar adına cinsiyet ayrımı yapılmaması ya da daha keskin olarak, istekler konusunda ayrım yapmamak adına cinsiyet farklılığının bir kenara bırakılması söz konusudur.

Bu durum, Sade'ın yaşadığı dönem ve kültürle birlikte

ele alındığında daha iyi anlaşılacaktır. Kadın her şeyden önce, henüz birey kabul edilmemektedir. Yüzlerce yıl Avrupa'ya hakim olan Hıristiyan kültürü kadın bedenini günah yatağı saymış, cinselliğin de ancak üremeye hizmet ettiğinde kabullenebileceğini öngörmüş, cinsel kimlik ve kültür aşağılanmış, hor görülmüştür. Bu baskı, insanların yatak odalarına kadar uzanmakta, sevişmenin biçimini bile belirlemektedir. Çeşitli fantezileri uygulamak bir yana, düşünmek bile günahtır. Sık sevişmek günahtır. Tek bir pozisyonun dışında (misyoner) birleşmek, hamilelikte birleşmek, evlenmeden birleşmek günahtır ve idama kadar uzanan cezalarla yasaklanmıştır. Sadomik denen anal ilişki ise en büyük günahlardandır ve yapanlar, erkek kadın farketmez, öldürülür.

Cinselliğin böyle ağır hükümlerle sınırlandığı bir dünyada, çeşitli nedenlerle toplum dışında kalmış, sıradışı olmuş insanların bu yasak meyvelere uzanmaması da olanaksızdır. Nitekim, Ortaçağ boyunca yaşanan isyanların hepsinde bu "cinsel suçlar" bol bol işlenmiş, herhangi biçimde yasadışı kalanlar açısından bu cinsel "sapkınlıklar" onları tamamlayıcı bir imge olmuştur. Muhalefet, din düşmanlığı, şeytana tapma, sadomizm yan yana yürümüş, iç içe girmiş, birbirini tamamlayıcı olmuştur.

Öte yandan, soylu sınıf, kendisini tüm bu yasaklardan muaf tutmaktadır. Bu yasaklar, "yığınlar" için geçerlidir. Yönetenler ise elbette her şeyi yaşama hakkına sahiptir ve çoğu zaman ruhbanlar da dahildir buna. Ortaçağın köle isyanlarında en çok katledilenlerin papazlar olması elbette raslantı değildir. Kadını, diğer semâvi dinler gibi hâlâ ikinci sınıf kabul eden bu kurum, diğer konularda olduğu gibi cinsellik açısından da yönetenlerin afyonu ve kılıcıdır.

Sade'ı, böyle bir zamanın şehvet düşkünü genç Markisi olarak, diğer soylulardan ayıran, bütün bunları yaşamakla yetinmeyip, aynı zamanda anlatması ve daha da ileri gide rek bir yargılamaya dönüştürmesidir. Eserlerinin tamamı, büyük bir cesaretle bu gerçeklerin teşhirine, soyluların, rahiplerin iki yüzlü, aşağılık, iflah olmaz asalaklar olarak takdimine ayrılmıştır. Din, insansoyunun bağışlanamayacak büyük yanılgısıdır ona göre, Fransa'ya cumhuriyet ancak Fransızlar isterse gelecektir ve soygunculuğa, katilliğe, hırsızlığa zorlananların bu aşağılık soyluları, ruhbanları öldürmeleri anlaşılabilir bir durumdur.

Bu noktada, kadın düşmanlığından iyice uzaklaşmış oluyoruz. Nitekim Sade'ın eserlerinde, bütün bu aşağılanma görüntülerine rağmen kadınlar ana karakterdirler ve çok değişik özelliklere sahiptirler. Saflık ve erdem simgesi Justine'e karşı, ona tam tersi kişilikteki Juliet'te vardır ve Aline, Claireille, Leonore...

"Sade, kahramanlarının özelliklerini belirlerken, hem doğal düzenlemeler, hem de insanlar arası uzlaşmaların dahil olduğu özellikle karakterlere özgü kriterlerden hareket eder. Bu çifte belirteç temelinden seçer bağlantılarını. Bir yanda pasifler ve boyun eğenler, şehvet düşkünlerinin oklarına maruz kalanlar ve diğer yanda aktifler ya da kinciler, bu olgusal eşitsizlikten faydalanmayı tasarlayanlar vardır; ya da bir yanda eğitim ve dinin etkileriyle körelmiş zayıflar ya da saflar ve bu açıdan en küçük bir karşılık veremeyenler, diğer yanda, güçlüler, saf olmayanlar, içinde yaşadıkları dünyanın doğal ve sosyal çelişkilerinin bilincinde olup, normallik ilüzyonunu reddederek, içgüdülerinin bütün gücüyle aydınlığa kavuşmayı hedefleyenler, ya da yine, bir yanda kaybedenler, diğer yanda kazananlar."

Edebiyat ve düşünce tarihinin en önemli ve tartışmalı kişiliklerinden biri olan, Sade kişiliğinin tam olarak yerli yerine oturması için 20. yüzyılı beklemek gerekecekti. Gerçi daha yaşarken önemsenmiş ve ölümünden sonra da bu etki artmış, 19. yüzyıl edebiyatını derinden etkilemişti. Dostoyevsky gibi sanatçıların başucu yazarı haline gelmişti. Ancak 1930 yılında, Sade'ın Bastille'in taşları arasına gizlediği "Sodom'un 120 Günü"nün mucizevi biçimde bulunmasıyla, hem Sade'ın hem de Justine'in yazgısı daha da anlaşılır oldu.

Justine

"Sadom'un 120 Günü" bulununcaya kadar geçen 140 yıllık süre boyunca *"Justine"* düşünürün en önemli eseri olarak, dünya kültürünün klasiklerinden biri haline gelmişti bile.

Sade, yazmaya 40 yaşında, Bastille zindanında başladı. Türkiye'de talihsiz biçimde, "Justine yada Erdemle Kırbaçlanan Kadın" adıyla yayınlanan, gerçekte ise Justine'nin oldukça masum bir eskizi niteliğindeki "Erdemin Bahtsızlıkları"nı 8 Temmuz 1787 tarihinde kaleme almaya başladı ve 15 günde tamamladı. 1788 yılında ise, bu taslağı romanlaştırmaya başladı. Devrim sonrasında bırakıldıktan bir yıl sonra da romanı yayımladı.

Sade, yazar olarak imzasını atmamıştı, ama Justine'yi onun yazdığı herkes tarafından biliniyordu. Eser kısa sürede yasaklandı ve Sade yeniden tutuklandı.

1909 yılında, yazdığı ön çalışmanın bulunması ve 1930 yılında "Yeni Justine"in el yazmalarının bulunması, esere yeni bir çehre kazandırmıştı. Sade Justine ile sanılandan çok daha fazla uğraşmış ve yaşantısıyla eserinin ka-

deri birbirlerini çok fazla etkilemişti.

"Erdemin Bahtsızlıkları", daha çok bir romans, uzun bir öykü niteliğindeydi. Ailelerini kaybeden iki kızkardeş ten Juliette fahişeliği, Justine ise erdemi seçmişti. Justine'nin seçimi nedeniyle başına gelmedik kalmıyor, felaketten felakete soruluyor ve sonuçta, yıllar sonra soylu sınıfa katılan Juliette'yle karşılayordu. Ahlaksızlık kazanmış, erdem kaybetmişti.

"Justine ya da Erdemin Felaketleri" ise bu aynı konuyu süren, ama ayrıntılandıran bir felsefe kitabıydı. İlk versiyonda kısa kısa geçilen bölümler açılmış, pek çok yeni bölüm eklenmişti. Özellikle Justine'nin manastırdan kaçmasından sonraki bölümlerin bir çoğu ilk versiyonda yoktu.

Ancak asıl fark, ilk versiyonun, Justine'nin yanında hayli masum kalmasıydı. Cinayet ve soygunculuk, cinsel şiddet üzerine felsefesini açtığı bölümler, Justine'ye kurulu değerleri yargılayan, daha acımasız ve çok daha sert bir içerik kazandırmıştı.

Örneğin, ilk versiyonda manastırdan kurtulmalarını yine kilisenin kendisi sağlıyor, kızları rahipler çetesinden, bir başka rahip kurtarıyordu. Justine'de ise, kilise, papa da dahil olmak üzere toptan suçlanmakta, iflah olmaz bir yozlaşma ve ahlaksızlık örneği olarak tanımlanmaktadır.

"Sadom'un 120 Günü"nün artık kaybolduğunu düşünmesi de, kuşkusuz Justine'nin yazgısını etkilemiş, cezaevini andıran kapalı mekanlarda, manastırlarda ve şatolarda şiddet dozu yüksek cinsel seanslar bu kitapta ayrıntılandırılmıştır.

Sade şehvet oyunları için, özellikle dünyanın bir ucundaki şatoları ve tek başına duran evleri seçer ve böylece

romanlarını ürkütücü bir eksene yerleştiriyordu. "Sadom'um 120 Günü"nün geçtiği yer, ülkenin diğer yerleşimlerinden, uygarlıktan çok uzak -hem gerçek hem de mecazi anlamıyla- ıssız bir kaledir." (Noelle Chatelet) "Çift işlevlidir. Her şeyden önce izole olmak, şehvet oyunlarını düşkünlerinin yalnızlığı yalnızca pratiğe yönelik bir önlem değil, aynı zamanda bir varoluş tarzı, varoluş hazzıdır.

Justine'nin son versiyonu, "Yeni Justine" daha çok Juliette'nin romanıdır. Nitekim eser, birçok kaynakta "Juliette" olarak geçer. Bu son versiyonda final de değişiktir. Juliette, Justine ile yine karşılaşır ve başından geçenleri dinler. Ama üzüntü yoktur ve Justine'i trajik sondan önce şehvet oyunlarına alet etmekten geri kalmaz.

Üzerinde çok tartışılmış, erdemin aşağılanmasından çok, erdemin yüceltilmesinin bir örneği olarak da görülen, Justine imgesinin gerçekte, erdemin ve kadının saflığının simgesi olarak ele alındığı, kahramanımızın yaşadığı tüm talihsiz olaylara rağmen erdemli davranmaktan uzaklaşmadığı bu dünya klasiğini, cinsellik üzerine en yaygın "aşırı", "sapkın" eğilimiere adını veren Sade'ın başyapıtını ilgiyle okuyacağınızı umuyoruz. Böylelikle, ancak toplu eserleri basılırken, ustaya saygının bir gereği olarak yayınlanan ilk versiyonun, Türkiye'de eserin kendisiymiş gibi basılmasının, gerçekte ne büyük bir saygısızlık olduğunu da görecek, farkı okuyarak anlayacaksınız.

Justine
ya da Erdemin Felaketleri

En İyi Arkadaşıma

Evet, Constance, bu kitabı sana adıyorum; çok hassas bir ruh yanında, olabilecek en doğru ve en aydınlık düşünceleri kendinde toplayan, cinsinin temsilcisi ve onuru olan sana layık olmak, zavallı erdemin döktürdüğü gözyaşlarının dinginliğini tanımak. Şehvet oyunları ve din dışı safsataları dışlayışın, tüm etkinliklerin ve söyleminde sürdürdüğün aralıksız mücadelenle, bu anılardaki kişilikleri oluşturma ihtiyacı duyarken endişelenmedim senin için; bazı kalemlerin kinizmi (yine de mümkün olduğunca yumuşatılmış) korkutmayacaktır seni; zincirlerinden kurtulmak için inleyen kötülük, yakalandığı anda skandal çığlıkları atıyor. Tartuffe davası yobazları eseri; Justine'inki ise şehvet düşkünlerinin olacak. Onlardan pek şüphe etmiyorum: Senin de dile getirdiğin hedeflerim artık yadsınamayacak; düşüncelerin zaferim için yeterli ve senin tarafından beğenildikten sonra, ya da ev-

rensel olarak beğenilmek, ya da eleştirilerle yetinmek önemli değil.

Bu romanın (roman olduğuna inanılmayacaksa da) amacı, hiç şüphesiz yenidir; erdemin kötülük üzerinde yükselmesi, iyiliğin ödüllendirilmesi, kötülüğün cezalandırılması, bu tarz eserlerin genel çizgisi budur; bu kuralı yıkmak gerekmez mi?

Ama her yerde, zafer kazanmış kötülük ve kendi fedakarlıklarının kurbanı erdemden söz etmek; felaketten felakete sürüklenen bir bahtsızı; kötülüğün kırbacı olmuş; tüm ahlaksızlıklara göğsünü germiş; en barbar ve en canavarca zevklere maruz kalmış; en cesur, en özel safsataların tuzağına düşmüş; bunca acı, bunca felaket içinde, bunca yozlaşmışlığa karşı çıkmak için yalnızca hassas bir ruh, doğal bir düşünce tarzı ve fazlasıyla cesarete sahip olan; en ahlaksız durumları, en olağandışı olayları, en korkutucu sözleri, en enerjik hamleleri tek bir sözcükte toplayarak, tüm bunlardan, insanlığın daha önce hiç görmediği soylulukta bir ahlak dersi elde etmeyi amaçlamaktadır: Amaca bugüne kadar korkulmuş bir yoldan ulaşmaya bizi ikna edecektir.

Başarmış olabilir miyim Constance? Gözlerinde zaferimi onaylayacak bir damla yaş olacak mı? Justine'i okuduktan sonra, tek bir sözle şunları söyleyecek misin: "Oh! Günah'la ilgili bu tablolarla erdeme bağlılığımdan gurur duydum! Gözyaşları içinde nasıl da soylu! Nasıl da güzelleşiyor kötülüklerle!"

Ey Constance! Eğer bu sözcükler dökülürse dudaklarından, çalışmalarım ödüllendirilmiş olacak.

Birinci Bölüm

Felsefenin ana konusu, Tanrının insana önerdiği hedeflere ulaşması için sunduğu araçları geliştirmek ve bundan hareketle, bu zavallı iki ayaklı yaratığa, yaşamın güçlüklerle dolu yollarında ilerlemesi için, henüz tanımayı ya da tanımlamayı başaramadığı halde, yirmi farklı şekilde adlandırdığı bu kaderin garip kaprislerini bildirmek üzere önceden birkaç davranış yöntemi çizmek olacaktır.

Sosyal uzlaşmalarımıza bütünüyle saygılı ve bu uzlaşmalarla bize benimsetilmiş ketlemelerden uzaklaşmadan, buna rağmen güçlüklerle karşılaştığımız olur; kötüler güller toplarken, kendini bütün bu saptamaların üzerinde gören erdemlerle dolu özel insanlar, fırtınayı direnmektense teslim olmanın yeğlenebileceğini düşünmeyecekler midir? Kendilerine, ne kadar güzel olursa olsun erdemin, kötülüğe karşı savaşmak için fazla zayıf kaldığında, içinde yer alacağımız en kütü durum haline dönüşebileceğini ve her şeyin tamamen yozlaştığı bir çağda, en güvenli olanın diğerleri gibi davranmak olduğunu itiraf etmeyecekler midir? Daha

kesin bir dille ifade etmek gerekirse, edindikleri yanıltıcı bilgiler ışığında, Zadig'in Jesrad meleği ile ağız birliği içinde, sonuçta bir iyilik doğurmayan herhangi bir kötülüğün varolmadığını ve kötülüğe teslim olmanın iyiye ulaşmanın yollarından biri olduğunu söylemeyecekler midir? Aslında genel anlamda iyi ya da kötü arasında bir fark olmadığını; kötülük erdeme zulmettiğinde ve mutluluk günaha eşlik ettiğinde, olgular doğa açısından eşit olduğundan, başarısız olacak erdemlilerdense, mutluluğa ulaşan kötüler arasında yer almanın daha iyi olduğunu eklemeyecekler midir? Bu nedenle, yanlış bir felsefenin tehlikeli olabilecek safsatalarını engellemek önemlidir; esas olan, içinde hâlâ iyi prensiplere rastlanan yozlaşmış bir ruhun sunduğu zavallı erdem örneklerinin bu ruhu, en parlak ve en çekici ödüllerle dolu bu erdem yolunda iyiliğe ulaştırabileceğini göstermektir. Bir yandan Erdeme saygı duyan yumuşak ve hassas bir kadının direncini kıran bir yığın kötülükleri tanımlamak ve diğer yandan, yine aynı kadını ezen ya da yaralayan inançları dile getirmek korkutucu olacaktır. Ama felaketlerle dolu bu tablodan bir iyilik doğacaksa, bunları sunuyor olmaktan pişmanlık duyulabilir mi? Okuyan sağduyulu kişiler için Tanrının buyruklarına boyun eğmek gibi son derece gerekli bir ders çıkarabileceği bir olgu yaratmaktan ve kendi görevlerini eksiksiz yerine getirdiğine inandığımız birinin de Tanrı tarafından cezalandırılabileceğini görerek bizi görevlerimize yeniden yönelten kötü uyarılar oluşturmaktan dolayı birilerine kızılabilir mi?

İşte çalışmalarımıza yön verecek olan duygular bunlardır ve okuyuculardan, bu unsurları göz önünde bulundurarak, yarattığımız karakterlerin ağzından dökülecek yanlış sözler ve gerçeğe duyduğumuz aşk nedeniyle gözler önüne serme zorunluluğu hissettiğimiz, biraz fazla rahatsız edici durumlar için hoşgörü talep ediyoruz.

Kontes Lorsange, kaderi güzel yüzü ve ahlaksızca tutumlarıy la belirlenen ve Cythere arşivlerinden başka yerde rastlanmayan ünvanları ne kadar etkileyici olursa olsun, alanların haddini bilmezliği ve verenlerin aptalca saflığıyla tanımlanan Venüs rahibelerinden biriydi: Esmer, uzun boyluydu; çok özel anlamlı gözleri, tutkuları biraz daha artıran o şüpheci tavrı, içinde sakladığı düşünülen kadını daha büyük bir özenle arama isteği uyandırıyordu; biraz kötüydü; hiçbir prensibi yoktu; git gide tüm inançlarını yitiriyordu; ama yine de, kalbi duyarlılığını tamamen yitirecek kadar yozlaşmamıştı daha; onurluydu, inançsızdı: İşte Madam de Lorsange böyle biriydi.

Bu kadın, her şeye rağmen çok iyi bir eğitim almıştı: Parisli çok zengin bir bankacının kızı olarak, ondan üç yaş daha genç Justine adlı kızkardeşi ile birlikte, başkentin en ünlü manastırlarından birinde, on iki ve on beş yaşlarına gelene kadar eğitim görmüştü; bu ikiz kızdan ne bir danışman, ne bir eğitmen, ne bir kitap, ne de herhangi bir usta esirgenmişti.

İki erdemli genç kız için hiç de uygun olmayan o çağda, her şeylerini bir günde kaybettiler: Bir hileli iflas hikayesi, babalarının korkunç bir duruma düşmesine, üzüntüden ölmesine neden oldu. Karısı da cenazeden bir ay sonra peşinden gitti. Küçük öksüz ve yetimlerin ne olacağına iki uzak ve soğuk akraba karar verdi; borçlarından arta kalan mirastan payları herbiri için yüz ekü kadardı.

Kimse onlarla ilgilenmek istemediğinden, manastırın kapıları açıldı, drahomaları geri verildi, istediklerini yapmak üzere serbest bırakıldılar.

O andan itibaren Juliette adını benimseyen ve karakteri ve düşünce biçimi ile, bizim anlatacağımız olayların yaşandığı dönemde otuz yaşındaki kadar olgun olan Madam Lorsange, zincirlerini kıran korkunç olayları bir an bile düşünmeden, yalnızca ve yal-

nızca özgür kalmanın keyfini çıkarmakla ilgileniyor gibiydi. Daha önce de sözünü ettiğimiz gibi, on iki yaşındaki Justine ise, durumun ürkütücülüğünü daha iyi hissedebilecek içe dönük ve melankolik bir karaktere sahipti. Kızkardeşinin sanatçı ruhu ve zerafeti yerine, şefkat ve çarpıcı bir hassasiyetle yoğrulmuş Justine, kolaylıkla tuzağa düşmesine neden olabilecek bir saflığa, iç temizliğine sahipti. Bunca iyi niteliği olan bu genç kızın, doğanın Juliette'e verdiği güzellikten tamamen farklı, yumuşak bir dış görünüşü vardı; yüzünün bir çizgisinde muziplik, oyun, cilveler görülürken, diğer bir çizgisindeki utangaçlık, kibarlık ve çekingenliğe hayran kalınıyordu; genç bakire edası, duygu ve merak dolu büyük mavi gözler, büyüleyici bir ten, kıvrak ve esnek bir beden, çarpıcı bir ses, fildişi rengi dişler ve yeryüzünde görülmüş en güzel sarı saçlar; işte saflık dolu zerafeti ve muhteşem çizgileriyle resimlerden fırlamış gibi görünen büyüleyici küçük kızın genel görüntüsü böyleydi.

Manastırı terk etmek için onlara yirmi dört saat tanındı; yüz eküleriyle kendilerine bakılmasını isteyebilir ya da dilediklerini yapabilirlerdi. Juliette, kendi kendinin sahibi olmaktan dolayı mutlu, Justine'in göz yaşlarını silmeye çalıştı, bunu başaramayacağını anladığındaysa, teselli edeceğine azarlamaya başladı; daha duyarlı olmasını istiyordu; yaşının gerektirdiğinin çok daha üzerinde bir felsefe ile bizi kişisel olarak etkisi altına alan bu dünyadan acı duymamak gerektiğini; yaşadıkları şok acı verici olsa da, bunu dindirecek büyüleyici fiziksel zevkler bulmanın mümkün olduğunu söylüyordu; gerçek sağduyunun, acıları sürekli olarak artırmak yerine zevklerin sayısını iki katına çıkarmaktan başka bir şey olmadığı fikriyle bu yöntem daha temel bir nitelik kazanıyordu; tek yapılması gereken, bize acı verirken diğerlerine yarar getiren kendi içimizdeki bu sinsi duyarlılığı köreltmekti. Ama iyilik dolu bir kalbi katılaştırmak güçtü, mantıklı açıklamalara

inatla direniyor ve bu zevkleri onu parlak beyinlerin göz alıcı hatalarıyla teselli buluyordu.

Juliette, her ikisinin de yaşları ve görüntüleriyle başka kaynakları kullanabileceklerini, aç kalmalarının olanaksız olduğunu söylüyordu kız kardeşine. Komşularının evden kaçan kızını örnek gösteriyor, şu anda iyi bir konumda ve hiç şüphesiz ailesinin evinde olacağından çok daha mutlu olduğunu anlatıyordu; bir genç kızı mutlu edenin evlilik olduğu fikrinden sakınmak gerekliydi; kızlıkzarı ile ilgili kurallar ne kadar bağlayıcı olsa da, çekilecek birçok acı yanında, az da olsa zevk umudedilebilirdi; şehvet dolu bir yaşama teslim olmak yerine, sevgililerin aşkıyla güvence sağlayabilir ya da sayılarıyla teselli bulabilirlerdi.

Bu konuşmalar Justine'i korkutuyordu; kızkardeşinin sözünü ettiği utancı yaşamaktansa, utanç duymadan ölmeyi tercih edeceğini söylüyor, düşüncesiyle bile titrediği böyle bir yaşantıyı sürdürdüğünü görmesi halinde, onunla kalmayı kesinlikle reddeceğini vurguluyordu.

Yaşamla ilgili hedefleri öylesine farklıydı ki, iki genç kız, birbirlerine yeniden görüşme vaadinde bulunmadan ayrıldılar. Juliet'te, öngördüğü saygıdeğer kadına mı dönüşecek, erdemli olsa da temelde ahlaksızlıklaşabilecek eğilimlere sahip küçük kıza geri mi dönecekti? Diğer yandan Justine, insanın sefahat ve ahlaksızlığın kurbanı haline gelebileceği bir toplumda, gelenekleri riske atacak mıydı? Her ikisi de birbirleriyle vedalaşarak sabah olur olmaz manastırı terk ettiler.

Çocukluğu boyunca annesinin terzisinden çok şefkat gördüğünden, bu kadının yaşadığı drama duyarlı olacağına inanıyordu; onu bulacak, acılarını onunla paylaşacak, ondan iş isteyecekti... Kadın onu zar zor tanıdı; sert bir şekilde reddetti.

- Ah Tanrım! dedi zavallı kız, bu dünyada attığım ilk adımlar acılarla mı dolu olmalı? Bu kadın bir zamanlar severdi beni, bu-

gün neden geri çeviriyor? Ne yazık! öksüz ve yoksulum; bu dünyada dayanacak hiçbir şeyim yok, yardım alabileceğim ve sevgi görebileceğim insanları bile tahmin edemiyorum.

Justine, gözleri yaşlı, kilisenin papazını bulmaya gitti; yaşının verdiği coşkulu yürek temizliği ile durumunu anlattı ona... Dar beyaz bir giysi giymişti; güzel saçları büyük bir şapkanın içine özensizce saklanmıştı; belli belirsiz göğüsleri, iki ya da üç kat kumaş sarılarak gizlenmişti; güzel yüzü onu alt üst eden acılarla soluklaşmıştı; gözlerinden süzülen birkaç damla yaş onları daha da anlamlı kılıyordu.

Bana bakın, bayım, dedi din adamına... Evet, bir genç kız için ne kadar acıklı bir durumda olduğumu görüyorsunuz; annemi ve babamı kaybettim. Tanrı, onları, yardımlarına en çok ihtiyaç duyduğum yaşta aldı benden. Yıkılmış bir şekilde öldüler, bayım; artık hiçbir şeyimiz yok... İşte bana tüm bıraktıkları, diye devam etti, on iki altınlık varlığını göstererek... Ve başımı sokabileceğim hiçbir yerim yok... Bana merhamet edeceksiniz, değil mi bayım! Siz din elçisisiniz ve kalbim her zaman dini erdemlerle dolu oldu; taptığım ve temsilcisi olduğunuz Tanrı adına, bana ikinci bir baba olarak, ne yapmam gerektiğini söyleyin... Nasıl bir insan olmalıyım?

Merhametli papaz Justine'e göz ucuyla bakarak, kilise çevresinin son derece dolu olduğu, yeni bağışlar toplayabilmesinin pek mümkün olmadığı, ama eğer Justine kiliseye hizmet etmek, kendini adamak isterse, mutfaklarında onun için her zaman bir dilim ekmek bulunacağı cevabını verdi. Ama bunu söylerken, Tanrının temsilcisi elini çenesinin altına koymuş, bir kilise adamı için fazlasıyla dünyevi bir öpücük kondurmuştu, her şeyi fazlasıyla kavrayarak onu iten Justine:

Bayım, sizden sadaka ya da hizmetçilik yapacağım bir yer talep etmiyorum; bu iyilikleri ben yapardım, bunlar için yalvar-

mak zorunda kalmaya başlayalı çok olmadı; gençliğim ve yaşadığım felaketler nedeniyle tavsiye rica etmeye geldim, ama siz bunu çok pahalıya satmak istiyorsunuz.

Maskesinin düşürülmesinden utanan papaz, tecrite mahkum edilişinin daha ilk gününden iki kez reddedilmiş bu küçük varlığı, zavallı Justine'i derhal kovdu; Justine üzerinde ilan asılı bir eve girdi, beşinci katta mobilyalı bir oda kiraladı, peşin ödedi, acıdan çok hissettiği duyguların döktürdüğü gözyaşlarıyla girdi içeri ve kendinden duyduğu gurur tehlikeli boyutlara vardı.

Bu noktada onu bir süre için terk edecek; Juliette'e dönecek ve onun bu durumdan nasıl sıyrıldığını ve ancak kız kardeşi kadar olan varlığından, daha on beş yaşında, unvan sahibi, otuz bin lira geliri, çok güzel mücevherleri, şehirde ve kırda iki ya da üç evi olan, büyük itibar sahibi ve bakanlığa girmenin eşiğindeki bir adamın, Devlet Müsteşarı M. de Corville'in (Corville) kalbine, servetine ve güvenine sahip bir kadına nasıl dönüştüğünü anlatacağız. Yaşamı güçlükler içinde geçti, bundan hiç şüphemiz yok: Şu anda çağdaş bir prensin yatağını paylaşıyorsa da, genç kız izleyeceği yolu en utanç verici ve en güç yollardan öğrendi; gençliği ve tecrübesizliği sonucu eline düştüğü şehvet düşkünlerinin hoyrat aşağılamalarının izlerini hâlâ taşıyordu.

Juliette manastırdan çıktığında, komşuları olan genç kız arkadaşının adını verdiği kadını bulmaya gitti; kadının onu baştan çıkarmasına isteyerek izin veren Juliette, küçük çıkınını koltuğunun altına sıkıştırdı; oldukça kırışık mavi elbisesi, arkasına dökülen saçları, dünyanın en güzel yüzüyle, bazı pervasız gözlerden bile yaşlar dökecek bir halde ulaştı kadının yanına; başına gelenleri anlattı ve eski arkadaşına yaptığı gibi, onu da korumasına almasını istedi.

- Kaç yaşındasınız? diye sordu ona Duvergier.

- On beşimi yeni bitirdim madam, diye cevap verdi Juliette.

- Tabi daha önce hiç bu kadar korkunç bir duruma düşmemiştiniz... diye devam etti kadın.

- Ah! hayır madam, size yemin ederim, diye eteklerine kapandı Juliette.

Ama bazen bu manastırlarda, dedi yaşlı kadın... bir papaz, bir din adamı, bir arkadaş... Bana kesin kanıtlar gerek.

- Bu kanıtı bulmak size kalmış madam, diye cevap verdi Juliette kızararak.

Gözlükleriyle komik bir görünüme bürünen, görmüş geçirmiş bu yaşlı kadın:

Peki, dedi genç kıza, yapmanız gereken, burada kalmak, tavsiyelerime harfi harfine uymak, yapmanızı istediklerimi minnetle ve içtenlikle yerine getirmek, temiz, tutumlu, bana karşı içten, konuklarımıza karşı politik ve erkeklere karşı oyuncu olmaktır; on yıl içinde sizi hizmetçinizle birlikte köşenize çekilecek kadar iyi duruma getireceğim; ve benim evimde edineceğiniz sanat, size hayatınızın kalanında gereken her şeyi sağlayacak.

Bu açıklamaları yapan La Duvergier, Juliette'e küçük bir paket verdi; parası olup olmadığını sordu ve kız bu soruya yüz ekü sü olduğu biçiminde çok dürüst bir cevap verdi; cici anne bu parayla onun adına küçük bir yatırım yapacağını söyleyerek yeni pansiyonerini ikna etti ve paraya el koydu; bir genç kızın parası olması da gerekmiyordu zaten:

- Bu kötülük yapmanın bir yoludur, dedi ona, ve böylesine yozlaşmış bir çağda, aklıbaşında ve iyi yetiştirilmiş bir kız, onu herhangi bir tuzağa sürükleyebilecek şeylerden kaçınmaya özen göstermelidir. Sizin iyiliğiniz için konuşuyorum, küçüğüm, diye ekledi yaşlı kadın, bu yaptığımdan dolayı bana minnet duymalısınız.

Vaaz sona erdiğinde, yeni gelen arkadaşlarına tanıtıldı; evdeki odası gösterildi. Ertesi günden itibaren taze mal olarak satışa sunulmuştu.

Dört ay içinde, mal arka arkaya yaklaşık yüz kişiye satıldı; ki-

misi gülle yetiniyor, daha zarif ya da daha sapkın olan diğerleri yanında filizlenen goncayı da koklamak istiyordu (zira sorun henüz hallolmamıştı). Her seferinde La Duvergier onu sıkıştırıyor, bir düzene sokuyordu ve dört ay boyunca, tazelikle kandırıldı gelenler. Bu zorlu çömezlik dönemi sonunda Juliette, manastırda hizmetli olma hakkını kazandı; evin gerçek kızı olarak kabul edildi; artık hem acılarını hem de kazancını paylaşacaktı. Bir öğrendiği de şuydu: İlkokulda ihtiyatlı olmayı öğrenmişti, ama bu süre zarfında doğaya hizmet etmeye başlamıştı, tüm kuralları unutacak, tüm gelenekleri yozlaştıracaktı; kötülükle elde ettiğini gördüğü zafer, ruhunu bütünüyle çürütecekti; günah içinde doğduğunu hissediyordu; o zaman en büyüğüne ulaşınalı ve aynı hataları yapmasına ve aynı aşağılamaları yaşamasına neden olurken, bir fayda sağlamasına olanak sağlamayacak aşağı konumdan kurtulmalıydı. Fazlasıyla şehvet düşkünü yaşlı bir senyörün hoşuna gitmişti; mutlu etme sanatını çok iyi beceriyordu; sonunda sanat gösterilerinde, gezintilerde, Cythere'in emriyle gelen kordonblölerde onun yanında yer almaya başladı; ona bakılıyor, herkese gösteriliyor, isteniyordu ve bu zarif yaratık nasıl davranacağını çok iyi biliyordu; dört yılın sonunda, en yoksulu yüz bin ekü aylık geliri olan altı adamı mahvetti. Ön salması için daha fazlasına gerek yoktu; insanlar öylesine kör olmuştu ki, bir kadın ahlaksızlığını ne kadar ortaya koyarsa, listesine girmek isteyen de o kadar çok olurdu; değersizliğinin ve yozlaşmışlığının ölçüsü, onun için sergilenmeye cesaret edilen duygularla ölçülür olmuştu.

Juliette yirmi yaşına yeni girmişti ki, yaklaşık kırk yaşlarında, melek gibi genç bir adam olan Kont Lorsange, kölesi haline geldi ve çözümü ona adını vermekte buldu: On iki bin livrelik bir aylık bağlayacak, ondan önce ölmesi halinde tüm servetini ona bırakacaktı; genç kıza bir ev, uşaklar, bir özel hizmetçi, ve iki ya da üç yıl içinde geçmişini unutturacağı bir saygınlık sağladı.

Doğuştan sahip olduğu tüm duyguları ve aldığı iyi eğitimi unutan, kötülüğe ilişkin tavsiyeler ve tehlikeli kitaplarla zehirlenen, tek başına eğlenmekten, bir isim ve zincirlerden sıkılan zavallı Juliette, kocasının kalan günlerini kısaltabileceği gibi günahkâr bir fikre kapılma cesaretini gösterdi. Tasarladığı bu iğrenç proje hoşuna gidiyordu; fiziksel görünümünün ahlaki hatalarını örttüğü o tehlikeli anlarda sağlamlaştırıyordu ne yazık ki projesini; dileklerimizin karmaşıklığı ya da isteklerimizin aşırılığının çakıştığı ve kırdığımız ketlemelerin çokluğu veya aldığımız zevkin son derece keskin olmasıyla kendimizi yoksaydığımız anlarda. Düşler dağıldığında, yeniden dinginleşildiğinde, uygunsuzluk pek de önemli olmayacaktır, bu ruhsal hataların öyküsüdür; kimseye zarar vermediği bilinir, ama ne yazık ki hep daha öteye gidilir. Ne olursa olsun, yalnızca coşku patlamalarıyla ortaya çıkan bu düşüncenin, böylesine kışkırtıcı olabileceğini itiraf etmeye cesaret edebilecek miyiz? Lanetli düş gücümüzü canlandırıyoruz, oysa bu düş gücünün varlığı bile günah.

Madam de Lorsange, tüm gözlerden ırak tuttu kendini ve büyük bir gizlilik içinde, kocasının mezara gidişini hızlandıran korkunç günahlarının izlerini de gömdü kocasıyla birlikte.

Madam de Lorsange, kontes olduktan sonraki ilk serbest kalışında, eski alışkanlıklarına geri döndü; kendisinin de herhangi bir insan gibi olduğunu sanarak, biraz densizce olan davranışlarını yeniden sergilemeye başladı. Artık bir kapatma değil, hem sarayda hem de şehirde kabul edilmekten dolayı son derece mutlu, güzel akşam yemeği davetleri düzenleyen zengin bir duldu; bir zamanlar iki yüz altın karşılığında yatılan, tek kelimeyle yollu kadın, artık ayda beş yüz harcıyordu.

Madam de Lorsange, yirmi altı yaşına kadar parlak zaferler kazanmaya devam etti; üç yabancı büyükelçi, dört büyük çiftlik sahibi, iki piskopos, bir kardinal ve kralın emrindeki üç şövalye-

yi mahvetti; ama bir kez suç işledikten sonra ve özellikle de bundan mutlu olunduğunda durmak pek mümkün değildi ve zavallı Juliette'te ilkine benzer iki yeni cinayet daha işledi; bunlardan biri ona önemli miktarda para vaadeden sevgililerinden birini soymak içindi; Madam de Lorsange, bu adamın ailesi tarafından tanınmadığından bu korkunç eylemini gizlemeyi başardı; diğeri ise, yüz bin franklık mirasının ölümünden sonra ona verilmesini vasiyet eden bir hayranının mirasına daha erken kavuşmak içindi. Madam de Lorsange, bu korkunç olaylara, üç ya da dört çocuk cinayeti de eklemişti. Güzel vücudunu koruma kaygısı, entrikalarını saklama isteği ile, bu ahlaksızlıkların kendi içindeki kanıtını yok etme yolunu seçti; bu cinayetler açığa çıkmadığından, bu becerikli ve gözü çok yükseklerdeki kadının, her gün yeni bir enayi bulmasını engelleyecek kimse çıkmadı.

Refahın mümkün olan en korkunç davranış tarzını da beraberinde getirebileceği ve insanların mutluluk olarak adlandırdığı, düzensizlik ve yozlaşmışlık içinde bile yaşama yayılabileceği doğrudur; her yerde erdemi izleyen bu felaket örneği ve bundan sonra sunacaklarımız, dürüst insanların kafasını karıştırmasın. Suçun bu şekilde kutsanması yanıltıcıdır, sadece bir görüntüdür; bu başarılarının keyfine varanlar, onlara verilen cezadan bağımsız olarak, ruhlarında, onları sürekli kemirerek sahte ışıklarla aydınlanmalarını engelleyen ve içlerinde büyük zevkler yerine, bulundukları yere gelmelerini sağlayan suçların içlerini parçalayıcı anısını bırakan bir kurt beslenmezler mi? Kaderin işkence ettiği zavallının ise, kalbi teselli ile doludur ve sahip olduğu erdemlerden aldığı iç huzuru, bir süre sonra, insanların adaletsizliklerinin verdiği zarar telafi eder.

İşte, Madam de Lorsange'ın, yukarıda anlattığımız itibar ve saygınlığa sahip elli yaşındaki Corville'i kurban ederek çözüm getirdiği ve kendisi için sonsuza dek belirlediği de bu durumdur.

Madam de Lorsange'in dikkatli, sistemli ve politik davranışları sonunda ve dört yıldan beri yasal karısı gibi yaşadığı bu adam, Montargis yakınlarında çok güzel topraklar satın aldı, zamanlarının bir bölümünü bu sayfiyede geçirmeye başladılar.

Havanın güzelliği nedeniyle gezintilerini oturdukları araziden Montargis'e kadar uzattıkları bir akşam, her ikisi de geldikleri yoldan dönmek için fazla yorgundular, arabaları çağırtmak üzere gönderebilecekleri bir atlı bulmayı umdukları, Lyonlu zenginlerin kullandığı yolcu arabasının da uğradığı bir handa durdular. Az önce sözünü ettiğimiz yolcu arabası otele girdiğinde, basık ama serin salonda dinlenmekteydiler.

Arabadan inenleri seyretmek olağan bir eğlenceydi; yolcularla ilgili bahislere giriliyor ve bir orospu, bir subay, birkaç başpapaz ve bir keşişin adını veren, neredeyse kazanmayı garantiliyordu. Madam de Lorsange ayağa kalkınca, Corville de onu izledi, bu şaşırtıcı topluluğun hana girişini görmek onları eğlendiriyordu. Kimsenin kalmadığını sandıkları anda, bir süvari asker indi arabadan ve orada bulanan arkadaşlarından birini, dar, kötü bir hint ceketi ve kirpiklerine kadar sardığı büyük bir siyah tafta manto giymiş, yirmi altı ya da yirmi yedi yaşlarında bir kızı kollarından yakaladı. Kız bir suçlu gibi bağlıydı ve öylesine zayıftı ki, gardiyanların desteği olmasa yere düşecekti. Madam de Lorsange'ın ağzından dökülen şaşkınlık ve korku dolu çığlıkla genç kız arkasına döndü ve masumiyetinin güzel çizgilerine eklediği o dokunaklı acı ile daha da çarpıcı hale gelen, dünyanın en güzel yüzünü, en soylu, en keyifli, en ilginç ifadesini gözler önüne serdi.

Corville ve hizmetçisi, bu zavallı kızla ilgilenmekten alıkoyamadılar kendilerini. Yaklaştılar, gardiyanlardan birine bu talihsiz kızın suçunun ne olduğunu sordular.

Üç ayrı olayla suçlanıyor, diye cevap verdi süvari, cinayet, hırsızlık ve kundaklama; ama itiraf etmeliyim ki, ne arkadaşım

ve ne de ben, hiçbir suçluyu taşımaktan bu kadar rahatsız olmamıştık; bu dünyanın en sakin ve en dürüst kızı gibi görünüyor.

- Ah, ah! dedi Corville, halk mahkemelerinin olağan hatalarından biri söz konusu olamaz mı? ...Peki bu suçları nerede işlemiş?

- Lyon'a birkaç mil uzakta bir handa; her zaman yapıldığı gibi, kararın onaylanması için Paris'e götürülüyor, sonra idam edilmek üzere Lyon'a geri getirilecek.

Bu sırada yaklaşan Madan de Lorsange, anlatılanları duymuş, Corville'e alçak bir sesle, felaketlerle dolu öyküsünü kızın ağzından dinlemek istediğini söylemişti; aynı isteği paylaşan Corville, iki gardiyanı çağırarak durumu bildirdi. Gardiyanlar buna karşı çıkmaya gerek görmediler. Geceyi Montargis'de geçirmelerine karar verildi; uygun bir oda ayarlanması istendi; Corville tutuklu kızın sorumluluğunu üstlendi, kızın elleri çözüldü ve bir şeyler yemesine izin verildiğinde, ona duyduğu ilgiyi engelleyemeyen Madan de Lorsange'ın içinden şunlar geçiyordu: "Belki de masum olan bu yaratık bir cani muamelesi görüyor... Oysa ben, günaha ve ahlaksızlığa bulanmış olduğum halde, mutluluk ve refah içinde yaşayıp gidiyorum" Madam de Lorsange, biraz kendine gelen, gösterilmeye çabalanan sevgi ile biraz sakinleşen bu zavallı kızı, böylesine yumuşak görüntüsüne rağmen, hangi olaylarla kendisini böylesi üzücü bir duruma düşürdüğünü anlatmaya zorladı.

- Size hayat hikayemi anlatacağım Madam, dedi güzel bahtsız kız, kontese bakarak; bir masumun başına gelen felaketi sergileyeceğim; bu Tanrı'yı yaptıklarıyla suçlamak, Yüce Varlık'ın isteklerinden şikayet etmek, kutsal varlıkların isteklerine bir tür isyan olacaktır... Buna cesaret edemiyorum...

Bunları söyledikten sonra, bu ilginç kızın gözlerinden bir gözyaşı seli boşandı, kısa bir süre sustu ve hikayesine şu sözlerle başladı:

Adımı ve doğumumla ilgili bilgileri kendime saklamama izin verin madam; ünlü biri olmasam da, namuslu bir ailem vardı ve beni içinde bulmuş olduğunuz bu alçaltıcı durumun izlerini taşımıyordum. Anne babamı çok genç yaşta kaybettim; toplumda iyi bir yer edinebilmem için çok az şey bırakmışlardı bana ve uygun görmediğim yardımları reddediyordum; doğduğum kent olan Paris'de, hiçbir şeyin farkına varmadan, ailemden kalan az miktardaki parayla geçiniyordum; yoksullaştıkça, daha çok aşağılanıyordum; desteğe ihtiyacım oldukça, bulma umudum da azalıyordu; bu zavallı durumumun başlangıcında karşılaştığım tüm güçlükler, başıma gelen tüm korkunç olaylar içinden size yalnızca, başkentin en zengin düzenbazlarından birinin, M. Dubourg'un (Dubourg) evinde yaşadıklarımı anlatacağı. Evinde kaldığım kadın beni, sahip olduğu itibar ve zenginliklerle kaderimin beni karşı karşıya bıraktığı güç koşulları ortadan kaldırabilecek biri olarak ona göndermişti. Bekleme odasında uzun süre kaldıktan sonra içeri alındım; kırk dokuz yaşındaki Dubourg, yataktan yeni kalkmış, dağınıklığını zar zor gizleyen dökümlü bir sabahlığa sarınmıştı; tuvaleti yapılıyordu; geri çekilmelerini söyledi ve bana ne istediğimi sordu.

- Ne yazık ki mösyö, diye cevap verdim karmakarışık duygularla, daha ön dördüne bile gelmemiş yoksul bir öksüzüm; merhametinize muhtacım, acıyın bana, yanınıza alın.

Ve ben ona başıma gelen felaketlerin ayrıntılarını anlatırken, doğduğum ortamın buna hiç benzemediğini anlatırken zorlanıyor, hatta biraz acı çekiyordum; başıma gelen felaket sırasında, tüm bunları yaşarken, elimdeki üç beş kuruşu da harcamıştım... Yaşam koşullarımı kolaylaştırabilecek tek bir umudum, el becerim yoktu; felaketim her şeye yansıyordu, hassas bir ruhun kaldırabileceğinden çok daha büyük bir hızla artarak hem de... Dubourg beni dalgın dalgın dinledikten sonra, na-

muslu olup olmadığımı sordu.

- Ben bu kadar yoksul ya da zor durumda olmazdım mösyö, diye cevap verdim, eğer namusumu korumak istemeseydim.

Ama, dedi bana Dubourg, siz karşılığında bir hizmette bulunmazsanız, zengin insanların sizi desteklemesine ne sıfatla isteyebilirsiniz.

Ne tür bir hizmetten söz ediyorsunuz mösyö? diye cevap verdim; kibarlığım ve yaşım olup bitenleri anlamama olanak vermiyordu.

Bir evde sizin gibi bir çocuğun vereceği hizmetlere ihtiyaç duyulabilir, diye yanıtladı Dubourg; talep ettiğiniz şekilde kabul edilmeye ne yaşınız ne de görünümünüz uygun. Erkeklerin hoşuna gitmeye ve size bakacak birini bulmaya çalışsanız çok daha iyi olacak; sizin gösterişle sergilediğiniz erdem bu dünyada hiçbir işe yaramıyor, kiliseye gidebilirsiniz, boş sözler karnınızı doyurmaz. Erkeklerin en az hoşlandığı, pek açığa vurmasalar bile, en çok aşağıladığı şey, namuslu kadınlar; kadınların erdeminin bize ne faydası var? Bizim hoşumuza giden ve bizi eğlendirenler ahlaksız yaşayanlardır; namuslu kadınlarla ilgilenseydik rahip olurduk. Bizim sınıfımızdan biri bir şey verirse bunun tek nedeni karşılığını almaktır; sizin yaşınızda küçük bir kız, bedenini ondan istenenlere teslim etmeden, onun için ne yapılmasını umuyor olabilir?

Ah! Mösyö, diye cevap verdi kalbim sıkışarak, insanların kalbinde hiç dürüstlük ve merhamet kalmadı mı?

Kaldığı söylenemez, dedi Dubourg; bu kadar dile düşmüşken, kalmasını nasıl beklersin ki zaten? Karşımızdakileri karşılığında hiçbir şey vermeden zorlama çılgınlığına kapıldık; namuslu yaşanan keyiflerin, onurumuzun okşanmasından başka bir şey olmadığını anladık ve bunlar çok karmaşık olduğu için, daha gerçek duygular istedik; örneğin sizin gibi küçük bir çocukla, şeh-

vet oyunlarının bize sunabileceği tüm zevklerin meyvesini sonuna kadar toplamayı bilmek gerekiyordu; bu da, karşılığı olmadan alınması zor ve olanaksız bir durumdur; liberal, din adamı kılıklı, cömert bir adamın onuru, en büyük zevklere kavuştuğu anda, hissedebileceği en basit zevk haline dönüşür.

Oh! Mösyö, böyle prensipler benimsenirse, yoksulların ölmesi lazım!

Kimin umrunda? Fransa'da gereğinden fazla insan yaşıyor zaten; sistem her zaman aynı olduğuna göre, insan sayısı çok olmuş az olmuş, devlete ne?

Ama, böyle kötü eğitilen çocukların babalarına saygı göstereceklerine inanıyor musunuz?

Bir baba onun huzurunu kaçıran çocukların sevgisini ne yapsın?

- O zaman onları daha beşikteyken boğalım!

Tabii ki, birçok ülkede bu yapılıyor zaten; Yunan geleneğinde var mesela; Çinlilerde ise yoksul çocuklar ya kendi haline bırakılıyor ya da öldürülüyor. Anne babalarından gelecek yardımlara güvenemeyecek ya da gayrımeşru veya istenmeyen çocuklar olmalarından dolayı devletin zaten çok olan yükünü artırmaktan başka bir işe yaramayan, bu yaratıkların yaşamasına izin verelim ki? Piçler, öksüzler, sakat çocuklar daha doğdukları anda öldürülmelidir; ilk anlarda, ilk saniyelerde, çünkü hiç kimse onların bakımını üstlenemez; toplumu ve toplumda yaşayanları, bir gün tehlikeli hale dönüşebilecek bir bağ aracılığıyla kirletirler ve asla faydalı olamazlar; bunlardan her bir toplum içinde, sağlıklı organların özsuyuyla beslenen, onları zayıflatan ve güçsüz düşüren tümörler gibidir; onu sevdiğiniz sürece, güzel bitkilere sarılarak bozan ve besleyici tohumlarını kemiren parazit bitkilere benzerler. Alt tabakadan insanları beslemek için verilen sadakalar için çığlıklar suistimal edici hale gelir; son ana kadar sakınılması ge-

reken değerli ve özel insan türü o kadar azdır ki! Senin hiçbir şey anlamayacağın bu politik konuşmaları bir kenara bırakalım çocuğum; değiştirmek sadece sana kalmışken, neden yakınıyorsun kaderinden?

- Tanrım, bedeli ne olacak kimbilir!

- Saçmalıktan, senin namus anlayışının yüklediğinden başka hiçbir anlamı olmayan bir bedel. Aslında, diye devam etti bu barbar adam ayağa kalkarak ve kapıyı açarak, sizin için tüm yapabileceğim bu kadar; kaderinize teslim olun, bana teslim edin varlığınızı; dilencileri sevmem...

Gözyaşlarım boşalıyordu, onları tutmam mümkün olmadı; inanın bana madam, adam yumuşayacağına daha da iğrendi benden. Kapıyı kapattı ve beni elbisemin yakalarından yakaladı; ona kendi isteğimle vermediklerimi zorla yaptıracağını söyledi kaba bir ifadeyle. O korkunç anda, yaşadığım felaket güç verdi bana; ellerimi kurtardım ve kendimi kapıya doğru attım:

- Siz iğrenç bir adamsınız, diye bağırdım kaçarken, Tanrı bana böyle ağır bir hakarette bulunduğun, bu iğrenç duyarsızlığın için hak ettiğin gibi cezalandıracaktır bir gün seni! Hem senin elinde hiçbir işe yaramayan bu zenginlikler, hem de barbarlıklarınla lekelenmiş dünyada bile nefes almayı hak etmiyorsun.

Koşarak, beni bu adama gönderen evsahibeme, nasıl karşılandığımı anlatmaya gittim; bu sefil ise, acımı paylaşmak yerine öğütler vermeye koyularak şaşırttı beni.

- Zavallı yaratık, dedi bana öfkeyle, insanların, harcadıkları paranın karşılığını istemeden, senin gibi küçük kızlara sadaka verecek kadar enayi olduğunu mu sanıyorsun? Dubourg sana çok iyi bile davranmış; yerinde olsam bana teslim olmadan evimden çıkmana izin vermezdim. Ama madem sana sunduğum yardımlardan yararlanmak istemiyorsun, ne istiyorsan onu yap, ama bana borçlusun; Yarın ya para getireceksin ya da hapse gireceksin.

- Madam, merhamet edin...

Ya evet, merhamet... merhamet insanı açlıktan öldürür!

- Ama ne yapmamı istiyorsunuz?

- Dubourg'n evine geri dön; onu tatmin et ve bana para getir; onu görmeye gideceğim ve geleceğini önceden haber vereceğim; becerebilirsem, yaptığın aptallığı affettirmeye çalışacağım; ondan senin yerine özür dileyeceğim, ama davranışlarınızı düzeltmeye bakın.

Utanmıştım, umutsuzdum, ne yapacağımı bilemiyor, herkes tarafından dışlanmış hissediyordum kendimi, neredeyse hiçbir dayanağım yoktu, Madam Desroches'e (evsahibemin adı buydu) onun istediği her şeyi yapacağımı söylemeye karar verdim. Bankacının evine gitti ve dönüşte bana, onu çok rahatsız bulduğunu söyledi; benim hakkımda olumlu düşünmesi için çok uğraşmıştı; yalvararak adamın beni ertesi sabah görmeyi kabul etmesini sağlamıştı; ama davranışlarıma dikkat etmem gerekiyordu, zira, bir kez daha itaatsizlik edersem, hayatımı hapiste geçirmem için bizzat uğraşacaktı.

Oraya vardığımda heyecan içindeydi Dubourg yalnızdı, önceki günden daha açık saçık bir giysisi vardı. Sinsi bakışları, kabalık, ahlaksızlık, her türlü taşkınlık fikriyle aydınlanıyordu.

- Desroches'e teşekkür edin, dedi bana sertçe, size bir an bile iyi davranıyorsam onun sayesindedir; dün yaptıklarınızın ne kadar aptalca olduğunu anlamalısınız. Soyunun ve bilin ki isteklerime en küçük bir direnç gösterirseniz, yan odada bekleyen iki adam, günlerce çıkamayacağınız bir yere hapsedecek sizi.

- Ama mösyö, dedim gözyaşları içinde ve bu barbar adamın dizlerine kapanarak, lütfen yumuşayın biraz, size yalvarıyorum; benden maruz kalmaktansa öleceğim şeyler istemeden yardım edecek kadar cömert olun... Evet, çocukluğumdan beri edindiğim prensiplere aykırı davranmaktansa bin kez ölmeyi tercih ede-

rim... Mösyö, mösyö, beni zorlamayın, size yalvarıyorum; yaşadığım bu iğrençlikler ve gözyaşları arasında mutlu edemez misiniz beni? İğrenme dışında bir duygu yaratamazken zevk alabileceğinizi düşünüyor musunuz? Umutsuzluğumun ortaya serilişiyle altında ezileceğiniz vicdan azabı, işlediğiniz suçu hatırlatarak tüketecek sizi...

Dulbourg'un sürdürdüğü iğrenç davranışlar devam etmemi engelledi; onu, yaşadığım acıların en korkunç araçlarından biri haline dönüştüren iğrenç tutkuları olan bu adamı engelleyebileceğimi nasıl düşünebilmiştim? Ağlayarak anlattıklarımla daha da tahrik olan, sözlerimi insanlık dışı bir keyifle dinleyen bu alçak adamın, bu sırada kendi günah dolu oyunlarını planladığına inanabilir misiniz madam! Ayağa kalktı ve beni, mantığın nadiren egemen olabileceği bir durumda ve bir nesnenin direnç göstermesinin çılgınlık olduğunu gösterecek kadar sert bir şekilde yakaladı, coşku içinde elbiselerimi çıkarırken, duyduğu isteğin tadını çıkarıyordu; zaman zaman bana hakaretler yağdırıyor... vuruyor... kötü davranıyor ya da okşuyordu... Oh! Anlatılmaz bir tabloydu Tanrım! Kalabalık ve şehvetin görülmemiş bir karışımıydı! Yüce Tanrı, hayatımın bu ilk tecrübesinde, tehdidi altında olduğum tüm kötülüklerin ortaya serilmesini sağlayacak bir suçla, başıma gelebilecek tüm felaketlerin dehşetini içime kazımamı istiyor gibiydi! Ama daha ötesi var mıydı? Hayır, tabii ki hayır; bunlar yeterliydi; şehvet düşkünü değilsem de, namusunu yitirmiş bir kızdım artık; Dubourg'un ateşi yaptıklarının etkisiyle sönüyordu, Tanrı kulunun ettiği hakaretlerle intikam alıyordu benden ve teslim olmadan önce kendimi kaybedişim, kurban olmaktan korudu beni.

Dubourg kabalıklarını artırmıştı; beni zaaflarını ortaya çıkarmakla suçladı... Yeni hakaretler ve çok daha onur kırıcı sövgülerle telafi etmeye çalıştı durumu; bana söylediği, iğrenç hayalgü-

cünün eseri olarak yapmayı denemediği kalmadı, karakterinin sertliği ve sapkınlığı onu ele geçirmişti. Beceriksizleştikçe, sabırsızlaşıyordu; hiçbir şey yapmak istemiyordum, kendimi sunmaktan öte: Yaşadığım vicdan azabı sona ermemişti... Yine de başaramamıştı, boyun eğişim isteğini azaltmıştı; sürekli olarak şefkat ve sertlik arasında gidip geliyordu... kölelikten hükümdarlığa... ahlakdışı zevklerin verdiği utanma duygusu içinde, kendi sınırlarımızı aşmıştık, bu durum beni daha tehlikeli saldırılara sürüklemekten kurtarmıştı. Bana orada, ertesi gün yeniden gelmek üzere söz verdirdi ve geleceğimden tam olarak emin olmak için, Desroches'e borcum olan parayı kesinlikle vermek istemedi. Bu tarz ve sonu iyi biten maceralardan büyük heyecan duyan kadının evine geri geldim, başıma gelen şeye bir üçüncü kez maruz kalamazdım. Parasını öderken durumu ona da bildirdim ve yaşadığım felaketi korkunç bir şekilde suistimal edebilen vicdansızın iğrençliklerini anlattım. Tanrının öfkesini onun üzerine çekmekten çok uzak olan beddualarım, onu yalnızca mutlu etmişti; sekiz gün sonra, ahlaksız kodamanın hükümetten gelirini ayda dört yüz bin altın artıracak bir vekillik görevi almayı başardığını öğrendim; kaderin bu tür oyunlarının kaçınılmaz sonucu üzerine düşüncelere gömüldüğüm bir anda, gözlerimde bir umut ışığı parlar gibi oluştu.

Desroches, bir gün bana gelerek, doğru düzgün davranmam koşuluyla, beni memnuniyetle kabul edebilecek bir ev bulduğunu söyledi.

Ah Tanrım! Madam, dedim ona, kendimi kollarına atarak, bu koşulu ben zaten kendim koyarın, nasıl memnuniyetle kabul edeceğimi bir bilseniz!

Hizmet etmem gereken adam, yalnızca rehincilikle değil, aynı zamanda da ona güvenebileceğine inanan halkı acımadan soyarak zenginleşen Parisli ünlü bir tefeciydi. Quincampoix sokağın-

da, bir evin ikinci katında, karısı olarak tanıttığı ve kendisinden çok daha kötü, elli yaşında bir yaratıkla beraber yaşıyordu.

Thérèse, diyordu bana bu cimri adam (gerçek adımı söylememek için kullandığım ad buydu) Thérèse, evimdeki en önemli erdem dürüstlüktür; buradan beş kuruş bile çalsanız, sizi astırırım, anladınız mı çocuğum. Şu anda, karım ve ben biraz ferah içinde yaşıyorsak, bu bitmek tükenmek bilmeyen çalışmalarımızın ve sonsuz kanaatkârlığımızın meyvesidir... Siz çok fazla yer misiniz, küçüğüm?

- Her gün bir iki dilim ekmek mösyö, diye cevap verdim adama, su ve biraz da çorba bulursam mutlu olurum.

Çorba! Tanrım çorba! Bak hayatım, dedi tefeci karısına, lüks düşkünlüğüne bak: Bu kalacak yer arıyor, bu bir yıldan beri açlıktan ölüyor ve bu çorba yemek istiyor; haftada bir gün, Pazar günleri üç dilim ekmek verilecek size kızım, ve yarım şişe su, her on sekiz ayda bir karımın eski elbiselerinden biri ve yıl sonlarında üç ekü para; eğer hizmetinizden memnun kalırsak, tasarruflarınız bizimkine uyarsa ve düzenliliğiniz ve çalışmanızla evimize refah getirirseniz tabi. Hizmetiniz pek önemli sayılmaz; bu altı odalı daireyi haftada üç kez süpürüp ve silmeniz, yataklarımızı yapmanız, kapıya bakmanız, peruğumu pudralamanız, karımın saçlarını yapmanız, köpeğe ve papağana bakmanız, mutfakla ilgilenmeniz, kapkacağı yıkamanız, bize yiyecek bir şeyler hazırlarken karıma yardım etmeniz ve günde dört ya da beş saatinizi iç çamaşırları, bereleri, çorapları ve diğer küçük giysileri yıkamakla geçirmeniz gerekiyor. Gördüğünüz gibi yapacak pek bir şey yok Thérèse; size de vakit kalacak, namuslu, ölçülü, özellikle de tutumlu olmanız koşuluyla, bu kalan vakti istediğiniz gibi kullanmanıza izin vereceğiz.

Kolayca tahmin edebileceğiniz gibi madam, bu tür bir işi kabul etmek için, benim kadar korkunç durumda olmak gerekiyor-

du; hem gücümün kaldıramayacağı kadar iş vardı hem de bana verecekleriyle yaşayabilecek miydim? Buna rağmen zoru başarmaya kararlıydım ve aynı akşam yerleştim eve.

Eğer içinde bulunduğum korkunç durum, sizi bir an olsun eğlendirirse madam, hatta sizi duygulandırdığını düşünme cesaretini verirseniz bana, bu evde gördüğüm cimriliği birkaç örnekle anlatmak isterim; ikinci yıl beni öylesine büyük bir felaket bekliyordu ki, acıları anlatmadan önce, eğlenceli ayrıntılar üzerinde durmadan edemeyeceğim.

Yine de madam, şunu bilin ki, M. du Harpin'in (Harpin) evinde, kendi odasının karşısına yerleştirilmiş bir sokak lambasından yansıyandan başka bir ışık yoktu; ne biri ne de diğeri çamaşır kullanıyordu: Benim hazırladıklarım ambara konuluyor, asla dokunulmuyordu; mösyönün ve tabii madamın ceketlerinin kollarında, bir çift manşet daha vardı ve bunlar her cumartesi akşamı yıkanıyordu; tüm çarşaflar, tüm peçeteler puanlıydı ve bütün bunların amacı lekelerin görünmesini engellemekti. Evde asla şarap içilmezdi, temiz su, diyordu Madam Harpin, insan için en doğal, en sağlıklı ve en az tehlikeli içecektir. Her ekmek kesişlerine, bıçağın altına bir sepet konuyor, düşen kırıntılar toplanıyordu. Yemeklere konabilecek parçalar dikkatle birleştiriliyor ve pazar günleri yağda pişirilen bu yiyecek, dinlenme günlerinin şölen yemeğini oluşturuyordu; yıpranacakları korkusuyla eşyalar silinmiyordu, hafifçe toz almak gerekiyordu. Mösyönün ve tabii madamın ayakkabıları çift pençeliydi, hâlâ düzgün ayakkabılarını giyiyorlardı. Çok daha garip bir olay da, bana haftada bir yaptırdıklarıydı. Evde, duvarları halı ile kaplı olmayan genişçe bir oda vardı; bir bıçak ile bu duvarların alçısının bir kısmını kazımam, daha sonra da ince elekten geçirmem gerekiyordu; bu işlem sonrasında elde kalan bölüm, her sabah mösyönün perukasını ve madamın topuzunu pudralamak için döktüğüm tuvalet pud-

rası haline geliyordu. Ah! Bu tür kötü insanların iğrençliklerinin başkalarına bulaşmaması için dua ettim! Sahip oldukları serveti korumak istemelerinden daha doğal bir şey olamazdı; ama bu başkalarının üzerinden beslenerek arttırılmalıydı. Harpin'in bu şekilde zenginleştiğini fark etmem için çok zaman gerekmedi.

Güzel mücevherleriyle üzerimizde kendilerince özel bir güce sahiptiler ve birçok insan, gerek komşumuz olmaz, gerekse patronumun eline düşmüş olmak nedeniyle kendisini çok iyi tanıyordu; duyduğum kadarıyla, daha kurnaz davranmayı becermiş olsaydık, otuz kırk altınlık bir kutu elimize geçecekti diyerek yakındığını duyardım karısına pişmanlıkla. Bu kutuyu geri vermekten duyduğu pişmanlığı gidermek isteyen Harpin, kutuyu çalmak istiyordu.

Hırsızlığın önemli olmadığı, hatta bir tür eşitsizliğin yaşandığı dünyada gerekli bile sayılabileceği, zenginliklerin dengesiz dağılımının bozulması gerektiği, hırsızlığı kanıtlanmış her yirmi kişiden yalnızca ikisi ceza gördüğüne göre, nadiren cezalandırıldığı üzerine uzun bir söylev çektikten sonra, Harpin'in bunu yapamayacağını, oysa hırsızlığın Eski Yunan'da onurlu bir davranış olarak kabul edildiğini, birçok halkın bunu kabul ettiğini, hatta teşvik ettiğini ve hem cesaret hem de zeka (tüm savaşçı toplumlardaki iki temel erdem) örneği olduğu kanıtlanan yürekli bir davranış olarak ödüllendirdiğini söyledikten sonra, ağzımdan tek bir sözcük kaçırırsam, Harpin'in cebime koyacağı, biri söz konusu kutunun bulunduğu çalışma masasını, diğeri ise yan dairenin kapısını açan iki anahtar ile yakalanırsam, itibarını kullanarak beni mahvedeceğini bildirdi; sürekli olarak benden bu kutuyu almamı istiyorlardı ve bu çok önemli hizmet için, iki yıl boyunca, kazancıma ek olarak bir ekü fazladan alacaktım.

- Oh! Mösyö, diye bağırdım bu öneri karşısında titreyerek, bir insan hizmetçisini bu şekilde lekeleyebilir mi? Elime verdiğiniz

bu silahı size yöneltrnemi kim engelleyebilir ve bir gün sizi kendi prensiplerinizin kurbanı haline getirirsem ne yapacaksınız?

Alt üst olan Harpin, acemice bir kurnazlığa başvurdu: Bütün bunları beni denemek için söylediğini, önerilerine karşı çıkmış olmamdan mutluluk duyduğunu bildirdi... kabul etmem halinde kaybetmiş olacaktım... Bu yalanın bedelini ödedim; kısa süre sonra bu kadar kesin bir dille reddetmiş olmakla hata yapmış olduğumu anladım: Bu tür kötü insanlar baştan çıkarmanın yollarını ararken dirençle karşılaşmaktan hoşlanmıyorlardı; teklifler bir kez yapıldı mı, maalesef kaçacak delik kalmıyordu: o andan itibaren ya suç ortağı, ki bu çok tehlikeliydi, ya da düşman olacaktınız, bu ondan da beterdi. O evi o anda terk etmem gerekirdi, ama yapacağım her iyi hareketin kötülükle cezalandırılması alın yazımdı!

Harpin olayın üzerinden bir ay geçmesini, yani o evde kalışımın ikinci yılının son dönemlerini bekledi; tek bir sözcük söylememiş ve onu reddedişimle ilgili en küçük bir serzenişte bulunmamıştı; ama bir akşam, birkaç saat dinlenmek için odama çekildiğimde, kapının yavaşça içeriden kapatıldığını duydum ve dehşet içinde, Harpin, bir komiser ve dört bekçinin yatağının yanında olduğunu gördüm.

Görevinizi yapın, mösyö, dedi kanun adamına; bu zavallı bin ekülük bir elmasımı çaldı, üzerinde ya da odasında bulacaksınız, buna hiç şüphem yok.

Ben, sizden bir şey mi çalmışım, mösyö? diye bağırdım allak bullak bir halde kendimi yataktan atarken; ben, aman Tanrım! Ah! Tam tersi bir durum olduğunu kime anlatabilirim? Bu işin beni ne kadar iğrendireceğini ve bunu yapmamın ne kadar imkansız olduğunu sizden daha iyi kim bilebilir?

Ama sözlerimin duyulmaması için fazlasıyla gürültü yapan Harpin, aramaya başlamaları için emirler vermeye devam ediyor-

du; sözü edilen yüzük döşeğimin altında bulundu. Bu kadar güçlü kanıtlar karşısında itiraz edemezdim; alelacele yakaladılar beni; ellerim bağlandı ve kendimi savunacak tek bir sözcük söylememe fırsat kalmadan hapse götürüldüm.

İtibarı olmadığı gibi, kimse tarafından da korunmayan bir zavallının davası, erdemin sefaletle örtüşmediği, bahtsızlığın sanığa karşı yeterli kanıt kabul edildiği bir ülkede kısa sürüyordu; burada, pek de haklı olmayan bir önyargıya göre, suç işleyebileceği düşünülen kişi bunu yapmış kabul ediliyordu; duygular suçlunun bulunduğu duruma göre değerlendiriliyordu ve masumiyet para ya da ünvanla kanıtlanmadığında, masum olma olasılığı olmadığı kanıtlanmış oluyordu.

Kendimi savunmaya çalıştım, bana verilmiş olan avukata en iyi savunma yollarını sağlamaya çabaladım, ama beni suçlayan patronumdu ve elmas da odamda bulunmuştu; onu çalmış olduğum çok açıktı. Harpin'in korkunç teklifinden söz etmeye ve başıma gelen felaketin onun intikam alma ve sırrım gizli tutarak, onun patronu haline dönüşen bir yaratığı mahvetme isteğinin meyvesi olduğunu kanıtlamaya kalkıştığımda, suçlamaya suçlamayla karşılık vermeye çalıştığımı iddia ederek, Harpin'in yirmi yıldan beri dürüstlüğüyle tanıdığını, böyle korkunç bir şey yapamayacağını söylediler. Beni Paris Adalet Sarayı'mn tutukevine gönderdiler; burada, bir suç ortaklığı yapmayı reddedişimin cezasını ödeyecektim; yavaş yavaş ölüyordum; beni yalnızca yeni bir suç kurtarabilirdi: Tanrı, en azından bir kez, suçun erdeme kalkan olmasını, yargıçların aptallığı sonucu içine düşeceği yıkımdan kurtarmasını istemişti.

Yanımda, yaklaşık kırk yaşlarında, güzelliğiyle olduğu gibi işlediği suçların türü ve sayısıyla da ünlü bir kadın kalıyordu; adı Dubois idi ve o da, zavallı Thérèse gibi, ölüme mahkum edilmenin arifesindeydi: Yargıçlar yalnızca ceza konusunda kararsızdı-

lar. Akla gelebilecek tüm suçları işlediği kanıtlanmıştı, onun için özel bir ceza yaratmaya ya da bir hemcinsimin kaldırabileceği en büyük cezaya çarptırmaya mecbur olacaklardı. Bu kadın bir şekilde ilgimi çekmişti; hiç şüphe yok ki bu işlediği suçlara ilişkin bir ilgiydi, zira bu ilginin temelinde, onu doğru yola döndürme isteği yatıyordu.

Bir akşam, aramızdan birinin yaşamını yitireceği günden belki iki gün önce, Dubois bana yatmamamı ve onunla birlikte, hücre kapısına en yakın yerde durmamı söyledi.

- Saat yedi ve sekiz arası, diye devam etti, dostlarımın çabaları sonucu tutukevi alevler içinde kalacak; şüphesiz birçok kişi yanacak, ama bunun bir önemi yok Thérèse, deme cüretini gösterdi bana bu vicdansız kadın; kendi iyiliğimiz söz konusu olduğunda diğerlerinin kaderi bizim için anlam taşımamalıydı; burada kesin olan, bizim kurtulacak oluşumuzdu; suç ortağı ve arkadaşı olan dört adam bizimle buluşacak, bizi özgürlüğümüze kavuşturacaklardı.

Size daha önce de söyledim madam, içimdeki masumiyeti cezalandıran Tanrı, suçu koruyucum aracılığıyla sunuyordu; alevler yükseldi, yangın korkunçtu, yirmi bir kişi yanarak öldü, ama biz kurtulmuştuk. Aynı gün, çetemizin, Bondy ormanında kaçak avcılık yapan bir yakın dostunun kulübesine gittik.

- İşte serbestsin Thérèse, dedi bana Dubois, şimdi nasıl bir yaşamın hoşuna gideceğine kendin karar verebilirsin, ama benim tavsiyem, gördüğün gibi seni de başarıya götürmeyen erdemli hayattan vazgeçmen; seni idam sehpasının ayaklarına kadar götüren bir iyilik, kurtaransa korkunç bir suç oldu; iyi bak, iyilik bu dünyada hiçbir işe yaramıyor ve kendini bunun için feda etmekten vazgeç! Genç ve güzelsin Thérèse: İki yıl içinde seni servet sahibi yaparım; ama seni bu tapınağa, erdemlerle dolu bir yoldan götüreceğim hayaline de kapılma: Kendi yolunu bulmak istiyor-

san sevgili kızım, çalışacak bir işten daha fazlası, entrikalar gerekir; kararını buna göre ver, bu kulübede güvende değiliz, birkaç saat içinde yola çıkmamız gerek.

- Oh! Madam, dedim iyilik meleğime, size çok şey borçluyum, bunu unutamam; hayatımı kurtardınız; bunun bir suçla gerçekleşmiş olması benim için çok korkunç; bu suçu benim işlemem gerekseydi, suça iştirak etmekten dolayı duyacağım acıdansa, bin kez ölmeyi tercih ederdim; her zaman kalbimde taşıyacağım dürüst duyguları terk edeceğime, her türlü tehlikeye atılırım ama; erdemin güçlükleri ne olursa olsun madam, suça eşlik eden tehlikeli saygınlığı tercih edeceğim. Tanrının lütfu sayesinde beni asla terk etmeyecek dini prensipler benim içimde yaşıyor; Tanrı yaşamı dayanılmaz kılıyorsa, bana daha iyi bir dünya sağlamak içindir. Bu umut beni rahatlatıyor, acılarımı dindiriyor ve Tanrının bana göndereceği tüm felaketlere meydan okuma gücü veriyor. Ruhumdaki bu neşe, bir suç işlemem halinde sönecektir ve bu dünyada cezalandırılacağım endişesiyle beni bir an olsun umut ettiğim dinginliğe kavuşturmayacak işkencelerle acı çekeceğim.

Bu düşünceler yakında hastanelik edecek seni kızım, dedi bana Dubois gözlerini kırpıştırarak; inan bana ve Tanrının adaletini bir kenara bırak, işkenceler ya da ödüller ardından gelecektir; tüm bu yaltaklanmalar, açlıktan ölmediğimiz sürece iyi olabilir ancak. Oh Thérèse! Zenginlerin katılığı yoksulların kötü davranışlarını meşrulaştırıyor; ihtiyaçlarımızı karşılamaya kalkıştıklarında, kalplerine insanlık hakim olmaya başladığında, bizim kalbimiz de erdemlerle dolabilir; ama bahtsızlığımız, sabrımız izin verdiği sürece, inançlarımız, köleliğimiz, zincirlerimizi artırmaktan başka bir işe yaramayacak, işlediğimiz suçlar yegane eserimiz olacak ve acımasızlığın bizim tahammülümüzü bile aşan boyunduruğunu çıkartmayı reddetmekle enayilik etmiş olacağız. Doğa bizi eşit yaratıyor Thérèse; kader başlangıçta hepimiz için eşit

olan kuralların dengesini bozmaktan hoşlanıyorsa da, güçlülerin kaprislerini yok etmek ve zorbalıklarının sonuçlarını tamir etmek bize düşüyor. Bu zengin insanları, bu ünvan sahiplerini, bu yargıçları, bu din adamlarını dinlemek, bize erdemi kabul ettirmeye çalıştıklarını görmek hoşuma gidiyor! Yaşamı sürdürmek için ihtiyaç duyulan varlıktan üç kat fazlasına sahip olunduğunda, hırsızlıktan korunma güçleşir; çevre tek dileği adalet olan kölelerle dolu olduğunda, bir suçla karşılaşmamak oldukça güçtür; günün her saati çevremiz en lezzetli yiyeceklerle dolu olduğunda, kanaatkâr olmak can sıkıcıdır; yalan söylemekten hiçbir çıkarı olmadığında insan, dürüst olmakta güçlük çeker!... Ama biz, Thérèse, seni putlaştırma çılgınlığına düştüğün bu barbar Tanrı bizi, otların arasındaki yılan gibi alçalmaya mahkum etmiştir; biz hor görülüyoruz, çünkü yoksuluz; bize zulmediliyor, çünkü zayıfız, sadakat sözcüklerinden bıkmış dudaklarımız ve güçlükler karşısında zorlanan adımlarımızla bizim, yaşamın kapılarını açan, koruyan ve kaybolmaktan kurtaran tek yol olan suçtan, kendimizi korumamızı istiyorsun! Bu sınıf servetlerini artırmak yolunda bizi kullanırken, sürekli olarak bağımlı olan ve aşağılanan bizler, kendimize yalnızca ızdırabı, umutsuzluğu ve acıyı, açlığı ve gözyaşını, namus suçlarını ve ölüm cezalarını ayırıyoruz! Hayır, hayır Thérèse, hayır; hayalini kurduğun bu inanç sistemi bizi aşağılamak için oluşturulmuştur. İnan çocuğum, inan bizi kötülüğe ihtiyaç duyacağımız bir konuma soktuğu ve kötülük yapma olanağı verdiği andan itibaren, kötülüğün yasalarını iyilik gibi kullanırız ve kötülük iyilikten daha kıymetlidir artık; bizi eşit yaratmıştır; bu eşitliği bozan, yeniden kurmaya çalışandan daha fazla suçlu sayılmaz; her ikisi de yaşadığı koşulların etkileriyle hareket ederler, her ikisi de onları izlemek ve tatmin etmek zorundadır.

İtiraf ediyorum ki, daha önce hiç sarsılmadıysam da, bu akıllı kadının sözlerinin çekiciliğiyle kafam karışmıştı; ama bir ses,

ondan çok daha güçlü bir ses, kalbimdeki safsatalarla savaşıyordu; teslim oldum ve Dubois'ya kendimi asla yozlaşmaya terk etmeyeceğimi bildirdim.

- İyi peki! diye cevap verdi bana, nasıl istiyorsan öyle ol, seni kötü kaderine terk ediyorum; ama eğer yakalanırsan, ki suç yerine erdemi seçtiğinde kaçınılmaz son bu olacaktır, en azından bizden söz etmemeyi hatırla.

Biz bu şekilde gevezelik ederken, Dubois'nın dört suç ortağı, kaçak avcı ile içiyordu ve şarap adamın kötülüklerle dolu ruhuna yeni suçlar esinliyor, eskilerini unutturuyordu; bu vicdansızlar düşüncelerimi öğrenir öğrenmez, suç ortaklığı yapmadığı için beni kurban etmeye karar vereceklerdi; ilkeleri, gelenekleri, sıkışıp kaldığımız iç karartıcı durum, inandıkları bir tür güvenlik duygusu, sarhoşlukları, benim yaşım, masumiyetim, her şey birbirine karışıyordu. Masadan kalktılar, toplandılar, Dubois'yla konuştular, ölüm kokan davranışları beni korkudan titretiyordu ve sonuçta, kendi rızamla ya da zorla isteklerini yerine getirmeme karar verildi: Bunu kendi rızamla yerine getirirsem, istediğim yere gelebilmem için bir ekü vereceklerdi; zor kullanmak zorunda kalırlarsa, olay yine de gerçekleşecekti; ama sırlarının gizli kalabilmesi için, tatmin olduktan sonra beni bıçaklayacak ve ağacın dibine gömeceklerdi.

Bu korkunç durumun bende yarattığı etkiyi anlatmama gerek yoktur sanırım, siz de anlayabiliyorsunuzdur; Dubois'nın ayaklarına kapandım, ikinci kez beni koruması için yalvardım: Bu namussuz yaratık gözyaşlarıma gülmekle yetindi.

- Oh! İşte buyrun!, dedi bana, daha şimdiden ne hale düştün!.. Ne! Bunlar gibi dört yakışıklı delikanlıya teslim olmak zorunda kalmak zorunluluğu seni korkutuyor mu? Paris'de, senin yerinde olmak için servetinin yarısını verecek en az on bin kadın olduğunu gayet iyi biliyorsun! Dinle, diye devam etti biraz düşündükten

sonra, sesini çıkarmaman koşuluyla, seni affetmeleri için bu komik adamları ikna edebilecek kadar etkim var üzerlerinde.

Aman Tanrım! Madam siz ne diyorsunuz? diye haykırdım gözyaşları içinde, emrinize amadeyim.

Bizi izleyecek, bize katılacak ve en küçük bir isteksizlik göstermeden yaptığımız her şeyi yapacaksınız: Buna karşılık seni kurtaracağım.

Tereddüte gerek görmedim; bu korkunç durumu kabul ederek, yeni tehlikelere koştuğumu biliyordum, ama bundan daha kötüsü olamazdı; beni tehdit edenlerden kurtulmamın bir yolu olmadığına göre, belki hayatımı garanti altına alabilirdim.

- Her yere giderim madam, dedim çabucak Dubois'ya, her yere giderim, size söz veriyorum; beni bu adamların elinden kurtarırsanız, hayatım boyunca sizi terketmem.

- Çocuklar, dedi Dubois dört hayduta, bu kız artık çetedendir, onu korumama alıyorum, buraya yerleştiriyorum; ona kötü davranınamanızı istiyorum; daha ilk günden işten soğumasın; yaşı ve temiz yüz ifadesi ile bize ne kadar faydalı olabileceğinin farkındasınızdır; ondan faydalanalım, isteklerimize kurban etmeyelim.

Ama adamların içindeki ihtiras, önüne geçilemez boyuttaydı. Hiçbir şey duyacak halde değildiler; dördü birden çevremi sardı, ateş gibi yanan gözleriyle yiyip bitiriyorlardı beni; büyük bir tehdit altındaydım; beni yakalamaya ve yok etmeye hazırdılar.

- Bu sınavı geçmesi lazım, dedi içlerinden biri, başka türlü bize katılamaz: Bir hırsızlık çetesine katılmak için erdem timsali olmak gerekmez değil mi? Bakire olmazsa bize daha çok hizmet etmez mi?

Sizin de anlayacağınız gibi, sözleri yumuşatarak aktarıyorum, madam, durumu basitleştiriyorum; Tanrım! Kullandıkları sözcükler öylesine adiydi ki, ne benim çekingenliğim ne de sizin terbiyeniz bunları olduğu gibi tekrarlamama izin verir.

Tanrım! Kurban durumundaydım ve sessizce titriyordum; soluk alma gücünü ancak buluyordum kendimde; dördünün önünde dizlerimin üzerine çökmüş, bazen kollarımı yalvararak yukarı kaldırıyor, bazen Dubois'ya yöneltiyordum.

- Bir dakika, dedi, Demir Yürek olarak çağırdıkları biri, çetenin reisi gibi görünüyordu, otuz altı yaşında, boğa gibi güçlü ve şeytan suratlı bir adamdı; bir dakika, arkadaşlar; herkesi mutlu etmek mümkün; madem ki bu küçük kız için namusu bu kadar önemli, Dubois'nın da dediği gibi, çıkarımıza kullandığımız sürece bu niteliği bizim için faydalı olabilir, namusunu ona bağışlayalım; ama tabii ki rahatlamamız lazım; kafamız yerinde değil Dubois, isteklerimizi yerine getirmezsen senin bile gırtlağını sıkabiliriz; ve madem ki Thérèse doğduğu gün kadar temiz kalmak istiyor, Dubois ateşimizi söndürürken, bu yaratık istediğimiz farklı pozisyonlara girerek, girmemizi reddettiği sunağın tütsüsüyle yakabilir bizi.

- Soyunmak mı! diye haykırdım, aman Tanrım! Ne istediğinizin farkında mısınız? Kendimi bakışlarınıza teslim edersem, bana kim yardım edebilir?..

Ama bana acımak ya da isteklerine gem vurmaya hiç de niyetli gibi görünmeyen Demir Yürek, bir küfür savurarak sert bir tokat atınca, itaat etmenin tek şansım olduğunu anladım. En az benim kadar zor bir duruma düşen Dubois'nın kollarının arasına yerleşti ve istediği gibi çıplak kaldığımda, ellerimi yere koydurdu ve bir hayvana benzetti beni; Dubois bu canavara yaklaşarak doğanın sunduğu her iki tapmakta da söndürdü ateşini; her sarsılışında var gücüyle bana vuruyordu; kuşatma altındaki şehrin kapılarına vurulan koç başı gibiydi. İlk saldırıların şiddetiyle geriledim; Demir Yürek öfke içinde, kaçarsam çok daha sert davranmakla tehdit ediyordu beni; Dubois tekrar tekrar saldırıya uğruyordu, adamlardan biri beni omuzlarımdan yakalamıştı ve sarsıl-

mamı engelliyordu; öylesine sertleşmişti ki, öleceğimi sandım; hiçbir darbeden kaçamıyordum.

Aslında, diye mırıldandı Demir Yürek kendi kendine, onun yerinde olsam, bu kadar zorlanacağıma kapıları açmayı tercih ederdim, ama istemediğine göre, teslim olmayacak demektir... Daha sert... daha sert Dubois!...

İkincisi bacakları arasında diz çöktürdü beni ve Dubois diğeri gibi onu da rahatlatırken, iki yöntem kullanıyordu; bazen ellerini tamamen açarak, çok sinirli bir şekilde, yanaklarıma ve göğüslerime vuruyordu; derken iğrenç ağzı tüm ağzımı kaplıyordu. Göğsüm ve yüzüm kıpkırmızı kesilmişti... Nefes nefeseydim, bana acıması için yalvarıyordum, gözlerimden yaşlar boşalıyordu; gözyaşlarım onu rahatsız etti, yeniden başladı; işte o anda dilimi ısırdı; göğüs uçlarım öylesine ezilmişti ki kendimi geriye doğru fırlattım, ama yakalanmıştım. Beni üzerine geri ittiler, her yanımdan sıkıştırılıyordum ve onu kendinden geçmişti bile...

Üçüncüsü birbirinden ayrı konmuş iki sandalyenin üzerine çıkarttı beni, altına yattı; bacaklarının arasındaki Dubois tarafından uyarılırken, cinsel organımın ağzına değebileceği biçimde eğilmemi sağladı; bu öldürücü tablonun onu nasıl isteklendirdiğini hayal bile edemezsiniz madam; istesem de istemesem de bazı basit isteklerini yerine getirmek zorunda kaldım... Tanrı korusun! Bu tür şeylerden zevk almak için nasıl bir sapık olmak lazım!... Ne isterse yaptım, onu boğuyordum, tamamen teslim olduğum bu iğrençlikler içinde tarifsiz bir şekilde sarhoş etmişti adamı.

Dördüncüsü, mümkün olan her yerime ipler bağladı; iplerin diğer ucunu elinde tutuyordu, benden yedi sekiz adım öteye oturmuştu; Dubois'nın okşamaları ve öpücükleri ile delice uyarılmış haldeydi; ayakta duruyordum; vahşi adam elindeki ipleri ani hareketlerle çekerek tahrik ediyordu kendini; sendeliyor, bazen dengemi kaybediyordum; her sendeleyişimde kendinden geçi-

yordu; sonunda tüm ipler aynı anda çekildi, öylesine ani bir hare ketti ki, adamın hemen önünde yere yuvarlandım; tek amacı da buydu zaten; alnım, göğsüm ve yanaklarım, bu çılgın coşkunun izlerini yansıtıyordu.

İşte çektiklerim madam; namusumu yitirdiysem de, en azından onurumu korumayı başardım. Biraz daha sakinleşen bu haydutlar, yola çıkmaktan söz etmeye başladılar ve birkaç iyi vurgun planladıkları Chantilly korusuna ulaşmak amacıyla hemen o gece Tremblay'a gittiler.

Bu türden insanların peşinden gitmek zorunda olmaktan dolayı tarifsiz bir umutsuzluk içindeydim ve en uygun zamanda onları terketmeye karar verdim. Ertesi gün Louvres yakınlarında, kuru ot yığınlarının üstünde yattık; Dubois'ya sığınmak ve geceyi onun yanında geçirmek istedim; ama varlığını, namusumu, kaygı duyduğum saldırılardan korumaya adamaktan başka projeleri var gibi görünüyordu. Adamlardan üçü çevresini sarmıştı ve bu iğrenç yaratık, gözlerimizin önünde, üçüne birden veriyordu kendini. Dördüncüsü ise bana yaklaştı, bu çete reisiydi.

- Güzel Thérèse, dedi, en azından geceyi sizin yanınızda geçirme isteğimi reddetmezsiniz umarım?

Korkunç bir tiksintiye kapıldığını fark etmişti:

- Hiç endişelenmeyin, dedi, gevezelik ederiz; isteğiniz dışında hiçbir şey yapmayacağım. Thérèse, diye devam etti kollarımı sıkarak, bizimle birlikteyken kendinizi temiz tutabileceğinizi düşünmeniz büyük çılgınlık değil mi? Bu durumu kabul etsek bile, bizimki gibi bir çeteye uygun düşer mi? Sizi harcamamız da saçma olur, sevgili çocuğum; bir şehire yerleştiğimiz zaman, cazibenizi kullanarak enayileri tuzağa düşürebiliriz.

Peki mösyö, diye cevap verdim, bu şekilde aşağılanmaktansa ölmeyi tercih edeceğime göre, size nasıl faydalı olabilirim ki? Neden kaçınama göz yummuyorsunuz?

Tabii ki göz yumamayız meleğim, diye cevap verdi Demir Yürek, ya bize hizmet edeceksiniz ya da isteklerimize karşılık vereceksiniz; içinde bulunduğunuz felaketin boyunduruğu bu, itaat etmeniz gerek; sizin de bildiğiniz gibi Thérèse, bu dünyada üstesinden gelinemeyecek hiçbir şey yok; beni dinleyin ve kendi kaderinizi yönlendirin: Benimle birlikte yaşamayı kabul edin küçüğüm, yalnızca bana ait olmayı kabul edin, ben de sizi, içine düştüğünüz kötü durumdan kurtarayım.

- Ben mösyö, diye haykırdım, metres olmak, hem de sizin gibi...!

- Söyleyin Thérèse, o sözcüğü söyleyin, namussuz diyecektiniz değil mi? Bunu kabul ediyorum, ama size başka şekilde de görünebilirim; farkettiğiniz gibi biz evlenemeyiz, farklıyızdır; evlilik, yalnızca dini bir törendir Thérèse ve herkes için eşit bir aşağılama içerir; biz buna asla yanaşmayız. Yine de mantıklı olun; sizin için bu kadar değerli olan bir şeyi nasılsa kaybedeceksiniz, kendinizi herkese sunmak yerine, bundan sonra desteğiniz, koruyucunuz olacak tek bir adama vermeniz daha iyi olmaz mı?

- Ama neden, diye cevap verdim, neden başka seçeneğim olmasın?

- Çünkü elimizdesiniz Thérèse ve en güçlü düşünce her zaman en iyisidir. La Fontaine bunu söyleyeli çok zaman oldu. Aslında, diye ekledi aceleyle, sizin yapmakta olduğunuz gibi, saçma sapan bir şeye bu kadar anlam yüklemek zırvalık değil mi? Sizin gibi bir kızın, erdemin, vücudunun bir yerinin biraz daha dar ya da biraz daha geniş olmasına bağlı olabileceğine inanması biraz saçma değil mi? Eh! Bu bölgeye dokunulmuş olup olmaması insanları ya da Tanrıyı neden ilgilendirsin? Dahası da var: Her varlığın doğadaki varoluş nedenini yerine getirmesi gerektiğine ve kadınlar, erkeklerin isteklerini yerine getirmek için yaratıldıklarına göre, bu yaptığınız, doğanın size atfettiği role karşı gelmektir; dünyada hiçbir işlevi olmayan, yani aşağılık bir yara-

tık olmayı istemektir. Sizin erdem kabul ettiğiniz ve çocukluktan itibaren, hem doğa, hem de toplum için hiçbir işlevi olmayan bu garip, saçma sapan iffet takıntısı, kafası fikirlerle dolu bir insan için kınanacak bir dik kafalılıktır. Neyse, beni dinlemeye devam edin sevgili kızım, sizin tarafınızdan beğenilmeyi arzuladığımı ve zayıflıklarınıza saygı göstermek istediğimi kanıtlayacağım size. Kılınıza bile dokunmayacağım, Thérèse, tüm değerinizi atfettiğiniz bu hayale dokunmayacağım; bir kızın sunabileceği tek şeyi vardır ve bedeninde taşıdığı Venüs birden çok tapınakta kutsanır; en azıyla yetineceğim; biliyor musun küçüğüm, Cypris tapınaklarının yanında, aşıkların daha büyük coşkularını tatmin etmek için yalnız kalabileceği, karanlık bur sunak daha vardır; işte ben bu sunakta yakacağım tütsülerimi; en küçük bir sakınca yaratmayacak bu tapınakta. Thérèse, olay sizi ürkütse de, güzel endamınız asla bozulmayacaktır; sizin için bu kadar önemli olan bakireliğinize dokunulmamış olacak ve neye yarayacağını umuyorsanız, tertemiz sunma şansınız olacaktır. Saldırılar ne kadar sert ve çok olursa olsun, bu bir kızı ele vermez; arı özsuyunu emdiğinde, gül goncası kapanacaktır; açıldığı bir daha hayal bile edilemeyecektir. Bu şekilde, on yıl boyunca birçok erkekle yaşamın tadını çıkaran ve sonrasında bu işi ilk kez yapıyormuş gibi evlenen kızlar vardır. Birçok baba, birçok erkek kardeş kızkardeşlerini bu şekilde bozmuş, kızlar daha sonra, kızlıklarını feda ederek namuslarını kanıtlamışlardır! Birçok rahibe, aileleri hiçbir şeyden şüphelenmezken, kendini tatmin etmek için aynı yolu kullanmamış mıdır! Bu, aşkla namusun birbirine zincirlendiği sır dolu bir durumdur... daha ne söyleyebilirim Thérèse? Bu varolan en gizli ve fazlasıyla istenilen bir tapınaktır; mutlu olmak için gereken her şey vardır burada, ev komşudaki büyük rahatlık, güç sarfederek erişilen, güçlükle içinde kalınan bir yerin büyük çekiciliğini yakalamaktan oldukça uzaktır; kadınlar bile kabul eder

bunu; sağduyularıyla bu tür zevklerden uzak durmak konusunda direnirlerse de, diğerlerini pek reddetmezler. Deneyin Thérèse, deneyin; ikimiz de mutlu olabiliriz.

- Oh! Mösyö, diye cevap verdim, bu sözünü ettiklerinizle ilgili hiçbir tecrübem yok; ama bana öğütlediğinizin bir sapkınlık olduğunu biliyorum, bence en büyük aşağılanmalarından biridir bu... asıl bu doğaya aykırıdır. Tanrı bu dünyada ceza dağıtmaktadır ve Sodom buna örnek olabilir.

Bu nasıl bir masumiyet küçüğüm, nasıl bir çocukluk! Diye yeniden söze başladı ahlaksız herif; sizi kim eğitti? Yine de daha dikkatli olmalısınız Thérèse, yanlış düşüncelerinizi düzelteceğim. İnsan ırkının çoğalmasını sağlayan meniyi reddetmek, varolabilecek en büyük günahtır. Yalnızca kendi istekleriniz için kullanmaya kalkarak işlenecek tek suçtur. Eğer bu meni üremeniz için konmuşsa içimize, onu geri çevirmek, doğaya karşı gelmek olur. Bu durumda, doğanın öngördüğü gibi üreme amacıyla kullanmayacak, şurada ya da burada kaybolup gitmiş, ne fark eder Thérèse? Üremeyi reddeden insan, meniyi kullanmayarak doğadan daha büyük bir suç işlemez. Oysa, doğadaki bizden kaynaklanan bu kayıplar, ancak koşulları oluştuğunda meydana gelmez mi? Önceliği belirleme olanağına sahip olmamız, aslında doğanın karşı olmadığı anlamına gelir. Her şeyinde varolan ve ona karşı çıkma olanağı sağlayan, dürüstlük ve sağduyu içeren tüm yasalara karşı olacaktır; geceleri yaşanan pislikler, meninin kadının hamilelik döneminde bir işe yaramaması, bu yasalarla belirlenmiş kayıplardır ve bize, bu kadar büyük anlam yükleme çılgınlığına düştüğümüz bu sıvı konusunda duyarlılık gösterirken, her gün yaşadığımız kayıpları farkedemediğimizi kanıtlamaktadır; üremeyi teşvik eder, ama üremenin de kendi öngörüleri dahilinde olması gerekir; kesinlikle çoğalmamızı ister; ona aykırı düşecek bütün eylemlerden kaçınmamız koşuluyla yapacağımız se-

çim onu ilgilendirmeyecektir; yaratma, yaratmaktan vazgeçme ya da yok etme işini bize bıraktığına göre, bizim için çok daha uygun olacak seçimi yaparak, ona boyun eğmek ya da karşı koymak gibi tarafımızı belirlemeliyiz; seçeceğimiz taraf onun bizim üzerimizdeki iktidarı ve etkinliğinin bir göstergesi olduğundan, buna göre de, karşı çıkma riskini daha güvenli bir şekilde ortadan kaldıracağından, onun zaten hoşuna gidecektir. Ah! İnanın buna Thérèse, doğa, bir kült haline getirme zırvalığına düştüğümüz sırların hiçbiri için fazla endişelenmez. Bize kurban edilen tapınak hangisi olursa olsun, tütsünün yanmasına olanak sağladığı anda, artık insan ona karşı gelmiyor demektir; üremeyi reddetmek, üremeye aracılık eden meninin harcanması, bu meninin harcanıp gitmesi, oluşan bir tohumun üretiminden uzun süre sonra yok edilmesi, bütün bunlar Thérèse, doğada hiçbir şeyi etkilemeyen hayali günâhlardır ve hizmet etmek yerine hakaret etmeyi tercih eden tüm diğer kurumlar gibi davranır.

Demir Yürek yalan söyledikçe coşuyordu ve kısa bir süre sonra, önceki gün bana eziyet ederkenki durumunda gördüm onu; verdiği dersi daha etkili kılmak için, pratiğe dökmek istiyordu; elleri, tüm direnmeme rağmen, hainin sızmak istediği tapınağıma doğru ilerliyordu... İtiraf etmeli miyim? Bu çirkin adamın sözlerinin çekiciliğiyle kör olmuştum; direncim biraz kırılmıştı; asıl önemli olanı kurtarmış olmaktan dolayı mutluydum; ne bu saçma sapan sözlerin tutarsızlığını ne de tehlikeye attığım şeyin ne olduğunu düşünemiyordum; devasa boyutlara sahip bu ahlaksız adam, bir kadınla uygun görülen tarzda bile birlikte olamayacakken, doğal kötülüğü sonucu, beni sakatlamaktan başka bir amaç gütmüyordu şüphesiz; bütün bunlara rağmen gözleri büyüleyiciydi; kendimi ona teslim edecek ve erdem adına günah işleyecektim; direncim kırılıyordu; daha şimdiden tahtı ele geçiren bu yalancı adam, bir tek şeye kitlenmişti ki, ana yoldan gelen bir

araba sesi duyuldu. Demir Yürek görevi uğruna isteklerini bir kenara bıraktı; adamlarını topladı ve yeni suçlara koştu. Kısa bir süre sonra çığlıklar duyduk ve kan içindeki haydutlar zafer edasıyla ve ganimetleri yüklenmiş halde geri döndüler.

Hemen kampı toplayalım, dedi Demir Yürek, üç adam öldürdük, cesetleri yolda duruyor, artık güvende değiliz.

Ganimet paylaşıldı. Demir Yürek benim de payımı almamı istiyordu; bana yirmi altın düşüyordu; bunu almam için zorladılar beni; parayı saklamak zorunda olmak bile içimi titretiyordu; acele etmemiz istendi, herkes yükünü sırtlandı ve yola çıktık.

Ertesi gün, Chantilly ormanında güvendeydik; adamlarımız, çorbalarını içerken, bu son eylemin onlara neye mal olduğunu tartışıyor, ganimetin toplamı olan iki yüz altını beğenmiyorlardı:

- Aslında, dedi içlerinden biri, bu kadar az para için üç adam öldürmeye değmezdi!

Yavaş olun dostlarım, diye cevap verdi Dubois, yolculara merhamet göstermemenizi istememin nedeni çaldığımız paranın miktarıyla değil, bizim güvenliğimizle ilgili; işlediğimiz cinayetler kanunların hatası, bizim değil: Hırsızlara katil muamelesi yapmaya devam ettikleri sürece, hırsızlık olayları cinayetsiz tamamlanmayacak. Her iki suç da aynı şekilde cezalandırıldığına göre, ilkini örtbas edebilecekse ikincisini neden reddedelim? İki yüz altının üç cinayetin karşılığı olmadığını zaten bilmiyor muyuz? diye devam etti bu korkunç yaratık. Olayları çıkarlarımıza uygunluğuyla bağlantılı değerlendirmemek lazım. Kurban edilenlerin hayatlarının sona ermesi, bizi hiç ilgilendirmez. Bu yaratıklara, canlı ya da ölü, bir metelik vermeyiz biz; ama her iki durumdan birinde olmalarından en küçük bir çıkarımız varsa, yararımıza olan seçeneği belirlemek için gerekeni yapmak zorundayız; eğer sağduyuluysak ve işimize hakimsek, bizim payımıza düşenle diğerlerinin payına düşen arasında mantıklı bir paylaşım

olmadığı çok kesin. Bazı durumları maddi olarak hissediyorsak da, diğerleri manevi açıdan etkiliyor bizi; oysa manevi duygular aldatıcıdır; tek gerçek olan, maddi hislerdir; bu nedenle, üç cinayet için iki yüz altın yeterli olmayabilir, ama bazen otuz metelik bile yetebilir, zira bu otuz metelik bizim için hiçbir şey ifade etmeyen üç cinayetten daha etkili olacak bir tatmin duygusu yaratabilir. Organlarımızın zayıflığı, düşünce çizgimiz, içinde yetiştirilmiş olduğumuz lanet önyargılar, dinin ya da kanunların yarattığı gereksiz terör, işte sersem insanları suç kariyerinde, büyük olana giden yolda bunlar engeller; ama korkusuz bir ruha sahip, güçlü ve kararlı, yapması gerektiği gibi kendisini başkalarına tercih eden insanlar, çıkarlarını başkalarınınki ile aynı terazide ölçmeli, Tanrı ve insanlarla dalga geçmeli, ölümü alkışlamalı ve kanunları hiçe saymalıdır. Başvurması gereken tek varlığa, kendi içine iyice gömüldüğünde, fiziksel olarak hiçbir şey hissetmese de, diğerlerinden ne çok yara almış olduğunu fark edecek, duyulmamış zulümlerle dolu bu bütünün küçük hazlarla giderilemeyeceğini anlayacaktır. Haz okşar onu, kendi içindedir: Günahtan etkilenmez, kendi dışında gelişiyordur; mantıklı adam, kendine yabancı olandansa, kendisine zevk vereni tercih eden ve ona keyifli bir heyecan veren için, herhangi bir kızgınlık duymasa da, yabancı şeyi feda eden değil midir?

- Oh! Madam, dedim Dubois'ya bu iğrenç saçmalıklara cevap verme izni isteyerek, mahkumiyetinizin elinizden kaçırdıklarınızla belirlendiğinin farkında değil misiniz? Bu tür prensipler dışında hiçbir şeyden kaygı duymamak için, biraz daha güçlü bir varlık olamak gerekir; oysa biz madam, sürekli olarak kaygı içindeyiz ve aşağılanıyoruz; tüm dürüst insanlar tarafından dışlanan, tüm yasalara göre suçlu olan bizler, başlarımızın üzerinde sallanan kılıcı keskinleştirmekten başka bir şey yapmayan sistemleri kabul edebilir miyiz? İçinde bulunduğumuz bu üzücü durumda,

toplumun içinde eriyip gidecek miyiz... Ahlaksız davranışlarımız ve yaşadığımız felaketler olmasaydı, bulunacağımız yere gelecek miydik; bu tür lafların bize uygun olduğunu düşünüyor musunuz! Kör bir bencillikle, diğerlerinin çıkarlarına karşı mücadele etmeye kalkışan birinin yok edilmemesini nasıl istersiniz? Toplum, kendi bünyesinde, kendisine karşı olduğunu bildiren birine tahammül edebilir mi? Ve kendini izole eden birey, diğerlerine karşı savaşabilir mi? Sosyal uzlaşmayı kabul etmeden, mutlu ve huzurlu olabilir mi? Toplum fedakârlıklarla beslenir, onu pekiştiren bağ da budur; söz konusu fedakârlıklar yerine sürekli olarak suç işleyen kişi, asıl kaygı duyulan varlık haline gelecek, çok güçlüyse saldırılara uğrayacak, zayıfsa hakkından gelmeyi başarabilecek ilk kişi tarafından kurban edilecektir; insanları kendi huzurunu korumaya ve bunu bozmak isteyen herkesi yok etmeye iten güçlü mantık, her koşulda yıkılmaktadır; suç çetelerinin sürekli olmasını olanaksız kılan mantık da budur: Diğerleri adına sert çıkışlar yaparak, içgüdüleri köreltmeye çabalamak gerekir. Herkesin yalnızca kendi çıkarlarını gözetmesi gerektiğini önerirseniz madam, diye ekleme cesareti gösterdim, bizim aramızdaki düzeni bile nasıl koruyacaksınız? Diğerlerini gırtlaklamak isteyen ve bunu, yalnızca kendi yandaşlarını birarada tutmak için yapan birini yönlendirecek vaktiniz olacak mıdır? Eh! İşte bu, erdemin, suça dayalı bir toplulukta bile gerekli olduğunu... Bu toplumun erdem olmadan bir an bile doğru yolda kalamayacağını kanıtlar!

Bize karşı sunduğunuz bu fikirler safsatadır Thérèse, dedi Demir Yürek, Dubois'nınkilerle ilgisi yoktur. Bizim suça dayalı birliğimizi destekleyen erdem değildir: çıkarlarımızdır, bencilliktir, dolayısıyla, gerçekliği olmayan bir varsayımdan ulaştığınız bu erdem söylevi yanlıştır; erdeme inanmayan ben, iddia ediyorum ki, grubun en güçlü adamıyım; yine de onların payını da almak için arkadaşlarımı boğazlamıyorum, zira yalnız kalmam ha-

linde, onların yardımıyla elde etmeyi düşündüğüm servete ulaşma yolundan mahrum kalmış olurum; onlar da aynı nedenle bana baş kaldırmıyorlar. Oysa sizin de gördüğünüz gibi bu neden egoist bir neden, en küçük bir erdem kırıntısı içermiyor. Toplumun çıkarlarına karşı tek başına mücadele etmek isteyen kişi ölümünü beklemelidir. Sefalet ve dışlanmışlık içinde varolmaktan başka seçeneği yokken, öleceği kesin değil midir? Toplumun çıkarı olarak adlandırdığımız şey, biraraya gelmiş kitlenin çıkarıdır; bu özel çıkarın genel çıkarlarla örtüşebileceği asla düşünülemez; peki hiçbir şeyi olmayanın neyinden vazgeçmesini istiyorsunuz? Vazgeçmesi koşulunda, sahip olduğundan daha fazlasını vererek hata etmekte olduğunu kabul etmelisiniz, pazardaki eşitsizlik sonuca ulaşmasını engelleyecektir; bu duruma düşmüş bir adamın yapabileceği en iyi şey, adil olmayan bu toplumdan uzaklaşmak, kendisi ile aynı pozisyonda olmaktan dolayı, küçük güçleri mücadele etmesi çıkarına olan faklı bir topluma hak tanımaktır; bu zavallıyı diğerlerinden uzak durmaya zorlayabilecek en büyük güç bu değil midir? Ama buradan sürekli bir savaş durumu doğacaktır. İşte! Doğada da aynı şey söz konusu değil midir? Aslında bize uygun olan durum bu değil midir? İnsanlar yalnız, kıskanç, zalim ve despottur, hiçbir şeyden feragat etmeden, her şeye birden sahip olmak ister; sürekli olarak elindekileri kaybetmemek, tutkularını ya da haklarını korumak için savaşır; yasa koyucu şöyle der: Bu şekilde kavga etmekten vazgeçin; bir şeylerinizden azıcık fedakârlık ederseniz, yeniden huzur sağlanacaktır. Bu uzlaşmanın koşulları konusunda gevezelik etmeyeceğim, ama asla boyun eğmeyecek iki tür varlıktan yana kullanıyorum desteğimi: Mutlu olmak için herhangi bir şeyden fedakârlık etme gereği görmeyen, kendisinin en güçlü olduğunu sananlar ve kendisini ona verilenden daha fazlasından fedakârlık ederken bulan, en güçsüzler. Toplum, yalnızca güçlü ve güçsüz varlıklardan oluşmaktadır; söz konusu

uzlaşma, hem güçlülerin hem de zayıfların hoşuna gitmediğinde, topluma uygun olmayan çok şey içeriyor demektir; önceden de varolan savaş durumu, herkesin kendi gücü ve sahip oldukları ölçüsünde varolmasına olanak tanımasından dolayı, bir toplumun, sürekli birinden alan ve asla diğerine yeterince vermeyen, adil olmayan uzlaşma sisteminin dışında kalmaktadır; buna göre asıl sağduyu, uzlaşma öncesinde hakim olan savaş durumunu tesadüfen de olsa yeniden vareden, bu uzlaşmaya koşulsuz bir karşı çıkış içinde olan, mümkün olduğunda hiçe sayan, vereceği zararın alacağından daha büyük olacağı kesin olan, yani en zayıf kişininkidir; zira uzlaşmayı kabul ettiğinde de durumu aynıdır: Ona zarar vererek en güçlü haline dönüşebilir; kanunlar onu içinden çıkmak istediği sınıfa geri döndürse de, içinde bulunacağı durum yaşamını yitirmekten, utanç ve sefalet içinde varolmaktan iyidir bizim için iki pozisyon söz konusu olabilir; ya suç işleyerek mutlu ederiz kendimizi ya da idam sehpasında engellerler mutsuz olmamızı. Sana soruyorum güzel Thérèse, güzel beynin bunlarla savaşabilecek söz bulabilecek mi?

- Oh! Mösyö, diye cevap verdim haklılığıma inancımın coşkusuyla, söyleyecek binlerce şey var, ama zaten bu hayatın, insanın tek nesnesi olması gerekmiyor mu? Geçtiği her aşamada farklı da olsa, temelde mantıklı davranması halinde, erdemin ödülü olarak ebedi mutluluğa ulaşmaz mı? Sizinle birlikteyim (her türlü mantığın ışığında bir şok olsa da, oldukça nadir bir durum olarak) burada suçun, kendini ona teslim eden ip kaçkınları için mutluluk getirebileceği düşünülebilir: Tanrının adaletinin intikamını almak için, bu ahlaksız adamı başka bir dünyada beklemediğini nasıl düşünebilirsiniz?... Ah! Aksini düşünmeyin bile, mösyö, sakın aksine inanmayın, diye ekledim gözyaşları içinde, bu bahtsızların tek kaygısıdır, sakın atlamayın; insanlar bizi terk ettiğinde, bizim için Tanrı değilse kim intikam alacak?

- Kim mi? Hiçkimse, Thérèse, tabii ki hiç kimse; bahtsızlığın intikamının alınması gerekmez zaten; bahtsızlar hoşlanıyordur durumundan, istiyordur; bu fikir onu rahatlatır, ama pek de yanlış sayılmaz; esas olarak acı çekmektedir; aşağılanması, acıları doğanın kanunlarına bağlıdır ve varoluşu, genel anlamda, onu ezen inanç kadar ereklidir; zorba bir hükümdar ya da hırsızın ruhunu kemiren ve karşı çıkamadığı gerçek de budur; ortaya koyduğu fikrin neden olduğu tüm zararları körlemesine kabul eder: Ona bu fikri veren doğanın sunduğu yegâne yol, kurallarını kabul ettirmesine olanak sağlayın tek yoludur. Bu gizli esinler bizi kötüye götürür; kötülük doğa için gereklidir, istediği, zorladığı da budur; suçlar henüz tamamlanmadığında, yalnızca kurallarla yönetilir ve dengeye olan talep artar; böylece korkusuzlaşır, ruhu kötülüğe vardığında duraksamaz olur; buna itildiğini hissettiğinde, kötülük yaparken herhangi bir endişesi kalmaz: Doğayı, direnerek hiçe sayar. Bizden dinden söz etmemiz istendiğine göre, ahlakı bir an için bir yana bırakalım. Genç ve masum kız, sarıldığınız, insanın Tanrı ile tek bağı olan ve varlığın yaratıcısına karşı görevi olduğuna inandığı kült, din, bu yaratığın varoluşunu geçersiz kılacaktır. Başlarına gelen olaylardan korkarken ilk insanlar, aralarından tanımadıkları soylu birinin, olayların gidişatını yönettiğine ve etkilediğine inanmışlardır. Zayıflığın özü, güce maruz kalmak ya da güçten korkmaktır; hareket kanunlarını, onu şaşırtan mekanizmaların iç gücünü doğanın içinde aramak, bulmak için henüz çok genç olan insan, doğanın kendisini kaynak olarak görmektense, ona bir hareket ettirici güç atfetmeyi daha kolay bulmakta ve doğayı inceleyerek onu etkileyen nedenleri bulmanın, bu devasa yapıyı tanımlamaktan daha güç olduğunu düşünmekte, hükümdarlığını kabul etmekte, ondan kültler yaratmaktadır. Bu noktada, her millet benzer gelenekler, bilgiler ve koşullarla kurulmuştur; sonra, halk sayısı kadar din, daha da son-

ra ise aile sayısı kadar tanrı oluşmuştur; bundan böyle tüm bu putların ışığında, insanın ilk körleşme ürünü olan bu garip hayaleti tanımak kolay olmuştur. Davranışlar farklıdır ama hep aynı şey yaşanmaktadır. Oysa, söyleyin Thérèse, aptallar düşsel bir varlık yaratılması ve buna hizmet edilmesi üzerine ipe sapa gelmez şeyler söylerken, akılcı bir insan gerçek ve hayatta varolan bir mutluluğun peşinden gidebilir mi? Ezop'un köpeği gibi, gölgesini kovalamak için kemiği terketmeli ve yanılsamalar için gerçek hazları terk etmeli midir? Hayır, Thérèse, hayır, Tanrı bu değildir: Doğa kendi kendine yeter; bir yaratıcıya hiç ihtiyacı yoktur; varolduğu düşünülen bu yaratıcıya, hiç ihtiyacı yoktur; varolduğu düşünülen bu yaratıcı, kendi güçlerinin ayrışımından, okulda savı kanıtsama olarak adlandırdığımızdan başka bir şey değildir. Bir Tanrı, bir yaratım anı, yani hiçbir şeyin olmadığı ya da her şeyin kaos içinde olduğu bir an tasarlar. Şu ya da bu durum kötü idiyse, neden Tanrı'nız varolmasına izin verdi? Bir iyi vardıysa, neden değiştirdi? Ve şu anda her şey iyiyse, Tanrı'nızın yapacak bir şeyi kalmamış demektir: Gereksiz olduğunda güçlü olabilir mi ve eğer güçlü değilse, Tanrı olabilir mi? Sonuç olarak, eğer doğa kendi kendine devinebiliyorsa, bir itici güç neye yarar? Ve eğer itici güç, hareket halindeki madde üzerine etkiyorsa, maddenin kendisi olmaktan nasıl ayrışabilir? Düşüncenin madde üzerine etkisini ve düşüncenin harekete geçirdiği maddenin hareketsizleşmesini kavrayabilir miyiz? Soğukkanlı olun ve bir anı düşünün, bu aptal boş hayali üretenlerin ona yüklemeye çalıştıkları komik ve çelişkili nitelikleri inceleyin: Birbirleri içine geçerken nasıl tahrip ettiklerini görün ve bireysel kaygılardan ve toplu yadsımadan doğan bu tanrısal hayaletin, bir an olsun inanmamızı, bir dakika olsun incelememizi hak etmeyen, insanın ruhunu alt üst eden, kalbini sıkıştıran ve mezardan, bir daha dönmemek üzere çıkmamış olması gereken adi bir hayaletten başka bir şey

olmadığını anlayın.

Bu ilk yalanların meyvesi olan gelecekle ilgili umutlar ya da kaygılar sizi hiç endişelendirmesin Thérèse; özellikle de bize kötü vuracaklardan vazgeçin. Sahip olduğunuz beş para etmez adı varlık, öldüğümüzde, yani bizi oluşturan elemanlar bir daha kopmamak üzere genel kütleye karıştığında, hayatta nasıl davranmış olursak olalım, başka biçimler halinde varlığımızı sürdürmek üzere doğanın potasında eriyeceğiz ve kendini delicesine erdeme adamışlarla, en onur kırıcı aşırılıklara teslim olmuşlar arasında ayrım yapılmayacak, zira doğa günah tanımaz; tüm insanlar onun bağrından çıktıklarına göre, tüm hayatı boyunca içgüdülerinin peşinden gitmiş olanlar bile, varlıklarını tamamladıktan sonra herkesle buluşacak, aynı son ve aynı kaderi paylaşacaklardır.

Tam bu korkunç zırvalıklara cevap verecektim ki, yanı başımızda bir atlının sesini duyduk. "Silahları alın!" diye haykırdı Demir Yürek, adamlarını sakinleştirmektense harekete geçirmek istiyordu. Soygun tamamlandı... ve bir dakika sonra bahtsız yolcu, kampımızın bulunduğu koruluğa getirildi.

Sabahın bu saatinde, böyle ıssız bir yolda seyahat etmesinin nedeni, yaşı, mesleği üzerine sorguya çekilen atlı, adının Saint-Florent olduğunu, Lyon'un en önemli tüccarlarından biri olduğu, otuz yaşında olduğu, yapmakta olduğu işlerle ilgili olarak Flanders'den döndüğü, üzerinde az miktarda para, ama bol miktarda tahvil taşıdığı cevaplarını verdi. Uşağının onu önceki gün terketmiş olduğunu ve sıcaktan korunabilmek için geceleri yürüdüğünü, yeni bir hizmetçi bulacağı ve bazı işlerini halledeceği Paris'e o gün ulaşmayı umduğunu da ekledi; üstelik, güneşli bir yol takip etmesi halinde, atının üzerinde uykuya dalıp yolunu kaybedebilirdi. Bütün bunları söyledikten sonra, sahip olduğu her şeyi kendi rızasıyla vererek, canının bağışlanmasını istedi: Daha iyisi olamazdı. Saint-Florent'in yaklaşık yarım milyon nakit parası,

birkaç mücevheri ve yaklaşık yüz altını vardı...

Dostum, dedi ona Demir Yürek tabancasının ucunu burnuna sokarak, sizi soyduktan sonra canlı bırakamayacağımızı anlarsınız.

- Oh, mösyö! diye çığlık attım kendimi bu haydutun ayaklarına atarak, size yalvarıyorum, çetenize dahil olduğum anda, şu zavallının korkunç ölüm sahnesine maruz bırakmayın beni; bırakın yaşasın, sizden istediğim bu ilk iyiliği geri çevirmeyin.

Ve hemen, bu adamla ilgilenmemi mantıklı kılacak daha kurnaz bir tavır takınarak.

- Bu adamın taşıdığı ad mösyö, diye ekledim sıcak bir sesle, onun yakınım olduğunu ortaya koyuyor. Şaşırmayın mösyö, diye devam ettim yolcuya dönerek, bu durumda bir akrabanızı bulmak bir sürpriz olmasın; size her şeyi açıklayacağım. Bu nedenle, diye yeniden başladım söze yeni şefimize yalvararak, bu nedenle mösyö, bu zavallının hayatını bana bağışlayın; bu iyiliğinizi size hizmet etmek için gereken her şeyi yürekten yerine getirerek ödeyeceğim.

Talep ettiğiniz merhameti hangi koşullar altında göstereceğimi biliyorsunuz Thérèse diye cevap verdi Demir Yürek; sizden ne istediğimi biliyorsunuz...

- Eh peki mösyö, her şeyi yapacağım, diye haykırdım aceleyle bu zavallı ile onu her an boğazlamaya hazır şefimizin arasına girerek... Evet, her şeyi yapacağım mösyö, her şeyi yapacağım, kurtarın onu.

Yaşayacak, dedi Demir Yürek, ama bize katılacak; bu son koşul kesinlikle zorunlu, başka bir şey yapamam, arkadaşlarım karşı çıkar.

Şaşkına dönen tüccar, onunla kurduğum akrabalık bağından hiçbir şey anlamasa da, canını kurtardığını görüp, bir an bile bocalamadı. Dinlenmesine izin verdiler; herkes orayı hemen terk etmek istiyordu:

- Thérèse, dedi Demir Yürek, sözünüzü tutacağınıza inanıyor ve bu gece için sabırsızlanıyorum; Dubois'nın yanında sakin sakin dinlenin; gün ağarmaya yakın çağıracağım sizi; sözünüzden cayarsanız, oynadığınız oyunu bu alçak canıyla ödeyecek.

Projemin gerçekleşmesi için uyuması gerekiyordu, daha önce kaçabileceğime hiç inanmamıştım, ama bu iyi bir fırsattı. Fazlasıyla güven dolu, kurnaz adalarımız içmeye devam ettiler ve beni, onlar kadar sarhoş olduğundan kısa sürede gözleri kapanan Dubois'nın yanında tamamen özgür bıraktılar.

Çevremizi sarmış bu haydutların uykuya daldığını farketmenin heyecanıyla:

Mösyö, dedim genç Lyonluya, inanılmaz bir felaket, tüm karşı koyma çabama rağmen beni bu hırsızların içine düşürdü; onlara ve beni bu çetenin içine sürükleyen korkunç ana lanet ediyorum; ailenize ait olma onuruna sahip olduğum yanılgısına düşmedim; bu kurnazlığı sizin hayatınızı kurtarmak ve eğer uygun görürseniz, sizinle birlikte bu sefillerin elinden kaçmak için yaptım. Zaman çok değerli, diye ekledim, kaçalım; cüzdanınızı nereye koyduklarını gördüm, geri alalım; paranızdan vazgeçelim, ceplerine koydular; tehlikeye atılmadan almayı başaramayız. Gidelim mösyö, gidelim; gördüğünüz gibi, kendimi size emanet ediyorum; başıma gelenlerden dolayı bana acıyın; bu adamlardan daha acımasız olmayın; namusuma saygı gösterin, size güveniyorum, o benim tek hazinem, bana kalmasına izin verin, onlar bile benden çalmayı başaramadılar.

Saint-Florent'i de tanıdığımı iddia edemezdim. Güvenimi kazanmak için hangi sözcükleri seçeceğini bilemiyordu; zaten konuşacak zamanımız da yoktu; kaçmak gerekiyordu. Cüzdanı ustalıkla aldım ve ona iade ettim. Çıkaracağı gürültüyle adamları uyandırabileceği korkusuyla atı orada bırakarak, hızlı adımlarla koruluğu aştık, bizi ormandan çıkaracağını düşündüğümüz pati-

kaya vardık. Gün ağarırken ormanı terk ediyor olmaktan ve peşimizde kimsenin olmamasından çok mutluyduk; sabah on olmadan Luzarches'e girmiştik, her türlü endişeden uzaktık, dinlenmekten başka bir şey düşünmüyorduk.

Hayatta, elinde avucunda hiçbir şey olmadığı halde kendini son derece zengin hissettiğin anlar vardır: İşte Saint-Florent'in öyküsü de böyleydi. Beş yüz bin frankı vardı, ama cüzdanında tek bir altın yoktu; bu durum onu hanın girişinde duraksattı...

Sakin olun mösyö, dedim sıkıntı içinde olduğunu görerek, terketmiş olduğum hırsızlar beni parasız bırakmadılar, işte yirmi altın, alın bunları, çok rica ederim harcayın, kalanını da yoksullara dağıtın; ne olursa olsun bu katillerden aldığım parayı saklamak istemem.

Nazik bir insan rolü oynayan, ama yine de benim umduğumdan çok uzak olan Saint-Florent, ona verdiklerimi kesinlikle almak istemedi; bana ne yapmayı planladığımı sordu, bunları yerine getirmeyi kendisi için görev kabul edeceğini ve bana olan borcunu ödemekten başka bir isteği olmadığını söyledi:

- Tüm varlığımı ve hayatımı size borçluyum Thérèse diye ekledi ellerimi öperek, bunları size sunmaktan öte ne yapabilirim? Yalvarırım kabul edin ve Tanrının huzurunda dostluk yemini etmemize izin verin.

Belki bir önsezi, belki de kapıldığım duyarsızlıkla, bu genç adam için yaptıklarının onda böyle duygular uyandırmış olduğuna inanmaktan çok uzaktım, dile getirmeye cesaret edemediğim itiraz sözcüklerini, yüz ifademden okumasına izin verdim: Anladı, daha fazla ısrar etmedi, benim için ne yapabileceğini sormakla yetindi.

Mösyö, dedim ona, yaptıklarım sizin gözünüzde gerçekten değerliyse, sizden buna karşılık beni Lyon'a kadar götürmenizi ve namusumun zarar görmeyeceği, dürüst bir eve yerleştirmenizi

istiyorum.

- Siz bilirsiniz, dedi bana Saint-Florent... ve kimse size benden daha çok yardım edemez: Bu şehirde yirmi akrabam var.

Ve genç adam, doğduğum kent olduğunu söylediğim Paris'den uzaklaşmaya iten nedenleri anlatmam için yalvardı. Saflık ve güven duygusu içinde anlatmaya başladım.

- Oh! Yalnızca buysa, size Lyon'a ulaşmadan önce de yardım edebilirim; hiçbir şeyden endişe etmeyin Thérèse, sorununuz çözüldü; yerleştireceğim evde kimse bulamayacak sizi. Bondy yakınlarında bir akrabam var, şehir dışında sevimli bir köyde oturuyor; sizi yanına almaktan mutluluk duyacağına eminim; yarın onunla tanışacaksınız.

Minnet duyguları içinde, benim için daha uygun görünen bu projeyi kabul ettim; günün kalan vaktinde Luzarches'da dinlendim ve ertesi gün, oradan altı mil uzaklıktaki Bondy'ye ulaşmaya karar verdik.

- Hava çok güzel, dedi Saint-Florent, inanın bana Thérèse, akrabamın evine yürüyerek gidecek ve maceramızı anlatacağız; bana öyle geliyor ki, bu şekilde gidişimiz daha çok ilgi çekecek.

Bu canavarın niyetinden şüphe etmekten ve onunla birlikteyken, terketmiş olduğum alçaklar çetesinden olduğumdan çok daha az güvende olduğumu hayal etmekten son derece uzak, her şeyi isteksizlik içinde, ama endişesiz kabul ediyordum; birlikte akşam yemeği yedik, gece bir şeyler atıştırdık; geceyi geçirmek için ayrı bir oda tutmama karşı çıkmadı ve en sıcak saatlerin geçmesini bekledikten sonra, akrabasının evine ulaşmak için dört beş saatin yeteceğinden emin olduğunu söylemesi üzerine, Luzarsches'i terk ettik ve Bondy'ye doğru yaya olarak yola çıktık.

Ormana girdiğimizde saat yaklaşık beşti. Saint-Florent aynı şekilde davranmaya devam ediyordu: Hep aynı dürüstlük, hep aynı duygularını kanıtlama çabası; babamın yanında olsaydım,

ancak bu kadar güvende hissederdim kendimi. Gecenin gölgeleri yayılmaya başlamıştı ormanın üzerine, çekingen ruhlarda endişe doğuran bir tür dini korku yayıyordu. Yalnızca patikalardan yürüyorduk; ben önden gidiyordum; Saint-Florent'e, gittiğimiz bu tali yolların doğru olup olmadığını sormak üzere geri döndüm, eğer yanılmıyorsam yakında varacağımıza inandığını söyledi.

- Geldik bile orospu, diye cevap verdi bana alçak, bana kendimi kaybedip yere yığacak bir baston darbesi indirerek.

Oh! Madam, adamın bundan sonra ne söylediğini, ne yaptığını hatırlamıyorum; ama kendimi kaybettiğimden, ne ölçüde kurbanı olduğumu da anlayamadım. Kendime geldiğimde gece tamamen çökmüştü; bir ağacın dibindeydim, yoldan tamamen uzak, buz kesmiş, kanlar içinde... Namusumu yitirmiştim, madam; bu zavallı adam için yaptıklarımın ödülü bu olmuştu; alçaklığı son raddesine vardıran bu vicdansız, bana her istediğini yaptıktan sonra, her şekilde ırzıma geçtikten, doğaya tamamen aykırı şeyleri bile yaptıktan sonra, para kesemi de almıştı... Ona cömertçe sunmuş olduğum o parayı. Elbiselerimi yırtmıştı, bir çoğu yanıbaşımda paramparçaydı; nerdeyse tamamen çıplaktım ve vücudumun birçok yeri morarmıştı; durumumu siz tahmin edin: Karanlıklar içinde, parasız, onursuz, umutsuz, tüm tehlikelere açık. Hayatıma son vermek istedim: Bana bir silah bırakılmış olsaydı, yapacaktım da; felaketlerden başka bir şey getirmeyen bu korkunç hayata son verecektim...

"Canavar! Bu kadar korkunç bir davranışı hak etmek için ne yaptım ki ona ben, diye soruyordum kendi kendime? Hayatını kurtardım, servetini iade ettim, o ise sahip olduğum en değerli şeyi aldı benden! Yabani bir hayvan bile daha merhametlidir! İşte insan, tutkularından başka bir şeyi gözü görmeyen insan! Yaban çöllerin en ücra köşelerindeki kaplanlar bile korkar zulümlerinden." Acıyla dolu bu ilk anlardan sonra birkaç dakika bitkin

kalakaldım; yaşlarla dolu gözlerimi farkında olmadan gökyüzüne kaldırmıştım; kalbimi göklerde yaşayan Tanrının ayaklarına sermiştim... Bu saf ve parlak kubbe... Gecenin ezici sessizliği... Her duyumu donduran korku... Doğru yoldan çıkarılmış ruhumun alt üst olmuşluğu yanında, doğanın barış içindeki bu görünümü; her şey içime ölümcül bir korku yayıyordu; az sonra dua etme isteğine kapılmıştım. Tanrı tanımazlar tarafından eziyet edilmiş, az bir umut ve acıyla dolu kapanmıştım bu güçlü Tanrının dizlerine.

- Kutsal ve yüce varlık, diye haykırıyordum gözyaşları içinde, bu korkunç anda ruhumu tanrısal ışıkla doldurabilecek, geri kalan günlerime son vermemi engelleyen yüce koruyucum ve yol göstericim, iyiliklerini içimde hissediyorum, bağışlayıcılığına sığınıyorum: Felaketimi ve acılarımı, tevekkülümü ve isteklerimi gör. Her şeye muktedir Tanrım! Biliyorsun ki güçsüzüm ve zayıfım, ihanete ve zulme uğradım; seni örnek alarak iyi olmak istedim ve senin iradenle cezalandırıldım; bitsin artık yüce Tanrım! Tüm bu kutsal olaylar bana çok pahalıya maloldu, saygı duyuyorum ve şikayet etmekten vazgeçiyorum; ama yeryüzünde sıkıntıdan başka bir şeyle karşılaşmayacaksam, yüce Tanrım, kendimi sana hatırlatmak üzere güçlü varlığına dua etmekten, beni kargaşadan uzak tutman için yalvarmaktan, bana kötülük yapan, lanetli, hüzün içinde geçirdiğim günlerimi gözyaşı fırtınası ve acılar içinde boğan, sapkın, elleri kanlı ve kalleş adamlardan uzak tutman için sana tapmaktan başka ne yapabilirim?

Dua, bahtsızların en sessiz sakinleşme yoludur; bu görevi yerine getirdiklerinde güçlenirler. Cesaretle dolu olarak doğruldum, alçağın bana bırakmış olduğu kumaş parçalarını topladım ve geceyi mümkün olduğunca tehlikesiz geçirmek üzere çalılıkların içine daldım. İçinde bulunduğumu sandığım güvenlik, Tanrı'ma yaklaşarak tattığım tatmin duygusu karışarak birkaç saat dinlenmeme olanak sağladı ve gözlerimi yeniden açtığımda, güneş

çoktan yükselmişti: Bahtsız insanlar için uyanma anı korkunçtur; uykunun dinginliğinde tazelenmiş hayal gücü, çok kısa süre içinde ve yanıltıcı bir dinlenme anının unutturduğu anlardan çok daha iç karartıcı bir şekilde doluverir.

"Eh peki, dedim her yerimi kontrol ederek, doğanın, vahşi hayvanlardan beter yarattığı insanların varolduğu doğru demek! Onların çatısı altında saklanan, sonra da yine onlardan kaçan ben ve onlar arasında ne fark var ki? Bu kadar acınılası bir kaderle doğmak zorunda mıydım?..." Ve bu üzücü düşüncelerle gözyaşlarının boşalıyordu; çevremde bir gürültü duyduğumda, zor hakim olabildim kendime; yavaş yavaş, bunların iki adam olduğunu fark ettim. Kulak kesildim:

- Gel, sevgili dostum, dedi içlerinden biri, burada rahat ederiz; nefret ettiğim bir teyzenin korkunç ve kaçınılmaz varlığı, bana böylesi tatlı gelen zevkleri seninle yaşamamı engelleyemez.

Yaklaştılar, tam karşımdaydılar; öyle ki, söyledikleri, yaptıkları hiçbir şeyi kaçırmama olanak yoktu, ve gördüm... Tanrı korusun, madam, dedi Thérèse, kendine dönerek, kaderin beni yalnız ve yalnız bu tür tehlikeli, terbiyemin anlamama, namusumun tarifine olanak tanımadığı pozisyonlara sokması mümkün olabilir mi? Hem doğayı, hem de sosyal uzlaşmaları aşan bu iğrenç günah, bu suç, Tanrı'nın elinin bütün ağırlığıyla çöktüğü, Demir Yürek'in meşrulaştırdığı, zavallı Thérèse önerdiği, ırzına geçen cellat tarafından isteği dışında üzerinde tüketilen, tek kelimeyle bu taşkın lanet, düşünülebilecek en büyük sapkınlıkla, tüm çirkin arayışlarla, tüm iğrenç bölümleriyle gözümün önünde gerçekleşti! Adamlardan biri, kendini diğerine teslim edeni, yirmi dört yaşındaydı, yüksek sınıftan geldiğini düşündürecek kadar iyi giyimliydi, aynı yaşlarda gibi görünen diğeri ise hizmetkârarından gibiydi şüphesiz. Olay utanç vericiydi ve uzun sürdü. Bulunduğum çalılığın tam karşısındaki küçük bir yükseltinin üzerine elle-

riyle dayanan küçük efendi, kurban edeceği yasak mabedi çıplak sunuyordu yanındakine ve diğeri, bulunduğu durumun heyecanıyla, Bondy soyguncularının şefi tarafından tehdit edildiğimden çok daha ürkütücü ve çok daha büyük bir hançerle feda etmeye hazır olduğu idolü okşuyordu; ama hiç de kaygılı görünmeyen genç efendi, ona sunulandan kaygı duymak bir yana meydan okur gibiydi; onu kendine çekti, okşadı, öpücüklere boğdu, kucakladı, içine aldı, büyük bir zevkle kendinden geçti; onun günahkâr okşamalarıyla heyecana kapılan rezil, altında çırpınıyor ve daha acı verici olmayışına üzülür görünüyordu; darbelere meydan okumaya, engellemeye, karşı koymaya başladı... İki şefkatli ve sıradan eş bile birbirini bu kadar ateşli bir şekilde okşayamazdı... Ağızları birbiri üzerine kapanıyor, solukları birbirine karışıyor, dilleri birbirine dolanıyordu; her ikisini de zevkten sarhoş gördüm; rezilliklerin ortasında bu büyük zevki bulmuşlardı. Cehennemi yeniden ateşlemek üzere, gerekli hiçbir şeyden kaçınmayacaklardı; öpücükler, dokunuşlar, aşağılamalar, en ahlakdışı sözler, sönen ateşi canlandırmak için her şey kullanılıyordu ve arka arkaya beş kez yeniden canlandırmayı başardılar; ama rollerini değiştirmemişlerdi. Genç efendi hep kadın olarak kalmıştı ve erkek rolünü üstlenebilirliği ortaya çıkmış olsa da, buna bir an bile istekli olmadığı anlaşılıyordu. Kurban ettiğine benzer bir tapınağı ziyaret etse de, bu başka bir idol için olacaktı, ve asla herhangi bir saldırıyı tehdit olarak algılamıyordu.

Oh! Geçen zaman bana öylesine uzun geldi ki! Fark edileceğim korkusuyla kımıldamaya cesaret edemiyordum; sonunda bu uygunsuz sahnenin aktörleri, şüphesiz doyuma ulaşarak, onları evlerine götürecek patikaya geri dönmek üzere doğrulduklarında, efendi beni gizleyen çalılığa yaklaştı; berem bana ihanet etti... Beni fark etmişti...

- Jasmin, dedi uşağına, basıldık... Bir kız sırrımızı gördü... Gel,

şu kaltağı çıkaralım şuradan da, burada ne aradığın öğrenelim.

Beni sığınağımdan çekip alma eziyetini yaşatmadım onlara; kendimi çalılardan dışarı attım ve ayaklarının dibine düştüm:

- Sayın baylar! diye haykırdım kollarımı onlara doğru uzatarak, kaderi düşündüğünüzden de korkunç olan bu zavallıya merhamet etme büyüklüğünü gösterin; benim kadar acı çekmiş çok az insan vardır hayatta; beni bu halde bulmanız herhangi bir şüphe doğurmasın içinizde; altında ezilip yok olduğum felaketlere yenilerini eklemeyin, peşimdeki belâlardan kaçmamı kolaylaştırarak azaltın acılarımı.

Eline düştüğüm Bressac Kontu'nun (genç adamın adı buydu)ruhu kötülük ve haz düşkünlüğü ile doluydu, en küçük bir merhamet duygusu taşımaktan yoksundu. Maalesef, haz düşkünlüğünün insanın içindeki acıma duygusunu öldürmesi sık görülen bir durumdu; genellikle katılaştırırdı insanı: Belki sapkınlıkların büyük çoğunluğunun ruhun katılaşmasını gerektirmesinden, belki bu tutkuların sinirler üzerindeki sarsıcı etkisinin güçlerini azaltmasından, bir şehvet düşkününün duyarlı bir adam olması nadir rastlanır bir durumdu. Tanımladığım bu insan tipinin doğal katılığına, M. de Bressac'ın bizim cinsiyetimize dair köklü nefreti, temsil edenlere karşı büyük öfkesi de ekleniyordu ve ruhunda harekete geçirmek istediğim duygulara ulaşmam son derece güçtü.

- Orman kumrusu, dedi bana kont sertçe, herif arıyorsan, başka yere git: Ne arkadaşım ne de ben cinsine ait kirli tapınağa kurban etmeyeceğiz kendimizi; istediğin sadaka ise, iyi şeyleri seven insanlar ara, biz bu tarzı sevmeyiz... Ama konuş sefil, Mösyö ile benim aramda geçenleri gördün mü?

Otların üzerinde sohbet ettiğinizi gördüm, diye cevap verdim, daha fazlasını değil mösyö, sizi temin ederim.

- Buna inanmak istiyorum, dedi genç kont, tabii senin iyiliğin için; başka bir şey görmüş olduğunu düşünseydim, bu çalılıktan

asla sağ çıkamazdın... Jasmin, bu kızı dinleyecek kadar zamanımız var, ne yapmamız gerektiğini sonra göreceğiz.

Genç adamlar oturdular, bana da yanlarına oturmamı emrettiler ve ben, dünyaya geldim geleli yaşadığım felaketleri saflıkla anlattım onlara.

- Gidelim Jasmin, dedi M. de Bressac, bitirdiğim anda ayağa kalkarak, bu sefer adil olalım; hakkaniyetli Themis bu yaratığı çoktan cezalandırmış, tanrıçanın yarattıklarından bu kadar korkunç bir şekilde yoksun bırakılması acı vermesin bize; mahkum olduğu ölüm cezasını gerçekleştirelim: Bir suç işlemekten oldukça uzak bu küçük yaratık, ahlaki düzeni yeniden kurmak istiyor; biz bu düzeni zaman zaman da olsa bozma mutsuzluğunu yaşadığımıza göre, en azından karşımıza çıkan telafi fırsatını kullanma cesareti gösterelim...

Ve bu alçaklar, beni yerimden kaldırarak, koruluğa doğru sürüklediler, gözyaşlarıma ve çığlıklarıma gülüyorlardı.

- Onu dört uzvundan bağlayalım şu kare oluşturan ağaçlara, dedi Bressac beni çırılçıplak soyarak.

Daha sonra, kravatları, mendilleri ve jartiyerleri yardımıyla oluşturdukları kordonlarla beni tasarladıkları gibi, yani hayal edilebilecek en korkunç ve en acı verici durumda bağladılar. Çektiğim acıyı kimse tahmin edemez; kollarım ve bacaklarım kopacak sanıyordum ve yere dönük karnım her an yırtılıverecekmiş gibi geliyordu; alnımdan ter boşalıyordu; varlığımı çektiğim acının şiddetiyle sürdürüyordum; sinirlerime hakim olamasaydım, ölümcül bir sıkıntı ele geçirecekti beni. Hain herifler halimle eğleniyorlar, el çırparak izliyorlardı durumumu.

- Artık yeter, dedi sonunda Bressac, bu kez korktuğuyla kalacak. Thérèse, diye devam etti bağlarımı çözerek ve bana giyinmemi emrederek, sessiz kalın ve bizi izleyin; bana bağlı kalırsanız, pişman olmazsınız. Teyzeme ikinci bir hizmetçi gerek; anlat-

tıklarınızın hatırına sizi ona tavsiye edecek, size kefil olacağım; ama bu iyiliğimi suistimal eder, güvenime ihanet eder ya da isteklerimi yerine getirmezseniz, şu dört ağaca iyi bakın Thérèse, gizledikleri alana bakın, burası size mezar olacak; bu uğursuz yerin sizi götüreceğim şatoya ait olduğunu ve en küçük bir hatanızda, derhal buraya geri getirileceğinizi unutmayın.

O anda unuttum yaşadığım felaketleri, kontun ayaklarına kapandım, gözyaşları içinde, uslu duracağıma yeminler ettim; ama sevincime de, acıma olduğu kadar duyarsız kaldı:

- Gidelim, dedi Bressac, davranışlarınız sizin adınıza konuşacak, kaderinizi de sadece bu belirleyecek.

İlerledik; Jasmin ve efendisi alçak sesle konuşuyorlardı; tek kelime etmeden yavaşça izliyordum onları. Bir saat içinde, içindeki hizmetçilerin çokluğu ve gösterişliliğini görünce nasıl bir rol üstlenmem gerektiğini anladığım Madam la Markiz de Bressac'ın şatosuna vardır; hiç şüphe yok ki, baş vali Harpin'in emrinde kalmaktan çok daha avantajlı bir durumdu. Jasmin'in bana güçlenmem için gerekenleri zorla yedirdiği bir odada bekletildim. Genç kont teyzesinin yanına gitti, ona bilgi verdikten yarım saat kadar sonra, beni Markiz'e tanıştırmaya götürmek üzere bizzat geri geldi.

Madam de Bressac kırk altı yaşında, hâlâ çok güzel bir kadındı; prensiplerine ve sözlerine kattığı ciddiyetle bana dürüst ve hassas göründü; iki yıldan beri, genç kontun, ona vereceği unvan dışında hiçbir serveti olmayan amcasından duldu. M. de Bressac'ın sahip olmayı umabileceği tüm servet, bu teyzeye aitti; babasından kalanlar gündelik keyfi harcamalarını ancak karşılıyordu; Madam de Bressac ona önemli miktarda aylık ödüyorsa da, bu yeterli olmuyordu: Kontun çok pahalı zevkleri vardı; sayıları da git gide artıyordu. Bu evin aylık geliri elli bin ekü idi ve M. de Bressac yalnızdı. çalışmaya asla ikna edilememişti; onu şeh-

vet oyunlarından uzak bırakacak hiçbir şeye tahammülü yoktu, zincirlenmeyi kabul edemezdi. Markiz bu evde yılda üç ay kalıyordu; yılın kalan bölümünü Paris'de geçiriyordu; ve yeğeniyle birlikte geçirmek istediği bu üç ay, teyzesinden nefret eden ve onun için zevklerinin merkezi olan bir kentten uzak geçirdiği her anı kayıp kabul eden bir adam için, bir tür işkenceydi.

Genç kot Markis'e kendisine hizmet etmiş olduğumu anlatmamı emretti ve bitirdiğimde:

Saflığınız ve temizliğiniz, dedi bana Madam de Bressac, gerçeği söylediğinizden şüphe etmeme olanak vermiyor. Gerçekten bana söylediğiniz kişinin kızı olup olmadığınızı öğrenmek üzere bazı soruşturmalar yapacağım; eğer sözleriniz doğruysa, babanızı tanırdım ve bu sizinle ilgilenmem için fazlasıyla neden oluşturuyor. Harpinler'deki olaya gelince, asırlardan beri dostum olan bu şansölyeye yapacağım ziyaretle bu olayı hallederim. Şansölye, dünyanın en dürüst adamlarından biridir; size karşı yaptığı suçlamaları geri alması için masumiyetinizi kanıtlamamız yeterli olacaktır. Ama iyi düşünün Thérèse, burada size vaadetmekte olduğum şey, namuslu davranmanız koşuluyla geçerlidir; sizden istediğim saygın davranışların sonuçlarının sizin faydanıza olacağını göreceksiniz.

Markiz'in ayaklarına kapandım, benden memnun kalacağına yemin ettim; iyilik dolu bir ifadeyle kaldırdı beni ve derhal ikinci oda hizmetçisi olarak hizmetine aldı.

Üç günün sonunda, Madam de Bressac'ın Paris'den istediği bilgiler geldi; söylediğim gibiydiler; Markiz, bana uymam gereken kuralları bildirdi; sonunda aklımdan her türlü kötülük fikri uçup gitmiş, yerini, hayalini kurabileceğim en tatlı teselliler umuduna bırakmıştı; ama gökyüzündeki Thérèse'in asla mutlu olamayacağı yazgısı henüz değişmemişti ve kısa bir durgunluk dönemi başlasa da, takip edecek korkunç acıları kaldırabilmem içindi.

Paris'e yeni gelmiştik ki, Madam de Bressac benim için çalışmaya başladı: Başbakan beni görmek istedi; başıma gelen felaketleri ilgiyle dinledi; Harpin'in hakkımdaki iftiralarını biliyordu, ama onu cezalandırmaya kalkmak boşuna olacaktı; sahte para olayına karışarak üç ya da dört aileyi soyarak yaklaşık iki milyon kazanan Harpin İngiltere'ye kaçmıştı. Palais Hapishanesi yangını ile ilgili olarak ise, bu olaydan yararlanmışsam da, hiçbir şeye karışmadığıma karar verilmiş ve olayla ilgilenen yargıçlar başka formaliteler gerektiğini düşünseler de, davam düşmüştü; daha fazlasını bilmiyordum, bana söylenenle yetinecektim. Yakında böyle davranmakla ne kadar yanılmış olduğumu göreceksiniz.

Madam de Bressac'ın, benim adıma ne kadar çok şeyle ilgilenmek zorunda kaldığını tahmin etmek zor olmayacaktır; benim için mümkün olan tüm iyilikleri yapan bu kadar değerli bir koruyucuya, nasıl sonsuza dek bağlı kalmazdım? Genç kontun, niyeti teyzesine içtenlikle bağlanmamı sağlamaktı... Bu noktada, size bu canavarı tarif etmeliyim.

M. de Bressac gençliğin verdiği sevimliliğe, yüzünün çekiciliğini ekliyordu; boyu ve vücut hatlarında bazı hatalar varsa da, bu biraz da kadınlara özgü gevşeklik, yumuşaklıktan ileri geliyordu; doğa bu cinse ait özellikler vererek, zevklerini de esinlemiş gibi görünüyordu... Bu kadını çekiciliğin altına gizlenmiş de olsa, o ne ruhtu! Vicdansız insanlara özgü tüm kötülükleri barındırıyordu; kötülük, intikam, acımasızlık, ateizm, tecavüz, her türlü yükümlülüğü aşağılama ve özellikle de doğası gereği, zevk verici olan her şey ondan uzak düşünülemezdi. Tüm bu yanılgıların arasında, M. de Bressac'ın en önemli yanılgısı teyzesinden nefret etmesiydi. Markiz, yeğenini erdem yollarına sokmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Belki de fazla katı davranıyordu; sonuçta, bu sertliğin etkisiyle daha da ateşlenen kont, kendini daha da şevkle adıyordu zevklere ve zavallı Markiz, yalnızca ken-

disinden daha da nefret edilmesi işkencesine maruz kalıyordu.

Sizinle ilgili her şeyde, asıl etkili olanın teyzem olduğunu fark edemiyor musunuz Thérèse, diyordu sık sık kont; ona her dakika işkence etmeseydim, size vaadetmiş olduklarını akıl ederdi. Sizin için attığı her adım, benim hayattaki tek eserimdir: Evet, Thérèse, evet, saygı duymanız gereken tek kişi benim ve aslında sizin kavuşacağınız mutluluğun beni hiç ilgilendirmediğini anlamanızı istiyorum, zira sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, iyiliğinizle ilgilenmiyorum; hayır, Thérèse, sizden beklediğim hizmet başka ve siz, sizin iyiliğiniz için yaptıklarım konusunda ikna olduğunuzda, ruhunuzda, isteklerime ulaşacağımı umuyorum.

Bu söylevler bana öylesine karmaşık geliyordu ki, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum: Yine de rastgele ve belki de fazla basit cevaplar veriyordum. Size bunları söylemeli miyim? Ne yazık ki evet!; düştüğüm yanılgıları gizlemek, güveninize ve yaşadığım felaketlerin sizde yarattığı ilgiye ihanet etmek olur. Peki madam, kendimi suçladığım tek hatamı da öğrenin... Bir hata dememeli miyim? Asla benzeri görülmemiş bir çılgınlık, bir zırvalık belki... Ama en azından bir günah değildi, yalnızca benim zarar gördüğüm basit bir hataydı ve Tanrı adil elini beni, ayaklarımın altında aralanan uçuruma atmak için kullanmış görünüyordu. Kont de Bressac'ın benim için düşündüğü iğrenç planlar ne olursa olsun, onu tanıdığım ilk günden itibaren, ona karşı hiçbir şeyin yenemediği bir şefkat duygusu hissettiğimi görmemek imkansızdı. Hoyratlığı, kadınlara düşmanlığı, zevk düşkünlüğü üzerine tüm düşüncelerime, bizi birbirimizden ayıran ahlaki farklılıklara rağmen, dünyada hiçbir şey içimden gelen bu tutkuyu dindiremiyordu ve kont benden hayatımı isteseydi, uğruna bin kez kurban ederdim. Duygularımdan şüphe etmiyordu... Her gün döktüğüm gözyaşlarının nedenini anlatmaktan ne yazık ki çok uzaktı; ama onun hoşuna gidebilecek şeyleri, her şeyin üzerinde

tutma isteğimden şüphe etmesi de imkansızdı; benim hoşuma gidecek şeyleri yerine getirmeye çalışması tabii ki düşünülemezdi; şüphesiz körleşmiş bir halde, terbiyem elverdiği ve teyzesini kandırabildiğim ölçüde, yanlış taleplerine bile hizmet etme noktasına varmıştım. Bu davranış tarzım, biraz da olsa güvenini kazanmamı sağlamıştı; ona ait her şey benim için değerliydi, kalbinden gelen küçücük bir şey bile beni kör ediyordu, bazen, onun için diğerlerinden farklı olduğum duygusuna kapılma zayıflığına düşüyordum. Ama ahlaka aykırı davranışlarının aşırılığı hemen kendime getiriyordu beni! Bunlar ruhunun susadığı türden duygulardı. Bazen ona davranışlarının uygunsuzluğunu anlatma şansı buluyordum, beni, karşılık vermeden dinliyor, konuşmayı yürekten sevdiği kötü alışkanlıkları düzeltmeyeceğini söyleyerek bitiriyordu.

- Ah! Thérèse, diye haykırdı bir gün coşkuyla, bu fantazinin güzelliğini bilseydi, bir kadın olma yanılsamasının verdiği o huzuru bir anlayabilseydin! Ruhun inanılmaz sapkınlığı! Bu cinsten iğreniyoruz ve taklit etmek istiyoruz! Ah! Bunu başarmak öyle güzel ki Thérèse, sizi isteyen herkese vermek kendini ve bu noktada, son anda, coşku ve bayağılığı yaşamak, aynı anda hem kaba bir adam, hem bir marki, bir uşak, bir keşiş olmak, sevilmek, okşanmak, kıskanılmak, tehdit edilmek, bir sana hakim kollarda, bir ayaklar altında olmak, okşamalarla duygulanırken, taşkınlıklarla yeniden canlanmak öyle hoş ki... Oh! Hayır, hayır, Thérèse, benimki gibi bir beyin için zevkin ne olduğunu anlayamazsın... Ama, ahlakı bir yana bırakıp, bu kutsal zevkin fiziksel duyumlarını hayalinde canlandırabilseydin! Bunlara kapılmamak imkânsız; bu öylesine içe işleyen bir zevk, öylesine keskin bir cinsel zevk ki... aklını yitirir insan... mantığını yitirir; birbirinden yumuşak binlerce öpücük, içine gömüldüğümüz sarhoşluğun yakıcılığını daha da artırır; kollarımızla sarmalayıp birbirimizi, du-

daklarımızı yapıştırıp diğerininkine, tüm varlığımız diğerine katılsın isteriz; onunla tek varlık olmaktır isteğimiz; kendimize acımaya cesaret edersek, yok saymış oluruz varlığımızı; Herkül'den daha güçlü varlıkların, bizi gevşetmesini, içimize girmesini isteriz; bu değerli meni, ağrılı, yakıcı girdiğinde en derinlere, bıçak yarası gibi, sıcaklığı ve gücüyle, kendimizinkini parlatır ellerimizde... Diğer erkekler gibi yaratılmış olduğumuzu düşünme Thérèse; bu çok farklı bir yapı; Venüs tapınağınızda saklanan kırılgan bir organ; Tanrı bize bu organı vererek, Celedon'larımızın kurban edildiği sunakları süsledi: Siz üreme sunağı olduğunuz kadar, biz de kesin olarak kadınız; size verilip bizden sakınılan bir zevk, bizim yararlanamadığımız bir yetenek yok; ama biz, ek olarak, kendimizinkilere de sahibiz ve bu muhteşem birleşme bizi, dünyada cinsel zevklere en duyarlı, hissetmek için yaratılmış erkekler haline getiriyor; işte bu büyülü birleşme bizi, her ne kadar cezalandırma aptallığını gösterseler de, zevklerimizi doğru seçmeye muktedir, coşkulu ve çılgın... ölene, güzel Tanrı bizi zincirleyene dek arzu edilir kılıyor!

Bu şekilde ifade ediyordu kont kendini, kusurlarını yücelterek. Ona her şeyini borçlu olduğu varlıktan ve bu düzensiz yaşamının saygın teyzesine verdiği acıdan, onda küskünlük ve öfke, hatta ona ait olması gereken zenginliklerin, uzun süredir başka ellerde olmasından duyduğu sabırsızlıktan başka hiçbir şey göremediğimden söz etmeyi denedim; böylesine dürüst bir kadına karşı mümkün olabilecek en derin nefret, doğadan gelen duygulara karşı çok belirgin bir başkaldırıdan başka bir şey görünmüyordu. Doğa kanunlarının kutsal içgüdüsel zevklerine karşı çıkmayı başardığımızda, bu ilk günahı, korkunç bir diğerlerini işleme eğilimi takip etmek zorunda mıdır?

Bazen dine sığınıyordum; neredeyse her seferinde onunla sakinleşip, hissettiğim huzuru, bu kötülük düşkünü ruha aktarmayı

deniyor, dini eğilimlerimi bu yolla paylaşmayı başarabilirsem ona ulaşabileceğime inanıyordum; ama Kont bu tarz silahları uzun süre kullanmama izin vermiyordu. En kutsal inançlarımızın açık düşmanı, en saf doğmalarımızın ısrarlı muhalifi, bir yüce varlığın varlığına tamamen karşı olan M. de Bressac, tarafımdan ikna edilmektense, beni yozlaştırmanın yollarını arıyordu.

- Tüm dinler tek bir yanlış prensipten doğar Thérèse, diyordu bana; hepsi, yaratıcı bir varlık kültünün gerekli olduğuna inanır, oysa, bu yaratıcı hiçbir zaman varolmamıştır. Benim gibi, ruhuna hitap etmeye çalıştığını söylediğin şu Demir Yürek'in savunduğu ilkeleri hatırla Thérèse; bu adamın prensipleri son derece doğrudur; onu dahil etme aptallığını gösterdiğimiz değersizlik, kendini ortaya koyma hakkını elinden almaz.

Doğanın her türlü üretimi, onu belirleyen kanunlar sonucu ortaya çıkan etkilerse; etkinliği ve sürüp giden tepkiselliği, özünde bir hareket gerektiriyorsa, ona gereksiz yere aptalca unsurlar katan bu hükümdar Tanrı ne işe yarar? İşte sağduyulu öğretmeninin sana anlattığı da bunlardan ibarettir sevgili kızım. Öyleyse dinler, en güçlünün en zayıf üzerinde kurmak istediği baskıyı frenlemekten başka ne işe yarar? Bu düşüncelerden hareketle, bir Tanrını çevresindeki zulme hakim olmaya çalışır; ve insan, kendi zavallılığı içinde sersemlemiş halde, farkında olmadan diğerlerinin isteklerini benimser. Bu safsatalardan doğan dinler, herhangi bir saygıyı hak edebilir mi? İkiyüzlülük ve aptallığın izlerini taşımayan bir tek din var mıdır Thérèse? Hepsinin içinde ne görüyorum biliyor musun? Mantığı ortadan kaldıran sırlar, doğayı hiçe sayan dogmalar ve alay ve tiksintiden başka bir şey uyandırmayan grotesk törenler. Bunlar arasında aşağılanmayı ve nefretimizi özel olarak hak eden ise Thérèse, içinde doğduğumuz söylenen bu barbar Hıristiyanlık yasaları değil midir? En dayanılmazı bu değil mi?... Kalbimizi ve ruhumuzu bu kadar tiksindiren başka bir

din olabilir mi?

Mantıklı insanlar, bu ürkütücü kültün beş para etmez, havarisinin karanlık sözlerine, mucize iddialarına nasıl inanabilir? Daha önce, halkı etkilemeyi bu kadar başarabilen bir hokkabaz gelmemişti dünyaya! Dünyanın en verimsiz topraklarından birinde, bir yosma ve bir askerden doğan bu cüzzamlı Yahudi, dünyayı yaratan kişinin bir parçası olduğunu iddia etmeye cesaret eder! Bu kadar açık ifade edildiğinde sen de kabul edeceksin Thérèse, bunun için en azından bazı özelliklere sahip olması gerekirdi. Peki bu komik elçininkiler neydi? Misyonunu kanıtlamak için ne yapacaktı? Yeryüzünün görünümü mü değişecekti; kurumaya yüz tutan nehirler yeniden mi canlanacaktı, güneş hem gece hem gündüz aydınlatmaya mı başlayacaktı? Kötüler artık suç işlemeyecekler miydi? Sonunda huzur mu hakim olacaktı?... Hayır, Tanrının elçisi kendi, hokkabazlıklar, taklalar ve söz oyunlarıyla tanıttı kendini evrene; Tanrı'nın temsilcisi, oyunlara, sanatçılara ve neşeli kızlara saygı duyan toplum içinde gösterdi büyüklüğünü; bazılarıyla sarhoş olarak, bazılarıyla da yatarak, Tanrı'nın dostu, Tanrı'nın kendisi, tabi kıldı katılaşmış balıkçıyı kanunlarına; kendi şatafat düşkünlüğünü ya da açgözlülüğünü doyuracak öyküler uydurdu her koşulda başarılı oldu, bu düzenbaza bağlanacak müritler bulundu; bir mezhep oluştu; bu düzenbazın dogmaları birkaç Yahudi'nin hoşuna gitmişti; Roma iktidarının köleleri, kendi içlerinden doğan, varolan dini ketlemeleri yumuşatan bir dini sevinçle kucakladılar onu. Niyetleri belliydi, haylazlıkları ortaya çıkıyordu; başkaldıranlar yakalandı; şefleri öldürüldü, ama bu tabii ki, davranış tarzı ve affedilmez düşünceleri nedeniyle çok daha kabul edilebilir bir ölümdü; ama bu terbiyesiz adamın müritlerini onunla birlikte boğazlamak yerine, yayılmaya bıraktılar. Fantezim ele geçirdi beyinleri, kadınlar çığlıklar attılar, deliler birbirine girdi, aptallar inandılar onlara ve işte varlık-

ların en aşağılığı, en büyük düzenbaz, o güne kadar görülmüş en büyük dalavereci, işte Tanrı, işte babası ile eşit Tanrı'nın oğlu; işte ona atfedilmiş hayaller, dogmalaşmış sözler ve mucize zırvalıkları! Göz kamaştırıcı babanın bağrı onu içinde almak üzere açıldı ve eskiden mütevazı olan Tanrı, oğlunu, büyüklüğüne yaraşır şekilde memnun etmek üzere üçlü nitelik kazandı! Ama bu kutsal Tanrı orada kalacak mıydı? Şüphesiz hayır; kutsal gücünü çok daha büyük iyilikler için kullanacaktı. Bugüne kadar gördüklerimizin en yücesi bu Tanrı, bir papazın, yani yalanlar ve günahlarla dolu komik bir keşişin isteğiyle, günde on ya da on iki milyon kez bir hamur parçasına indirgenecek ve inananları tarafından sindirildikten sonra, bağırsakların dibinde, en iğrenç dışkıya dönüşecek ve bütün bunları, şefkatli oğlu, bir kabarenin gece yarısı yemeğinde, dine aykırı davranışlar icat eden oğlu için yapacaktı. Söylediği gibi, bunların olması gerekiyordu. "Gördüğünüz bu ekmek etim olacak; onu böyle sindireceksiniz; eğer Tanrı isem, Tanrı tarafınızdan sindirilmiş olacak, zira söylediğim gibi ben, insan vücudunun atabileceği en iğrenç atıkta bile varım; ve insan Tanrı'yı yiyecek, zira Tanrı iyidir ve her şeye kadirdir" dedi. Yine de budalalık yayılıyordu; artışı gerçekliğine, büyüklüğüne, yüceliğine, ona katılanların gücüne atfedilirken, varlığı en basit nedenlerle artar, hata sonucu elde ettiği saygınlığını, bir yanda dolandırıcılar ve diğer yanda aptallar aracılığıyla sürdürür. Sonunda tahta geçer bu rezil din ve kraliyet bandosunu kucaklayarak, dünyanın iki ucuna uzanan, zayıf, acımasız, bilgisiz ve fanatik bir imparator haline gelir. Ey Thérèse, bunların araştırmacı ve filozof bir beyin üzerine etkisi ne olabilir? Sağduyulu bir insan, bu ürkütücü öyküler yığını içinde, birkaç adamın dalaverelerinin meyvesi ve daha geniş bir kitlenin saf yanılgısı dışında bir şey görebilir mi? Tanrı herhangi bir dine sahip olmamızı isteseydi ve gerçekten güçlü olsaydı, ya da daha uygun bir deyişle, Tan-

rı gerçekten varolsaydı, bize emirlerini böylesine garip bir yoldan ulaştırır mıydı? Ona nasıl hizmet etmemiz gerektiğini, aşağılık bir haydut aracılığıyla mı gösterirdi? Bana sözünü ettiğiniz bu Tanrı, yüceyse, güçlüyse, adilse, iyiyse, ona hizmet etmenin ve ona saygı göstermenin yollarını bilmeceler ya da öyküler aracılığıyla mı öğretmek isterdi bana? Gezegenlere ve insan kalbine hareket veren bu hükümdar bizi, içimizden birini kullanarak veya bir diğerinin içine yerleşerek eğitemez ya da ikna edemez mi? Günün birinde ateşin çizgilerine, güneşin kalbine, hoşuna giden ve bizim de uymamızı istediği kanunu yazabilir; evrenin bir ucundan diğerine, bunu hem gören, hem okuyan insanlar, boyun eğmemeleri halinde suçlu kabul edilebilirler. Ama isteklerini, Asya'nın ücra bir köşesinde bildirmek; mürit olarak, en düzenbaz, en acaip halkı seçmek; doktrini, anlaşılmasını imkansız kılacak kadar karmaşık sunmak; bilgiyi çok küçük bir zümreye yüklemek; diğerlerini yanlışlara terk etmek ve burada kaldıkları için cezalandırmak... Yo hayır, Thérèse, hayır, hayır, tüm bu saçmalıklar bize kılavuzluk etmek üzere yaratılmamış: Bunlara inanmaktansa bin kez ölürüm daha iyi. Ateizm şehitler istediğinde, beni seçmesi halinde, kanımı vermeye hazırım. Bu iğrençliklere karşı çıkalım Thérèse; çıkalım ki, seçtiğimiz küfürlerle, hakettiği aşağılamanın harcını oluşturalım... Kendimi bildim bileli iğreniyorum bu değersiz saçmalıklardan, onları ayaklar altına almak için yöntemler benimsedim, bir daha geri dönmemek için yeminler ettim; mutlu olmak istiyorsan, sen de benim gibi yap; eleştir; inanmaktan, saygı göstermekten vazgeç sen de benim gibi; gerçekleşmeyecek bir düş için yaratılmış, bu ürkütücü kültün bayağı içeriği ve hatta ta kendisi, sağduyulu olduğunu iddia ettiklerini aşağılar.

Oh! Mösyö, diye cevap verdim ağlayarak, kalbimden beni huzura kavuşturan bu dini söküp alırsanız, bir zavallıyı en ma-

sum umudundan yoksun bırakmış olursunuz. Öğretilerinin tümüne sıkı sıkıya bağlı, ona verilecek her türlü zararın zevk ve ihtiras düşkünlüğü olduğuna tamamen ikna olmuş olan ben, beynimdeki en değerli düşünceyi, ruhumun en güzel besinini, saçma sapan sözlere, beni dehşete düşüren karmaşık düşüncelere kurban mı edeceğim?

Bu açıklamalarıma, kontun gülmekten başka bir şey yapmadığı binlercesini ekledi; erkeksi bir düşünce biçimi ve ne mutlu ki benim hiç okumadığım kitaplar ile beslenen aldatıcı ilkeleri ile her gün benim ilkelerime karşı çıkıyor, ama yine de beni sarsmayı başaramıyordu. Erdem ve acıma ile dolu Madam de Bressac, yeğeninin günün paradokslarından uzak olduğunun farkındaydı; bu konuda bana sık sık dert yanıyordu; ve hizmetinde çalışan diğer kadınlardan daha sağduyulu bulunduğundan bana güveniyor ve acılarını anlatıyordu.

Oysa yeğeni, onun için kötü planların eşiğindeydi; kont artık niyetini gizlemeye çalışmıyordu; teyzesinin çevresini, zevklerine hizmet eden tehlikeli bir ayak takımı ile doldurmakla kalmamış, gösterdiği cesareti, benim önümde, cinsel tercihlerine karşı çıkması halinde, bu zevkleri gözleri önünde yaşayarak, çekiciliğine ikna edeceğini söyleme küstahlığına vardırmıştı.

Ürperiyordum; bu davranışları beni korkutuyordu. Ruhumu yakan zavallı tutkuyu söndürmek için, tüm kişisel nedenlerimi ortaya koymaya çalışıyordum. Ama aşk, iyileştirilebilecek bir felaket olabilir mi? Ona karşı olan her şey, aşk ateşimi daha da alevlendiriyordu ve ondan nefret etmemi gerektirecek unsurları birarada düşündüğümde, ahlaksız kont, bana daha da sevimli görünüyordu.

Dört yıldan beri o evdeydim, hâlâ aynı acıları yaşıyor, aynı inançlarla huzura kavuşuyordum ki, bu iğrenç adam, sonunda bana güvenerek, en iğrenç isteklerini açmaya cesaret etti. Onun is-

teği üzerine kasabaya inmiştik; kontesin yanında yalnızdım: Birinci oda hizmetçisi, kocasının bazı işleri nedeniyle Paris'te kalmıştı. Bir akşam, odama çekildikten sonra, hava almak üzere balkona çıkmıştım; aşırı sıcak yüzünden bir türlü uyuyamıyordum; birden kont kapımı çaldı ve kalıp, benimle sohbet etmesine izin verirnem için yalvardı. Başıma gelen felaketlerin müsebbibi olan bu acımasız adam bana öylesine değerli geliyordu ki, bir başka felaketi reddetmeye cesaret edemedim; içeri girdi, kapıyı yavaşça kapattı ve yanımdaki bir koltuğa attı kendini:

- Dinle beni Thérèse, dedi bana biraz sıkıntılı... Sana mutlaka söylemem gereken şeyler var; kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine yemin et.

- Oh! Mösyö, diye cevap verdim, güveninize ihanet edeceğimi nasıl düşünürsünüz?

- Bunları sana anlatmakla hata ettiğimi gösterirsen, nasıl bir tehlikeye gireceğini tahmin bile edemezsin!

- Acıların en büyüğü, güveninizi kaybetmek olur, daha büyük bir tehdite gerek yok...

- Eh peki, Thérèse, teyzemi öldürmeye karar verdim... ve bunun için seni kullanacağım.

- Ben mi! diye haykırdım korkuyla gerileyerek... Oh! mösyö, nasıl böyle bir plan yaparsınız? Hayır, hayır; gerekirse canımı alın, ama benden bu felaketi istemeyin.

- Dinle, Thérèse, dedi kont beni sakinleştirerek; senin sevginden çok şüphe ettim, ama, hassaslığın bunu yenmemi sağladı... Son derece korkunç görünen bu cinayetin, basit bir olaydan başka bir şey olmadığını kanıtlayacağım sana.

Pek de felsefi bakamayan gözlerine, iki suç sunuyorum Thérèse: Bize benzeyen bir yaratığın yok edilmesi ve bu yaratığın kanımızdan olmasından dolayı işlediğimiz suçun büyümesi. Benzerini yok etme suçu, emin ol sevgili kızım, tamamen boş bir

söylemdir. Yok etme gücü verilmemiştir insana; o yalnızca biçimleri değiştirebilir; ama ortadan kaldıramaz. Oysa doğanın gözünde tüm biçimler aynıdır; bu değişimlerin gerçekleştiği dipsiz uçurumda hiçbir şey kaybolmaz; bu uçurumun içine düşen tüm parçalar sürekli olarak başka biçimler altında ortaya çıkar ve bu konuda kullandığımız yöntem ne olursa olsun, hiçbir şey dışlanmaz, zarar görmez. Gerçekleştirdiğimiz yıkımlar gücünü yeniden ortaya çıkarır; enerjisini harekete geçirir, asla azaltmaz; asla karşı çıkılmaz... Eh! Bugün iki ayaklı bir canlı olan bu et yığını, onun yaratıcı elinde, yarın binlerce farklı böcek haline geliyorsa ne yapalım? İki ayaklı bu hayvanın oluşturulmasının, onun için bir kurtçuktan farklı olduğunu ve çok daha büyük bir özen göstermesi gerektiğini söylemeye cesaret edebilir miyiz? Bu özen gösterme ya da ayrı yapmamanın ölçüsü aynı olduğunda, şu ya da bu insanın ölüm yargısının bir sinek ya da ottan farklı olduğunu nasıl söyleyebiliriz? Ancak türümüzün yüceliğine ikna ederlerse beni, doğa için gerçekten önemli olduğumuzu kanıtlarlarsa inanabilirim insan öldürmenin cinayet olduğuna; ama üzerinde çok iyi düşündüğüm bu konu, bu kâinatta yaşayan her şey, doğanın en mükemmel eserleri bile, onun gözünde eşit değere sahiptir; bu varlıklardan birinin binlerce diğerine ayrılmasının, doğanın görünümünü değiştirebileceğini kabul etmiyorum. Hatta şunu da söyleyebilirim: Aynı yolla büyüyen, beslenen, yok olan, üreyen tüm insanlar, tüm hayvanlar, tüm bitkiler hiçbir zaman gerçekten ölmezler, basit bir değişim geçirirler; bugün bir biçim altında varolan her şey, birkaç yıl sonra başka bir biçim alır, onu değiştirmek isteyen varlığına bağlı olarak bir gün içinde binlerce kez biçim değiştirebilir. Bu sırada da doğanın herhangi bir yasası zarar görmez. Haksız mıyım? Bu dönüştürücü güç, özü doğa için yeniden gerekli olan bireyleri parçalara ayırarak varlık dışında bir şey yaratıyorsa, bunu ancak, yanlışlıkla suç olarak tanım-

lanmış etkinliğini, elinden alınmış yaratma enerjisini yeniden kazandırarak aptalca bir ayrım gözetmeme eğilimi yüzünden herhangi bir kargaya cesaret edemeyerek yapıyordur. O Thérèse, öldürme eylemini cinayet mertebesine yükselten insan onurudur. Kâinatın en yüce, en vazgeçilmez yaratığı olduğuna inanan bu çirkin yaratık, onu yok edecek etkinliğin ancak alçakça bir olay olmasını sağlamak üzere, bu hatalı prensipten yola çıkar; ama gerçekdışılığı, saçmalığı doğanın yasalarında hiçbir şey değiştirmez; kalbimizin en derinlerindeki, onu rahatsız eden ya da ölümünden çıkar sağlayacağı kişileri yok etme isteğinden ürkmemize gerek yok artık; aslında bu istekle, Thérèse, fark çok büyük olmaz mı? Bu duyguları doğadan alıyorsak, bunlardan rahatsız olmak düşünülebilir mi? Doğa bize, ona zarar verecek şeyler esinler mi? Ah! Sakin ol sevgili kızım, ona hizmet edenlere zarar vermiyoruz; içimize yerleştirdiği her şey kendi yasalarının organlarıdır; insanların içindeki tutkular, doğanın amaçlarına ulaşmak üzere kullandığı araçlardır. Bireylere ihtiyacı var mı? Bize aşk esinliyor, yaratımları ortaya çıkıyor: Yıkımlar mı gerekiyor? İçimize intikam, kıskançlık, zevk düşkünlüğü, ihtiras yerleştiriyor, cinayetler ortaya çıkıyor; ama her zaman kendisi için çalışıyor; biz, kendimizden hiç şüphe duymadan, onun kaprislerinin saf araçları haline geliyoruz.

Eh! Hayır, hayır, Thérèse! Hayır! Doğa, kendi ekonomisini alt üst edecek suçlar işleme olanağı vermez bize; gerçekten de en zayıf en güçlüye karşı savunulabilir mi kendini? Neyiz bir doğa için? Bizi yaratırken içimize onu yok edebilecek yeteneği de yerleştirmiş olabilir mi? Bu aptal varsayım, gördüğümüz kadarıyla doğanın amaçlarına ulaşmak için kullandığı mükemmel ve güvenli yöntemle çözülebilir mi? Ah! Eğer cinayet, ondan istenileni en iyi şekilde yerine getiren insanlara özgü bir eylem olmasaydı, doğa bunun gerçekleşmesine izin verir miydi? Taklit ederek

yok edebiliriz miyiz onu? Kendisinin her gün yaptıklarını yapmaktan dolayı cezalandırabilir mi benzeri olan insanı? Yalnız ve yalnız yıkımlar sonrasında yeniden üretebileceği kanıtlandığına göre, bu şekilde davranmak onu sürekli olarak beslemez mi? Bu anlamda, kendini daha büyük bir istekle teslim edecek olan insan, doğanın her an ortaya koyduğu hedeflerini gerçekleştirme konusunda en iyi şekilde işbirliği yapacağından, tartışmasız ona en iyi hizmet eden varlık olacaktır. Doğanın önde gelen ve en güzel niteliği, canlılığını sürekli olarak korumasıdır, ama bu hareket, aralıksız bir suçlar serisidir, kendini ancak ve ancak cinayetlerle korur. Ona en çok benzeyen ve buna göre de en mükemmel varlık, en aktif hareketliliğiyle en çok cinayete neden olacak olandır; tekrar etmek gerekirse, aktif olmayan ya da tembel varlık, yani erdemli varlık, doğa açısından en az mükemmel olan olmalıdır, zira apati, sürekli olarak her şeyi kaosa sürükleyecek, ya da ondan sonra gelenin taşımasını gerektirecek bir sakinlik eğilimdedir. Dengenin korunması gerekmektedir; bu da ancak cinayetlerle mümkündür; öyleyse, cinayetler doğaya hizmettir; bunları kullanıyor, gerekli kılıyor, istiyorsa, nasıl karşı çıkabilir? Ve neye, olmadığı bir şey için karşı çıkılabilir?

Ama yok edeceğim yaratık, benim teyzem. Oh! Thérèse, bu bağlar bir filozof için öylesine anlamsız ki! Öylesine değersizler ki, izin ver sözünü bile etmeyeyim. Yasalarımız ve politik kurumların ürünü bu aşağılık zincirler, doğanın gözünde anlam taşıyabilir mi?

Bu noktada önyargılarını bir kenara bırak Thérèse ve bana yardım et; kader yolunu çizmiş zaten.

- Oh! mösyö, diye cevap verdim, Bressac Kontu'ndan iyice korkmuştum; doğada ayrım gözetilmediği iddianız, beyninizin karmaşık düşüncelerinin bir ürünüdür. Her şeyden önce kalbinizi dinleyin, şehvet düşkünlüğünüzü açıklamak üzere kullandığınız

bu yanlış sözleri karaladığını göreceksiniz; bu kalp, sizi göndereceğim mahkemede, hiçe saydığınız doğanın, dinlememiz ve uygun davranmamızı emrettiği kutsal tapınak değil midir? Biliyorum ki şu anda tutkular kör ediyor sizi, ama sustukları andan itibaren, vicdan azabından nasıl kurtulacaksınız? Ne kadar duyarlı olursanız, dürtüleriniz o kadar acı verir size... Oh! mösyö, bu şefkatli ve değerli dostun kalan günlerini sakının, saygı gösterin; asla kurban etmeyin; büyük acılar içinde ölürsünüz! Her gün, her an, onu kör öfkeniz yüzünden mezara girmiş tatlı teyzenizi görürsünüz gözlerinizin önünde; çocukluğunuzda sizi mutlu eden tatlı lakaplarınızı söylerken duyarsınız yalvaran sesi, uykularınıza girer ve rüyalarınızı alt üst eder; açtığınız yaralardan akan kanın bulaştığı parmaklarını açar; bir tek mutlu anınız kalmaz; artık güneş sizin için hiç ışıldamaz; tüm keyiflerinizi yitirirsiniz; tüm düşünceleriniz birbirine karışır; gücünü inkâr ettiğiniz bir kutsal el, sizinkileri mahvederek, yok ettiğiniz günlerin intikamını alır sizden ve işlediğiniz cinayetin mutlu sonuçlarını yaşamadan, bunu gerçekleştirme cesaretini göstermekten dolayı korkunç bir pişmanlıkla ölür gidersiniz.

Bu sözleri ederken gözyaşları içindeydim; kontun ayakları dibine diz çökmüş, tüm hayatım boyunca sır olarak saklamaya söz verdiğim her şey üzerine yeminler ediyordum... Ama bu adamı çok da iyi tanımıyordum; bu kötü ruhun tutkularının hangi noktada cinayete varacağını bilmiyordum. Kont soğuk bir şekilde ayağa kalktı.

- Fena halde yanılmış olduğumu görüyorum, Thérèse dedi bana; belki size olduğu kadar kendime de kızmalıyım; neyse, başka bir yol bulurum; hanımınız hiçbir şey kazanmadığı gibi, siz de çok şey kaybettiniz.

Bu tehdit tüm düşüncelerimi değiştirdi. Bana önerilen suç ortaklığını kabul etmeyerek, kendi hesabıma çok şeyi riske atıyor-

dum ve hanımın zaten ölecekti; suç ortaklığını kabul ederek, kendimi bir kontun korumasına aldırtabilir ve şüphesiz teyzesini de kurtarabilirdim. Bir anda aklıma gelen bu fikirle her şeyi kabul etmeye karar verdim; ama böylesine ani bir dönüş şüphe yaratabileceğinden, bir süre uydurma bahaneler ileri sürdüm. Konta karmaşık düşüncelerini yeniden tekrarlattım; git gide daha doğru cevaplar buluyormuş havası yarattım: Bressac beni ikna ettiğini düşündü; zayıflığını onun gücüyle açıklıyordum, sonunda teslim oldu. Kont kollarıma attı kendini. Bu hareket içimi mutlulukla doldurduysa, daha önemli şeyler vardı!... Ne diyordum? Bunun zamanı değildi; ürkütücü davranışları, barbarca niyetleri, zayıf kalbimin cesaret edebileceği tüm duyguları öldürmüştü ve onu yalnızca bir canavar olarak görebiliyordum...

Sen öptüğüm ilk kadınsın, dedi bana kont ve aslında, ruhumsun... çok güzelsin küçüğüm; ruhun bir sağduyu ışığı yayılmış! Bu sevimli kafa nasıl olmuş da bunca zaman karanlıkta kalmış!

Ve sonunda yapacaklarımız konusunda anlaştık. İki ya da üç gün içinde, yavaş yavaş, fırsat buldukça, Bressac'ın bana verdiği küçük zehir paketini, madamın sabahları içme alışkanlığı olduğu sıcak çikolata fincanına boşaltacaktım. Kont bundan sonra olacakları üstleneceğini garanti etmişti bana; ölümün gerçekleştiği gün, bana iki bin ekü ödeyeceğini bildiren bir kontrat verecekti; bana vereceklerini tam olarak belirlemek için vaadettiklerini yazıya dökerek imzaladı ve ayrıldı.

Sonucunu beklediğiniz için, hikayemi bir dakika bile bölmek istemesem de, bu arada birlikte olduğum canavarın acımasız ruhunu tüm açıklığıyla ortaya koyabilecek çok garip bir şey oldu.

İşleyeceğimiz cinayetle ilgili anlaşmayı yapmamızın ertesi günü, kont, soyundan geldiğini kabul etmediği bir amcasının ona seksen bin lira miras bıraktığını öğrendi... Oh Tanrım! dedim

kendime bu haberi öğrenince, ilahi adalet zulüm komplolarını bu şekilde mi cezalandırıyor! Tanrı ile ilgili etkisiz sözlerimi yeniden dillendirerek dizlerine kapandım; beni affetmesini istedim ve bu beklenmedik olayın, kontun planlarını değiştirebileceğini sanıyordum... Ne kadar hatalıymışım!

- Oh! Sevgili Thérèse, dedi aynı akşam odama koşarak, üzerime refah yağıyor! Sana hep söylediğim gibi, bir suç ya da cinayet fikri, refahın üzerine çekmenin en iyi yoludur; bu durum şehvet düşkünleri için de geçerlidir.

- Ne demek istiyorsunuz mösyö! diye cevap verdim, hiç hesaba katmadığınız bu servet, çabuklaştırmayı planladığınız ölümün kendi kendine gerçekleşmesini bekleme sabrını göstermenizi sağlamayacak mı?

Beklemek, diye sözümü kesti aniden Kont, iki dakika bile bekleyemem Thérèse; yirmi sekiz yaşında olduğumun ve benim yaşımda beklemenin çok zor olduğunun farkında mısın?... Hayır, bu olay planlarımızda hiçbir değişikliğe neden olmayacak, senden rica ediyorum, Paris'e dönüşümüzden önce, her şeyin bittiğini görme mutluluğunu ver bana... Yarın, en geç öğleden sonra... Sana garantileyecek anlaşmayı da vereceğim.

Bu gözü dönmüşlüğün bana verdiği dehşet duygusunun kurtulabilmek için yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve üzerime almış olduğum korkunç cinayeti gerçekleştirmezsem, kontun ona oyun oynadığını kısa sürede fark edeceğini ve Madam de Bressac'a haber verirsem, bu projenin ortaya çıkmasındaki rolümü keşfeden genç kontun, aldatılmış olduğunu görerek, teyzesini öldürdükten sonra yeğen olarak yaşadıklarının tüm intikamını benden alacağını bildiğimden, bir gün önceki çözümü yeniden benimsedim. Bana adaleti sağlama yolu kalıyordu, dünyada hiçbir şey bu yoldan döndüremezdi beni; Markiz'e haber vermeye karar verdim; yapabileceklerim arasında en iyisi

bu gibi geldi bana ve yaptım.

Madam, dedim ona kontu son görüşümün ertesi gününde, size açıklamam gereken çok önemli bir şey var, ama sizi ilgilendiren bazı konularda sessiz kalmaya yemin ettim; her şeyden önce bana, yeğeniniz olan baya, kalkıştığı küstahlıkla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğinize ilişkin şeref sözü vermenizi istiyorum sizden... Önlem alırsınız, madam, en iyi yolu seçersiniz, ama tek sözcük söylemeyeceksiniz. Bana söz verin, aksi takdirde susarım.

Yeğeninin olağan aşırılıklarından birinin söz konusu olduğunu sanan Madam de Bressac, ondan istediğim yemini etti, bunun üzerin ben de her şeyi açıkladım. Zavallı kadın, anlattığım utanç verici şeyler karşısında gözyaşlarına boğuldu.

- Canavar! diye haykırdı, onun iyiliğine olmayan ne yaptım ben? Yaptığı kötülükleri engellemek ya da düzeltmek istedimse, onun mutluluğu dışında ne amacım olabilir?.. Ve ona kalan bu mirası bana borçlu değil mi? Ah! Thérèse, Thérèse, bu planın gerçek olduğunu kanıtla bana... Bundan şüphe etmememi sağla; kör olmuş kalbimin bu canavar için hâlâ hissettiği duyguları yok edebilecek bir şeylere ihtiyacım var...

Ben de zehir paketini gösterdim; daha iyi bir kanıt olamazdı: Markiz zehri denemek istedi; yakaladığımız bir köpeğe az miktarda yutturduk ve köpek, iki saatin sonunda, korkunç ağrılarla öldü. Artık şüphesi kalmayan Madam de Bressac, karar verdi; zehrin geri kalanını ona vermemi istedi; akrabalarından biri olan Dük Sonzeval'e, sessizce bakanın evine gitmesini, yeğenin, kurbanı olmak üzere olduğu acımasız planını anlatmasını, en kısa zamanda, kalan günlerine göz diken haydutu topraklarından atmayı öngören bir hükümet emri almasını isteyen bir mektup yazdı.

Ama bu iğrenç suçun gerçekleşmesi gerekiyordu; Tanrının anlaşılmaz izniyle, erdem alçakça eylemlere maruz kalıyordu. üzerinde deney yaptığımız hayvan, kontun her şeyi fark etmesine

neden oldu, uluduğunu duymuştu; teyzesinin bu hayvanı çok sevdiğini bildiğinden, ona ne yaptığımızı sordu; soru sorduğu kişiler hiçbir şey bilmediğinden, açık bir cevap alamadı; işte o anda şüpheye kapıldı; hiçbir şey söylemedi, ama allak bullak olduğunu görüyordum; durumunu Markiz'e anlattım; Markiz iyiden iyiye endişelenmişti ama kuryeyi acele etmesi ve götürmekle görevlendirdiği mektubu iyi saklaması için sıkıştırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yeğenine, amcasından kalmış olan mirasla ilgilenmek üzere Dük Sonzeval'i aradığını, çünkü kimse ilgilenmezse, onlara karşı dava açılmasından endişelendiğini söyledi, dükün her şeyi anlatmak üzere oraya gelmesini istediğini, gerekli olması halinde kendisinin de yeğeni ile birlikte yola çıkacağını ekledi. Teyzesini yıllardan beri tanıyan kontun, yüzündeki sıkıntıyı fark etmemesine, benim yüzümdeki allak bullaklığı görmemesine imkan yoktu. Yürüyüş yapma bahanesiyle şatodan uzaklaştı; geçmek zorunda olduğu bir yerde kuryeyi beklemeye başladı. Teyzesini olduğu kadar onu da tanıyan bu adam, telgrafı ona vermek konusunda güçlük çıkarmadı; ve ihanetimden tam olarak emin olan Bressac, teyzesine bir daha görünmemesini emrederek, kuryeye yüz altın para verdi. Şatoya geri geldiğinde içi öfkeyle doluydu; yine de tutuyordu kendini; benimle karşılaştığında, olağan şakalarını yaptı, olayın yarın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sordu, dükün gelişinden önce olmasının önemli olduğunu hatırlattı, daha sonra da, sakin bir tavırla ve hiçbir kuşku yaratmadan yatmaya gitti. Bundan sonra hiçbir şeyden haberim olmadı, bütünüyle aldatıldım. Kontun bana daha sonra haber verdiği bu tüyler ürpertici cinayet gerçekleştiyse, şüphesiz kendisi gerçekleştirmiştir, ama nasıl ben de bilmiyorum; birçok şeyi ancak tahmin edebiliyorum; ama bunları bilmek ne işimize yarar? Asıl işi üstlenmek istemediğim için nasıl acımasızca cezalandırıldığıma gelelim. Kuryenin konta yakalanmasının ertesi günü,

madam, her zamanki gibi sıcak çikolatasını aldı, ayağa kalktı, tuvaletini yaptı, bana rahatsız görünüyordu ve masaya oturdu; daha yeni dışarı çıkmıştık ki, kont yanıma yaklaştı:

Thérèse, dedi bana büyük bir soğuklukla, planımı gerçekleştirmek üzere sana önerdiğim çok daha güvenli bir yol buldum; ama ayrıntılandırılması gerek, odana bu kadar sık gelmeye cesaret edemiyorum; saat tam beşte parkın köşesinde ol, seni oradan alacağım ve ormanda bir yürüyüş yapmaya gideriz, bu arada her şeyi açıklarım sana.

Sizi temin ederim madam, belki Tanrı böyle istediğinden, belki aşırı saflığımdan, belki de körlüğümden, beni bekleyen korkunç felaketi fark edemedim; Markizin söylediklerimi ve aldığı önlemleri gizli tuttuğuna o kadar inanıyordum ki, kontun bunları keşfetmiş olabileceğini hayal edemiyordum bile; yine de içimde sıkıntı vardı.

Yalan yere yemin etmek, bir günah söz konusu olduğunda erdemdir, diyordu trajik şairlerimizden biri; ama yalan yemin etmek, bu yola başvurmak zorunda kalan ince ve hassas bir ruh için, her zaman dayanılmaz bir durumdu. Rolüm beni boğuyordu.

Ne olursa olsun, randevuma gittim; kont da gözükmekte gecikmedi, rahat ve neşeli bir havayla bana doğru yaklaştı ve birlikteyken yapmaya alışık olduğumuz gibi, gülmek ve şakalaşmak dışında bir şey yokmuş gibi, ormana doğru ilerledik. Konuyu, bizim eylemimiz haline getirmeye çalıştı olaya getirmeye çalıştığımda, izlenmekte olabileceğimizden endişeleniyor ve henüz güvende olmadığımızı söylüyordu; farkında olmadan beni zalimce bağladıkları dört ağaca doğru yaklaşmıştık. Buraları yeniden görmek tüylerimi ürpertiyordu; kaderim tüm korkunçluğuyla gözümün önüne serildi ve bu uğursuz yerdeki düzeneği gördüğümde dehşetimin nasıl iki katma çıktığını siz tahmin edin. Ağaçlardan birinden bir halat sarkıyordu; diğer üçüne üç canavarımsı İngiliz

köpeği bağlanmıştı ve köpükler saçan sonuna kadar açılmış ağızlarıyla açlıklarını gidermek için beni bekler gibiydiler; kontun en sevdiği uşaklarından biri başlarında bekliyordu.

Bu sırada sinsi herif bana iğrenç aşağılamalar sıralamaya başladı:

Adi kadın, dedi bana, seni vahşi hayvan gibi bağladığım, sonra da hak ettiğin ölümden kurtardığım bu çalılığı hatırlıyor musun?.. Yaptığım iyiliklerden dolayı pişmanlık duyarsam, yeniden bağlamakta tehdit ettiğim ağaçları hatırladın mı? Madem bana ihanet etmeye niyetin vardı, teyzemle ilgili olarak senden istediğim hizmeti neden kabul ettin? İyilik borçlu olduğun birinin özgürlüğünü riske atarak, erdeme hizmet edebileceğini nasıl hayal ettin? Bu iki günah arasında, neden en kötüsünü seçtin?

- Maalesef! En ufak seçme şansım olmadı.

- Reddetmen gerekiyordu, diye devam etti öfkeden deliye dönen kont, beni bir kolumdan yakalayıp şiddetle sarsarak; evet, şüphesiz, bana ihanet etmemek için reddetmen, kabul etmemen gerekiyordu.

Sonra M. de Bressac, Madam de Bressac'ın mesajını ele geçirmek için yaptıklarını ve içindeki şüphenin nasıl doğduğunu anlattı.

- Nasıl yaptın bu ikiyüzlülüğü iğrenç yaratık? Diye devam etti. Teyzeminkini koruyamadığın gibi, kendi hayatını da riske attın. Olay tamamlandı, şatoya döndüğümde meyvelerini toplayacağım, ama senin de ölmen gerekiyor, ama son soluğunu vermeden önce, erdem yolunun her zaman güvenli olmayabileceğini ve dünyada, bir suçu ihbar etmektense ortaklık etmenin tercih edilebileceği durumlar olduğunu öğrenmen gerekiyor.

Ve bana cevap verecek zaman bırakmadan ve bulunduğum durumla ilgili en küçük bir acıma göstermeden, beni, benim için hazırlamış ve gözde uşağının beklediği ağaca sürükledi.

İşte, dedi ona, teyzemi zehirlemeye kalkışan ve önlemek için gösterdiğim çabalara rağmen belki de bunu başarmış olan

kız bu; onu adaletin kollarına teslim etseydim şüphesiz daha iyi olurdu, ama hayatını kaybederdi; oysa ben daha uzun süre acı çekmesi için, canını bağışlamak istiyorum.

Sonra iki haydut üzerime saldırdı ve bir anda çırılçıplak bıraktılar beni:

- Güzel kalçalar! dedi kont alay dolu korkunç bir ses tonuyla ve kaba bir hareketle kalçalarımı yakalayarak, güzel etler!.. Köpeklerim için mükemmel bir öğle yemeği olacak!

Üzerimdeki tüm giysileri soyduktan sonra beni, böbreklerimin üzerinden geçerek, kendimi mümkün olabileceğinden savunabilmem için kollarımı açıkta bırakan bir halat yardımıyla bağladılar; halat, yaklaşık altı adım ileri geri hareket etmeme izin veriyordu. Son derece heyecanlanmış olan kont, durumumu anlamak istedi; döndü ve tam karşıma geçti; bana dokunuşunun sertliğinden, ölüm kokan elleriyle, köpeklerinin keskin dişlerini yansıtmak ister gibiydi.

- Haydi! Dedi uşağına, hayvanları serbest bırak, şimdi tam zamanı.

Hayvanların zincirleri çözüldü, kont kışkırtıyordu onları; üçü birden zavallı bedenime doğru atıldılar; herhangi bir bölümü bu korkunç saldırıdan nasipsiz kalmasın diye paylaşmışlardı sanki; ne kadar direnirsem, o kadar çılgınca yırtıyorlardı her yanımı; bu korkunç sahne yaşanırken, Bressac, hain Bressac, acılarım iğrenç cinsel isteklerini kamçılıyormuşcasına... Alçak! Beni inceleyerek teslim ediyordu kendini gözdesinin ölümcül okşamalarına.

Yeter bu kadar, dedi, birkaç dakika sonra, köpekleri bağlayın ve bu zavallıyı kötü kaderine terk edelim.

Eh peki! Thérèse, dedi bana bağlarımı keserek, erdem bazen pahalıya malolabiliyor gördüğün gibi; iki bin ekülük suçortaklığı bedeli, şu anda her yanını kaplayan ısırıklardan daha iyi değil midir?

Ama içinde bulunduğum korkunç halde, onu zar zor duyabiliyordum; kendimi ağacın dibine attım, bilincimi kaybetmek üze-

reydim.

Hayatını kurtardım, dedi felaketimle tahrik olan hain, sana yaptığım bu iyiliği doğru değerlendirmeye bak...

Sonra ayağa kalkmamı, giysilerimi almamı ve orayı derhal terketmemi emretti. Her yerim kanıyordu, geri kalan giysilerimi lekelememek, yaralarımı temizlemek, akan kanı silmek için ot topladım; Bressac benden çok düşünceleriyle meşgul, ileri geri volta atıyordu.

Vücudum zonkluyordu, hâlâ kan sızıyordu yaralarımdan; dayanmaya çalıştığım korkunç acı, giyinmemi neredeyse olanaksız kılıyordu; beni bu duruma getiren şerefsiz adam... Bir zamanlar uğruna hayatımı tehlikeye attığım bu adam, bana en küçük bir merhamet gösterme lütfunda bile bulunmuyordu.

İstediğiniz yere gidebilirsiniz, dedi bana; size para gerekecek, varolan paranızı almayacağım, ama şehir ve kasabadaki evlerden herhangi birinde görmeyeyim sizi. Her şeyden önce, gerçekleştiğini sandığınız olayın henüz tamamlanmadığını bilmeniz gerek. Teyzenin artık yaşamadığını söyledik size, ama yalandı; infaz henüz gerçekleşmedi; nasıl davranacağınızı görmek için soktuk sizi bu duruma. İkinci olarak, halk arasında markizin katili olarak tanınacaksınız; hâlâ nefes alıyorsa, onu mezara bu fikirle göndereceğim, tüm ev halkı da öğrenecek. İşte size, bir yerine iki dava; ve karşınızda aşağılık bir tefeci yerine, merhamet edip size bağışladığı hayatınızı kötü yolda sürdürmeniz halinde, sizi cehenneme kadar izleyecek güçlü ve zengin bir adam var.

- Oh! Mösyö, diye cevap verdim, bana karşı istediğiniz kadar sert davranın, ama yürüyeceğim yoldan şüphe etmeyin; teyzenizin hayatı söz konusu olduğundan, size karşı gelmem gerektiğini düşündüm. Zavallı Thérèse, söz konusu olduğunda asla yapamam bunu. Elveda mösyö, işlediğiniz suçlar, zalimliğinizin bana verdiği acı ölçüsünde mutlu etsin sizi! Tanrının bana uygun gör-

düğü kader ne olursa olsun, kötü günlerimde beni koruduğu sürece, sizin için dua etmeye devam edeceğim.

Kont başını kaldırdı; bu sözlerimden sonra bana bakmadan edememişti; beni gözyaşları içinde titrer halde gören zalim, şüphesiz yumuşama korkusuyla uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Tamamen kendi acıma gömüldüm, ağacın dibine yığıldım; tüm orman inlemelerimle çınlıyordu; zavallı bedenimi toprağa bastırdım ve gözyaşlarımla otları suluyordum.

- Oh Tanrım, diye haykırdım, bunu siz istediniz; bu masumun günahkârlara av olması ilahi kararını siz verdiniz; bana sahip çıkın Tanrım, bizim için yarattığınız kötülüklerden hâlâ çok uzağım, beni bir gün, çektiği acılarda size yönelen ve sıkıntılarda sizi yücelten zayıflara vaadettiğiniz ödüle layık göreceğinizi umarak eğiliyorum önünüzde!

Gece çöküyordu. Daha uzağa gitmem imkansızlaşıyordu; ayakta zor duruyordum; dört yıl önce, en az bu kadar kötü bir durumda yattığım çalılığa göz attım; emekleyerek sürükledim kendimi ve hâlâ kan sızan yaralarının acısıyla alt üst olmuş, ruhum acılarla sıkışmış ve kalbim hüzünler içinde yerime yerleştim, hayal edebileceğim en korkunç geceyi yaşıyordum.

Gün doğarken, ruhum ve bedenim biraz güç topladığında, bu ürkütücü şatoya yakın olmaktan dolayı dehşete kapılarak, alelacele uzaklaştım; ormanı terk ettim ve karşıma çıkacak rastgele ilk yerleşim yerine gitmeye kararlıydım; Paris'ten yaklaşık beş mil uzaklıktaki Saint-Marcel kasabasına girdim. Cerrahın evini sordum, gösterdiler; yaralarıma pansuman yapması için yalvardım, bir aşk meselesi nedeniyle annemin Paris'teki evinden kaçarken, gece vakti ormanda haydutlarla karşılaştığımı, isteklerine karşı çıkmanın intikamını almak için, beni köpeklerine parçalattıklarını söyledim.

Rodin, adamın adı buydu, beni büyük bir dikkatle muayene

etti, yaralarımda tehlikeli bir şey bulamadı; macerama devam etmeden önce, evinde on beş gün dinlenebileceğimi söyledi; ama gece vakti, içimdeki endişe yaralarımın acısını artırdığında, bir aydan önce sağlığıma kavuşamayacağımı anladım. Rodin beni evine aldı, gereken her türlü bakımı üstlendi ve otuzuncu gün, bedenimde, M. de Bressac'ın zulmünden en küçük bir iz kalmamıştı.

Durumum hava almak üzere dışarı çıkmama elverdiğinde, ilk işim, kasabada, Markiz'in şatosuna giderek ben ayrıldıktan sonra neler olduğunu öğrenecek yeterince dürüst ve zeki bir genç kız bulmaya çalışmak oldu; bu davranışımın asıl nedeni merak değildi; tehlikeli görünen bu merak, şüphesiz yersiz olurdu; ama Markiz'in evinde kazandığım tüm servetim odamda kalmıştı; üzerimde ancak altı altın vardı ve şatoda kırk altından fazla para bırakmıştım. Kontun, yasal olarak bana ait olanı iade etmeyi reddedecek kadar zalim olduğunu düşünemiyordum. İlk öfkesinin geçtiğinden emin olduktan sonra, bana böyle bir haksızlık yapmayı istemeyeceğini düşünerek, mümkün olabilecek en dokunaklı mektubu yazdım. Bulunduğum yeri gizlemeye özen göstererek, odamda bulunan ve bana ait az miktardaki parayı köpekleriyle bana göndermesi için yalvardım. Yirmi yaşlarında, canlı ve espritüel bir köylü kızı mektubumu götürmeyi kabul etti ve merak ettiğim konularla ilgili olarak, el altından beni tatmin edecek kadar bilgi toplayacağını vaadetti. Her şeye rağmen bulunduğum yerin adını gizli tutması, ne olursa olsun benden söz etmemesi ve bu mektubu on beş mil uzaktan gelen bir adamdan aldığını söylemesini tembihledim. Jeanette gitti ve yirmi dört saat sonra, bana cevap mektubunu getirdi; bir mektup vardı, ama okumadan önce, orada olduğu zaman içinde kontun evinde olanları dinlemem daha uygun olacaktı.

Şatodan çıktığım gün tehlikeli bir hastalığa yakalanan Markiz

Bressac, ertesi gün, korkunç acılar içinde çırpınarak ölmüştü; akrabalar koşarak gelmişlerdi ve en çok yıkılan kişi gibi görünen yeğen, teyzesinin aynı gün kaçan bir oda hizmetçisi tarafından zehirlendiğini iddia ediyordu. Her yer arandı; araştırmaların amacı, bu zavallıyı buldukları yerde öldürmekti. Sonuçta kont, bu mirasla beraber, tahmin ettiğinden de zengin olmuştu; Markiz'in para kasası, cüzdanı, mücevherleri, kimsenin bilmediği bir dolu değerli eşya ile yeğeni, gayrımenkul gelirlerinden bağımsız olarak, altı yüz frankın üzerinde mal ve nakite sahip olmuştu. Bu genç adamın, acıdan alt üst olmak yerine, sevincini zor gizlediğini söylüyorlardı ve kontun isteği üzerine Markiz'i görmeye çağrılan akrabalar, zavallının kaderinden duydukları üzüntüyle, suçluyu ele geçirmeleri halinde intikam almaya yemin etmiş, genç adamı hain planlarıyla başbaşa bırakıp gitmişlerdi. M. de Bressac, Jeanette ile bizzat görüşmüş, genç kızın büyük bir dürüstlük, ama üstü kapalılık ile yanıt verdiği değişik sorular sormuş, istediği yanıtları almak konusunda sıkıştırmamıştı onu. İşte o korkunç mektup, dedi Thérèse mektubu Madam de Lorsange'a vererek, evet, işte burada madam, bazen içimi rahatlatmak için ihtiyaç duyuyorum, bunu ölene kadar saklayacağım; okuyun, içiniz titremeden okuyabilirseniz.

Madam de Lorsange, bu maceraları yaşayan güzel kızın elinden mektubu aldı ve aşağıdaki sözcükleri okudu:

Teyzemi zehirleyebilecek kadar hain biri, bu korkunç suçtan sonra bana mektup yazmaya cesaret edecek kadar gözüpek olabiliyor; bir kenara çekilip gizlenmesi daha yerinde olur; onu bulduğumuz anda mahvedeceğimizden emin olmalıdır. Ortaya çıkmaya nasıl cesaret eder? Nasıl söz eder paradan? Bu evde kaldığı süre zarfında yaptığı hırsızlıklardan ya da son suçunu işleyerek elde ettikleri konusunda nasıl eşitlik isteyebilir? Böyle ikinci bir mektup göndermekten kaçınmalıdır, aksi taktirde ulak, suçlunun

bulunduğu yeri adalete açıklayana kadar tutuklu kalacaktır.

- Devam edin, sevgili kızım dedi Madam de Lorsange mektubu Thérèse'e vererek, bunlar korkunç davranışlar; altın içinde yüzmek ve aslında bulaştığı suçu işlemek istemeyen bir zavallıyı reddetmekte, eşi benzeri görülmemiş aşağılıkta bir davranıştır.

- Ne yazık ki doğru madam! diye devam etti Thérèse, hikayesinin devamını anlatmaya başlayarak, bu bahtsız mektup üzerine iki gün ağladım; reddedilmişliğimden çok, maruz kaldığım kötü muameleden acı çekiyordum. Artık bir suçluyum! diye haykırdım, ikinci kez, kanunlara fazla saygılı olmaktan dolayı adalete teslim ediliyordum! Pişman değildim; ruhum temizdi ve beni asla terk etmeyecek olan eşitlik ve erdem duygularına fazla kulak vermekten başka bir kötülük yapmamıştım.

Yine de, kontun sözünü ettiği soruşturmaların gerçek olduğuna inanmam olanaksızdı; beni adalete teslim etmesi onun için de oldukça tehlikeli olduğundan, bunlar bana kandırmaca gibi geliyordu; onun için, beni görmenin, onun tehditlerinden duymam gereken korkudan daha ürküntücü bir durum oluşturacağını hayal ediyordum. Bu düşünceler, bulunduğum yerde kalma ve oradan gidecek parayı biriktirene kadar yerleşme kararı almama neden oldu; planımı Rodin'e anlattım, o da onayladı ve hatta evinde kalmamı önerdi; ama size kararımı anlatmadan önce, bu adamla ve çevresindekilerle ilgili bir fikir vermem gerekiyor.

Rodin kırk yaşında, esmer, kalın kaşlı, parlak gözleri, güçlü ve sağlıklı havası olan bir adamdı, ama aynı zamanda da hovardaydı. Durumu oldukça iyiydi; On ila on iki bin liralık geliriyle Rodin, cerrahlık mesleğini zevk için sürdürüyordu; iki yıl önce karısının ölümünden sonra, kendisine hizmet eden iki kız ve kendi kızı ile Saint-Marcel'deki çok güzel bir evde oturuyordu. Rosalie adındaki genç kızı, on dört yaşına gelmişti; insanı heyecanlandırabilecek tüm güzellikleri kendinde toplamıştı. Sütun gibi bir vücudu, yu-

varlak, taze, olağanüstü anlamlı bir yüzü, minyon ve keskin çizgileri, olabildiğince güzel ağzı, ruh ve duygu dolu çok büyük siyah gözleri, beline kadar düşen kestane rengi saçları, parlak teni... İnanılmaz bir zerafet; üstüne üstlük dünyanın en güzel sesi; bunlara ek olarak düşünce tarzı, canlılığıyla doğanın yarattığı en güzel ruhlardan biri. Bu evde birlikte çalışmak zorunda olduğum arkadaşlarıma gelince, bunlar, biri dadı diğeri ahçı olmak üzere iki köylüydü. Dadılık görevini yerine getireni yirmi beş, diğeri ise on sekiz ya da yirmi yaşlarındaydı ve her ikisi de son derce güzeldi; bu seçim Rodin'in beni alıkoymak konusunda istekli olmasından şüphelenmeme neden olu. Bir üçüncü hizmetçiye neden ihtiyacı olsun, diyordum kendi kendime, peki hizmetçilerinin bu kadar güzel olmasını neden istiyor? Hiç şüphe yok, diye devam ediyordum, burada asla uzaklaşmak istemediğim geleneklere pek de uygun olmayan bir şeyler var; araştırmalıyım.

Sonuç olarak, M. Rodin'e, güç kazanmak üzere evinde bir hafta daha kalınama izin vermesi için yalvarırken, bu dönem sona ermeden, bana önereceklerine cevap vereceğimi garanti ettim.

Bu süreyi, Rosaile ile daha da yakınlaşarak, babasının evinde namusuma gölge düşürecek bir şeyler olmadığından kesin olarak emin olmak üzere kullandım. Bu amaçla her şeye özellikle dikkat etmeye başladığımın ertesi günü, bu adamın, davranışları konusunda büyük bir şüpheye kapılınama neden olan bir düzen kurmuş olduğunu fark ettim.

M. Rodin evinde iki cinsiyetten de çocuklar barındırıyordu; bu çocukları karısı hayattayken yanına almıştı ve onun ölümünden sonra, kimse bu imtiyazı onun elinden almayı düşünmemişti. M. Rodin'in öğrencilerinin sayısı fazla değildi, ama seçilmişlerdi; toplam on dört kız ve on dört erkek öğrencisi vardı. On iki yaşın altındaki çocukları asla kabul etmiyor, on altıya geldiklerinde de gönderiyordu; Rodin'in bunları reddetmek üzere en az

yirmi bahanesi vardı, hepsi de kimsenin cevap bulamayacağı karmaşık ifadelerle süslüydü; evindeki pansiyoner sayısı tam olmadığında aynı şekilde davranıyordu; bu çocuklar onun evinde yemek yemiyor, günde iki kez, sabah yedi ile on bir arası, akşam dört ile sekiz arası geliyorlardı. Bu küçük güruhu henüz görmemiştim, çünkü bu adamın evine gelişim tatil dönemine rastlamıştı, öğrenciler eve gelmiyorlardı; iyileşmeme yakın yeniden görünür oldular.

Rodin okulu kendi yönetiyordu; erkeklere verdiği dersi bitirince, bu süre içinde dadının ilgilendiği kızların yanına geçiyordu; genç öğrencilerine yazı, aritmetik, biraz tarih, resim, müzik öğretiyordu ve bunlar için kendisinden başka öğretmen kullanmıyordu.

Babasının cerrahlık mesleği yanında, bu okul öğretmenliği görevini de yerine getirmesi konusunda duyduğum şaşkınlığı, önce Rosalie'ye açtım; geçimini sağlamak için bu mesleklerden herhangi birine ihtiyaç duymayan bu adamın, kendini böylesi yormasının şaşırtıcı olduğunu söyledim. Çok iyi anlaşmaya başladığım Rosalie, bu düşüncem karşısında gülmeye başladı; takındığı bu tavır beni daha da meraklandırdı ve bana tamamen açılmasını rica ettim.

- Dinle, dedi bana bu sevimli kız yaşının ve sevimli karakterinin getirdiği tüm saflıkla; dinle Thérèse, sana her şeyi anlatacağım, gördüğüm kadarıyla sen dürüst bir kızsın... Sana vereceğim sırra ihanet edemezsin. Şüphesiz babam bu iki mesleği de bırakabilir sevgili arkadaşım, yapmakta olduğu işleri sürdürmesinin şimdi sana açıklayacağım iki nedeni var. Cerrahlığı kendi zevki, kendi sanatında yeni buluşlar yapma keyfi için yapıyor; buluşlarının sayısını öylesine arttırdı, kendi alanında o kadar güzel eserler verdi ki, bugün Fransa'daki en yetenekli adam olarak tanınıyor; yirmi yıl Paris'te çalıştı ve bu kasabaya kendi isteğiyle çe-

kildi. Gerçek cerrah Saint-Marcel'in adı Rombeau idi ve babamı korumasına almış ve tecrübelerini aktarmıştı. Şimdi de bu yatılı okulu neden işlettiğini öğrenmek ister misin Thérèse?... Şehvet oyunları, küçüğüm, yalnızca şehvet düşkünlüğünden, içinde taşıdığı aşırı tutkudan. Babam, her iki cinsiyetten de çocuklarda, kendi eğilimlerini tatmin edecek bir şeyler buluyor ve bunlardan faydalanıyor... Ama bak, izle beni dedi bana Rosalie, bugün cuma, tam da hata yapanları cezalandırdığı üç günden biri; işte bu cezalardan haz alıyor babam; izle beni dedim sana, neler yaptığını göreceksin. Odamdaki küçük bir pencereden her şey görülüyor; hiç gürültü etmeden oraya gidelim, ama sana söylediklerim ve göreceklerin hakkında kimseye tek bir söz söylemeyeceksin.

Benden isteyebileceklerini tahmin etmem için, bir sığınak sunan bu adamın alışkanlıklarını öğrenmek çok önemliydi benim için; Rosalie'yi adım adım takip ettim; arkası görünecek şekilde oluşturulmuş bir bölmeye götürdü beni; yan odada yaşaman her şeyi görmek üzere günlerce kaldım orada.

Beklemeye yeni başlamıştık ki, Rodin yanında on dört yaşında, suratı bembeyaz kesilmiş ve aşk kadar güzel bir genç kızla girdi odaya; gözyaşları içindeki, onu bekleyenlerin korkusuyla son derece umutsuz bu zavallı yaratık, sert öğretmenini titreyerek izliyordu; kendini onun ayaklarına attı, merhamet diledi, ama yumuşamayan Rodin, büyük bir ciddiyet içinde ilk haz kıvılcımlarını ateşliyordu, genç kız çoktan vahşi bakışlarında parıldıyordu...

- Oh! Hayır, hayır, diye bağırdı, hayır, hayır! Hep aynı şey oluyor, Julie; her zaman yeniden iyi olmaya karar veriyorum, ama bu sizi yeni hataların içine atmaktan başka bir işe yaramıyor, bu seferki hatanın vehameti karşısında, istesem de yumuşak davranabilir miyim?.. Sınıfa girerek bir oğlana mektup vermek!

- Mösyö, kesinlikle itiraz ediyorum!

- Oh! gözlerimle gördüm, gözlerimle gördüm.

- Hiçbir şeye inanmayın, dedi bana o anda Rosaile, yaptıklarına bahane bulmak için uyduruyor bunları. Bu küçük yaratık bir melektir, direndiği için bu kadar sert davranıyor ona.

Bu süre zarfında Rodin, son derece heyecanlı, küçük kızın ellerini tuttu, havaya kaldırarak, ceza odasının tam ortasına yerleştirilmiş bir direğin üzerindeki halkaya bağladı. Julie artık savunmasızdı... Hiçbir silahı yoktu... Yalnızca celladına dönmüş bitkin güzel başı, darmadağınık muhteşem saçları ve dünyanın en güzel, en yumuşak, en ilgi çekici yüzünden dökülen gözyaşları. Rodin bu tablodan faydalandı, öptü onu; ona yalvararak bakan gözlerinin üzerine bir bant yerleştirdi; Julie artık hiçbir şey göremiyordu; Rodin, daha kendinden emin bir halde, korsesinin altına kıvrılmış buluzünü beline kadar soydu... O ne beyazlık, o ne güzellikti! Venüs tanrıçalarının yatağı üzerindeki açılmamış goncalardı bunlar. Kim bu kadar taze, bu kadar çarpıcı bir bedeni acılara mahkum edecek kadar katı olabilirdi? Hangi canavar gözyaşları ve acılar içinde haz arayabilirdi? Rodin hayranlıkla seyrediyordu, dalgın gözleri izliyor, elleri acımasızca solduracağı çiçekleri hırpalama cesaretini gösteriyordu. Tam karşılarında olduğumuzdan, hiçbir hareket kaçmıyordu gözümüzden; bu haz düşkünü adam, onu büyüleyen bu minyon güzellikten bir uzaklaşıyor bir sarılıyordu; bize her görünüşüyle sunuyordu onu. Gerçek aşk tapınağı elinin altına geldiğinde, Rodin, kültüne sadık kalıyor, bakmıyordu bile, görüntüsünden bile endişe duyuyordu; durduğu yerden görünür olduğunda, yerini değiştiriyordu; kızın birazcık geri çekilmesi rahatsız ediyordu onu, hiçbir şeyin onu tedirgin etmesini istemiyordu... Sonunda öfkesi tüm sınırları aştı, önce küfürler etmeye başladı; parçalanacağını sandığı darbeler altında titreyen bu zavallı küçüğe tehditler ve hakaretler savuruyordu; Rodin artık kendinde değildi, içi sirke dolu bir kabın içinde, yaş ve daha sert kalması için ıslanmaya bırakılmış bir değneği yakaladı...

Hadi, dedi kurbanına yaklaşarak, hazırlanın, acı çekme zamanı...

Ve güçlü kollarından birini ona sunulmuş bedenin üzerine kurşun bir ağ gibi yerleştirirken, bu taze tenin rengi açık kiraz pembesine dönüşene dek, değnekle yirmi kez vurdu.

Julie çığlıklar atıyordu... ruhumu delip geçen çığlıklar.. göz bandının altından gözyaşları fışkırıyor ve güzel yanakları üzerine inci taneleri halinde dökülüyordu; Rodin artık deli gibi görünmüyordu... Ellerini yaralanmış yerlere götürdü, dokundu, bastırdı, yeni saldırılara hazırlanır gibiydi; ilk saldırıları diğerleri izledi; Rodin yeniden başlamıştı; bir küfür, bir tehdit ya da sitemin eşlik etmediği tek bir darbe yoktu... Kan boşandı... Rodin kendinden geçmişti; acımasızlığının sesli kanıtlarını hayranlıkla izliyordu. Artık kendini tutamıyordu, her şeyin gözler önüne serilişi ateşini artırıyordu; Julie onu göremiyordu... Rodin bir an şiddetle saldırdı, zaferini sona ulaştırmak istedi, cesaret edemedi; yeni zulümlere başlarken, var gücüyle dövüyordu kızı; tanrıçaların evini ve şehvet sığınağını zorla aralamayı başardı... Nerede olduğunu bilmiyordu artık; kapıldığı sarhoşluk, mantığını kullanmasına da olanak vermiyordu: Yeminler, küfürler ediyor, bağırıp çağırıyor, barbarca darbelerinden hiçbir şey kaçamıyordu, önüne gelen her şeyi aynı sertlikle itiyordu; ama hain yine de durdu, onu yeni yapacakları için gerekli olan gücü kaybetme riski olmadan, daha öteye gitmesinin olanaksız olduğunu hissetmişti.

- Giyinin, dedi Julie'ye, onu çözerek ve kendi üstünü başını düzelterek, ve bir daha böyle bir şey yaparsanız, bu kadar ucuz kurtulmayacağınızı bilin.

Julie sınıfına geri döndüğünde, Rodin erkeklerin sınıfına gitti; kısa bir süre sonra, on beş yaşında, gün kadar güzel bir çocukla geri dönmüştü; Rodin onu azarlıyordu; tabii ki daha rahat davranarak, aynı zamanda okşuyor, uzun uzun öğütler vererek öpüyordu:

- Cezalandırılmayı hakettiniz, dedi ve cezalandırılacaksınız da...

Bu sözlerden sonra, bu çocukla tüm edep sınırlarını aştı; her şeyi yaptı, hiçbir şeyi sakınmadı, tüm giysileri çıkardı, her şeye dokundu; Rodin oğlana tehditler savuruyor, okşuyor, öpüyor, sövüyordu; inançsız parmakları, bu genç oğlanda, istediği şehvet duygularını uyandırmanın yolunu arıyordu.

Peki, dedi şeytan, başardığını görerek, işte size yasakladığım duruma geldiniz... Bir iki hareket daha yapsam her şey üzerime kalacak...

Yarattığı istekten çok emin olan bu zevk düşkünü adam, istediğini almak için ilerledi; ağzı, yumuşak bir tütsü yakılarak sunulan bir tapınaktı; oğlanı elleri ile durmadan tahrik ediyor, kendine çekiyor, parçalayacakmış gibi sarılıyor, kaçmaya çok hazır olsa da sonuna kadar gitmek istiyordu.

Ah! Bu aptallığınız yüzünden sizi cezalandıracağım, dedi ayağa kalkarak.

Genç adamın ellerini tuttu, sıkıca yakaladı, öfkesine kurban etmek istediği sunağa yaklaştı. Araladı, öpücükleri her yerinde geziniyordu olanın, dili içine giriyor, kayboluyordu. Rodin, aşk ve şehvetten sarhoş halde, sözleri ve duyguları birbirine karışıyordu...

- Ah! Küçük edepsiz, diye bağırıyordu, bana yaptığını sandıklarından dolayı intikam almalıyım senden!

Değnekler yeniden ortaya çıktı; Rodin vuruyordu; genç kızla olduğundan daha çok uyarılmış halde olduğundan, darbeleri çok daha sertleşmişti ve çok daha fazlaydı; çocuk ağladıkça, Rodin daha da çıldırıyor, yeni hazlara yöneliyor, çocuğu çözüp, başka zevklere koşuyordu. Oğlanı on üç yaşında küçük bir kız izledi ve onu da bir başka okul çocuğu, bir başka kız; Rodin yeni bir kırbaç aldığında, beş oğlan ve dört kız; sonuncusu on dört yaşında, mükemmel yüzlü bir oğlandı: Rodin cinsel doyuma ulaşmak isti-

yor, oğlan direniyordu; istekten deliye dönmüş halde kırbaçlıyordu onu ve vicdansız artık kendine hakim olamıyor, genç öğrencisinin hırpalanmış yerlerine ateşinin köpüklü izlerini fışkırtıyor, göğsünden topaklarına kadar her yerini ıslatıyordu. Yaşananları sonuna kadar götürecek güce sahip olmamaktan dolayı deliye dönen doğruyu gösterici, çocuğu öfke içinde çözdü ve ağzından hiçbir şey kaçırmasını tembihleyerek sınıfına gönderdi. İşte duyduğum konuşmalar, gördüğüm çarpıcı tablolar bunlardı.

Oh! Tanrım!, dedim Rosalie'ye bu korkunç sahneler sona erdiğinde, insan bu tür aşırılıklara nasıl kaptırır kendini? Uyguladığı şiddetin verdiği acıdan nasıl böylesi bir haz alabilir?

- Ah! Daha her şeyi bilmiyorsun, diye cevap verdi bana Rosalie; dinle, dedi benimle birlikte yeniden odasına dönerek, gördüklerin, babamın bu genç öğrencilerde eğilim gördüğünde, iğrençliklerini çok daha öteye götürebildiğini anlamanı sağlamıştır; genç kızların ırzına oğlanlar ile aynı şekilde geçiyor (Rosalie'nin bana anlattıkları, hapishaneden kaçtıktan ve Lyonlu tüccar tarafından lekelendikten sonra ellerine düştüğüm çetenin reisi tarafından bana yapılacağını düşündüklerimden beterdi); böylece, diye devam etti genç kız, kızlar onurunu yitirmemiş oluyor, hamilelikten endişe etmeye gerek kalmıyor ve bir eş bulmalarını engelleyecek bir durum olmuyordu; yıllardan beri neredeyse tüm oğlanları ve diğer çocukların da en azından yarısını bu şekilde kirletiyor. Gördüğün on dört kızdan sekizi çoktan bu şekilde muamele gördü ve dokuz oğlana da sahip oldu; ona hizmet eden iki kadın da aynı iğrençliklere maruz kalıyorlar... O Thérèse, diye ekledi Rosalie kollarıma sarılarak, ey sevgili arkadaşım, ben bile, ben bile, çocukluğumdan beri iğfal ediyor; kurbanı olduğumda daha henüz on birimdeydim ve ne yazık ki! Kendimi savunabilecek güçte değildim...

- Ama, küçük hanım, diye kestim korkuyla... Ya din? En azın-

dan sizin için bu yol var... bir din adamına danışıp, ona her şeyi itiraf edemez misiniz?

Ah! Bizi ne ölçüde kirlettiğini, dinin tüm gerekliliklerini çiğnediğini, bize de tamamen yasakladığını bilmiyor musun? Ve zaten ne yapabilirdim? Beni çok az eğitti. Bu çok az eğitimin, cehaletimin dinsizliğine ihanet etmesi kaygısıyla olduğunu söyledi. Ben daha hiç günah çıkarmadım, hiç takdis edilmedim; her şeyi komikleştirmeyi, içimizdeki en basit düşünceyi bile çekip almayı çok iyi biliyor, baştan çıkardığı kimse onun verdiği görevlerden uzaklaşamıyor; aileleri nedeniyle ona karşı olan görevlerini yerine getiremeyenler olduğunda, patavatsızlık etmelerinden hiç endişelenmiyor, bununla ilgilenmiyor, farklı davranmıyor. Ama inan bana Thérèse, kendi gözlerinle gör de inan, diye devam etti beni çıkmış olduğumuz bölmeye hızla iteleyerek: Okul öğrencilerinin ırzına geçtiği bu odada, bizi de başta çıkarıyor; işte ders bitti; bu saatte, bu arada yaptıklarından tahrik olmuş halde, bazen ihtiyaten yapamadıklarını telafi etmeye geliyor; demin durduğun yerde dur sevgili kızım, kendi gözlerinle keşfet her şeyi.

Bu yeni iğrençlikler ne kadar merak uyandırıcı olursa olsun, dersler sırasında, Rosalie ile suçüstü yakalanmak yerine, bu bölmede saklanmak çok daha iyi olacaktı; Rodin kesinlikle şüphelenmemişti. Bu nedenle yerime geçtim; tam yerleşmiştim ki, Rodin kızının odasına girdi; onu sözü geçen yere götürdü, iki oda hizmetçisi de gelmişti; orada, artık hiçbir ölçüye dikkat etmesi gerekmeyen ahlaksız Rodin, kendini hazza teslim etti, iğrençliklerine hiçbir engel karşı koyamazdı. Çırılçıplak soyunmuş iki köylü kızını var gücüyle kırbaçladı; biri dövülürken, diğeri tutuyordu; ve arada, en iğrenç, en ölçüsüz, en dayanılmaz okşamalarla, bir koltuk üzerine çıkarılarak, biraz eğilmiş halde ona sunulan Rosalie'nin aynı sunağıyla ilgileniyordu. Sonunda sıra bu zaval-

lıya gelmişti: Rodin onu da okul öğrencileri gibi direğe bağladı ve önce biri sonra diğeri, bazen de her ikisi bir arada, köylü kızları Rodin'i tahrik ederken, o da kendi kızını kırbaçlıyor, hazdan çıldırarak göğüs aralarından kalçalarına kadar darbeler indiriyordu. Aşırı heyecanlanmıştı, haykırıyor, sövüyor, kamçılar savuruyordu; değneklerin iz bıraktığı yerlere, daha sonra dudaklarını yapıştırıyordu. Tapınağın içi, kurbanın ağzı... her şey ön taraf hariç, her şey emilerek morartılmıştı; az sonra, yaptıklarını sürdüren ama biraz daha yumuşatmaktan haz almaya başlayan Rodin, küçük zevk sığınağına girdi; bu sırada kendisini dadının öpücüklerine bırakmıştı, diğer kız ise var gücüyle kamçılıyordu onu; Rodin çırılçıplaktı, vuruyor, parçalıyor, birbirinden ateşli binlerce öpücükle şehvetini ortaya koyuyordu; bomba patladı ve hazdan sarhoş olmuş şehvet düşkünü, ahlaksızlıklar ve iğrençlikler içinde, en dingin hazları tatma cesaretini gösteriyordu.

Rodin masaya oturacaktı: Şehvet oyunlarından sonra yeniden güç toplamaya ihtiyacı vardı. Akşam yine ders ve ceza vardı; istersem yeni sahneler izleyebilecektim, ama ikna olmak ve bu iğrenç herifin bana önerdiklerine yanıt vermek için yeterince olay görmüştüm. Cevabını bildirmem gereken gün yaklaşıyordu. Bu olaylardan iki gün sonra, bunu sormak için odama bizzat geldi. Beni yatakta yakaladı. Yaralarımdan herhangi bir iz kalıp kalmadığını kontrol etme bahanesi ona, karşı koymama olanak tanımadan, bir aydan beri günde iki kez, namusumu lekeleyecek ve karşı koymamı gerektirecek herhangi bir unsur fark etmeme neden olmadan yaptığı gibi, beni çırılçıplak muayene etme hakkı vermişti. Ama Rodin'in bu kez başka projeleri vardı: Kült nesnesine geldiğinde, oyluklarından birini göğsümün çevresine sardı ve birden beni savunmasız bırakacak kadar bastırdı.

Thérèse, dedi ellerini hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde vücudumda dolaştırırken, işte iyileştiniz sevgilim, artık ba-

na, kalbinizin dolu olduğunu gördüğüm tecrübeleri aktarabilirsiniz; cilve yapmak kolaydır, ama bana da bu gerekli, diye devam etti beni tüm gücüyle hareketsiz bırakarak... Evet, yalnızca bu, işte benim ödülüm, kadınlardan bundan başka hiçbir şey istemedim... ama, diye devam etti, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan birisin... Bu hatların yuvarlaklığı!.. Bu esneklik! Bu tenin inceliği!.. Oh! mutlaka baştan çıkarmak istiyorum seni...

Rodin, bunları söylerken, planlarını uygulamaya koymaya hazır görünüyordu; ama başlaması için beni bir an bırakması gerekti; bu fırsattan yararlandım ve kollarından kurtuldum:

Mösyö, dedim ona, dünyada hiçbir şeyin beni, benden istediğinizi sandığım iğrençliklere boyun eğdiremeyeceğine inanmanızı rica ediyorum. Beni tanımak istiyorsunuz, bundan eminim, ama bir günah uğruna buna izin veremem. Yoksulum ve çok zavallıyım şüphesiz; ama önemi yok, işte sahip olduğum tüm para, diye devam ettim üç kuruşluk varlığımı ona sunarak, bunu alın ve yalvarırım bırakın iyileşir iyileşmez gideyim bu evden.

Rodin, her şeyini kaybetmiş bir kızdan pek de beklemediği bu direniş karşısında allak bullak olmuştu; insanlarda sık görülen bir adaletsizlik duygusuyla, sefalet içinde gördüğüne dürüst davranmamayı kabul edebiliyordu; Rodin bana dikkatle baktı:

- Thérèse, diye yeniden konuşmaya başladı bir süre sonra, bana namuslu kız rolü yapman pek hoş değil; bana karşı gönül borcun olmalı diye düşünüyorum; paranı kendine sakla, önemli değil, ama beni terk etme. Evimde namuslu bir kız olması hoşuma gider, çevremdekilerin öyle olduğu söylenemez!.. Bu durumda bile erdemli kalmak istiyorsan, kalırsın umarım. Bundan benim de faydam olur, kızım seni seviyor, az önce bana geldi ve bizi terk etmemeni sağlamam için yalvardı; seni yanımızda kalmaya davet ediyorum.

Mösyö, diye cevap verdim, burada mutlu olamam; hizmeti-

nizdeki iki kadın, size onlardan beklediğiniz tüm duyguları yaşatmaya can atıyorlar; bana karşı kıskançlık etmekten alamayacaklardır kendilerini ve eninde sonunda sizi terk etmek zorunda kalacağım.

Kaygılanma, diye cevap verdi bana Rodin, bu kadınların kıskançlıkları ile ilgili hiçbir endişen olmasın; seni onlardan uzak tutmayı bilirim ben; yalnızca sana güveneceğim ve bundan dolayı herhangi bir riskle karşılaşmayacaksın. Ama, namuslu kalmak istiyorsan, senden istediğim en önemli niteliğin, her koşulda sır saklamayı başarman olduğunu bilmen gerek Thérèse. Burada çok şey oluyor, senin erdeme ilişkin prensiplerine aykırı şeyler bunlar; her şeyi görmelisin çocuğum, her şeyi duymalısın ama asla hiçbir şey söylememelisin... Ah! Benimle kal Thérèse, burada kal çocuğum, seni seve seve korurum; beni ateşlendiren birçok kötü alışkanlığım, dizginlenemeyen bir ruhum ve yozlaşmış bir kalbim var, yanımda erdemli bir yaratık görmek bana huzur verebilir; ve bu huzurla, cinsel hazlara doyduğumda, Tanrının ayaklarına dibine atabilirim kendimi...

Ey Tanrım! Diye düşündüm o anda, içinde kötülük taşıyan bu adam huzura ulaşmak için sana ihtiyaç duyuyor ve sığınmak istiyorsa, erdem gerekli bir şey demektir! Onu terk etmemen için Rosalie'nin nasıl ısrar ettiğini hatırlayıp, Rodin'de de bazı iyi prensipler de olduğuna inanarak, evinde kalmaya karar verdim.

- Thérèse, dedi bana Rodin birkaç dakika sonra, seni kızımın yanına yerleştireceğim; diğer iki kadınımla bir ilişkin kalmayacak ve sana üç yüz lira aylık bağlayacağım.

Böyle bir yer bulmak, benim durumumda büyük şanstı; Rosalie'yi ve tabii üzerinde söz sahibi olaya başladığım babasını yeniden iyiliğe çekme isteğiyle yanıp tutuşarak, yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım... Rodin beni giydirir giydirmez, hiç vakit kaybetmeden Rosalie'nin yanına götürdü ve beni ona teslim

ettiğini bildirdi; Rosalie görülmemiş bir sevinçle kabul etti beni ve hemen yerleştirildim.

Daha sekiz gün geçmişti ki, gerçekleştirmek istediğim değişiklikler üzerinde çalışmaya başladım, ama Rodin'in katılığı tüm hesaplarımı alt üst ediyordu.

- İçindeki erdeme gösterdiğim bir tür saygının, erdeme değer verdiğim ya da erdemi hazza tercih ettiğim anlamına geldiğini sanmayın, diye cevap verdi benim öğütlerime. Thérèse kendinin de yoldan sapacağını düşünme; senin için yaptıklarımdan yola çıkarak erdemin gerekliliği ya da önemli olduğu fikrine varanlar büyük bir yanılgıya düşeceklerdir; benim de böyle düşündüğüme inanırsan sana çok kızarım. Güneşin yakıcı ışıkları üzerime civa gibi düştüğünde, bana sığınak olan virane tabii ki gerekli bir yapı değil, gerekliliği koşullara bağlı; ben kendimi bir tür tehlikeye atıyorum, beni güvence altına alacak bir şey buluyor, kullanıyorum, ama bu şey aslında gerekli mi? Bu durumda daha az aşağılık olduğu düşünülebilir mi? Bütünüyle kötü bir toplumda erdem hiçbir işe yaramaz. Herkes aynı tarzda yaşamadığında, başımıza geleceklerden çekinerek, erdemli olmamız ya da bunu oynamamız gerekiyor. Erdemi kimse benimsemezse, gereksiz hale gelecektir. Gerekliliğinin, isteğe ya da koşullara bağlı bir durum olduğunu söylerken yanılmıyorum; erdem bedeli ağır bir modadır, duruma göre değişiklik gösteren ve dolayısıyla da gerçek olmayan bir davranış tarzı olamaz. Sadece bu bile değersiz olduğunu kanıtlar. Gerçekten iyi olan, sabit olmalıdır; sürekli olarak değişen şey, karakterinin iyi olduğunu iddia edemez; işte bu nedenle, değişmezlik Tanrıya özgü bir mükemmeliyet olarak kabul edilmiştir. Ama erdem tamamen farklı bir karakterdedir: Dünya üzerinde, aynı erdem anlayışına sahip iki halk yoktur; buna göre de erdem gerçek, özünde iyi değildir ve bize kült olmayı hak etmez; erdemli yaşamayı kendi isteğiyle kabul edenler ya da koşullar

nedeniyle benimseyenlerin huzur içinde bırakması için, basamak olarak kullanılmalı, yaşadığımız ülkede politika olarak benimsenmelidir; öyle ki, bulunduğunuz yerde saygı duyulan erdem, yaygın uzlaşma konusu olması özelliğiyle kötülüklere karşı korumalıdır bizi. Erdem bazı insanlar için zaten olanaksızdır; doğada tutkulara karşı çıkan bir erdemin bulunabileceğine nasıl inanabilirsiniz? Ve eğer doğada bulunmuyorsa, nasıl iyi olabilir? Hiç şüphe yok ki, yalnızca içindeki kötülüklere erdemlerle karşı koyan insanlar tercih edilecektir... Tek olasılık da budur, bir varlığın bedenini ve organlarını iyiliğe teslim etmesinin tek olasılığı budur; bu varsayıma göre, kötü eğilimler de son derece gereklidir. Bir şeyin gerekli olması için karşıtının da olması gerektiğine göre, erdemin gerekliliğini nasıl kanıtlayacaksın bana? Size şunu söylemişler: Erdem diğerleri için gereklidir; bu anlamda, iyidir; zira, diğerleri iyi olandan başka bir şey yapmamayı kabul ederse, ben de, yalnızca iyilikle karşılaşırım. Bu açıklama safsatadan başka bir şey değildir; diğerlerinden edineceğim birazcık iyilik için, onların erdemli davranıyor olması karşılığında, benim de erdemli olmam zorunluluk haline gelir ve bana hiçbir zararı olmayan milyonlarca hazdan fedakârlık etmem gerekir. Verdiğimden daha fazlasını alarak, kötü bir alışveriş yapmış olurum; erdemli davranarak kazanacağım mutluluk, yoksun kalacaklarımla kaybedeceğimden daha az olur; bu denklem eşit olmadığından, kabul etmek zorunda değilim ve hiç şüphe yok ki, erdemli olarak, diğerleri adına üstleneceğim acılar kadar iyilik yapmak varlığıma aykırı olacağından, diğerleri adına bana acıya malolacak bir mutluluk sağlamayı reddetmem daha doğru olmaz mı? Geriye ahlaksız kalarak verebileceğim zarar ve herkes bana benzediği takdirde başıma gelecek kötülükler kalıyor. Tamamen kötülükten oluşan bir döngünün varlığını benimseyerek, şüphesiz riske giriyorum, bunu kabul ediyorum; ama riske attıklarımdan dolayı yaşa-

yacağım acı, diğerlerinin riske atmasını sağladıklarımla telafi ediliyor; işte böylece denge sağlanıyor, böylece herkes eşit ölçüde mutlu olabiliyor: Bazılarının iyi bazılarının kötü olduğu bir toplum içinde mutlu olmayanlar ve mutlu olmayı bilmeyenler de var, çünkü bu karışımda, başka bir durumda olmadığı kadar tuzakla karşılaşılıyor. Karışık bir toplumda, çıkarlar da çeşitlidir: İşte kötülüklerin sonsuzluğunun kaynağı da budur; herkesin çıkarlarının aynı olduğu türden bir toplumda, onu oluşturan her birey, aynı zevklere, aynı eğilimlere sahiptir, herkes aynı hedefe yürür, herkes mutludur. Ama, sizin gibi aptallar, kötülüğün mutluluk getirmediğini söylüyorlar. Hayır, iyiliği yüceltmek işinize geliyor; iyi olarak adlandırdığınıza önem vermekten vazgeçtiğinizde, kötülüğün adını karalamakla aptallık ettiğinizi anlayacaksınız; herkes kötülük yapmaktan zevk alacak ve bu, yalnızca izin verilmiş olduğundan değil (bazen çekiciliğin azaltması için neden olabilir), yasalar tarafından cezalandırılmayacağından olacaktır; doğanın suça atfettiği zevki esinlemek endişe yaratacaktır.

Zinayı (bunu da diğerleri gibi suç kabul edelim) suç kabul eden bir toplum düşünelim. Zina yapanlar mutsuz olacaktır, çünkü kamuoyu, yasalar, kült her şey zevklerden korkulmasına neden olacaktır; zina yapmak isteyenler kötü kabul edilecektir ve buna cesaret edemeyenler ise, kendilerini frenleyecek, yine mutsuz olacaklardır; böylece zina yapanları cezalandıran yasa, mutsuz insanlar yaratmaktan başka bir şey yapmayacaktır. Oysa komşu toplumda, zina suç sayılmamaktadır, bunu istemeyenler mutsuz olmayacak, isteyenler ise mutlu olacaktır. Dolayısıyla bu etkinliğe izin veren toplum, insanlar için, aynı etkinliği suç kabul edene göre daha uygun olacaktır. Hata yapılarak suç kabul edilen birçok etkinlik için de durum aynıdır. Bu bakış açısından bakıldığında, bir mutsuzlar güruhu yaratıyorsunuz; kimse de şikayette bulunmuyor; zira bu etkinliği sevenler huzur verdiği için sevi-

yorlar, ilgilenmeyenler, acı çekmeyecekleri bir tür kayıtsızlık içinde kalmak isteyenler ya da şikayet ederek üstleneceği ağır yükümlülükle alabileceği yaraları bu tek yara ile karşılamak isteyenlerdir. Buna göre, suç işlenen bir toplumda yaşayan herkes ya çok mutludur ya da hiçbir şeyin güç olmadığı bir durumda varolur; sonuç olarak hiçbir şey iyi değildir, hiçbir şey saygın olamaz, hiçbir şey erdem olarak adlandırdıklarımıza göre mutlu kılmak üzere yaratılmış sayılmaz. Bu durumda ortaya çıkan hiçbir şey, bizim yaşadığımız tarzdaki toplum yapılarının bizi yapmaya zorladığı türden bir saygınlıkla gururlanamaz. Tamamen duruma, koşullara bağlıdır; ama aslında bu kült boş bir düştür ve bu nedenle de bir an için onu ele geçiren erdem pek de güzel kabul edilemez.

Rodin'in cehennemlik tutkularının korkunç mantığı buydu; ama Rosalie, daha iyi ve daha az yozlaşmış olan Rosalie, maruz kaldığı ahlaksızlıklardan nefret ediyor, kendini uysallıkla benim fikirlerime teslim ediyordu. Temel dini görevlerini yerine getirmesini çok istiyordum; bunun için her şeyi gizli tutacak bir din adamı gerekiyordu ve Rodin evinde bir tanesini bile görmeye tahammül edemiyordu; öğretilerini bir kült olarak görüyor, nefret ediyordu: Kızının yanma yaklaşmalarına hiçbir koşulda izin vermezdi; bu genç insanı bir devlet kurumuna götürmek de olanaksızdı: Rodin Rosalie'nin yanında biri olmadan evden çıkmasına asla izin vermiyordu; ona erdem duygusu aşılayarak, din konusunda bilgi veriyor, kutsal dogmaları ve büyük mucizeleri açıklıyordum, kalbinde var edeceği bu iki duyguyu birbirine bağlıyor, hayatta mutlu olabilmesi için mutlak gerekli kılıyordum.

- Sevgili küçük bayan, diyordum ona bazen pişmanlık gözyaşlarını silerek, insan, iyi bir amaca hizmet etmek üzere yaratılmadığını düşünecek kadar körleşebilir mi? Tanrıyı algılama gücü ve yeteneğinin ona verilmesinin ondan istenen görevleri yerine

getirmesi için olduğunu nasıl anlamaz? Tanrıdan gelen kültün temeli, bizzat temsilcisi olduğu erdemden başka ne olabilir? Bunca güzelliğin yaratıcısının iyilikten başka kuralı olabilir mi? Ve kalplerimiz, iyilikle dolu olmadıklarında onun hoşuna gidebilir mi? Bana öyle geliyor ki, karşımda ruhu hassas kişiler olduğundu, bu yüce Tanrıya karşı aşk esinlemek için başka motifler kullanmama gerek kalmaz. Bize bu evrenin güzelliklerinin zevkini çıkarma fırsatı vermesi bir lütuf değil midir ve biz böylesi bir iyilikten dolayı minnet borçlu değil miyiz? Ama daha güçlü bir mantık, evrensel yükümlülükler zincirimizi tanımlıyor; insanlarla da mutlu olmamızı sağlayacak bu yasanın gerekliliklerini yerine getirmeyi neden reddedelim? Dünya üzerinde mutlu olmamızı sağlayacak erdemleri uygulayarak yüce Tanrıya layık olmak ve benzerlerimizle uyum içinde yaşamamızı sağlayacak yolların, hayatımız sona erdikten sonra Tanrı katında yeniden doğmamı sağlayacak olması huzur verici değil mi? Ah! Rosalie, bizi bu umuttan mahrum bırakmak isteyenler ne kadar körleşmişler! İğrenç tutkuları sonucu yanılgıya düşmüş, büyülenmişler, ilahi gerçeklikleri, onları huzura ulaştırabilecek her şeyi terk edecek kadar yadsır olmuşlardır. Kendi kendilerini kandırdıklarını itiraf etmek yerine, şöyle demeyi tercih etmektedirler: Bizi kandırıyorlar; hazırladıkları şeyi kaybetme düşüncesi iğrenç isteklerini alt üst etmektedir; Tanrıya ulaşmalarını engelleyecek şeylerden vazgeçmektense, Tanrıyı yadsımak onlara daha kolay görünmektedir. Ama kendi içlerinde güçsüz düştüklerinde, maskeleri düştüğünde, çürümüş kalplerinde yaşadıkları taşkınlıkları aşağılayan Tanrının yüce sesi yankılanmamaya başladığında, ne olacaklar ey Rosalie, kendilerine gelişleri korkunç olacak! Ve bu sırada yaşayacakları acılar, onları kör eden hata dolu anları pahalıya ödetecek! İşte insanın kendi davranış tarzını düzenlemek için değerlendirmesi gereken durum: Sarhoşluk anlarında ya da ateşinin

yüksek olduğu anlardaki sözlerine inanmak yerine, tüm enerjisini topladığı, mantıklı düşünebildiği, gerçeği aradığı, tahmin ettiği ve gördüğü anları dinlemek gerekir. Eskiden varlığını kabul etmediği yüce varlığı kendi kendine isteyecektir; bu varlık, ona yalvardığımızda, dinginleştirir bizi; ona dua ettiğimizde, dinler. Eh! O zaman, mutluluğum için gerekli bir varlığı neden yadsıyayım, neden reddedeyim? Neden, inançlı kalbim, bana her an, bu ilahi varlığın varolduğunu gösteren kanıtlar sunarken, yanılgıya düşmüş insanlarla bir olup "Tanrı yoktur" diyeyim? Belki de delilerle birlikte hayal kurmak, sağduyulu insanlarla birlikte düşünmek daha iyi olur? Yine de her şey şu temel prensipten çıkıyor: Bir Tanrı varsa, bu Tanrı bir kültü hak ediyor ve bu kültün temeli, tartışmasız bir şekilde erdemdir.

Bu ilk gerçekliklerinden yola çıkarak kolayca diğerlerine geçiyordum ve ateist Rosalie, kısa süre sonra Hıristiyan olmuştu. Ama ahlaki uygulamaları gerçekleştirebilmesini nasıl sağlayacaktım? Rosalie, babasına itaat etmeyi reddettiğinde, en azından zevk almadığını gösterdiğinde, Rodin gibi bir adam söz konusu olduğu için, durum tehlikeli olmaz mıydı? Söz anlayacak biri değildi; sistemlerimin hiçbiri işlemiyordu ona; ama onu ikna etmeyi başaramazsam da, en azından sarsılmıyordum.

Bununla birlikte, bunun gibi, sürekli gerçek tehlikelerin yaşandığı bir okul, beni Rosalie açısından endişelendiriyordu; öyle ki, bu ahlaksızlıklarla dolu evden kaçmaya zorlarken, kendimi hiç suçlu hissetmedim. Onu ensest, babasının koynundan koparıp almak bana, başına gelebilecek her türlü riske karşın terk etmekten daha iyi görünüyordu. Bu konuya hafifçe değinmiştim ve Rosalie nerede olduğunu asla bilemeyeceğim bir şekilde aniden evden kaybolduğunda, başarıdan çok uzak sayılmazdım. Rodin'in hizmetçilerini, hatta bizzat Rodin'i sorguladım, bana, yazı geçirmek üzere oradan on mil uzaklıktaki bir akrabanın yanma gittiği-

ni söylüyorlardı. Komşulara sorduğumda, evde kalan biri tarafın dan bu tarz bir soru gelmesinden duydukları şaşkınlığı atlattıktan sonra, Rodin ve hizmetçileri ile aynı cevabı veriyorlardı: Onu ayrıldığı gün görmüşlerdi, hatta yola çıkarken sarılıp öpüşmüşlerdi; herkesten aynı cevabı alıyordum. Bu gidişin benden neden gizlenmiş olduğunu, benim neden hanımımın yanında gönderilmediğini Rodin'e sorduğumda, bunun tek nedeninin, hem benim hem de onun üzüleceği bir sahne yaratmamak olduğunu söylüyor ve kısa bir süre sonra sevgili hanımımı yeniden görebileceğim konusunda güvence veriyordu. Bu yanıtlarla yetinmemek gerekiyordu, ama inanmak daha kolaydı. Rosalie'nin, beni bu kadar seven Rosalie'nin tek bir sözcük etmeden beni terk etmeyi kabul etmesi düşünülebilir miydi? Ve tabii tanıdığım kadarıyla Rodin'in karakterini düşündüğümde, bu zavallının kaderi konusunda iyi şeyler düşünmek mümkün müydü? Bu nedenle, başına ne geldiğini öğrenmeye çalışmaya ve bunun için her yolu denemeye karar verdim.

Ertesi gün, konukevinde yalnız kalır kalmaz, her köşeyi dikkatle aradım; çok karanlık bir mahzenin dibinden gelen iniltiler duyar gibi oldum... Yaklaştım, geniş bir kapının ağzını kapatır gibi görünen odun yığını biraz geri çekilmiş gibiydi; tüm engelleri kaldırarak ilerledim... Yeni sesler duyuldu; bir şeyler gördüğümü sandım... Daha çok kulak kabarttım... Artık şüphem yoktu.

- Thérèse! dendiğini duydum sonunda, o Thérèse, sen misin?

- Evet, sevgili tatlı dostum!... diye bağırdım, Rosalie'nin sesini tanıyarak... Evet, Tanrı seni kurtarınam için beni gönderdi...

Ve ardı ardına sorduğum sorulara cevap verecek zamanı zor buluyordu bu ilginç genç kız. Sonunda, ortadan kaybolmadan birkaç saat öncesinde, Rombeau'nun, Rodin'in bir meslektaşının onu çırılçıplak muayene ettiğini ve babasından, kendisini Rombeau'ya vermesi emrini aldığını, onun da, her gün Rodin'in yap-

tığı iğrençlikleri yapmak istediğini öğrendim; Rosalie direnmişti, ama Rodin, öfkeden deliye dönerek onu yakalamış ve meslektaşının ahlak dışı girişimlerine kendi eliyle sunmuştu; sonrasında, iki arkadaş onu çırılçıplak bırakarak alçak sesle uzun uzun konuşmuş ve ara ara geri gelerek yeniden izlemiş, aynı korkunç tarzda zevklerine alet etmiş, ya da yüz değişik kötü muameleye maruz bırakmışlardı; sonunda, dört ya da beş saat süren bu seanstan sonra, Rodin onu köydeki akrabalardan birinin yanına göndereceğini söylemişti; ama ertesi gün köye ulaştıklarında açıklayacağı nedenlerle Thérèse ile konuşmadan, hemen yola çıkmaları gerekiyordu; Thérèse ile orada buluşacaklardı. Rosalie'ye onu evlendireceğini ve arkadaşı Rombeau'nun onu bu nedenle, anne olup olamayacağını görmek üzere muayene ettiğini söylemişti. Rosalie yaşlı bir kadının eşliğinde yola koyuldu; kasabanın içinden geçerken, birçok tanıdığa veda etti; ama gece çöker çökmez, yanındaki kadın onu babasının evine geri getirdi, gece yarısı olmuştu. Beklemekte olan Rodin onu yakaladı, eliyle ağzını kapattı ve bir tek söz söylemeden bu mahzene getirdi; burada bulunduğu süre boyunca iyi beslenmiş ve bakılmıştı.

- Her şeyden korkuyorum, diye ekledi zavallı genç kız; babamın bana son zamanlardaki davranışları, söylevleri, Rombeau'nun muayenesini açıklayışı, her şey, Thérèse, her şey bu canavarların beni tecrübeleri için kullanacağını ve zavallı Rosalie'nin sonunun geldiğini kanıtlıyor.

Gözlerimden sel gibi yaş akıttıktan sonra, bu zavallı kıza mahzenin anahtarını nereye koyduklarını bilip bilmediğini sordum. Bilmiyordu; ama başka bir yere götürdüklerini de sanmıyordu. Her yeri aradım; boşunaydı; ve bu sevgili küçüğe daha sonra da yardım edebilmek, umut verebilmek ve gözyaşlarını dindirebilmek için yeniden ortaya çıkma zamanı gelmişti; geri geleceğime söz verdim; onun için yapacak bir şey bulamadığım

takdirde, hemen evi terk edeceğim, adalete başvuracağım ve [illegible] pahasına olursa olsun, onu tehdit eden korkunç kaderden kurtarı cağım konusunda garanti verdim.

Yeniden yukarı çıktım; o akşam, Rombeau, Rodin ile yemek yi yordu. Hanımımın kötü kaderini aydınlatmaya kesin kararlı, iki ar kadaşın bulunduğu odanın yanındakine saklandım ve konuşmalarından ikisinin çok korkunç bir proje yaptıklarına ikna oldum:

- Asla, dedi Rodin, korkunç bir şekilde can vermiş on dört ya da on beş yaşında bir çocuğun damarları incelenmeden, anatomi son mükemmeliyet derecesine ulaşamaz; bu incelemeye, vücudun çok ilginç bir bölümünü eksiksiz bir şekilde analiz edebiliriz.

Aynı şekilde, diye devam etti Rombeau, bakirelik zarını da inceleyebiliriz; bu inceleme için bir kız çocuğu gerekiyor. Ergenlik çağına ilişkin neler biliniyor? Hiçbir şey; aylık kanamalar kızlık zarını yırtıyor mu, bu konudaki tüm araştırmalar eksik; kızın tam bize gerek özelliklere sahip; on dört yaşında olmasına rağmen, henüz adet görmemiş; cinsel zevklerimiz için onu kullanış şeklimiz, bu zara herhangi bir zarar vermedi ve onu kullanmamız da kolay olacak. Sonunda karar vermiş olmana seviniyorum.

Şüphen olmasın, kararımı verdim, diye devam etti Rodin; saçma sapan düşüncelerin bilimin ilerlemesini durdurmasına dayanamıyorum; büyük adamlar onları bağlayan gereksiz zincirleri kırmış olanlar değil midir? Michel-Ange doğal haliyle bir İsa çizmek istediğinde, bir genç adamı çarmıha germiş ve onu acılar içinde resmetmemiş midir? Sanatımızda ilerleme kaydetmemiz söz konusu olduğunda, aynı yolu kullanmak gerekebilir! Bunun için birazcık acı göze alınabilir! Bir milyonu kurtarmak için bir kişi kurban edilebilir; bu bedele razı olmamalı mıyız? Yasalar tarafından işlenen bir cinayet bizimkinden farklı mıdır ya da bu kadar mantıklı bulduğumuz yasalar, binlerce insanı kurtarmak için bir kişiyi kurban etmez mi?

Bilgi edinmenin tek yolu bu, dedi Rombeau, tüm gençliğim boyunca çalıştığım hastanelerde, buna benzer binlerce deneyim yaşadım; itiraf etmeliyim, seni bu yaratığa bağlayan bağlar nedeniyle, razı olmayacağını düşünüyordum.

- Ne! Kızım olduğu için mi? Bahane! Diye bağırdı Rodin; bu tür bir bağın benim için ne ifade edeceğini sanıyorsun? Zevklerimi elimden alacak kişinin (ne pahasına olursa olsun) gözünün yaşına bile bakmam. Şu ya da bu durumda asla farklı davranmadım. Hayatta ancak verdiğimiz kadarını alırız; dünyadaki hiçbir halk tarafından kabul edilmeyecek kadarını alırız; dünyadaki hiçbir halk tarafından kabul edilmeyecek çocuklar yaratmaya hakkımız yok. Persler, Medler, Ermeniler, Yunanlar aynı zevkleri paylaşıyorlardı. Yasa yapıcıların örnek aldığı transkripsiyon kanunları, babalarına çocukları üzerine tüm hakları vermekle kalmıyor, ebeveynlerin bakmak istemediği ya da sakat doğan çocukları ölüme mahkum ediyordu. Vahşi hayvanların büyük çoğunluğu çocuklarını doğar doğmaz öldürüyor. Asya, Afrika ve Amerika'daki kadıların neredeyse tümü, hiç sözünü etmeden düşürüyorlar çocuklarını; Cook bu uygulamanın, güney adalarının hepsinde görüldüğünü ortaya koymuştu. Romulus insanların çocuklarını öldürmesine izin veriyordu; On İki Emir bile hoşgörüyle karşılıyordu; Romalılar, Konstantin dönemine kadar, çocuklarına istediği gibi davranabiliyor ya da öldürebiliyorlardı. Bunun suç olduğunu ileri süren Aristo oldu; Stoacılar mezhebi bunu hoş görebiliyordu; Çin'de hâlâ son derece yaygındır. Her gün Pekin yollarında ve kanallarında, ebeveynleri tarafından terk edilmiş ya da öldürülmüş on bin çocuk bulunur ve bu sağduyulu imparatorlukta, bir çocuğun yaşı ne olursa olsun, ondan kurtulmak isteyen bir babanın, adaleti kendi elleriyle uygulamaktan başka yapacağı bir şey yoktur. Parthes yasalarına göre, insanları oğlunu, kızını ya da kardeşini evlenme çağında bile öldürebiliyorlardı; Sezar bu

geleneği Galyalılarda görmüştü; Pentatuque'ün birçok pasajı Tanrı halkına çocukların öldürülmesine izin verildiğini kanıtlamaktadır; ve Tanrı bile, sonuçta, İsmail'in ölümünü istemiştir. Uzun süre, imparatorlukların refahının çocukların köleliğine bağlı olduğuna inanılmıştır; bu düşüncenin temeli, sağlam mantık prensiplerine dayanmaktadır. Eh o zaman! Bir hükümdar, davası adına halkından yirmi ya da otuz bin kişiyi bir tek günde kurban etmeye hakkı olduğuna inanıyor da, bir baba, uygun gördüğü takdirde, çocuklarının efendisi olamıyor! Ne kadar aptalca! Bu türden zincirler taşıyan insanlar, inanılmaz çelişkili davranıyorlar ve çok zayıflar! Babanın çocukları üzerindeki otoritesi, tek gerçek otoritedir, tüm diğerleri temel oluşturur ve bize doğanın kendi sesiyle bildirilmiştir; bu durumun düşünülerek incelenmesi halinde örnekler bulunabilir. Çar Petro, bu hakkı konusunda hiç tereddüt etmemiş, sonuna kadar kullanmış ve imparator buyruklarının tamamını içeren bir halk duyurusu yayınlayarak, ilahi ve insanı yasalara göre, bir babanın, herhangi birine başvurmadan ve danışmadan, çocuklarını ölüme mahkum etmeye mutlak yetkili olduğunu açıklamıştır. Bu hakkın zincirlemesi inancını doğuran yanlış ve komik bir acıma duygusu, yalnızca bizim barbar Fransa'mızda vardır. Hayır, diye devam etti Rodin ateşle, hayır dostum, yaşam verebilen bir babanın, ölüm kararı vermek konusunda da özgür olmamasını asla anlayamayacağım. Bir insanı, benzerinden kurtulmaya iten bir etkinlik tarzını sonsuza dek inkâr etmemize neden olan bu hayata, ne kadar da komik bir anlam yüklüyoruz. Varoluşun lütufların en büyüğü olduğuna inanarak, bunun keyfini çıkaranları öldürmenin bir suç olduğuna inanıyoruz aptal gibi; ama bu varoluşun sona erdirilmesi, yaşamın iyi olması koşulunda, yalnızca bir kötülüktür; doğada hiçbir şey ölmezse, hiçbir şey yok olmazsa, hiçbir şey kaybolmazsa, bir varlığı oluşturan her bir parça yeni biçimlerle yeniden doğmak için

çözülmeyi bekliyorsa, bu cinayet etkinliği nasıl faydasız olabilir ve kötü olduğunu söylemeye nasıl cesaret edebilir? Burada söz konusu olan benim fantazimdir, ben olayı çok basit görüyorum: (Öncelikle insanlar için oldukça gerekli bir sanat için gerekli hale gelmiştir) Böylesi büyük aydınlanmalara neden olabileceği anda, artık bir kötülük değildir dostum, artık bir cinayet değildir, tüm etkinliklerin en iyisi, en mantıklısı, en gereklisidir ve asıl suç onu reddetmektir.

- Ah! dedi Rombeau, bu korkunç sözler nedeniyle coşku içinde, sana katılıyorum aziz dostum; sağduyun beni büyülüyor, ama katılığın şaşırtıyor, daha sevgi dolu olduğunu sanıyordum.

Ben! bir kız çocuğuna tutulabilir miyim?.. Ah! Rombeau, beni daha iyi tanıdığını sanırdım; bu yaratıkları ancak, elimde daha iyi bir şey olmadığında kullanıyorum: Tadına vardığıma şahit olduğun tarzda zevklere olan aşırı düşkünlüğüm, bu tür yaratıkların sunabileceği tüm tapınakları çekici kılıyor benim için ve sayılarını artırmak için, bazen güzel bir oğlan çocuğu yerine, kız çocuğunu da kullanıyorum; ama bu dişi yaratıklar ne yazık ki çok uzun süre düşlerimi besledi, bıkkınlığım enerjiyle kendini gösterdi ve bu enerjiyi zevkle tatmin etmenin bir yolunu bulamadım... Beni anlıyor musun, Rombeau? Fransız krallarından en zevkine düşkün olanı, Chilperic de aynı şekilde düşünüyordu. Gerektiğinde bir kadından da zevk alınabileceğini, ama bunun, hemen ardından verdiğimiz zevk yok etmemiz koşuluna bağlı olduğunu yüksek sesle söylemekteydi. Beş yıldan beri bu küçük kaltak cinsel zevklerime hizmet ediyor. Beni baştan çıkaramıyor oluşunu varoluşuyla ödemesinin zamanı geldi.

Yemek bitiyordu; bu iki öfkeli adamın tutumları, sözleri, etkinlikleri, hazırlandıkları şey, durumları çılgınlığa varıyordu; kaybedilecek tek bir an bile olmadığını anladım, zavallı Rosalie'nin yok edileceği an, o akşam olarak kararlaştırılmıştı. Ya onu

kurtaracaktım ya da ölecektim; mahzene koştum.

Sevgili dostum, diye bağırdım, kaybedecek bir dakikamız bile yok... Canavarlar!.. Bu akşam gelecekler...

Bunları söyleyerek, kapıyı kırmak için bütün gücümü kullandım. Darbelerimden biriyle bir şeyler düştü, elimi uzattım, anahtardır; hemen aldım, kapıyı açmak için acele ettim... Rosalie'yi öptüm, kaçması için sıkıştırdım, adımlarımı izlemesini söyledim, yerinden fırladı... Tanrım! Erdem yine yenik düşüyordu, en içten merhamet duyguları en sert şekilde cezalandırılacaktı... Birden, ellerinde bir lamba, Rodin ve Rombeau belirdi; Rodin, kapının eşiğine ulaştığı anda, serbest kalmasına birkaç adım kala yakaladı kızını.

Nereye gidiyorsun bahtsız kızım? diye bağırdı Rodin onu durdurarak, Rombeau beni yakalarken... Ah! diye devam etti bana bakarak, bu namussuz mu yardım etti kaçmana! Thérèse, işte büyük erdemli prensiplerin sonu... Bir kızı babasından kaçırmak!

- Şüphesiz, diye cevap verdim sert bir dille, bu baba, kızının geri kalan günleri üzerine planlar yapacak kadar barbar olduğunda, buna mecburum.

Ah! Ah! Muhbirlik ve ihanet, diye devam etti Rodin; bir hizmetçide olabilecek en kötü özellikler! Çıkalım, yukarı çıkalım, bu konuyu değerlendirmek lazım.

Rosalie ve ben, bu iki alçak tarafından sürüklenerek eve çıkarıldık; kapılar kapandı. Rodin'in bahtsız kızı kordonlarla yatağa bağlandı ve bu iki çılgının tüm öfkesi bana yöneldi; en sert sövgülere maruz kaldım ve en korkutucu yargılardan söz edildi; kalbimin atımlarını incelemek üzere beni canlı canlı kesmekten öte, kadavramın üzerinde, bu bölgede daha önce yapılmamış gözlemler gerçekleştireceklerdi. Bu arada beni soydular, olabilecek en ahlaksız dokunuşların hedefi haline geldim.

Her şeyden önce, dedi Rombeau, senin doğru bulduğun ka-

lelere saldırmayı düşünüyorum... Ne kadar da güzel! diye hayranlığını belirtti yumuşak bir sesle, girişi savunan bu iki yarım ayın beyazlığı ne kadar güzel: Ancak bir bakire bu kadar taze olabilir.

Bakire! Neredeyse öyle, dedi Rodin. Bir tek kez, itirazına rağmen tecavüze uğramış, ama o kadarla kalmış. Bir dakika yerini bana bırak...

Ve merhametsiz adam, idolü büyütecek yerde küçültecek sert ve vahşi okşamalara başladı. Erkeklik organları sertleşseydi, orada acımasızca ırzıma geçeceklerdi. Bundan söz ediyorlardı, ama beceremediler, elleriyle yapabilecekleriyle yetindiler; beni ateşe ittiler... Ne kadar direnirsem, o kadar sıkı tutuluyordum; yine de daha ciddi şeylere karar verdiklerini fark ettim, celladımın ayaklarına kapandım, hayatımı onlara adayacağımı, ama şerefimle oynamamalarını istedim.

- Ama bakire olmadıktan sonra, dedi Rombeau, ne fark eder? Artık hiçbir konuda suçlu sayılmayacaksın, senin ırzına daha önce olduğu gibi geçeceğiz ve bilinçli olarak işlediğin en küçük bir günah olmayacak; zorla ele geçirilmiş olacaksın...

Ve iğrenç adam, beni bu korkunç sözlerle sakinleştirerek, kanepenin üzerine yatırmıştı bile.

- Hayır, dedi Rodin kurbanı olmaya çok yaklaştığım meslektaşının heyecanına karşı çıkarak, hayır, gücümüzü bu yaratıkla tüketmeyelim; yapmak istediklerimizi Rosalie'nin üzerinde çok daha ileri götürebileceğimizi düşün; bunun için güçlü olmamız gerek. Bu zavallı yaratığı başka şeklide cezalandıralım. -Rodin bunu söylerken bir demiri ateşe koymuştu- Evet, diye devam etti, onu canını almaktan daha kötü edelim, iz bırakalım, dağlayalım: Bu aşağılamalara, bedenine yaptıklarımız da eklendiğinde, ya kendini asacak ya da açlıktan ölecektir; burada çok acı çekmese de, uzun vadeli intikamımız çok daha mükemmel olacaktır.

Rombeau beni yakaladı ve iğrenç Rodin, hırsızları damgaladıkları gibi, kızgın demiri omzumun arkasına bastırdı.

- Artık ortalığa çıkmaya cesaret edemez bu yosma; ederse, bu yüz kızartıcı işareti gösterir, sessiz ve hızlı bir şekilde evden atışımı meşrulaştıracak yeterli neden göstermiş olurum.

İki arkadaş, yaralarımı sardılar, giydirdiler, birkaç damla likör vererek kendime getirdiler, gecenin karanlığından yararlanarak, ormanın kıyısına götürdüler ve bulunduğum aşağılayıcı durumda bile bir şeyler yapmaya cesaret edersem, suçlamayla karşılık verecekleri konusunda tehdit ederek acımasızca terk ettiler.

Benden başka kimse bu tür bir tehditten pek endişelenemezdi; maruz kalarak acı çektiğim muameleyi kanıtlamam mümkün olduğu anda, endişelenecek neyim olabilirdi? Ama zayıflığım, doğal çekingenliğim, Paris'de ve Bressac Şatosu'nda yaşadığım felaketlerden duyduğum dehşet, her şey beni korkutuyordu; bir masumu, hiç tereddüt etmeden her şeye zarar verebilecek iki merhametsiz adamın ellerine terk etmekten dolayı büyük acı çeksem de, kaçmaktan başka bir şey gelmiyordu aklıma. Fiziksel olarak kötü muameleye maruz kalmış olmaktan dolayı ağrılar çekerek ve iğrenme duygusu içinde, vakit kaybetmeden yürümeye başladım, ama yönümü bilemiyordum, hiçbir şey düşünemiyordum, Paris'in çevresinde dönmekten başka bir şey yapmıyordum ve yolculuğumun dördüncü gününde, kendimi Lieursaint'de buldum. Takip ettiğim yolun beni güneydeki sayfiye yerlerine götüreceğini bilerek, devam etmeye karar verdim, böylece, becerebilirsem, uzak ülkelere gidebilecektim. Vatanımda beni böylesine acımasızca reddeden barış ve huzurun, Fransa'nın ötesinde olduğunu hayal ediyordum. Korkunç hata! Daha yaşayacağım acılar varmış!

O ana kadar yaşadığım acılar ne olursa olsun, namusum bana kalmıştı. Birkaç canavarın saldırılarına maruz kaldıysam da, hâlâ kendimi namuslu kızlar sınıfından sayabilirdim. Aslında, beş yıl-

dan beri, izleri artık kaybolmuş bir taciz dışında bir şey lekelememişti namusunu... Bu da, uyuşmuş göğüslerimin bana hissettirmediği kadar kısa bir anda bitmiş bir tacizdi. Öyleyse kendimi ne için eleştirebilirdim? Hiçbir şey, oh! tabii ki hiçbir şey için, zira kalbim temizdi; tamamen şerefliydim, görünüşe aldanıyor oluşum cezalandırılmalıydı ve zaten beni bekleyen olaylar, ne kadar katılmak istemesem, kalbimin derinliklerinde teselli edecek inançlar aramaya çalışsam da, yakında, böyle kalmamı olanaksız kılacaktı.

Bu kez tüm varlığım yanımdaydı: Yani Bressac'dan kurtarabildiklerimle Rodin'in evinde kazandıklarımın toplamı olarak, yaklaşık yüz ekü. Yaşadığım büyük felaket içinde bile, en azından bu olanağı benden alamadıkları için seviniyordum; kendimi kanaatkârlığım, alışkın olduğum tutumluluk konusunda övgülere boğuyordum. Bu para, en azından bir yer bulana kadar yeterdi bana. Dağlayarak vurdukları damga görünmüyordu, her zaman giysilerin altında gizleyebileceğimden, hayatımı kazanmamı engellemeyecekti. Yirmi iki yaşındaydım, sağlığım yerindeydi, yaşadığım acılara rağmen övünebileceğim bir yüzüm vardı; sürekli olarak benden almaya çalıştıkları bazı erdemler, daha önce de söylediğim gibi beni dinginleştiriyordu; her şeye rağmen Tanrının sonunda beni ödüllendireceğine, en azından, başıma gelmesine neden olduğu felaketleri azaltacağına inanıyordum. Umut ve cesaret dolu bir halde, birkaç gün dinleneceğim Sens'e kadar yoluma devam ettim. Tamamen kendime gelmem için bir hafta yetti; belki de bu kentte kalacak bir yer bulabilirdim, ama uzaklaşmak gerektiği fikrine kapılmıştım. Kaderimi Dauphine de aramam gerektiği düşüncesiyle yeniden yürümeye başladım; bu ülkeden konuşulduğunu çok duymuştum; burada mutluluğu bulabileceğime inanıyordum. Bunu nasıl başardığını göreceksiniz.

Hayatım boyunca, hiçbir koşuda terk etmedi beni dini inançlarım. Güçlü beyinlerin karmaşık düşüncelerini aşağıladım,

gerçek bir inançtan çok zevk düşkünlüğüne dayandığına inandım ve her biri için verecek bir cevap buldum. Başıma gelen felaketler nedeniyle dini yükümlülüklerimi sık sık yerine getiremediysem de, her fırsat bulduğumda bu hatamı telafi ediyordum.

7 Ağustos'da Auxerre'den çıkışımı hiç unutmayacağım; iki köy geçmiştim ve sıcak dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı, bir demet ağaçla kaplı küçük bir tepeye tırmanıyordum, biraz serinlemek ve kestirmek amacıyla yoldan biraz uzaklaştım, burası en az bir han kadar serin ve ana yoldan çok daha güvenliydi; bir çınarın dibine gelmiştim, meyvelerden oluşan bir öğlen yemeğinden sonra, tatlı bir uykuya daldım. Sessizliğin keyfini uzun süre çıkarmış olmalıydım ki, gözlerimi açtığımda, uzaklardan beliren manzaranın keyfine vardım. Sağ tarafta uzanan ormanın ortasında, gözyüzüne doğru uzanan mütevazi bir çan kulesi olan, küçük bir bina gördüm... Hoş bir yalnızlık, dedim kendi kendime, duruşun beni çekiyor; Tanrıdan... Ona karşı olan yükümlülüklerimizden başka hiçbir şeyin yerinin olmadığı, erdemlerle inzivaya çekilinen bir sığınak olmalısın... Suçun sürekli olarak namusun çevresinde dolandığı, yozlaştırdığı, bozduğu bu tehlikeli toplumda uzakta... Ah! Tüm erdemler orada olmalı, bundan eminim; insan, işlediği günahlar nedeniyle yeryüzünden sürüldüğünde, orada, yalnız başına geçireceği bu inziva ile, onu her geçen gün canlandıracak ve yüceltecek erdemli varlıklar arasına gömülecektir.

Bu düşünceler içinde yitip gitmiştim ki koyunlarım meraya salmış benim yaşlarımda bir kız çarptı gözüme; bu küçük yapı üzerine sorular sordum ona; bu gördüğümün din, teslimiyet ve kanaatkârlıktan başka bir şeyle ilgilenmeyen, inzivaya çekilmiş dört kişinin yaşadığı bir Benediktin Manastırı olduğunu söyledi.

Yılda bir kez, dedi genç kız, inançlı insanlara istedikleri her şeyi veren, mucizeler yaratan Bakire'nin yanına, hac görevimizi yerine getirmek üzere gideriz.

Bu kutsal Ana'nın ayaklarına kapanarak yardım duası etmek isteğiyle heyecanlanarak, bu kıza, benimle dua etmeye gelmek isteyip istemeyeceğini sordum; bana bunun olanaksız olduğu, annesinin onu beklediği cevabını verdi; ama yolu bulmak kolaydı. Bana tarif etti; evlerin en yücesinin, en saygınının ve en kutsalının insanlarının, beni çok iyi karşılayacakları ve gerekli yardımı yapacakları konusunda güvence verdi.

- Onu Don Severino adıyla çağırırız, diye devam etti kız; İtalyandır, içini iyilikle dolduran Papa'nın yakın akrabasıdır; yumuşak, dürüst, yardımseverdir, elli beş yaşındadır, hayatının üçte ikisini Fransa'da geçirmiştir... Onu seveceksiniz bayan, diye devam etti çoban kız; gidin ve kendinizi bu kutsal yalnızlığa teslim edin, iyilikten başka bir şeyle karşılaşmayacaksınız,

Bu ateşli ifadeler aklımı iyiden iyiye çeldi, bu kutsal kiliseyi ziyarete gitme ve burada, suçluluk duyduğum dayanılmaz isteğe karşı koymak, olanaksız hale gelmişti. İçimdeki iyilik yapma isteğiyle bu kıza bir ekü verdim ve işte Sainte-Marie-des-Bois yolundaydım. Adımlarımı yönelttiğim manastırın adı buydu.

Ovaya indiğim anda, artık çan kulesini göremez olmuştum; kılavuz olarak ormandan başka bir şey yoktu ve sormayı unuttuğum mesafenin benim tahmin ettiğimden farklı olduğuna inanmaya başladım; ama hiçbir şey cesaretimi kıramıyordu, ormanın kıyısına geldiğimde, günün sona ermesine çok az zaman kaldığını görsem de, gece çökmeden manastıra ulaşabileceğimi hayal ederek, ormana girmeye karar verdim. Gözüme insana ilişkin herhangi bir iz ilişmemişti... Ne bir ev ne de tesadüfen bulduğum, pek belirgin olmayan patikadan başka bir yol. En az beş mil yapmıştım ve hâlâ hiçbir şey göremiyordum; güneş kainatı aydınlatmaya tamamen son vermişti ki, bir çan sesi duyar gibi oldum... Dinlediğim, sese doğru ilerledim, hızlandım; patika genişler gibi oldu, sonunda bir çit gördüm ve az sonra da manastırı.

Bu köye özgü bir yalnızlıktı, çevrede bir tane bile ev yoktu, en yakını altı mil uzaktaydı ve binanın dört bir yanı devasa ağaçlarla çevriliydi; oldukça alçak bir bölgeydi, ulaşabilmem için bayağı aşağı inmem gerekti; ovaya iner inmez çan kulesini gözden kaybetmemin nedeni de buydu. Manastırın duyarına yapışık bir bahçıvan kulübesi vardı; içeri girmeden önce buraya ulaşmak gerekiyordu. Bu bir tür kapıcıya, efendisi ile konuşup konuşamayacağını sordum; ondan ne istediğimi öğrenmek istedi; bu inziva evinde dini görevlerimi yerine getirmek istediğimi, kendimi bir an için de olsa mucizeler yaratan Bakire'nin ve ilahi görünüşünü koruyan bu evdeki kutsal din adamlarının ayaklarına atılabilirsem, o ana kadar çekmiş olduğum acılardan arınmış olacağımı söyledim. Bahçıvan kapıyı çaldı ve manastıra girdi; ama saatin geç olmasından ve pederler yemek yediğinden, geri gelmesi zaman aldı. Sonunda din adamlarından biriyle ortaya çıktı:

- Matmazel, dedi bana, işte Don Clement, evin kahyası; istekleriniz, baş pederi rahatsız etmemize değip değmeyeceğini öğrenmek için geldi.

Clement, kırk sekiz yaşında, son derece şişman, devasa bir boya sahip, hüzünlü ve sert bakışları olan bir adamdı, boğuk bir sesle ve sert, irkiltici sözcüklerle konuşuyordu, gerçek anlamda şeytani bir yüz ifadesi, buyurgan bir davranış tarzı vardı; beni korkudan titretti... Kendimi savunmama olanak bulamadan, eskiden yaşadığım felaketlerin anısı, karmakarışık olan hafızama kanlı görüntüler getirdi...

Ne istiyorsunuz? Dedi bana bu keşiş, oldukça kaba bir havayla, bir kiliseye bu saatte mi gelinir? Bir maceracıya benziyorsunuz.

Kutsal efendim, dedim eğilerek, Tanrının evine sığınmanın zamanı olmayacağını düşündüm; buraya çok uzaklardan geldim, içim sevgi ve inançla dolu, mümkünse kendimi Tanrıya adamak

istiyorum; bilincimi tamamen tanıdığında, ikonların önünde secdeye varmak istemediğimi, gerçekten namuslu olduğumu göreceksiniz.

Ama secdeye varma zamanı değil, dedi keşiş yumuşayarak; geceyi nerede geçireceksiniz? Konuk evimiz yok... Sabah gelseniz daha iyi olurdu.

Beni sabahı beklemekten alıkoyan nedenleri açıkladım; Clement, bana cevap bile vermeden, baş pederle konuşmaya gitti. Birkaç dakika sonra, kilise açıldı; Don Severino'nun kendisi, bana, bahçıvan kulübesine doğru geldi ve beni tapınağa girmeye davet etti.

Bu noktada size Don Severino hakkında biraz bilgi vermem yerinde olur; Don Severino bana söylemiş oldukları gibi elli beş yaşında bir adamdı, ama çok dinç, güçlü kuvvetliydi, Herkül kadar iriydi ve buna rağmen sert görünüşlü değildi; görünüşüne hakim olan bir tür zerafet ve tatlılık, gençliğinde, onu güzel bir adam kılan çekiciliği koruduğunu ortaya koyuyordu. Dünyanın en güzel gözlerine, soylu çizgilere ve mümkün olabilecek en dürüst, en yumuşak, en nazik bir ses tonuna sahipti. Kullandığı sözcüklerden bazılarında sezilen hoş bir şive bozukluğu anavatanını ele veriyordu ve itiraf etmeliyim ki, bu din adamının dış görünüşünün yumuşaklığı, bende, diğerinin neden olduğu korkuyu yeniden ortaya çıkardı.

- Sevgili kızım, dedi bana yumuşak bir sesle, saat çok geç ve bu saatte kimseyi kabul etmeye alışkın değiliz, ama yine de, sizi kabul edecek ve yarın, sizi buralara kadar çeken kutsal ikonayı selamlayana kadar, geceyi huzur içinde geçirmeniz için gereken her şeyi yapacağız.

Kiliseye girdik; kapılar kapandı; günah çıkarma odasının yanındaki lamba yakıldı. Severino bana yerime geçmemi söyledi; oturdu ve bana güven içinde günah çıkarabileceğimi söyledi.

Yaşadığım aşağılamalardan sonra, bu kadar yumuşak bir adam tarafından tamamen sakinleştirilmiş halde, ondan hiçbir şey saklamadım. Tüm hatalarımı itiraf ettim; başıma gelen tüm felaketleri anlattım; barbar Rodin'in beni nasıl damgaladığına kadar her şeyi açıkladım. Severino anlattıklarımı büyük bir dikkatle dinledi, hatta bazı ayrıntıları merhametli ve ilgili bir edayla tekrar ettirdi; ama bazı hareketleri, bazı sözleri onu ele veriyordu. Ne yazık! Bunlara daha sonra iyice düşününce anladım; bu olaydan sonra iyice sakinleşince, keşişin sorularında tutkunun büyük yeri olduğunu kanıtlayan birçok hareket yaptığını ve karanlıkta kalan ayrıntılar üzerinde durmaktan öte, sayacağım beş unsur üzerinde ısrar ettiğini hatırlamamak elde değil:

1. Gerçekten öksüz ve yetim miydim ve Paris'te mi doğmuştum? 2. Hiçbir akrabam, arkadaşım, hamim, bana yazabilecek herhangi birinin olmadığı doğru muydu? 3. Benimle konuşan çoban kıza manastıra gelmek niyetinde olduğumu söylemiş miydim, dönüşte görüşmek üzere sözleşmiş miydik? 4. Tecavüze uğradıktan sonra kimseyle beraber olmadığım doğru muydu? Bana tecavüz eden adamın, doğanın olanak tanısa da yasakladığı yeri kullandığı kesin miydi? 5. Takip edilmediğimden ve beni manastıra girerken kimsenin görmediğinden emin miydim?

Bu sorulara tatminkâr cevaplar aldıktan sonra, keşiş çok daha mütevazi, samimi ve saf bir edayla:

- Eh peki! dedi ayağa kalkıp elimi tutarak, gelin çocuğum, yarın, ziyaret etmek istediğiniz ikonanın önünde secdeye vararak ruhunuzu tatmin etmenizi sağlayacağım. Temel ihtiyaçlarınızı karşılamakla başlayalım.

Beni kilisenin derinliklerine doğru götürdü...

Peki neden! dedim hakim olamadığım bir tedirginlikle... Peki neden! Sayın pederim, neden bu kadar kuytulara gidiyoruz?

Peki nereye, sevgili hacım? diye cevap verdi bana keşiş, be-

ni ayin eşyalarının bulunduğu odaya sokarken... Ne! Geceyi dört kutsal keşişle geçirmeye korkuyor musunuz?.. Oh! Bu kaygınızı yok etmenin yolunu bulacağız sevgili meleğim; size büyük zevkler yaşatamasak da, en azından, bizim son derece aşırı isteklerimize hizmet edebilirsiniz.

Bu sözler beni titretti; soğuk terler boşandı her yanımdan, ayakta sallandım; geceydi, adımlarımızı aydınlatacak herhangi bir ışık yoktu, korku içinde, başımın üzerinde ölüm meleğinin tırpanının sallandığı hayalini görüyordum; dizlerimin bağı çözülmüştü... Bu noktada keşişin konuşma tarzı da birden değişmişti, sövgüler düzerek beni yakaladı:

Kaltak, dedi bana, yürümen lazım; şikayet etmeye ya da direnmeye kalkma, her şey boşuna.

Bu korkunç sözler bana güç verdi, zayıf düşersem yitip gideceğimi hissettim; ayağa kalktım...

Tanrım! dedim hain adama, yine mi temiz duygularının kurbanı olacağım, dinin, saygıdeğer olduğunu söylediklerine yaklaşma isteğim, yine bir günah gibi mi cezalandırılacak...

Yürümeye devam ettik ve ne bulunduğum yeri, ne de izlediğimiz yolu görmemin mümkün olmadığı karanlık koridorlardan geçtik. Don Severino'nun önünden gidiyordum; hızlı soluk alıp veriyordu, kopuk kopuk konuşuyordu; sarhoş olduğu sanılabilirdi; zaman zaman, sol kolunu vücuduma sararak beni durduruyor, sağ elini arkadan elbisemin içine kaydırıyor, bedenimin, utanç verici zevklere düşkün adamların tek tercihi olan ve yalnızca onlar tarafından kullanılan edepsiz bölümüne dokunuyordu utanmazca. Birçok kez, dudaklarını da burada, bu sır dolu bölgede gezdirme cesaretini gösterdi; sonra yeniden yürümeye başlıyorduk. Bir merdiven çıktı karşımıza; otuz ya da kırk basamak sonra bir kapı açıldı, gözüme ışık yansımaları çarptı, hoş ve mükemmel bir şeklide aydınlatılmış bir odaya girdik; burada, tamamen

çıplak dört kadının servis yaptığı bir masa çevresine oturmuş üç keşiş ve dört kız gördüm. Bu sahne beni titretti; Severino itti beni ve işte onunla birlikte salonun içindeydim.

Baylar, dedi içeri girerken, size gerçek bir vaka tanıtmama izin verin: İşte, omzunda kötü yola düşmüş kızların damgasını taşırken, bakire temizliğini ve saflığını koruyan bir Lucrece... Tek bir tecavüz saldırısı dostlarım ve bu da altı yıl önce; neredeyse rahibe... Aslında, onu size veriyorum... Zaten bu en güzeli... Oh! Clement, bu güzel kalçalar üzerinde nasıl da eğleneceksin!.. Bu ne esnekliktir dostum! Bu nasıl bir renk!

- Ah! s...! dedi Clement, yarı sarhoş, ayağa kalkıp bana doğru ilerleyerek; hoş görünüyor ama gerisini kontrol etmeliyim.

Durumumu mümkün olduğumca anlatmayacağım madam, dedi Thérèse, ama aralarına düştüğüm bu yeni insanları tasvir etmem gerektiği için, hikayeme biraz ara vereceğim. Don Severino'yu tanıyorsunuz, cinsel eğilimleri konusunda şüphelisiniz; ne yazık bu sapkınlığı öylesine baskındı ki, başka zevkler tatmamıştı bile; bu doğa kanunları için son derece uygunsuzdu, zira yalnızca arka yolları seçmek gibi garip bir fanteziye sahip bu canavar, çok önemli yeteneklerden mahrumdu, çok iyi düzenlenmiş yollar bile onun için fazla dar görünüyordu!

Clement için, genel taslağı zaten çizmiştim. Daha önce anlattıklarıma, biraz da kabalık, muziplik, son derece tehlikeli bir kurnazlık, her açıdan ölçüsüzlük, şeytansı ve zarar verici bir ruh, yoz bir kalp, Rodin'in okul çocuklarıyla yaşadığı korkunç zevkleri ekleyin, herhangi bir duygu, incelik, dini duygu düşünmeyin; böylece, beş yıldan beri, barbarlıktan aldığı zevkler dışında herhangi bir şeyden keyif alabilecek durumda olmayan bu adamın eksiksiz tanımına ulaşmış olursunuz.

Antonin, bu tasvip edilemez zevk ve eğlence aleminin üçüncü aktörü, kırk yaşındaydı; kısa boylu, zayıf, son derece salıklı, Se-

verino kadar içten pazarlıklı ve Clement kadar haindi; meslekdaşları ile aynı zevklerden heyecan duyuyor, ama daha az sertlik uyguluyordu; zira garip bir maninin içine düşen Clement, başka türlü zevk almaya fırsat kalmadan, bir kadını incitmek, aşağılamaktan başka bir amaç gütmüyorken, Antonin, tüm zevkleri doğanın tüm saflığıyla kullanıyor, kamçılayıcı bölgeleri en ateşli ve en yakıcı zevkleri için saklıyordu. Zevkleri açısından, biri tek kelimeyle kaba, diğeri ise özenliydi.

Jerome, inzivaya çekilmiş bu dörtlünün en yaşlısı, aynı zamanda en sakınıydı; tüm sapkın zevkler, tüm tutkular, mümkün olan en canavarca ahlaksızlıklar bu keşişin ruhunda toplanmıştı; diğer kaprislerine, meslektaşlarının kızlara verdiklerini almayı sevmesi de eklenmişti ve eğer bir şey yapıyorsa (ki bu sık sık başına gelen bir durumdu), bu, daha sonra aynı şeylerin ona yapılması koşuluylaydı; Venüs'ün tüm tapınakları onun için zaten eşitti, ama gücü zayıflamaya başlamıştı; birkaç yıldan beri, etken olmak istemiyor, diğerlerinin onu isteklendirmesini ve cinsel organıyla ilgilenmesini istiyordu. Bu adamın karakteri de oldukça içten pazarlıklıydı, diğerleri kadar haindi ve sefahat eğilimi hangi şekliyle ortaya çıkarsa çıksın, bu cenemvari evde her zaman müritler ve tapmaklar bulacağı kesindi. Nasıl yetişmiş olduğunu anlattığımda, onu daha iyi anlayacaksınız madam. Yüz yıldan beri varlığını sürdüren bu edep tanımayan mezhebin, en zengin, en ileri düzeydeki dört din adamı tarafından kullanılan inziva evini çekip çevirmek için, büyük kaynaklar ayrılmıştı; bu karanlık yuvada gömülmeyi isteyecek kadar zevk düşkünüydüler; böylece daha sonra yapacağım açıklamalarda da göreceğiniz gibi, sır buradan hiç çıkamıyordu. Portrelere geri dönelim.

Geceyarısı yenen yemekte bulunan sekiz kızın yaşları o kadar farklıydı ki, onları size toplu olarak tanımlamam mümkün olamaz; bazı ayrıntılara girmeye mecburum. Bu farklılık beni şa-

şırtmıştı. En gencinden başlayıp, yaş sırasıyla anlatacağım onları.

En gençleri on yaşında anca vardı: Hüzünlü, sevimli bir yüzü, güzel çizgileri, kaderine üzgün bir havası vardı, acılıydı ve titriyordu.

İkincisi on beş yaşındaydı; genel olarak sıkıntılı, utangaç bir havası vardı, ama yüzü büyüleyici güzellikte, genel görünüşü ise çok ilgi çekiciydi.

Üçüncüsü yirmi yaşındaydı: Resim gibiydi, dünyanın en güzel sarı saçlarına, ince, düzgün, yumuşak çizgilerine sahipti; daha ehlileşmiş gibi görünüyordu.

Dördüncüsü otuz yaşındaydı: Hayatta görebileceğiniz en güzel kadınlardan biriydi; davranışlarında cilve, açıklık, utangaçlık ve huzurlu bir ruha ait tüm erdemler vardı.

Beşincisi otuz altı yaşında bir kızdı ve üç aylık hamileydi; esmerdi, oldukça canlıydı, güzel gözleri vardı, ama bana öyle geliyor ki, tüm pişmanlıklarını, utanma duygusunu, ağırbaşlılığını yitirmişti.

Altıncısı da aynı yaştaydı: Duba gibi şişman, oldukça da iriydi, güzel çizgileri, şişmanlıktan çizgileri seçilemeyen bir heykel gibiydi; onu gördüğümde çıplaktı ve bedeninin bazı yerlerinde, kötü şansı sonucu hizmet etmek zorunda kaldığı bu aşağılık adamların kabalığının izlerini taşıyordu.

Yedincisi ve sekizincisi yaklaşık kırk yaşlarında iki güzel kadındı.

Şimdi bu rezil yere geliş öyküme geri dönelim.

Daha önce de söylediğim gibi, daha yeni içeri girmiştim ki, hepsi birden bana doğru geldi; Clement en heyecanlılarıydı, iğrenç ağzı az sonra benimkinin üzerine kapanmıştı bile; iğrenerek arkama döndüm, ama direnmemin gereksiz nazlanmalar olarak kabul edileceğini ve arkadaşlarım gibi davranmamın en iyisi olacağını söylediler.

Kimsenin giremeyeceği bir inziva evinde bulunduğumuza

göre, dedi Don Severino, direnmeye kalkışmanın hiçbir işe yaramayacağını tahmin edersiniz. Zaten, söylediğiniz gibi, yeterince felaket yaşamışsınız; acılar listenizde, erdemli bir kız için felaketlerin en büyüğü eksik. Bu ünlü erdemin yok edilmesinin zamanı gelmedi mi? İnsan yirmi iki yaşında hâlâ bakire olabilir mi? İşte bu kızlar da başlangıçta sizin gibi direnmeye kalktılar ve kendilerini savunmalarının, yalnızca kötü muameleye maruz kalmalarına neden olduğunu görünce teslim oldular. Zira size açıklamamız gereken bir şey var, Thérèse, diye devam etti baş peder, falakaları, sopaları, kayışları, halatları ve diğer binlerce işkence aletini göstererek... Evet, bilseniz iyi olur; asi kızlar için bunları kullanıyoruz; ikna edilmeye ihtiyacınız var, bakın şunlara. Zaten burada ne arıyor olabilirsiniz? Dürüstlük mü? Biz bunu bilmeyiz; insanlık mı? Tek zevkimiz her türlü kuralını yıkmaktır; din mi? Bizim için boş bir inanç, dini tanıdıkça daha çok aşağılıyoruz; yakınlık... arkadaşlık... adaletlilik? Bunlardan hiçbiri yok burada sevgili kızım; burada egoizm, acımasızlık, ahlaksızlık ve en üst düzeyde inançsızlıktan başka bir şey bulamayacaksınız. Tek seçeneğiniz mutlak teslimiyet; kimsenin giremeyeceği bu sığınağa iyi bakın; buralarda hiçbir ölümlü görmeyeceksiniz; manastır ele geçirilse, işgal edilse, yakılsa bile, bu inziva evi keşfedilemez. Bu, yer altında izole edilmiş, her yanı inanılmaz kalınlıkta altı duvarla çevrelenmiş bir bölmedir ve siz kızım, size karşı hoşgörülü davranmaya hiç de niyeti olmayan dört zevk düşkünü adam arasındasmız; yalvarışlarınız, göz yaşlarınız, sözleriniz, yaltaklanmanız ya da çığlıklarınız bizi daha fazla ateşlendirmekten başka bir işe yaramayacak. Kimden yardım isteyeceksiniz? Bu kadar çaba sarfederek dua etmeye geldiğiniz ve yürekten bağlılığınız için sizi ödüllendirmek yerine, daha çok tuzağa iten Tanrıdan mı? Her gün, hiçbir işe yaramayan kurallarına sövgüler düzerek hakaretler ettiğimiz bu uydurma Tanrı mı?.. Sizi elimizden

alabilecek herhangi bir güç olmadığına ve bunca övündüğünüz erdemi uzun süre korumayı başarınanızı sağlayacak, ne somut ne de mucizeler sınıfından herhangi bir şeyin bulunmadığına ikna oldunuz sanırım; her anlamda ve her yönden, dördümüzün seninle birlikte teslim olacağı libidoya ilişkin aşırılıklara av olmanızı kim önleyebilir?.. Hadi soyun küçük orospu, bedenini sun zevklerimize, sun ki o an kirlensin ya da senin gibi itaatkâr olmayan bir zavallının karşı karşıya kalacağı riskleri kanıtlamak üzere, en acımasız muamelelere sun.

Bu konuşmalar... Bu korkunç emir beni çaresiz bırakıyordu, hissediyordum, kalbimin bana söylediklerini ve durumumun el verdiklerini uygulayamamaktan dolayı suçlu sayılabilir miydim? Kendimi Don Severino'nun ayaklarına attım, beni iğfal etmemeleri için yalvarmak üzere, umutsuz bir kalbin tüm ifadelerini kullandım; en acı dolu gözyaşları dizlerine dökülüyordu, gücüne inandığım, en dokunaklı olduğunu düşündüğüm her şeyi, bu adam karşısında denemeye cesaret ettim... Ama neye yarayacaktı; Yüce Tanrım! gözyaşlarının bu zevk düşkünü insanlar için daha da çekici olduğunu nasıl da unutmuştum? Bu barbarları durdurmak için yaptığım şeylerin, onları ateşlendirmekle sonuçlanacağından nasıl da şüphe etmiştim?

- Alın şu o.....'yu, dedi Severino öfke içinde, yakala Clement, bir dakika içinde çıplak kalmalı ve bizim gibi insanların yanında, merhametin doğa kanunlarını engelleyemeyeceğini öğrenmeli.

Clement köpürmüştü; direniyor oluşum onu canlandırmıştı; beni sinirli bir şekilde kolumdan yakaladı; korkunç sövgüler ve hareketlerle bir dakikada tüm giysilerimi çekip aldı.

İşte güzel bir yaratık, dedi baş peder parmaklarını göğüslerimde gezdirerek; daha iyisini gördüysem Tanrı cezamı versin! Arkadaşlar, diye devam etti keşiş, yapacaklarımızı bir sıraya koyalım; kabul törenimizi biliyorsunuz, hiçbir şeyi atlamadan, her

şeyi görmeli; bu arada diğer sekiz kadın, ihtiyaçlarımızı gidermek ya da bizi isteklendirmek üzere çevremizde olmalı.

Hemen bir çember oluşturdular, beni ortalarına aldılar ve dört keşiş, iki saat boyunca her yerimi inceledi, yorumladı, dokundu, sırayla övgüler ya da eleştiriler düzdüler.

İzin verin madam, dedi güzel tutsak kızararak, bu iğrenç törenin bazı ahlak dışı ayrıntılarını kendime saklamama izin verin; bu rezil adamların bu durumda yapabilecekleri ahlaksızlıkları, oradaki arkadaşlarımın sırasıyla maruz kaldığı olayları siz hayal edin; karşılaştırsanız, yaklaşsanız, açıkça karşı karşıya kalsanız, konuşsanız da, daha sonra maruz kalacaklarıma göre şüphesiz çok hafif olan bu ilk alemlerde olanlar hakkında fazla fikriniz olamaz.

Hadi, dedi Severino delice uyarılmış halde isteklerine gem vuramazken; bu korkunç durum içinde bile, kurbanını yok etmeye hazır bir kaplan gibi oluyor, içimizde herkes onun tercih ettiği zevkleri karşılıyordu.

Ve ahlaksız adam beni, bir kanepenin üzerine, iğrenç planlarına uygun bir şekilde yerleştirdi; iki keşiş beni tutarken, cinsime özgü olmayan ve sahip olduklarımızı aşağılayan korkunç bir şekilde tatmin etmeye çalıştı kendini. Ama, bu ahlaksız adam bana göre çok iri olduğundan, doğa benim üzerimden alacağı zevklere karşı çıktı: Engelleri aşamamıştı; tam içime giriyordu ki, geri itildi... Geri çekildi, yeniden saldırdı, parçaladı, tüm çabaları boşunaydı; bu canavarın öfkesi isteklerini gideremeyeceği bir tapınakla ilgiliydi; ona vurdu, sıkıştırdı, ısırdı; bu iğrençlikler sırasında aklına yeni deneyimler geldi; yumuşayan etlerim geçici olarak ona izin vermeye başlamıştı, patika aralanmıştı, koçbaşı içime sızdı; az sonra tüm ağırlığıyla bastırıyordu, karayılan, gücünü artıran zehrini bıraktı; öfkeden ağlayarak, kurtulmak için çırpınmaktan vazgeçtim. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Clement ileri atıldı; sopalarla silahlanmıştı; ahlaksız niyetleri gözünden okunuyordu:

Ben dedi, Severino'ya, ondan ben intikam alacağım pederim; bu aptal kadının isteklerinize direnişini ben cezalandıracağım.

Kimse bana ihtiyaç duymuyordu; bir koluyla beni sardı ve dizlerinden birinin üzerine yatırdı; karnımdan iterek, isteklerini gidermek için kullanacağı yeri keşfetti. Önce dövdü beni, başka bir amacı yok gibi görünüyordu; haz isteğiyle ateşlenen bu merhametsiz adam, gücü tükenene kadar vurdu: Acımasızlığından kurtulacak hiçbir şey yoktu; bu hain, göğüslerimden bacaklarıma kadar her yerimi elden geçirdi; bu iğrenç anlara aşk karıştırma cesaretini de göstererek, ağzını ağzımın üzerine kapattı ve beni parçalayan acıları solumak istiyordu... Gözlerimden yaşlar akıyordu, onları da yuttu, bazen öpüyor bazen tehdit ediyordu, ama her koşulda bana vurmaya devam ediyordu; o bunları yaparken, bir kadın onu uyarıyordu; önünde diz çökmüş, iki eliyle çeşitli hareketler yapıyordu; o ne kadar başarılı olursa, bana vurulan darbelerin şiddeti de o kadar artıyordu; parçalanmak üzereydim, ama felaketlerin son bulacağını gösteren hiçbir şey yoktu; her açıdan tükenmesi gerekiyordu, ama tükenmiyordu; beklediğim bu son, ancak kendinden geçmesi sonucu mümkün olacaktı; yeni bir zulme karar verdi: Boğazım bu hayvanın elinin altındaydı, yamyam, dişlerinin arasına aldı, ısırdı: Bu aşırılıkla krize girdim, canavar kaçtı. Korkunç çığlıklar, iğrenç sövgüler coşkusunu ortaya koyuyordu ve sinirlenen keşiş beni Jerome'a bıraktı.

Namusunuz açısından Clement'den daha tehlikeli olmayacağım, dedi bana bu haz düşkünü adam, keşişin kurban seçtiği kan içinde kalmış tapınağımı okşarken, ama her yerini öpmek istiyorum; onları aralarken yumuşak olacak, borçlu olduğum saygıyı göstereceğim; tabii ki daha fazlasını istiyorum, diye devam etti bu yaşlı keşiş parmaklarından birini Severino'nun kullandığı

yere sokarak, tavuğun yumurtalamasını istiyorum, yumurtasını yutacağım... İçinde yumurta var mı?.. Elbette var!.. Oh! çocuğum, ne kadar da yumuşaksın!..

Parmaklarının yerini ağzı aldı... Bana ne yapmam gerektiğini söylüyorlardı, istemeden yerine getiriyordum. İçinde bulunduğum koşullarda, ne yazık ki hiçbir şeyi reddetme şansım yoktu! İğrenç adam mutluydu... Yuttu ve beni önünde diz çöktürdü, bu pozisyondayken yapıştı bana; yaşadığı utanç verici tutkusunu, asla sesimi çıkaramayacağım bir yerde gideriyordu. O bunları yaparken, hamile kadın onu kamçılıyor, bir diğeri ise, ağız hizasında yerleşmiş, daha önce maruz kaldığım görevi yerine getiriyordu.

Yetmez, dedi iğrenç adam, her bir elime yapmalısın... Bu tür şeyleri artırmanın bir yolunu bulmalıyız...

Kızların en güzel ikisi yaklaştı; söyleneni yaptılar. Bu iğrençlikler Jerome'u doyuma ulaştırdı. Ne olursa olsun, ahlaksızlık mutlu ediyordu onu; ağzım, bir yarım saatin sonunda, sizin de kolaylıkla tahmin edebileceğiniz bir iğrenmeyle, bu çirkin adamın mide bulandırıcı menisiyle doldu.

Antonin göründü.

- Bakalım, dedi tertemiz erdemi bir görelim; tek bir saldırıya maruz kaldığına göre, gördüğü zarar belli belirsiz olmalı.

Silahları kuşanmıştı, Clement'in yaptıklarını yapmaya niyetliydi. Kırbaçlama bu keşiş kadar onu da harekete geçiriyordu, ama aceleci olduğundan, meslektaşının beni soktuğu pozisyon ona yeterli geldi; duruşumu kontrol etti; keyfini çıkardı ve hepsi için uygun pozisyona getirerek, girişini engelleyen iki yarım ayı bir an için sıkıştırdı; öfke içinde tapınağın kapılarına dayandı, az sonra sunaktaydı, Severino'dan çok daha şiddetle saldırdığından, açtığı patika daha genişti, ama dayanmak o kadar da zor olmadı; güçlü kuvvetli atlet beni kalçalarımdan yakalamıştı, karşı koyamayacağım hareketlerle, üzerinde hızla gidip gelmemi sağlıyor-

du; bulunduğu yerin efendisi olmaktan memnun olmayan bu Herkül'ün, daha çok güç uygulayarak her şeyi tuzla buz etmek ister gibi bir hali vardı. Benim için oldukça yeni olan bu saldırılara yenik düştüm; ama acı hazzı artırmaktan başka bir şey düşünmüyordu; herkes onun çevresinde dolanıyor, herkes onunla ilgileniyor, herkes onun isteklerine hizmet ediyordu; karşısında, göğüslerimin üzerine oturtulmuş on beş yaşındaki kız, bacaklarını açmış, bende kurban ettikleri tapınağı ağzına sunmuştu; doğanın bu genç çocuğa daha henüz vermeye başladığı değerli salgıyı akıtıyordu; yaşlılardan biri, beni zapteden adamın önünde diz çökmüş cinsel organını emiyor ve diliyle en kirli zevklere hizmet ediyor, kendinden geçmesini sağlıyordu; daha çok zevk almak isteyen ahlaksız ise, elleriyle bir başka kadının cinsel organını okşuyordu; her duyusu tatmin ediliyordu, yaşadığı zevkin mükemmelliğini bozacak bir eksiklik yoktu; bana da dokunuyordu, ama bu iğrençliklere karşı duyduğum tiksinme, hazzını paylaşmamı engelliyordu... Tek başına boşaldı, kasılmalar, çığlıklar, her şey bunu gösteriyordu ve ben de, kendime rağmen ıslanmıştım, ancak altıncısında bir istek belirtisi gösterdim; sonunda kirletildiğim koltuğun üzerine yığıldım, tüm varlığımı acılarıma ve gözyaşlarıma teslim etmiştim... Umutsuzluğa ve sızılara.

Bu sırada Don Severino kadınlara bana yemek yedirmelerini emretti, ama bana özen göstermekten çok uzaktı; delice bir acı kapladı ruhumu. Tüm gururumu, saygınlığımı, namusuma bağlayan ben, namus adına kaderimin sonucu olan tüm acıları kabullenmiş olan ben, yardım ve teselli umabileceğim kişiler tarafından acımasızca lekelenmiş olma gibi korkunç bir fikri kabul edemiyordum. Gözyaşlarım sel gibi boşalıyor, çığlıklarım kubbede yankılanıyordu; yere düştüm, göğsümü yaraladım, saçlarımı yolmaya başladım, cellatlarımı beni öldürmeleri için yardıma çağırdım ve yalvardım... İnanır mısınız madam, bu korkunç tablo on-

ları hiç rahatsız etmemişti.

- Ah! dedi Severino, hiç böyle keyifli bir sahne görmemiştim. Bakın dostlarım, kendini düşürdüğü duruma bir bakın; sayemde yaşadığı kadınsı zevklere bir bakın.

Yeniden ilgilenelim onunla, dedi Clement, ona kaderine haykırmayı öğretmek için, bu kez daha sert davranalım.

Bu projeyi yeni tasarlamışlardı ki, uygulamaya koydular; Severino ilerledi, söylediği gibi, isteklerini tatmin edebilmesi için çok daha fazla tahrike ihtiyacı vardı; ancak Clement kullandığı korkunç yöntemlerle bulabildi yeni bir günah için gerekli gücü. Tanrım! acımasızlığı nasıl da abartmıştı! Bu canavarların, bu kadar barbarca bir fiziksel muamelede bulunabilmesi için, içine düştüğüm şiddetli ruhsal acı, kriz anını kullanması mümkün olabilir miydi!

- Bize ikinci rolde hizmet eden bu çömezi, başrolde kullanmıyor oluşumuz haksızlık olacak, dedi Clement hareketlenmeye başlayarak, onu sizden daha iyi kullanamayacağım kesin.

Bir dakika, dedi Antonin, beni yakalamaya hazır olduğunu gördüğü baş pedere; siz bu güzel kızın arka tarafında çabalarken, bana öyle geliyor ki, ben de, diğer tanrıya övgüler düzebilirim; onu aramıza alabiliriz.

Duruşum öyle ayarlandı ki, ağzımı hâlâ Jerome'a sunabilir haldeydim; Clement ellerimin arasına yerleşti; onu da tatmin etmek zorundaydım; rahibeler de bu deliye dönmüş grubun çevresini sarmıştı; herbiri, önceden belirlenmiş birini tatmin etmeye çalışıyordu; bu arada, ben hepsine birden maruz kalıyordum; tüm ağırlık benim üzerimdeydi; Severino sinyal verdi, diğer üçü de onu izledi, ve ben, ikinci kez, bu ahlaksız namussuzların iğrenç cinsel istekleri ile alçakça kirletiliyordum.

İlk gün için yeterli, dedi baş peder, şimdi arkadaşlarına da ondan daha iyi muamele edilmediğini görmeli.

Beni yüksek bir koltuğa oturttular ve oradan, töreni sona erdirecek yeni işkenceleri seyretmeye zorlandım.

Keşişler sıraya dizilmişti; rahibeler önlerinden sırayla geçiyorlar, her biri kamçılanıyordu; daha sonra, onlara işkence eden ve sövgüler savuran cellatlarını ağızlarıyla tatmin etmeye zorlandılar.

En gençleri, on yaşında olanı, kanapenin üzerine yerleştirildi ve din adamlarından her biri, tek tek gelerek istediği işkenceyi yapıyordu; onun yanında ise, az sonra kendi payına düşen cezayı çekecek olan on beş yaşındaki kız duruyordu; bu bir askeri tören gibiydi: En yaşlı keşiş, gerek yapmakta olduğu iş, gerekse bitirmesi gereken eylemde yardımcı olmak üzere, iş üzerindeki keşişi izliyordu. Severino ona sunulana acı vermek için yalnızca elini kullanıyor, onu büyüleyen sunağa gömülüyordu; yaşlı keşiş kullandığını ona veriyordu, bu haz düşkünü adam, ancak bir acılı esriklik içinde tatmin oluyordu... Sorun bakalım itiraf edecek mi iğrenç adam? Kendisini zora sokacak bir şey yapmamıştır.

Clement küçük kızın etlerini hafifçe sıkıştırdı: Ondan zevk almak yasaktı, ama keşişin faydalandığı şekilde faydalanılabiliyordu; sunağa kadar fışkırtma gücünü bulamadığı tütsüyü ayaklarının dibine bıraktı.

Antonin, kurbanının bedeninin dolgun bölgelerini sıkıştırarak eğleniyordu; oluşturduğu bombeleri öpüyor, ortaya çıkan bölümlerde gideriyordu isteklerini. O da sıkıştırıyor, dövüyordu, neden olduğu bu acılarla kendinden geçiyordu.

Yaşlı Jerome yalnızca dişlerini kullanıyordu, her bir ısırığı az sonra kan oturacak kadar iz bırakıyordu; yaklaşık bir düzine ısırıktan sonra, sıra ağıza geliyordu; mümkün olduğunca güçlü bir şekilde ısırarak dindiriyordu öfkesini.

Keşişler içiyor ve böylece güç topluyorlardı.

Otuz altı yaşındaki, daha önce de söylediğim gibi üç aylık hamile kadın, onlar tarafından sekiz ayak yüksekliğinde bir ayaklı-

ğın üzerine çıkarılmıştı; buraya ancak tek ayağını koyabildiğinden, diğerini havada tutmak zorunda kalıyordu; çevresi, üç ayak kalınlığında böğürtlen, çobanpüskülü, akdiken yığınlarıyla doluydu; tutunabilmesi için esnek bir değnek verilmişti. Bir yandan düşmemek için harcadığı çabayı, diğer yandan da bunun olanaksızlığını görmek zor değildi; işte keşişleri eğlendiren de bu ihtimaldi. Dördü birden çevresine yerleşmişti; manzarayı seyrederken bir ya da iki kadın da onları cinsel açıdan uyarıyordu; zavallı kadın hamile olduğundan, yaklaşık on beş dakika havada kalabildi; sonunda gücü tükendi, dikenlerin üzerine düştü; zevkten sarhoş olmuş iğrenç herifler, son olarak da onun üzerinde giderdiler acımasız isteklerini... Ve çekildiler.

Baş peder, size sözünü ettiğim otuz yaşındaki kızlardan birinin ellerine teslim etti beni; bana her şeyi öğretmekten, yeni evime yerleştirmekten sorumluydu; ama o gece ne bir şey gördüm, ne de bir şey duydum; perişan, umutsuz, biraz dinlenmekten başka bir şey düşünemiyordum. Beni yerleştirdikleri odada, akşam yemeğinde bulunmayan yeni kadınlar olduğunu fark ettim; daha sonra yeni projeler yapmaya başladım ve biraz dinlenmeye çalıştım. Omphale beni rahat bırakmıştı: kendi tarafına, yatağına uzanmaya gitti; ben de kendi yatağıma yeni uzanmıştım ki, kaderimin korkunçluğu bütün açıklığıyla gözümün önüne serildi: Ne yaşadığım acı dolu iğrençlikleri, ne de şahit olduklarımı unutmayı başarabiliyordum. Düşüncelerim bu hazların içinde yitip gitse de, Tanrı tarafından, insanların doğal yoldan teselli bulması amacıyla esinlendikleri için temiz olduklarına, aşk ve şefkatten doğduklarına inanıyordum. İnsanın, vahşi hayvanlardan farklı olarak eşine eziyet ederek haz alamayacağına inanıyordum... Daha sonra kaderimin korkunçluğuna geri dönüyordum... "Ey Yüce Tanrım! diyordum kendi kendime, kalbimde, ardından bir acı sürüklemeyecek herhangi bir erdem barındıramayacağım galiba! Yüce

Tanrım! Dini görevlerimi yerine getirmek üzere bu manastıra gelirken, ne kötülük yapmış olabilirim? İbadette bulunmak isterken, Tanrı'ya hakarette bulunmuş olabilir miyim? Tanrının kararlarını anlayamıyorum; bana merhamet et Tanrım, sana isyan etmemi istemiyorsan, sana yönelmeme izin ver!" Bu düşüncelerimi acı dolu gözyaşları izledi, gün doğarken hâlâ gözyaşlarına boğuluyordum; Omphale yatağıma yaklaştı.

Sevgili arkadaşım, dedi bana, sana cesaret vermeye geldim; ilk günlerde ben de senin gibi ağladım, ama artık alıştım; sen de alışacaksın benim gibi; başlangıçta her şey çok korkunç geliyor; hayatımızı işkenceye çeviren, yalnızca bu şehvet düşkünü adamların tutkularını tatmin etme zorunluluğu değil, aynı zamanda özgürlüğümüzü yitirmek, bizi bu korkunç eve getiren iğrenç kaderdir.

Zavallılar yanlarında birilerinin olmasından teselli buluyorlardı. Yaralarım çok acıyordu, ama bir an için bunu unutup, arkadaşımdan beni bekleyen felaketleri anlatmasını istedim.

- Bir dakika, dedi bana eğitmenim, ayağa kalk, önce evi gez, diğer arkadaşlarla tanış; daha sonra konuşuruz.

Omphale'in tavsiyesine uydum; oldukça temiz, tek sıra halinde dizilmiş sekiz küçük yatağın bulunduğu çok büyük bir odada bulunduğumu gördüm; her yatağın yanında küçük kabin vardı; odayı aydınlatan tüm pencereler ve kabinler yerden beş ayak yükseklikteydi ve hem içerden hem de dışardan parmaklıklar bulunuyordu. Odanın ortasında, yere sabitlenmiş, yemek yemek ya da çalışmak için kullanılan büyük bir masa vardı; odada üç demir kapı vardı; bizim tarafımızda kapı kulpu yoktu; diğer tarafta ise devasa kilitler görünüyordu.

- Hapishanemiz bu mu? Dedim Omphale'a.

Ne yazık ki evet! diye cevap verdi; sahip olduğumuz tek mekan burası; diğer sekiz kızın da bitişikte benzer bir odası var, keşişler bizi biraraya getirmek istemezse hiç göremeyiz birbirimizi.

Bana ayrılmış kabine girdim; yaklaşık sekiz ayak genişliğinde bir kareydi; ışık, odadaki gibi, çok yüksek ve demir parmaklıklı bir pencereden geliyordu. İçinde yalnızca bir bide, bir tuvalet ve delik bir sandalye vardı. Geri çıktım; beni görmek için sabırsızlanan arkadaşlarım çevremi sardılar; yedi kişilerdi, ben sekizinciydim. Diğer odada kalan Omphale burada beni eğitmek için bulunuyordu; istersem orada kalabileceğini, buradakilerden birini kendi odasına gönderebileceğini söyledi; bu düzenlemeyi yapmasını istedim, o da yaptı. Omphale'ın anlattıklarına gelmeden önce, kaderimi paylaştığım yedi yeni arkadaşımı tasvir edeyim size; diğerleri için yaptığım gibi, yaş sırasıyla gideceğim.

En genci oniki yaşındaydı; çok canlı ve akıllıydı, çok güzel saçları ve çok güzel bir ağzı vardı.

İkincisi onaltı yaşındaydı; hayatta görebileceğiniz en güzel sarışınlardan biriydi, hatları gerçekten çok güzeldi, yaşına özgü o iyilik, zariflik, hüznünün meyvesi bir tür çekicilikle karışıyor, onu bin kat daha güzel kılıyordu.

Üçüncüsü yirmiüç yaşındaydı; çok güzeldi, ama çok küstahtı; bana göre oldukça yüzsüzdü, doğal bir çekiciliği vardı.

Dördüncüsü yirmialtı yaşındaydı; Venüs gibiydi; hatları çok belirgindi; göz kamaştırıcı bir beyazlığı vardı; yumuşak, neşeli ve güler yüzlü bir görünümü, güzel gözleri, biraz büyük, ama hayran olunacak kadar düzgün bir ağzı ve çok güzel sarı saçları vardı.

Beşincisi otuziki yaşındaydı; dört aylık hamileydi, biraz hüzünlü bir oval yüzü, merak dolu büyük gözleri vardı, çok solgundu, sağlıksız görünüyordu, sesi titrekti ve pek genç sayılmazdı; yaratılıştan haz düşkünüydü. Tükenmişti, bunu bana kendisi söylemişti.

Altıncısı otuz üç yaşındaydı; iri yarı, boylu posluydu, dünyanın en güzel yüzüne ve tenine sahipti.

Yedincisi otuz sekiz yaşındaydı; boyu posu ve güzelliği açısından gerçek bir model gibiydi; odanın en yaşlısı, duayeniydi; Omphale beni hainliği ve özellikle de kadınlara olan düşkünlüğü konusunda uyardı.

- Ona teslim olmak, hoşuna gitmenin tek yoludur, dedi bana arkadaşım; direnirsen, bu evde başına gelebilecek tüm felaketleri başına toplamış olursun.

Omphale Ursule'dan (duayenin adı buydu) beni eğitmek için izin istedi; Ursule onu öpmem koşuluyla buna razı oldu. Ona yaklaştım, parmaklarıyla başarıya ulaşmaktan çok uzak olsa da, beni uyarmaya çalışırken, iğrenç dili benimkiyle buluşmaya çalışıyordu. Hissettiklerime rağmen her şeye katlanmak zorunda kaldım; başardığına inanınca, beni, Omphale'in bana şunları anlatacağı kabinime gönderdi.

Dün gördüğüm tüm kadınlar, sevgili Thérèse ve az önce gördüklerin, her birinde dört kız bulunan dört sınıfa ayrılmıştır. Bunlardan ilki çocuklar sınıfı olarak adlandırılır: On altı yaşından daha genç kızlardan oluşur; beyaz giysileriyle ayırdedilirler.

Rengi yeşil olan ikinci sınıf, gençler sınıfı olarak adlandırılır; onaltı yaşından yirmi yaşına kadar olan kızları kapsar.

Üçüncü sınıf makul bir yaştan oluşur; mavi giyinirler; yirmi yaşından otuz yaşına kadar bu sınıfa dahil oluruz; sen ve ben şu anda bu sınıftayız.

Altın parıltılı koyu renkler giyen dördüncü sınıf, olgun yaştakiler içindir; otuzunu geçenlerden oluşur.

Bu dört sınıf, saygıdeğer pederlerin akşam yemeklerinde farklı bileşimlerle ya da sınıflarına göre biraraya gelirler: Bu, keşişlerin o günkü isteklerine bağlıdır; ama bu yemekler dışında, bizim odadakilere bakarak anlayabileceğin gibi, iki odada karışık halde bulunurlar.

Sana vereceğim eğitim, dedi Omphale, başlıca dört prensip

altında toplanabilir. Evle ilgili olanları birinci prensip olarak ele alırız; ikincisi, kızların giysileri, cezalar, beslenme vb. şeyler yer alır; üçüncü madde keşişlerin zevklerini nasıl tatmin edeceğin, kızların hizmet şekilleri konusunda eğitilmeni sağlayacaktır; dördüncüsü ise seni çürüğe çıkma ve değişimler konusunda geliştirecektir.

Sana bu korkunç evin çevresinde ne olduğunu anlatmayacağım, Thérèse, bunu benden daha iyi biliyorsun; sana içeriden söz edeceğim; evi bana göstermelerinin nedeni, yeni gelenlere bir fikir vermem, yükümlü olduğum eğitimi gerçekleştirmem, bu tablodan hareketle kaçma niyetlerini yok etmemdir. Dün, Severino sana bir şeyler açıkladı, seni kandırmaya çalışmıyordu sevgili arkadaşım. Manastır olarak adlandırdığımız yapi, bir kilise ve bir evden oluşuyor; sen kaldığımız odanın yerini, buraya nasıl ulaşıldığını bilmiyorsundur, işte bak. Dua odasının tabanında, sunağın arkasında, bir yay aracılığıyla açılan döşemeye gizlenmiş gizli bir kapı var; bu kapıdan, uzun olduğu kadar karanlık, korkudan ne kadar dolambaçlı olduğunu muhtemelen fark edemediğin bir koridora giriliyor; bu koridor önce aşağı doğru iniyor, zira otuz ayak uzunluğunda bir çukuru geçmesi gerekiyor, çukurun dibine ulaştıktan sonra yukarı yöneliyor ve toprağın altında yüz ayak kadar gidiliyor; böylece, yaklaşık yarım mil uzaklığa geliniyor. Altı kalın duvar bu lojmanın görülmesini engelliyor; kilisenin çan kulesinden bile görülmüyoruz; nedeni basit. Bu ev çok alçak, ancak yirmi beş ayak yüksekliğinde ve sık yerleştirilmiş bu karşılıklı çitler ve duvarlar da elli santimetreden yüksek. Bu bölgenin görünen bölümü ormanla kaplı, hiçbir yerleşim yok; bu nedenle, sana anlattığım ve bulunduğun durum itibariyle hatırlamana olanak olmayan, karanlık koridorun açıldığı yer altı yollarının kapısında da durum aynı. Bu ev sevgili arkadaşım, yalnızca yer altı mekanları, bir zemin, bir asma kat ve birinci kattan olu-

şuyor; üstü toprak dolu bir kurşun havuzla süslü bir kubbe ile kapalı; havuzun içinde hep yeşil kalan ağaççıklar dikili; bunlar da, çevremizdeki korulukla birlikte, daha da gerçek bir bütünlük havası yaratıyorlar. Yer altı mekanları, ortada büyük bir salon ve çevresinde, ikisi cezalandırmayı hak eden kızların kapatıldığı ve altısı diğer mahzenler olmak üzere sekiz kabinden oluşuyor; yukarıda, yemek salonu, mutfaklar, çalışma odaları ve keşişlerin zevklerini tek başına, diğer keşişlerin gözlerinden uzak tatmin etmek üzere yalnız kalmak istediklerinde geçtikleri iki kabin bulunuyor. Asma katta, dördü bir başka kabin içeren sekiz oda bulunuyor; bunlar keşişlerin yattığı ve şehvet düşkünlükleri geceyi bizimle geçirmelerini gerektirdiğinde, bizi de aldıkları odalar; diğer dört oda ise, biri bizim gardiyanımız, ikincisi keşişlerin valesi, üçüncüsü ihtiyacı olan malzemelerle dolu cerrah, dördüncüsü aşçı olan erkek hizmetlilere ait; bu dört papaz sağır ve dilsiz; onlardan herhangi bir tavsiye ya da yardım almamız, senin de gördüğün gibi çok zor; asla bizimle birarada durmazlar ve bizim de onlarla konuşmamız yaraktır. Bu asmakatın üzeri iki harem odası ile kaplı; bunlar birbirinin tıpatıp aynısı odalar; bu, senin de gördüğün gibi, sekiz küçük odanın bulunduğu bir büyük oda. Sevgili kızım, pencerelerdeki parmaklıkları söktüğümüzü ve pencereden aşağı indiğimizi düşünsek bile, daha aşılacak beş büyük çit, yüksek bir duvar ve geniş bir hendek olduğundan kaçabilmek için henüz çok yolumuz olacaktır. Bu engelleri aştığımızı bile düşünsek, nereye varacağız? Özenle sıkı sıkı kapatılmış manastır avlusu ve güvenli bir şekilde dışarı çıkmamızı engelleyecektir. Daha az tehlikeli bir kaçış yöntemi de, emin değilim ama, içeri giren yer altı yollarının bir başka çıkışını bulmak olabilir belki; ama bu şekilde kilit altında tutulurken, bu yollara nasıl ulaşılabilir? Ulaştığımızı varsaysak bile, belki de böyle bir çıkış yoktur, hiç bilmediğimiz, olmadık bir yere açılıyordur ya da belki de

anahtarı yalnızca onlarda bulunan demirliklerle kapatılmıştır. Yine de, diyelim ki tüm bu olumsuzlukları aşmayı başardık, yola ulaşabilecek miyiz, bu yol bizim için buradan daha güvenli olacak mı; zira yalnızca onların bildiği ve burayı, onlar olmadan aşmak isteyenlerin kaçınılmaz olarak düşeceği tuzaklarla dolu. Yani kaçmanın olanaksız olduğundan emin olabilirsin Thérèse; emin ol, eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, bu dayanılmaz evden çoktan kaçmış olurdum, ama mümkün değil. Bu yollara girenler sağ çıkmayı başaramadılar; bu şehvet düşkünü adamların bizimle yaşadıkları ahlaksızlık, acımasızlık, üzerimizdeki hakimiyetleri de buradan doğuyor; onları rahatsız eden hiçbir şey yok, bu ulaşılmaz inziva evinin onlara sağladığı cezalandırılamazlık durumu, hayal güçlerini sınırsız kılıyor; aşırılıklarına maruz kalan kurbanlardan başka kimsenin şahit olmadığından, dış dünya ile aralarındaki mesafenin ortadan kaldırılamayacağından gayet emin, ahlaksızlıklarını dayanılmaz boyutlara taşıyabiliyorlar; kanunların getirdiği sınırlamalardan kurtulmuş, dini kuralları hiçe saymış, pişmanlık duygusunu yadsımış halde, yapamayacakları hiçbir acımasızlık yok; ve söylediklerine göre, bu suç kokan duyarsızlık içinde, iğrenç tutkuları hiç olmadığı kadar kamçılanıyor, yalnızlık ve sessizlik kadar, bir yandan zayıflık, diğer yandan da ahlaksızlık ateşlendiriyor onları. Keşişler neredeyse her gece bu küçük evde yatıyorlar; buraya akşam beşte geliyor ve ertesi gün saat dokuz gibi manastıra dönüyorlar; sırasıyla içlerinden biri günü burada geçiriyor. Ona baş gardiyan diyoruz. Daha sonra neler yaptığını anlatacağım. Sözünü ettiğim dört papaz hiçbir zaman buradan çıkmaz; odalarımızın herbirinde gardiyan ile iletişim kurabileceğimiz bir zil bulunur; yalnızca duayenin bu zili çalma hakkı vardır, kendisinin ya da bizim bir ihtiyacımız olduğunda, hiç düşünmeden çalar zili. Pederler gerekli yiyecek, içeceğimizi her gün bizzat getirirler ve bunları emirlerime uygun

olarak kullanan aşçıya teslim ederler; yeraltında bir çeşmemiz ve mahzenlerde bol miktarda ve her türden şarabımız vardır.

Kızların giysileri, yiyecekleri, cezalandırılmaları vb. ile ilgili olan ikinci maddeye geçelim.

Sayımız her zaman eşittir; her zaman on altıda kalmamız için gerekli düzenlemeler yapılmıştır. Her odada sekiz kişi ve gördüğün gibi, her zaman kendi sınıfımıza ait üniformayı giyeriz; gün bitmeden sana giyeceğin giysi verilecektir; gündüzleri ait olduğumuz renklerde bir elbise; akşam, aynı renkten bir redingot içinde, mümkün olduğunca süsleniriz; odanın duayeni üzerimizde her türlü hakka sahiptir, ona itaat etmemek suçtur; keşişlerin cinsel törenlerine katılmadan önce bizi kontrol etmek ona düşer; istenilene uygun olmayan bir şeyler olduğunda, bizim gibi o da cezalandırılır. İşleyebileceğimiz suçlar çeşitlidir. Bunlara özel, her bir cezalandırma yöntemi iki odada da asılmıştır; az önce anlattığım gibi, belirlenen gündüz gardiyanı bize emirler iletir, akşam yemeğine katılacak kızları belirler, kaldığımız yerleri gezer ve duayenin şikayetlerini dinler; aynı zamanda bu keşiş, akşam hak edenlere cezalarını verir. İşte işlediğimiz suçlar için belirledikleri cezalar.

Sabah belirtilen saatte kalkmamamız, otuz kamçı zira genellikle bu ceza verilir; bu adamların zevk kabul ettiği bir olayı, hatalarımızı düzeltmek için verdikleri bir ceza haline dönüştürmek işin kolayı; zevk eylemi sırasında, isteyerek, yanlış anlama sonucu ya da herhangi başka bir nedenle, vücudunun istenen yeri dışında, başka bir yerini sunmak, elli kamçı; kötü giyinmiş ya da saçlarını kötü taramış olmak, yirmi kamçı; kanama dönemini bildirmemiş olmak, altmış kamçı; cerrahın hamile olduğunu anladığı gün, yüz kamçı; cinsel içerikli teklifleri yok saymak, yerine getirmemek ya da reddetmek, iki yüz kamçı. Ve çoğu kez, aslında en küçük bir hatamız yokken, korkunç merhametsizlikleri ne-

deniyle boşu boşuna cezalandırılırız! çoğu kez içlerinden biri, aniden, diğerine verildiğini bildiği bir şeyi ve hemen ister! Bu cezalardan kaçınmak lazım; uyarılarımızı, şikayetlerimizi asla dinlemezler; ya itaat ederiz ya da cezalandırılırız. Odada hatalı davranışlar ya da duayene itaatsizlik, altmış kamçı; ağlama, acılı görünme, şikayet etme, hafif dine yönelir gibi görünme, iki yüz kamçı. Eğer bir keşiş son haz krizini geçirmek üzere seni seçer ve bunu başaramazsa, genellikle yaşandığı gibi kendi hatası da olsa, senin hatan da olsa, oracıkta üç yüz kamçı. Keşişlerin tekliflerine, bu tekliflerin içeriği ne olursa olsun en küçük bir isteksizlik, iki yüz kamçı; bir kaçma, isyan girişimi, dokuz gün, çırılçıplak hücre cezası ve her gün üç yüz kamçı; kendi aramızda komplolar, kötü tavsiyeler, kötü sözler ortaya çıkarıldığında, üç yüz kamçı; intihar planı, gerektiği gibi beslenmeyi reddetmek, iki yüz kamçı; keşişlere saygı eksizliği, yüz seksen kamçı. İşte bizim için yalnızca bunlar suç, bunun dışında istediğimiz her şeyi yapabilir, birlikte yatabilir, ağız dalaşına girebilir, kavga edebilir, sarhoşluğu ya da oburluğu son raddeye vardırabilir, yeminler, küfürler edebiliriz, bütün bunlara aldırmazlar, bu yanlışlar için bize tek bir söz etmezler, az önce saydıklarımdan dolayı yalnızca azarlanırız; ama duayenler isterlerse keyfimizi fena halde kaçırabilirler. Ne yazık ki bu koruma, genellikle garanti altına aldıklarından çok daha acı verici yaltaklanmalarla elde edilir; bu odadakinin de, diğer salondakinin de zevkleri aynıdır; ancak isteklerini yerine getirerek dizginlenebilmektedirler. Onları reddettiğimizde, yaptığımız hatalar listesini nedensiz bir şekilde artırırlar ve hizmet ettiğimiz keşişler, onları adaletsizliklerinden dolayı cezalandırmayı bırak, sürekli cesaretlendirerek durumu iki kat zorlaştırırlar; kendi içlerinde de kurallar vardır ve hoşgörülü olduklarından şüphelenildiğinde, ciddi bir şekilde cezalandırılırlar. Bu haz düşkünü adamların bize karşı sert davranmak için bu ku-

rallara ihtiyacı yoktur, ama böylece daha kolay bahane buluyorlar; bu doğal hava, cinsel zevklerine acıları ekleyerek, daha da artmasını sağlıyor. Buraya girerken her birimize az miktarda yatar örtüsü veriliyor; herkese yarım düzine çarşaf düşüyor ve bunlar her yıl yenileniyor, ama bize verilmiş olanları geri iade etmemiz gerekiyor; en küçük bir parçayı kendimize saklamamıza izin verilmiyor; duayenler gibi sözünü ettiğim dört papazın şikayetleri de dinleniyor; en küçük bir ispiyonları üzerine cezalandırılıyoruz; bize hiçbir şey sorulmuyor; kapris ya da intikam duygularına kapıldıklarında son derece zorlayıcı ve çok tehlikeli olabilen duayenlerden, bu kadar çekinmemiz gerekmiyor. Besinlerimiz oldukça kuvvetli ve her zaman çok bol; bunun cinsel zevklerinin yerine getirilmesi için bir koşul olduğunu düşünmeseler, belki de yemekler bu kadar iyi olmayacak, ama kirli emelleri galip geldiğinden, bize besin sağlamak konusunda hiçbir şeyi göz ardı etmiyorlar. Bizi kamçılamaktan hoşlananlar, bizi daha tombul, daha yağlı isterlerken, Jerome'un dün de söylediği gibi, bizi tavuk gibi görmek isteyenler, daha çok besinle daha çok yumurta alacaklarından emin oluyorlar. Sonuç olarak, bize günde dört kez yemek veriliyor; saat dokuz ve on arasında, sabah kahvaltısında, her zaman tavuklu pilav, kurutulmuş ya da komposto yapılmış meyveler, çay, kahve ya da sıcak çikolata veriliyor; saat birde yemek veriliyor; sekiz kişilik masalara aynı yemekler servis yapılıyor. çok güzel bir çorba, dört soğuk yemek, dört ara sıcak ve bir et yemeği; her mevsim tatlı. Saat beş buçukta, ikindi kahvaltısı veriliyor; çörekler ya da meyveler. Akşam yemeği eğer keşişlerle birlikte yeniyorsa, tabii ki en güzeli; bu yemeğe katılmadığımızda, her odada dört kişi kaldığımızdan, bize dört ara sıcak ve üç et yemeği veriliyor; herkese günde bir şişe beyaz şarap, bir şişe kırmızı şarap ve yarım şişe likör düşüyor; bu kadar içemeyenler haklarına başkalarına vermekte serbestler; aramızda şaşırtıcı de-

recede içen, sarhoş olan, boğazına düşkün kızlar var ve bu konuda azarlanmıyorlar; bazen bu dört yemeği yeterli görmeyenler oluyor; bu durumda tek yapacakları zile basmak, istedikleri hemen getiriliyor.

Duayenler, yemeklerin yenmesi konusunda bizi zorluyorlar ve nedeni ne olursa olsun, bunu yapmayı üç kez üst üste reddedersek, ciddi biçimde cezalandırılırız. Keşişlerin akşam yemeği, üç et yemeği, bir soğuk yemekle başlayan altı giriş yemeği ve sekiz ara sıcak, meyve, üç çeşit şarap, kahve ve likörlerden oluşuyor. Bazen sekizimiz birden otururuz sofraya; bazen aramızdan dördünü onlara hizmet etmeye zorlarlar, onlar sonra yer yemeği; zaman zaman da akşam yemeğine yalnızca dört kız çağırırlar; sekiz kişi olduğumuzda, her zaman her sınıftan iki kişi bulunur. Bizi, hayatta kimsenin ziyarete gelmediğini söylemem gereksiz olur sanırım; hiçbir yabancı, herhangi bir bahaneyle giremez bu eve. Hastalanırsak, cerrah olan papaz bakar bize; ölürsek, herhangi bir dini tören yapılmaz; çitlerin ardına atılırız ve her şey biter; ama maruz kaldığımız acımasızlık sonucu, hastalık çok ağırlaştığında ya da başkalarına bulaşmasından korkulduğunda, bizi gömmek için, ölmemizi beklemekten başka bir şey yapmazlar; bizi alır ve henüz daha canlıyken, daha önce söylediğim yere götürürler; on sekiz yıldan beri buradayım, bu merhametsizlik örneğini on kez yaşadım; on altı kişiyi riske atmaktansa birini kaybetmeyi yeğleyeceklerini söylüyorlar; zaten kolaylıkla yerine yenisini bulabilecekleri, sıradan bir kızı kaybetmekten dolayı, pek de pişmanlık duymazlar.

Keşişlerin isteklerine yönelik düzenlemeler ve bu konuyla ilgili şeylere geçelim.

Burada, her mevsim, sabah tam dokuzda kalkar, keşişlerin akşam yemekleri nedeniyle bazen erken bazen geç yatarız. Kalkışımızdan kısa bir süre sonra, o günkü gardiyan bizi ziyarete ge-

lir, büyük bir koltuğa oturur ve her birimiz onun önünde oturarak, elbiselerimizi kaldırıp sevdiği bölgemizi sunmak zorundayızdır; o dokunur, öper, inceler ve herkes görevini tamamladığında, akşam yemeğine katılacak kızların ismini söyler; bulunmaları gereken durumu bildirir, duayenden şikayetleri alır ve gerekli cezaları söyler. Sekizimizin birden kullanıldığı bir şehvet sahnesi yaşanmadan gittiği, nadir görülür. Bu cinsel törenleri duayen yönetir ve tarafımızdan eksiksiz bir itaat hakimdir. Kahvaltıdan önce, genellikle saygıdeğer pederlerden biri, içimizden birini yatağına çağırır; gardiyan peder, istenilen kızın adının yazılı olduğu bir kart getirir; o günkü nöbetçinin bile bu kızı alıkoyma hakkı yoktur; kız gider ve ancak gönderildiğinde geri gelir. Bu ilk tören sona erdiğinde, yemek yeriz; bu andan akşama kadar, yapacak hiçbir şeyimiz yoktur; yazları saat yedide, kışları altıda, adı bildirilmiş kızları almaya gelirler; gardiyan papaz onları bizzat götürür ve akşam yemeğinden sonra, geceyi geçirmek üzere alıkonmayanları geri getirir. Genellikle hiçbiri kalmaz, gece için yenilerinin gönderilmesi istenir ve bunlara da, saatler öncesinden hangi giysiyle gitmeleri gerektiği haber verilir; bazen yalnızca nöbetçi kız yatabilir.

- Nöbetçi kız mı? diye kestim, onun görevi nedir?

- Şudur, diye cevap verdi bana öğretmenim. Her ayın ilk günlerinde, her keşiş, bu ay içinde ona hizmet edecek ve iğrenç isteklerini yerine getirecek bir kız seçer; yalnızca duayenler, odadaki görevleri nedeniyle bu hizmetten muaftırlar. Keşişler bu kızı ay içinde değiştiremezler, iki ay üst üste kullanamazlar; hiçbir şey bu tatsız görev kadar korkunç; bu kadar zor olamaz; nasıl yerine getireceğini bilemiyorum. Akşamın beşi olduğunda, nöbetçi kız hizmet ettiği keşişin yanına gider ve ertesi gün, keşişin manastıra geçtiği saate kadar yanında kalır. Geri gelir gelmez yerine döner; kendine yemek yiyecek ve dinlenecek çok az zaman kalır,

zira geceleri de efendisinin yanında geçirir; tekrar ediyorum, bu zavallı haz düşkünü adamın kafasından geçecek her türlü kaprisi yerine getirmek için oradadır; tokatlar, kırbaçlamalar, iğrenç sözler, hazlar, her şeye katlanması gerekir; patronunun odasında bütün gece ayakta kalmalı ve bu acımasız hükümdarı heyecanlandırabilecek tüm tutkulara, kendini sunmaya hazır olmalıdır; ama bu köleliğin en korkunç, en iğrenç yanı, ağzını ve boynunu bu canavarın şu ya da bu ihtiyacına sunma zorunluluğudur; asla başka bir kap kullanmazlar. Her şeyi kabul etmek gerekir ve en küçük bir iğrenme en barbarca eziyetlerle cezalandırılır. Tüm şehvet sahnelerinde, haz alınmasına yardım eden, gerekli bakımı yapan ve kirlenenleri temizleyen bu kızlardır. Bir kadınla ilişkiye girmiş keşiş kirli değil midir? Bu durumu bir diğerinin ağzında mı temizler, uyarılmak mı ister? İşte bu zavallının bakıma ihtiyacı vardır; hemen oracıkta giydirilir, soyulur, yeniden kullanılır, tek kelimeyle hep o hatalıdır ve her zaman dövülür; yemekte yeri efendisinin arkasındaki sandalyedir, ya da bir köpek gibi, masanın altında ayaklarının dibinde, bacaklarının arasında, onu tahrik eder haldedir; bazen sandalye tutar bazen şamdan; başka zaman dört kızın arasında, en ahlak dışı, en rahatsız edici durumlarda, masada yer alacaktır. Dengesini kaybederse, yanma yerleştirilmiş dikenlerin üzerine düşecek, ya belki bir yerini kıracak, belki hatta ölecektir, bunun da örneği yaşanmıştır; ve bu arada şehvet düşkünü bu adamlar haz alacak, ahlaksızlıklar yapacak, yemekler, şaraplar, şehvet ve şiddetle sarhoş olacaklardır.

- Ey Tanrım! dedim arkadaşıma korkudan titreyerek, bu aşırılıkları nasıl kaldırır insan! Cehennem gibi!

Dinle Thérèse, dinle çocuğum, daha her şeyi bilmiyorsun, dedi Omphale. Tüm dünyada saygı duyulan hamilelik, bu cehennem kaçkınları için kınanacak bir durumdur, ne ceza verebilirler ne de nöbete seçebilirler; hamilelik yeni acılara, aşağılamalara,

üzüntülere bahane olur. Meyvesini istemediklerine karar verdikleri kaç kişinin bebeğini, döve döve düşürdüler bilsen! Doğmasına izin vermeleri de haz için oldu. Bu söylediklerim, durumunu olabildiğince uzun süre korumaya çabalaman için yeterli olmalı.

- Ama bu mümkün mü?

- Tabii ki, kullanabileceğin süngerler var... Ama eğer Antonin fark ederse, gazabından kurtulamazsın; en güvenlisi, hayal gücünü kullanarak doğanın baskılarını ortadan kaldırmaktır ve bu haydutlarla bu durum pek de zor olmaz.

Ayrıca, diye devam etti öğretmenim, burada, senin de şüphe etmeyeceğin gibi bazı ilişkiler ve akrabalıklar söz konusudur; dördüncü maddeye başlarken, bunları bilmende fayda var diye düşünüyorum; yenilenmeler, çürüğe çıkma ve bizimle ilgili değişikliklerle ilgili maddede sana, bu küçük ayrıntıyı da anlatacağım.

Bu manastırı oluşturan dört keşişin, tarikatın başında olduklarını, her birinin dört ayrı aileden geldiğini ve hepsinin birbirinden zengin olduğunu asla unutma Thérèse. Mensup olan herkesin buraya gelme umudu beslediği Aziz Benoit Tarikatı tarafından, bu inziva evinin idamesi için ayrılan büyük fondan bağımsız olarak, burada bulunanların varlığının önemli bir bölümü de buraya harcanmaktadır; bu iki varlık birleştiğinde, evin tamiratı ve harcamalar için kullanılmak üzere, yılda yüz bin eküden fazla gelir elde edilmektedir; her ay onlara, on iki ila otuz yaşları arasında birini getiren, güvenilir on iki kadınları vardır. Bu getirdikleri kızın herhangi bir sakatlığı olmamalı ve mümkünse bazı niteliklere sahip olmalıdır. Karşılığı fazlasıyla ödenen ve sıklıkla çok uzaklarda gerçekleştirilen bu kaçırma olayları, herhangi bir sakınca doğurmamaktadır; sorun oluşturduğunu hiç görmedim. Gösterilen aşırı ihtiyat, manastırı her şeyden korumaktadır; daha önce iğfal edilmiş ya da evlenmiş bir kadın daha çok hoşa gitmektedir; ama kaçırma olayı gerçekleşmeden, bunun öğrenilmiş

olması gerekmektedir; bu koşula çok dikkat etmektedirler; işledikleri günahın gözyaşlarına malolduğundan emin olmak istemektedirler; onlara kendi isteğiyle gelen bir kızı geri gönderirler; kendini bu kadar şiddetle korumasaydın, içindeki gerçek namus duygusunu ve bunun sonucu olan günah korkusunu fark etmeyecek, yirmi dört saat bile tutmayacaklardı seni. Burada olan herkes, Thérèse, soylu kişilerin çocuklarıdır; karşında gördüğün ben sevgili dostum, kontun tek kızıyım; on iki yaşındayken, bir gün, yüz bin ekülük drahomamı almak amacıyla Paris'de kaçırıldım; dadımın kollarında, bir arabanın içinde, babama ait bir kasabadan, yetişmiş olduğum Panthemont manastırına götürülürken çok mutluydum; dadım birden ortadan kayboldu; uçup gitmiş gibiydi; sonra buraya getirildim. Buradaki herkesin durumu aynı. Yirmi yaşındaki kız, Poitou'nun en önemli ailelerinden birine mensup. On altı yaşındaki ise, baronun, Lorraine'in en önemli on altı senyöründen birinin kızı; yirmi üç, on iki, otuz iki yaşındakilerin babaları kontlar, dükler ve markiler; mümkün olabilecek en büyük ünvanlardan birine sahip olmayan ve bu nedenle de son derece iğrenç bir muameleye maruz kalmayan bir kız bile yok. Ama bu namussuz insanlar uyguladıkları şiddetten hoşlanıyorlar; kendi ailelerini bile lekelemek istiyorlar. İçlerinden en güzel olanı, yirmi altı yaşındaki genç kız, Clement'in kızıdır, otuz altı yaşındaki ise Jerome'un yeğenidir.

Bu pis çirkef yuvasına yeni bir kız geldiğinde, dünyadan sonsuza dek koparıldığında, bir kişi çürüğe çıkarılır; işte sevgili küçük kız, işte acılarımız bunlar; başımızdaki felaketlerin en kötüsü de, bu ürkütücü ve kaygı verici ayrılıştan sonra başımıza neleceğini bilmiyor oluşumuzdur. Burayı terk ettiğimizde ne olacağımızı bilmemiz kesinlikle imkansız. İnziva hayatımız boyunca yaşadığımız deneyimler, çürüğe ayrılan kızların bir daha görünmediği yönündedir; zaten bizi uyarıyorlar, bu inziva evinin bizim

mezarımız olduğunu saklamıyorlar bizden; ama ne yapıyorlar, öldürüyorlar mı? Tanrım! cinayet, suçların en kötüsü, meşhur Mareşal Retz gibi onlar için de, korkunçluğuyla kirli hayal güçlerini kendinden geçiren bir tür haz haline dönüşüp, duyularını çok daha güçlü bir sarhoşluğa atıyor olabilir mi? yalnızca acılardan haz almaya, sıkıntılar ve işkenceler aracılığıyla kendinden geçmeye alışmış halde, esrikliklerinin en önemli nedenini daha güzel kılarak ve iki katına çıkararak ve tabii daha da mükemmelleştirerek kendilerinden geçebileceklerine inanma noktasına gelmiş ilkesiz, inançsız, geleneksiz, aynı zamanda da erdemsiz bu alçaklar, ilk zulümleriyle bize felaketler getirirken, ikincilerde canımızı alarak tatmin olacak olabilirler mi? bilmiyorum... Onlara bu konuda sorular sorduğumuzda, önce lafı geveliyorlar, bazen olumsuz, bazen olumlu yanıt veriyorlar; ama kesin olan tek şey, buradan çıkan ve bu insanlarla ilgili şikâyetlerimizi dışarıya iletmek, serbest bırakılmamız için çalışmak konusunda söz veren kimsenin, sözünü tutmadığıdır... Her defasında ya şikâyetlerimize çözüm buluyorlar ya da bizi şikayet edemeyecek hale getiriyorlar? Yeni gelenlere, bizi terk etmiş olanlardan haber sorduğumuzda, hiçbir şey öğrenemiyoruz. Bu zavallılar ne oluyor peki? işte bu bize acı veriyor Thérèse, işte günlerimizi bu acıya boğan ürkütücü tedirginlik. Sekiz yıldan beri bu evdeyim, iki yüzden fazla kızın buradan çıktığını gördüm... Peki neredeler? Herbiri bizim için bir şeyler yapmaya söz verdiği halde, neden sözünü tutan olmadı?

Çürüğe çıkarılmamızı açıklayacak hiçbir şey yok; yaş, çizgilerimizin değişmesi, hiçbir şey açıklayamaz nedeni; önemli olan kapris. Dün en çok sevdiklerini bugün çürüğe çıkarabiliyorlar; en çok bıktıklarını on yıl burada tutabiliyorlar; bu odanın duayeni böyle mesela; on iki yıldan beri bu evde, hâlâ çok iyi davranıyorlar ona; onu burada tutmak için, on beş yaşında, güzelliğiyle me-

lekleri kıskandıran çocukları çürüğe çıkardıklarını gördüm. Sekiz gün önce gönderilen, on altı yaşında bile yoktu. Venüs kadar güzeldi, buraya geleli bir yıl bile olmamıştı, ama hamile kalmıştı; sana söylediğim gibi Thérèse, hamile kalmak, bu evdeki büyük bir hatadır. Geçen ay, on yedi yaşında birini gönderdiler. Bir yıl önce, sekiz aylık hamile, yirmi yaşında birini; ve son olarak da, doğum sancıları yeni başlamış birini. Davranış tarzının bir şeyleri değiştireceğini sanma. İsteklerini yerine getirmek için çırpınan birinin, altı ayın sonunda gönderildiğini de gördüm; öte yandan, somurtkan ve kaprislileri yıllarca burada tuttukları oluyor. Bu nedenle, yeni gelenlere herhangi bir davranış tarzı geliştirmesini önermek anlamsız; bu canavarların fantazisi tüm ketleri kırıyor ve etkinliklerinin tek kuralı haline geliyor.

Çürüğe çıkarılacağımızda, o sabah haber verilir bize, daha önce değil; o günün nöbetçisi, her zamanki gibi saat dokuzda gelir ve mesela şöyle der: "Omphale, manastır sizi çürüğe çıkarıyor, bu akşam sizi almaya geleceğim." Sonra işine devam eder. Ama artık muayenede ona göstermezsin kendini, sonra çıkar gider; çürüğe çıkarılan, arkadaşlarını öper, binlerce kez onlar için bir şeyler yapacağına, şikâyetlerine sözcülük edeceğine, olan biteni herkese anlatacağına yemin eder; saati geldiğinde, keşiş görünür, kız gider ve ondan bir daha söz edildiğini duymayız. Bununla birlikte akşam yemeği her zamanki gibi yaşanır, o günlerle ilgili tek farklılık, keşişlerin son zevk raddesine nadiren geldiğidir, sağlıklarına dikkat eder gibidirler, yine de fazlasıyla, bazen sarhoş olana dek içerler; bizi tam saatinde gönderirler, yatmak için hiçbir kız alıkonmaz ve nöbetçi kızlar saraya çekilir.

- Peki, peki, dedim arkadaşıma, sizden kimse faydalanmamışsa, bundan önce hep zavallı, çekingen yaratıklar ya da hiçbir şeye cesaret edememiş çocuklarla işiniz olduğu içindir. Bizi öldürmelerinden endişelenmiyorum artık, en azından buna inanmıyo-

rum; mantıklı insanların işledikleri günahı bu noktaya kadar götürebilmeleri olanaksız... Biliyorum ki... Gördüklerimden sonra, belki de bu adamları mantıklı bulmamalıydım, ama arkadaşım, aklımızdan bile geçiremeyeceğimiz korkunç suçlar işlemeleri olanaksız. Oh! Sevgili dostum, diye devam ettim içtenlikle, sen de benimle birlikte savaşmak ister misin, kaybetmeyeceğimize yemin ederim?.. İster misin?

- Evet.

- Eh peki! bana can veren ve tek taptığım Tanrı üzerine, inandığım tüm kutsal şeyler adına yemin ederim sana... Ya acıdan öleceğim, ya da bu iğrençliklere bir son vereceğim; bana yardım edeceğine söz veriyor musun?

- Şüphen mi var? diye cevap verdi Omphale, ama bu verilen sözlerin gereksiz olduğundan emin olabilirsin; senden çok daha kötü durumda, çok daha dayanıklı, çok daha fazla desteği olan, bizim için canını verebilecek çok iyi dostlar, yeminlerini bile bozdular; yadırgama Thérèse, bu yaşadığım korkunç deneyimler sonrasında, bizim verdiğimiz sözlerin boş olduğunu ve bunlara güvenınemen gerektiğini düşünmemi yadırgama.

Ya keşişler, dedim arkadaşıma, onlar da değişiyor, sık sık yenileri geliyor mu?

- Hayır, diye cevap verdi, Antonin geleli on yıl oldu; Clement ise on sekiz yıldır burada kalıyor; Jerome otuz, Sevrini yirmi beş yıldır burada. İtalya'da doğan baş peder, Papa'nın yakın akrabası; bu nedenle de oldukça güçlü, onun sayesinde Bakire'nin mucizelerinin manastırı koruduğu ve dedikoducu kişilerin burada olanları yakından görmelerinin engellendiği söyleniyor; ama o geldiğinde, ev zaten gördüğüm şeklindeydi; yüz yıldan fazla bir süredir ayakta ve buraya gelmiş tüm baş rahipler, haz peşinde koşmak için bu kadar avantajlı olan bu düzeni korumuşlar. Asrın en şehvet düşkünü adamı olan Sevrino, cinsel zevklerine uygun

bir hayat sürmek üzere yerleşmiş buraya. Niyeti, bu manastırın özel sırlarını, mümkün olduğu kadar uzun süre korumak. Biz, Auzerre Piskoposluğu'na bağlıyız, ama piskopos bir şeylerden haberdar mıdır, değil midir bilmem, biz onu hiç görmüyoruz, manastıra adımını bile atmıyor. Bayram, Ağustos ayındaki Notre Dame bayramı zamanı dışında, buraya genellikle çok az insan geliyor; bununla birlikte, birkaç yabancı geldiğinde, baş peder onları özenle ağırlıyor; din ve ciddiyet havası estiriyor, herkes memnun dönüyor, manastıra övgüler düzüyor ve bu ahlaksız adamların cezasız kalması, halkın onlara inancı ve dindar kişilerin saflığından kaynaklanıyor.

Omphale anlattıklarını yeni bitirmişti ki, saat dokuzu çaldı; duayen acceleyle bizi çağırdı, o sırada nöbetçi keşiş göründü. Bu Antonin idi; alışılageldiği üzere sıraya girdik. Hepimize şöyle bir göz attı, saydı, sonra da oturdu; hepimiz sırayla yanına giderek eteklerimizi kaldırdık; önce göbeğimizin üzerine kadar olan bölgeyi, daha sonra da göğüslerimizi gösterdik. Antonin bu töreni doygunluğunun verdiği duyarsızlıkla yerine getirdi, heyecanlanmadı; daha sonra bana bakarak, bu macerayı nasıl bulduğumu sordu! Gözyaşları içinde cevap verişimi görünce:

Her şey yoluna girecek, dedi gülerek; Fransa'da kızları daha iyi eğiten bir ev yoktur.

Suçlu kızlar listesini duayenin elinden aldıktan sonra, yine bana döndü, korkudan titriyordum; bu haz düşkünü adamlara teslim olmak zorunda kalacağımı gösteren her mimik, her hareket benim için ölüm kararı gibiydi. Antonin yatağın kenarına oturmamı emretti; duayene gelip boğazımı kontrol etmesini ve elbisemi göğüslerimin altına kadar sıyırmamı söyledi; bacaklarımı mümkün olduğu kadar açtı, tam karşısına oturdu, arkadaşlarımdan birini üzerime yerleştirtti; öyle ki, genellikle Antonin'e sunulan tam yüzümün ortasına geliyordu; zevk almak istemesi ha-

linde, sevdiği her şey ağzının hizasında olacaktı. Üçüncü bir kız önünde diz çökmüş, eliyle cinsel organını okşuyordu, solunda ve sağındaki kızlar da onu tahrik etmeye çalışıyordu. Bu ahlaksız adamı baştan çıkaran kötü sözler, iğrenç lafları tahmin bile edemezsiniz; sonunda istediği duruma geldi, bana yöneldi. Herkes onu izliyordu, herkes, ona zevk vermenin yollarını arıyordu. Ona sarılan Omphale, onu tahrik edecek hiçbir şeyi es geçmiyordu; sürtünmeler, öpücükler, boşalmalar, her şeyi kullanıyordu; iyice ateşlenen Antonin, üzerimde gidip geliyordu...

- Bu sefer de hamile kalmasını istiyorum, dedi öfke içinde.

Bu sapkınlıklar bedenini etkiledi. Sarhoşluğunun son raddesinde korkunç çığlıklar atma alışkanlığı olan Antonin, yine ürkütücü çığlıklar attı; herkes onun çevresindeydi, ona hizmet ediyor, aldığı cinsel hazzı iki katına çıkarmaya çalışıyorlardı; zevk düşkünü adam, hazzın ve sapkınlığın en garip evrelerinden birinin ortasındaydı.

Sık sık böyle grup ilişkileri kuruyordu; bir keşiş bu şekilde zevk yaşamak istediğinde, tüm kızlar çevresini sarıyor, onu her yerinden öpüyor ve böylece cinsel zevkler, her bir gözeneğinden içine akıyordu.

Antonin çıktı, yemek getirildi; arkadaşlarım beni yemeğe zorladılar, onları mutlu etmek için yedim. Yeni bitirmiştik ki, baş peder içeri girdi. Bizi hâlâ masada görünce, Antonin için yapmış olduklarımızın aynısını onun için de yapmamız gerektiğini söyledi.

Giyime dikkat etmek gerek, dedi bana bakarak.

Aynı anda bir dolabı açarak, yatağımız üzerine sınıfıma ayrılmış olan renkte birçok giysi ve birkaç çarşaf paketi attı.

- Şunları deneyin, dedi bana, ve size ait giysileri de bana verin.

Denedim, başıma geleceklerden şüphelenmiş paramı geceleyin cebimden almış ve dikkatle saçlarımın arasına saklamıştım. çıkardığım her parça giysiyle, Severino'nun ateş saçan gözleri,

keşfettiği çekiciliğe takılıyor, az sonra elleri ile dokunuyordu. Sonunda, yarı çıplak kaldığımda keşiş beni yakaladı, zevkleri için uygun pozisyona getirdi, yani Antonin'in beni soktuğuna göre tam ters pozisyona; ondan merhamet dilemek istedim, ama gözlerindeki öfkeyi görünce, itaat etmemin daha doğru olacağını anladım; yerimde durdum, kızlar çevremizi sardılar, çevresinde, onu tahrik eden tapınaktan başka bir şey görmez olmuştu; elleriyle bastırıyor, ağzını yapıştırıyor, gözleriyle yiyip bitiriyordu... Zevkin doruğundaydı.

- Eğer uygun görürseniz madam, dedi güzel Thérèse, bu noktada size bu manastırda geçirdiğim ilk bir ayın öyküsünü, yani yaşadığım bu dönemin başlıca anekdotlarını kısaca anlatacağım; tekrar olacak zaten; yaşadığım tekdüzelik, anlattıklarıma da yansıyacaktır; hemen sonrasında, beni bir çirkef yuvasından kurtaran olaya geçeceğim.

O ilk gün, akşam yemeğinde yoktum, sadece geceyi geçirmek üzere Clement'in yanına gitmem söylendi; gittim, alışılageldiği üzere, onun gelmesinden birkaç saniye önce girdim odasına, nöbetçi keşiş götürmüş ve kapatmıştı beni.

Şaraptan olduğu kadar, yaşadığı cinsel zevklerden de ateşlenmiş halde, arkasında, nöbet sırasında yanında bulunan yirmi altı yaşındaki kız geldi; yapmam gerekenleri öğrenmiş olduğumdan, o içeri girer girmez diz üstü çöktüm. Yanıma geldi, bu aşağılanma içinde dikkatle inceledi beni, ayağa kalkmamı ve onu ağzından öpmemi emretti; bu öpücüğün dakikalarca keyfini çıkardı ve uzattı... Buradan işin nereye varacağını anlamak mümkündü. Bu arada Armande (ona hizmet eden kızın adı buydu) üzerimdekileri tek tek çıkarıyordu; altımdakilerden başlamıştı ki, bir şey keşfetti, beni aceleyle geri çevirdi ve zevklerini tatmin etmekten hoşlandığı yanımı gösterdi amcasına. Clement inceledi, dokundu, daha sonra da bir koltuğa oturarak, gidip onu öpmemi emretti;

Armande dizlerinin üzerine çökmüş, ağzıyla cinsel organını uyarıyordu. Clement de kendininkini ona sunduğum tapınağa yapıştırdı; dili ortadaki patikaya girdi; elleri Armande'daki aynı tapınakları arıyordu; kızın elbiseleri çok sıkı olduğundan, derhal bunlardan kurtulmasını emretti, isteği hemen yerine getirildi ve bu uysal yaratık, amcasının yanında yerini aldığında, artık elleriyle isteklendirmiyor, Clemenet'in elinin ulaşabileceği yerde durmuyordu. Hâlâ benimle meşgul olan ahlaksız keşiş, bağırsaklarımdaki her şeyi ağzına bırakmamı emretti; bu fantezi bende isyan duygusu yarattı, ama bu iğrenç adamın diğer ahlaksızlarını tatmin bile edemiyordum: İtaat ettim ve bu ölçüsüzlüğün etkisini az sonra hissettim. İyice tahrik olan keşiş, daha da sertleşti, aniden ona doğru uzattığım kalçalarımı altı yerinden ısırdı; bir çığlık attım ve öne doğru zıpladım, ayağa kalktı, bana doğru ilerledi, gözlerinde öfke vardı; bana onu rahatsız ederek neyi tehlikeye attığımı bilip bilmediğimi sordu. Binlerce kez özür diledim, beni hâlâ göğsümün üzerinde olan korsemden yakaladı ve bluzümü kaşla göz arasında parçaladı... Tüm acımasızlığıyla göğüslerime saldırdı, sıkıştırırken sövüp sayıyordu; Armande soydu onu ve işte üçümüz de çırılçıplaktık. Bir süre, Armande ile meşgul oldu; eliyle öfkeli tokatlar indiriyordu; ağzından öpüyor, dilini ve dudaklarını ısırıyor, kız çığlıklar atıyordu; bazen acı, gözlerinden istemsiz yaşlar boşanmasına neden oluyordu; kızı bir sandalyenin üzerine çıkarttı ve benden istediklerinin aynısını yapmaya zorladı.

Armande onu, eliyle uyararak tatmin etti; bu zevk anında ben hafifçe kamçılıyordum; Armande'ı da ısırdı, ama o kendini tuttu ve kımıldamaya cesaret edemedi. Güzel kızın teninde canavarın dişlerinin izi çıkmıştı. Her yerinde izler görünüyordu; sonra aniden geri döndü:

Thérèse dedi bana, korkunç acılara maruz kalacaksın (bunu

söylemesine gerek yoktu, zira gözleri fazlasıyla anlatıyordu); her yeriniz, eksiksiz her yeriniz kırbaçlanacak.

Bunu söyler söylemez boğazımı tutarak şiddetle sıkmaya başladı; parmak uçlarıyla göğüs uçlarımı eziyor ve dayanılmaz acılara neden oluyordu; onu daha çok tahrik edeceğim korkusuyla, hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyordum, alnım ter içinde kalmıştı, gözlerimin yaşla dolmasını engelleyememiştim. Bana doğru döndü, bir sandalyenin kenarında diz çökertti, ellerim oturağı tutuyordu, en büyük acılar içinde bile, hiç kımıldamamalıydım; beni orada, elinin altında görünce, Armande'a sopaları getirmesini emretti ve kız içlerinden ince ve uzun bir tane seçerek uzattı; Clement sopayı aldı ve bana kımıldamamamı emretti, omuzlarıma ve göğüslerimin üst bölümüne yirmi darbe vurarak başladı; bir an için beni bırakarak Armande'a yöneldi ve onu benden altı adım öteye, yine diz üstü ve yine bir sandalyenin yanına oturttu. İkimizi birden kamçılayacağını ve sandalyeyi ilk bırakanın, ilk çığlık atanın ya da bir damla gözyaşı dökenin, bütün bunları tercih edecek bir acıya maruz kalacağını söyledi. Armande'a bana vurduğu kadar ve tamamen aynı yerlere vurdu ve yine bana döndü, darbeleriyle morattığı her yeri öptü ve sopaları kaldırarak:

- Sıkı dur kaltak, dedi bana, sefillerin sonuncusu gibi muamele göreceksin.

Bu sözlerden sonra elli darbe daha yedim, ama bu seferkiler omuzlarımın ortasından göğüslerimin tam ortasına geliyordu. Arkadaşıma doğru koştu ve ona da aynı şekilde davrandı; tek bir söz söylemiyorduk; sessiz ve derinden birkaç gıcırtı dışında bir şey duyulmuyordu ve göz yaşlarımıza zor hakim oluyorduk. Bazı noktalarda keşişin istekleri coşuyor olmalıydı, ama hiçbir belirti göremiyorduk; ara ara, çok heyecanlanıyor, ama cinsel organı sertleşmiyordu. Bana yaklaşarak, hâlâ el değmemiş olan ve sı-

rası gelince acılara katlanmak zorunda kalacak iki et yuvarlağını dikkatle inceledi; dokundu, aralamaktan, okşamaktan ve yeniden binlerce kez öpmekten kendini alamadı.

- Haydi, dedi, biraz cesaret...

O anda sopalar yağmur gibi inmeye başladı kalçalarının üzerine ve uyluklarıma kadar morattı. Acı içimi yaktığında ani irkilmelerim, sıçramalarım, inlemelerim, mimiklerim karşısında son derece heyecanlanan keşiş, beni inceleyerek, tutkuyla sarılarak duygularını ateşli bir şekilde öptüğü ağzım üzerinde ifade ediyordu...

Bu kız hoşuma gidiyor, diye haykırdı, daha önce kamçıladıklarımdan hiçbiri bana bu kadar zevk vermemişti!

Ve aynı barbarlıkla davrandığı yeğenine döndü. Geriye alt bölge kalmıştı, uylukların üzerinden baldırlara kadar olan bölüm. Keşiş, her bir tarafa aynı ateşlilikle vuruyordu.

Haydi! dedi yine, bana dönerek, el değiştirelim ve şunu ziyaret edelim.

Karnının ortasından uyluklarımın altına kadar yirmi darbe vurduktan sonra, beni uzaklaştırarak, istemsiz olarak açtığım bacaklarımın arasındaki küçük mağaraya sert bir şekilde vurdu.

- İşte, dedi, tüylerini yolmak istediğim kuş burada.

Direnmemem için önlemler alarak çok derinlere girdiğinden, çığlıklarımı tutamadım.

Ah! ah! dedi ahlaksız, hassas bölgeyi buldum; az sonra, az sonra, daha iyi ziyaret edeceğiz.

Bu arada yeğen de aynı pozisyona getirilmiş ve aynı muamele uygulanmıştı; onda da, bir kadının vücudunun en hassas yerlerine kadar uzandı, ama o, belki alışkın olmaktan, belki cesur olduğundan, belki de daha sert bir muameleye neden olma endişesinden, kendini tutma gücünü buldu ve titremelerden ve bazı istemsiz mimiklerden başka bir şey fark edilmiyordu. Bu şehvet düş-

künü adamın fiziksel görünüşünde, biraz da olsa değişiklik olmuştu.

Diz çökün, dedi bana keşiş, göğsünüzü kamçılayacağım.

Göğsümü mü peder!

Evet, beni başka türlü heyecanlandırmayan bu iki tahrik edici kutleyi.

Ve göğüslerimi tuttu, bu sözleri söylerken sıkıştırıyordu onları.

Oh! sayın pederim! Bu bölgem öylesine hassas ki, beni öldürebilirsiniz.

- Ben tatmin olduktan sonra ne önemi var?

Ve bana, Allahtan ellerimle savuşturabildiğim beş altı darbe indirdi. Bunu görünce, ellerimi arkamda bağladı; artık ancak vücudumu hareket ettirebilir ve göz yaşlarımla merhamet isteyebilirdim, zira sert bir dille susmamı emretmişti. Onu yumuşatmaya çalıştım... Ama boşunaydı. İki göğsümün üzerine on iki güçlü darbe indirdi; öfkeyle inen kamçılar kanlı izler bırakıyordu; duyduğum acı, canavarın öfkeli ellerine düşen gözyaşları koparıyordu içimden ve söylediğine göre, durumu bin kat çekici kılıyordu... Bunları öpüyor, yutuyor ve bazen ağzıma, gözyaşı seli altında kalmış gözlerime uzanıyor, şehvet içinde emiyordu.

Armande da yeni duruma hazırlandı, elleri bağlandı, Clement onun albatros benzeri ve çok güzel bir yuvarlaklıktaki göğsünü açtı; öper gibi yaptı, ama aslında ısıracaktı... Sonunda vurdu ve kızın o güzel, öylesine beyaz, öylesine tombul etleri, az sonra celladının gözüne, morluklar ve kan izleri sunacaktı.

- Bir dakika, dedi keşiş öfkeyle, hem o güzeller güzeli arkanı, hem de yumuşak göğüslerini kamçılamak istiyorum.

Beni dizlerimin üzerinde bıraktı ve Armande'ı da üzerime yerleştirdi, bacaklarını ağzım göbeğinin altına denk gelecek şekilde açtırdı; gerdanım uyluklarının arasındaydı. Böylece keşişin istedikleri elinin altında oluyordu, hem Armande'in kalçalarını,

hem de benim memelerimi aynı anda görebiliyordu; gözü dönmüş bir şekilde bir birine, bir diğerine vuruyordu, ama arkadaşım, benim için ondan daha tehlikeli bir hal almaya başlayan darbelerden beni korumak için, eğilmiş ve beni yaralaması kaçınılmaz olan kamçı darbelerini kendisi yiyerek beni garanti altına almıştı. Clement bu kurnazlığı fark etti, pozisyonumuzu değiştirdi.

- Bu yolla bir şey kazanamaz, dedi öfkeyle, bu bölgeyi parçalamak isteme nedenim, daha güzel başka bir bölgeye zarar vermemek içindir.

Ayağa kalkarken, bu kadar eziyetin boşuna yapılmamış olduğunu fark ettim; şehvet düşkünü adam en parlak halindeydi; bundan daha çok deliye dönemezdi; silah değiştirdi, birçok kırbacın bulunduğu bir dolap açtı ve beni korkutan titreten bir ucu demir topuzlu kırbaç seçti.

Bak Thérèse, dedi bana göstererek, bununla kırbaçlanmak ne kadar güzel olacak... Sen de hissedeceksin... Hissedeceksin edepsiz, ama şimdilik bunu kullanmaktan başka bir şey düşünemiyorum...

Bu, on iki halattan oluşan bir kamçıydı; her birinin ucunda, erik çekirdeği büyüklüğünde birbirinden sert düğümler vardı.

- Haydi, gezintiye!... Gezintiye! dedi yeğenine.

Neden söz edildiğini gayet iyi bilen kız, hemen dört ayak üzerine çöktü, bana onu taklit etmemi söylerken, göğsünü mümkün olduğu kadar dikleştirdi; ben de yaptım. Clement belimin üzerine ata oturur gibi oturdu, başı kalçalarıma bakar durumdaydı; Armande da tam karşısında duruyordu; iğrenç adam, her ikizimin de elinin altında olduğumuzu görüyor, cazibemizin karşılığını çılgın darbelerle ödüyordu; ama bu pozisyondayken, cinsimizi erkeklerden ayıran o çekici bölgeyi mümkün olduğu kadar açmak zorunda kaldığımızdan, barbar darbelerini buraya yöneltti, kamçının uzun ve esnek kollarını kullanıyor, sopalardan çok da-

ha kolay bir şekilde içimize sokuyor, öfkesinden derin izler bırakıyordu; bazen birimize vuruyor, bazen darbelerini diğerine yöneltiyordu; gözüpek bir kamçıcı olduğu kadar, iyi de bir süvariydi, oturuş şeklini değiştiriyordu; yorulmuştuk; çektiğimiz acı artık neredeyse kaldırılmaz bir şiddete ulaşmıştı.

Kalkın ayağa! dedi sopaları yeniden eline alarak, evet, kalkın ve korkun benden.

Gözleri parlıyor, ağzından köpükler saçıyordu. Vücudumuzun her yeri tehdit altında olduğundan çekiniyorduk... Şaşkın bir şekilde odanın dört köşesine koştururken, o da, bir birimize bir diğerimize vurarak bizi izliyordu; merhametsiz kan içinde bırakmıştı her yanımızı; sonunda ikimizi birden yatağın kenarında sıkıştırdı. Darbeler iki katına çıkmıştı. Zavallı Armande göğsünün üzerine öyle bir darbe aldı ki ayakta sallandı; bu son korkunç olay, iğrenç adamın kendinden geçmesine neden oldu; sırtım korkunç darbeler alırken, göğsüm sonuçları böylesine tehlikeli bir coşkunun kanıtlarıyla kaplanıyordu.

Yatalım, dedi sonunda bana Clement; bu kadarı senin için biraz fazla olabilir Thérèse, ama benim için yeterli olmadığı kesin; asıl yapmak istediklerim yanında bir hiç olan bu taşkınlıklardan yorulunmaz. Ah! sevgili kızım, bu sapkınlıkların, içine düştüğümüz sarhoşluğun, bunların sonucu olan ruh sarsıntılarının, tutkularımız için kullandığımız nesnelere acı vererek yarattığımız tahriklerle bizi nerelere sürüklediğini, kötülüğün nasıl hoşumuza gittiğini bilemezsin! Bütün bunları sürekli olarak artırma isteği... İşte bu fantazinin sakıncası da bu, biliyorum, ama her şeyle dalga geçen biri için, bu durum kaygı verici olabilir mi?

Clement'in ruhu hâlâ coşku içinde olsa da, duygusal açıdan en dingin halinde olduğunu görünce, söylediklerine cevap verme, onu zevklerinin sapkınlığı konusunda ikna etmeye çalışma cesaretini gösterdim; bana öyle gelmişti ki, bu şehvet düşkünü

adamın itiraz ediş şeklinde bile, benden istediklerine haklı bir açıklama bulma arayışı vardı.

Sevgili Thérèse, hiç şüphesiz dünyanın en komik şeyi, dedi Clement, ister oturduğumuz ülkenin kanunlarına, ister sosyal uzlaşmalara aykırı olsunlar, insanların zevkleri üzerine tartışmaya, bunları karşılaştırmaya, karalamaya ya da cezalandırmaya çalışmaktır. Eh peki! insanlar, hiçbir zevkin, hatta garip ya da günah olarak tanımlayarak dayanamadıklarının bile, doğadan edindiğimiz yapıya bağlı olduğunu anlamamaktadır! Bundan hareketle, soruyorum, kim başka bir zevk oluşturulması, zevklerinin değiştirilmesi ya da başka bir sosyal yapıda oluşturulması talebinde bulunabilir? İnsanların mutluluğundan başka bir şey gözetmeyen kanunlar bile, onu değiştirme yeteneğine sahip olmayan ya da kanunlar aracılığıyla güvence altına alınması gereken bu mutluluğa ulaşmayı başaramayan, bu insanlara karşı sert davranabilecek midir? Peki bizim bunları yeniden yaratmaya hakkımız var mı? Bir adamın bizim gibi davranmasını ister miydiniz, ya da zevklerimizi paylaşmıyor oluşu, bizi taklit eden insanın, ne ahlaki ne de fiziksel açıdan mükemmel olmayışını ortaya koymaz mı?

Tamam kabul ediyorum, bazı ayrıntılara girelim; sende varolduğunu fark ettiğim ruh Thérèse, bunları anlamanın eşiğine getiriyor. Görüyorum ki, her şeyden önce iki aykırılığımız çarpıcı geliyor sana: Kardeşlerimizden bazılarının, halk arasında iğrenç ve ahlaksız bulunan bazı şeylere karşı aşırı hassas olmalarına ve hatta, şehvet duygularımızın, senin için sadece merhametsizlik anlamına gelen eylemlerle tatmin olmasına şaşırıyorsun. Bu zevkleri tek tek inceleyelim ve mümkün olabilirse seni, dünyada bu zevklerin ortaya çıkmasından daha olağan bir şey olmadığına ikna edelim.

Kirli ve iğrenç şeylerin, ruhumuzu tatmine sürükleyebilecek bir tahrik duygusu yaratabildiği, senin de bildiğin basit bir ger-

çektir; ama buna şaşırmadan önce, olayların insanın gözünde, kendi hayal gücü tarafından biçilmiş bir öneme sahip olduğunun farkına varmak gerekir Thérèse; bu değişmez gerçekliğe göre, yalnızca garip şeyler değil, aynı zamanda aşağılık ve iğrenç şeyler de duygularımızı etkileyebilir. İnsanın hayal gücü, ruhundan doğan ve olaylara duyu organları vasıtasıyla değer yükleyen, değiştiren ve bu nesnelerin ilk algılanışı sonrası, düşünceler uyarınca şekillendiren bir yetenektir. Ama yine insana verilen bir yapılandırma yeteneğinin sonucu olan bu hayal gücü, şu ya da bu şekilde elde edilmiş değerlendirmeleri kabul etmez ve algılanan olayların yarattığı şok ile ortaya çıkan etkiler sonrasında düşünceler yaratır. Bu tür bir karşılaştırma, sana açıkladıklarımı kolaylaştırır. Farklı biçimlerde aynalar görmedin mi Thérèse? bazıları olayları küçümserken, bazıları abartır; bunları korkunç kılanlar, acılar yüklemeyi seçenlere değil midir? Bu aynalardan her birinin, yaratma yeteneği ile nesnelleştirme yeteneğine aynı anda sahip olduğunu hayal et; kendi içinde bile baktığında, tamamen farklı bir portre görmez miydin? Bu portre olayları algılayış şekline bağlı olmaz mıydı? Bu aynaya atfettiğimiz iki yeteneğe, bir de duyarlılık ekleseydik, aynada şu ya da bu açıdan örülen insan için, ayna üzerinden algılayacağı varlık için nasıl bir duygulanım söz konusu olacaktı? Onu güzel gösteren aynayı sevecekti; onu korkunç gösterenden nefret edecekti; ama yine de o hep aynı varlık olacaktı.

İnsanın hayal gücü böyledir Thérèse; aynı nesne, öylesine farklı formlarda, öylesine farklı tarzlarda ortaya çıkar ki, onu sevmesini ya da nefret etmesini, hayal gücünün bu nesneden aldığı etki belirleyecektir. Eğer, nesneden aldığı şok, onu keyifli bir şekilde etkilerse, aslında bu nesnenin keyifli hiçbir yanı olmasa da, sever onu, tercih eder; bir başkasının gözünde değerli olduğu kesin olan bu nesne, hayal gücüne hoş gelmediyse, uzak-

laşacaktır ondan, zira bütün duygularımız, değişik nesnelerin hayal gücümüzde yarattığı, gerçek kıldığı duygular aracılığıyla ortaya çıkar. Buna göre, birinin hoşuna gidenin, diğerinin hoşuna gitmemesinde şaşırtıcı bir yan yoktur ve tam tersi olarak, en olağandışı şeyin bile müritleri vardır... Aykırı insan da, kendini güzel gösteren aynalar bulur kendine.

Oysa, duyularımız vasıtasıyla aldığımız zevklerin tamamen hayal gücümüze bağlı olduğunu, tamamen onun tarafından düzenlendiğini kabul edersek, hayal gücünün bu zevklerde birçok değişiklik yaratabilmesine, zevklerin sonsuz çeşitliliği olmasına ve değişik tutkuların bu hayal gücünden farklı farklı uzaklaşmalar doğurmasına şaşırmamak gerekir. Bu zevkler, şehvet içerseler de, basit bir tarz benimseyenleri etkilemeyecektir; yatak fantazisinden daha olağanüstü bir masa fantazisi bulmamak için, hiçbir neden yoktur ve bu tarzlardan herhangi birinde, sıradan insanların dayanılmaz bulduğu bir şeyi putlaştırmalı şaşırtıcı değildir. Bu zevklerin yaygınlığı, duygularımıza uygunluklarını kanıtlar, ama sevilen şeye ilişkin bir şey açıklamaz. Evrenin dörtte üçü, gülün kokusunu güzel bulur; oysa bu, onu kötü bulabilecek dörtte birinin yanıldığını doğrulamayacağı gibi, bu kokunun gerçekten de güzel olduğunu kanıtlamaz.

Dünyada, benimsenmiş tüm önyargıları yıkan zevklere sahip varlıklar yaşamaktadır; bunlara şaşırmamakla kalmamız yeterli değildir, aynı zamanda övgüler düzmemeli ya da cezalandırmamalıyız; onlara hizmet etmeli, onları memnun etmeli, rahatsız eden tüm engelleri kaldırmalı, daha doğrusu onlara, kendilerini tehlikeye atmadan tatmin olma yollarını açmalıyız; zira böyle garip bir zevke sahip olmak, onların seçimi değildir, doğru ya da çarpık yaratılmak insanın entelektüel ya da fiziksel yapısına bağlı değildir. Bizi şu ya da bu fantaziye açık kılabilecek organlar ana karnında yaratılır; görülen ilk nesneler, duyulan ilk konu-

şmalar süreci belirler: zevkler oluşur ve artık dünyada hiçbir şey yok edemez bunları. Eğitim boşunadır, hiçbir şey değiştiremez, şehvet düşkünü olmak isteyen bir insan, ona verilen eğitim ne kadar iyi olursa olsun, organların, yalnızca ve yalnızca iyi amaçlarla yaratılmış olduğunu söyleyen erdemi öğrenmiş bile olsa, istediğine dönüşecektir. Her iki tarzdaki insan da, sahip olduğu yapıdan, doğadan edindiği izlenimlerden yola çıkar ve biri cezalandırılmaya ne kadar layıksa, diğeri de ödülü o kadar hak eder.

Bu konunun ilginç yanı, ahlak dışı şeylerden söz edilmediğinde, zevklerin farklılığının bizi şaşırtmıyor oluşudur; ayrıca şehvet söz konusu olduğunda, her şey bir fısıltıdır; sürekli olarak hak peşinde koşan kadınlar, zayıflıkları ve sahip oldukları değerlerin azlığı ile kaybedecek bir şeyi olmayan kadınlar, onlardan bir şeyler alındığı her an titrerler ve kültlerine aykırı yöntemlerle haz alınmaya kalkışıldığında, idamı hak eden günahkâr olursunuz. İyi de, bu nasıl bir adaletsizlik! İnsanlar için, duyu organlarından edinilen bir zevk, hayatın diğer zevklerinden daha farklı olabilir mi? Genel olarak kullanılan tapınak, illa ki eğilimlerimize daha uygun olmalı, isteklerimizi daha güvenli bir şekilde tatmin etmeli; vücudun şu ya da bu bölgesi, ondan mümkün olduğunca uzak mı kalmalı, en iğrenç ya da en rahatsız edici olarak mı kabul edilmelidir? Bana öyle geliyor ki, bir insanın şehevi zevklerini özelleştirmesinden çok, hayatın diğer işlevlerini kullanıyor olduğunu görmek daha şaşırtıcı olmalıdır! Şu ya da bu koşulda, özelliği kendi organlarına bağlı olarak değişiklik gösterir. Sizi etkileyenin onun için bir şey ifade etmemesi, ya da sizi iğrendirenden heyecan duyuyor olması onun hatası mıdır? Kendisine hakim hangi insan, kendini özel kılmak yerine, zevklerini, duygularını, genel anlamda eğilimlerini yeniden oluşturarak, herkes gibi olmak istemek zorunda mı? Bu tarz insanlara karşı oldukça sert,

son derece hoşgörüsüz ve kaba davranılmaktadır; oysa o kuralları hiçe saysa bile, topluma karşı suçlu, daha önce de söylediğim gibi, kör ya da topal birinden farklı değildir. Ve bu insanı cezalandırmak gibi, onunla alay etmek, küçümsemek ya da aşağılamak da adil olmayacaktır. Kendine özgü zevklere sahip insan bir hastadır; bu, isterik duygulanımı olan bir kadın da olabilir. Bunlardan birini ya da diğerini cezalandırmayı ya da karşı çıkmayı düşündüğünüz hiç olmadı mı? kaprisleriyle bizi şaşırtan insanlar için adil olalım; her şeyiyle bir hastaya ya da akıl hastasına benzeyen bu insandan da şikâyet edilmemeli, hakaretler edilmemeli. Bu insanlarla ilgili ahlaki özürümüz budur; fiziksel açıklamayı da aynı kolaylıkla bulacağımıza şüphe yoktur ve anatomi mükemmelleştiğinde, bu yolla, insanın sahip olduğu zevklerin de etkileneceği kolaylıkla açıklanabilecektir. Ukalalar, cellatlar, gişe memurları, yasa koyucular, tepesi traşlanmış ayak takımı, biz bu noktaya vardığımızda, siz ne yapacaksınız? Yasalarınız, ahlağınız, dininiz, darağaçlarınız, cennetiniz, tanrılarınız, cehenneminiz, şu ya da bu söylemin geçerliliğini yitirdiği kanıtlandığında, herhangi bir bağ, akan yakıcı kan ya da hayvansı ruhlar bir insanı acılar ve ödüllerin öznesi haline getirmeye yettiğinde ne yapacaksınız? Devam edelim; acı içeren zevkler seni şaşırtıyor mu?

Zevk alan insanın nesnesi nedir? Duyu organlarında mümkün olan en büyük tahriği yaratmak ve bu yolla, krizin son evresine daha iyi ve daha sıcak bir halde ulaşmak değil midir?.. Bu değerli kriz, içinde varolduğu hareketin küçüklüğü ya da büyüklüğüyle, iyi ya da kötü zevk niteliğindedir. Oysa, bir kadınla paylaşıldığında iyi nitelik kazandığını söylemeye cesaret etmek, dayanılmaz bir sofizm olmaz mı? Bir kadının, bizden bir şey almadan bir şey paylaşmayacağı ve bizden alacaklarının da, tamamen bizimle bağlantılı olduğu çok açık değil midir? O zaman soruyorum, biz zevk alırken, neden kadının da zevk alması gereksin?

Bu yöntemle, gururdan başka bir duygu tatmin edilebilir mi? Ve yalnızca sizin zevk almanız, hiçbir şeyin kendi hazzınızı engellememesi için, bu kadını sertlikle zevk almamaya zorlayarak, bu onurlu duyguyu daha keskin bir hale getiremez misiniz? Mutlak hakimiyet, insanın gururunu yumuşak davranışlardan daha fazla okşamaz mı? Hakimiyet sağlayan kişi, paylaşımda bulunduğu kişiye mutlak hakim değil midir? Ama zevk almaktan vazgeçme pahasına nazik davranmak, mantıklı bir adamın aklına nasıl gelebilir? Nezaketin mutlak gerekliliğini savunmak garip olur; zevk anlamında hiçbir koşulda katkısı yoktur; daha da ötesi, zevki yok eder; sevmek ya da zevk almak çok farklı şeylerdir; bunun kanıtı da, her gün zevk almadan seviyor oluşumuz ve genellikle de sevmeden zevk alıyor oluşumuzdur. Şehvete nezaket kattığımızda, örneğin erkeğinki pahasına kadının zevk almasına önem verme durumu söz konusu olduğunda, erkek zevk verme kaygısına düşerse, şüphesiz zevk alamaz ya da aldığı zevk entelektüel olmaz, yani bayağı ve duyularının oldukça altında olur. Hayır, Thérèse, hayır, bunu tekrarlamaktan vazgeçmeyeceğim, bir zevkin hayata geçirilmesi için mutlaka paylaşılması gerekmez; ve bu tarz bir zevki mümkün olan en üst seviyesine ulaştırmak için, aksine, bir erkeğin kadına rağmen zevk alması, kadından (o ne hissederse hissetsin) hazza ulaştırmak istediği şehveti artırabilecek her şeyi, kadın için oluşabilecek etkiler konusunda en küçük bir kaygı duymadan alması gerekir, kaygı duymamalıdır zira bu kafasını karıştırabilir. Ya kadının paylaşmasını isteyecek, zevk almayacaktır, ya da acı çekmemesi konusunda endişelenecek ve rahatsız olacaktır. Egoizm doğanın temel kanunuysa, bu kutsal ana, şehvetle ulaşılan zevklerin tek hareket ettirici dürtümüz olmasını istemektedir. Erkeğin şehvetinin artması için kadınınkinin yok sayılması ya da bozulmasının gerekmesi, çok küçük üzücü bir hatadır; zira bu bozulma ona bir şey kazandırıyorsa, kullandığı nes-

nenin kaybettiği onu etkilemez; kendisi büyük bir zevk yaşadığı sürece, bu nesnenin mutlu ya da mutsuz olması onun için fark etmez; bu nesne ile kendisi arasında gerçekten de herhangi bir bağ yoktur. Bu nedenle de, kendi zevkinden vazgeçmek pahasına bu nesneninkilerle uğraşmak delilik olur; kendi dışında gelişen duyguları değiştirmek için, kendininkileri iyileştirmeye çalışması tamamen aptallık olur. Buna göre, burada söz konusu olan birey, kullandığı nesneye acı vererek heyecan duyacak şekilde yanlış yaratılmışsa, bu dünyada zevk almak için varolduğuna göre, acı vermek konusunda tereddüt etmemesi gerektiğini kabul etmelisiniz... Buna geri döneceğiz; sırayla gitmeye devam edelim...

Buna göre, özel zevkler çekicidir, bu nedenle de tüm diğerlerinden daha acılı olabilir: Eh! Eğer böyle olmasaydı, bunca ihtiyar, bunca insan ya da eciş bücüş, sakatlıklarla dolu bunca yaratık nasıl haz duyabilirdi? Kimsenin onları sevmeyeceği çok kesin; hissettiklerini paylaşmanın olanaksız olduğu da çok kesin. Peki onların şehvet duyguları daha mı az? Yalnızca illüzyonlar mı istiyorlar? Kendi zevkleri içinde tamamen egoistleşmiş sizler, onların da zevk peşinde koştuklarını sanıyor, bunun için her şeyi kurban edebileceklerine inanıyor ve onlara hizmet eden nesnenin, sessiz kalmak dışında başka özelliklere de sahip olması gerektiğini asla düşünmüyorsunuz. Demek ki, zevk almak için mutlaka zevk vermek gerekmiyor; sapkınlıklarımızın kurbanı olan kişinin içinde bulunduğu mutlu ya da mutsuz durum, duygularımızın tatmini için hiçbir önem taşımıyor; kalbinin ya da ruhunun ne durumda olduğu söz konusu bile değil; bu nesne ona yaptıklarınızdan farkında olmadan zevk ya da acı alabilir, sizi sevebilir ya da nefret edebilir. Bu duyguların hepsi, sizin duygularınızı etkilemediği sürece önemsizdir. İnanıyorum ki kadınlar, en büyük aksilikleri yaratabilir; şehvet makinasından başka bir şey olmayan ve yalnızca araç olabilecek kadınlar, bu türden bir zevk üzerinden

gerçek bir sistem oluşturmak istedikleri zaman reddedilmelidir. Hazzını, şehvet duygularını tatmin ettiği kızlarla paylaşmak isteyen herhangi bir mantıklı adam olabilir mi? Üstelik, bu sapkınlıklar üzerinden büyük zevkler yaşayan milyonlarca erkek yok mu? Buna göre, bu sözünü ettiklerime inanan, hiç tereddüt etmeden uygulanan ve etkinliklerini iyi prensiplerle açıklamaya çalışanları lanetleyen, bir bu kadar birey de vardır; zira dünya hiçbir şeyin farkına varmadan giden, gelen, hareket eden, yemek yiyen, diğerlerini yönlendiren örgütlenmiş heykelciklerle doludur.

Diğerleri kadar ve hatta çok daha doyulmaz olduğu kanıtlanmış özel zevkler, kullanılan nesneden bağımsız olarak yaşandığında, hatta bu nesnenin hoşuna gitmekten çok uzak ve onun zevklerine tamamen aykırı olduğunda, olay çok daha basitleşir. Bunun daha da ötesinde, zulüm içeren bir acı, bir aşağılama, bir işkence haline geldiğinde, olağandışı bir şey olmasa da, despotluk yapan ya da aşağılayan, alt üst eden kişi için, aldığı zevki artırmanın en güvenli yolundan başka bir şey değildir. Bunu kanıtlamaya çalışalım.

Şehvet duygusu, bir şehvet nesnesinin duyu organlarımıza hissettirdiği, ya da bu nesnenin varlığı sayesinde hissettiğimiz ya da bu nesnenin hissettiklerinin, yaşadığımız heyecanı artırması ile alevlenen hayal gücümüzün, ruhsal etkilenimi aracılığıyla ortaya çıkan bir tür titreşimden başka bir şey değildir. Buna göre, şehvet duygumuz, bizi etkileyen, bir insanın yaşayabileceği en yüksek mutluluk noktasına taşıyan bu tarifsiz keyif, ancak iki nedene bağlı olarak ortaya çıkar. Bizi fazlasıyla heyecanlandıran güzelliğin simgesi olarak kullandığımız varlığı, gerçekten ya da hayalimizde görmek ya da bu nesnenin mümkün olan en güçlü duyguları yaşadığını görmek. Oysa acıdan daha güçlü bir duygu yoktur; acının dışa yansıması belirgindir, kadınlar tarafından sürekli rol olarak benimsenen ve asla gerçekten hissedilmemiş olan

haz gibi yanıltıcı olmaz; ve bir kadında bu şüpheli ve pek de tatmin edici olmayan haz görüntüsünü yarattığınızdan emin olmak için, temiz bir aşk, gençlik, güç, sağlık gerekir! Oysa aksine, acının dışa vurmasını sağlamak çok şey gerektirmez. Bir adamın ne kadar sakat yanı varsa, ne kadar yaşlıysa, ne kadar az sevimliyse, o kadar başarılı olacaktır. Hangi yolla olursa olsun, kullandığı nesnede mümkün olan en büyük etkiyi yaratacağından, bu nesne duyularını kimsenin yaşamadığı kadar tahrik edeceğinden, hedefine ulaşacağı daha kesindir. Bir kadında en fırtınalı etkiyi doğuran, bu kadının tüm varlığını en iyi şekilde sarsan kişi, kendisi için mümkün olan en yüksek doz şehveti sağlamayı da şüphesiz başarmış olacaktır, zira diğerlerinin üzerimizde yarattığı etkilerin sonucu oluşan şok, diğerlerinin bu etkisi dayanılmaz olduğunda, yumuşak ya da rahatlatıcı olması haline göre, mutlaka daha aktif olacaktır; bunlardan hareketle, zevklerinin eksiksiz olduğu ölçüde keskinleşeceğine inanan egoist, şehvet düşkünü, hakim durumunda olduğunda, ona hizmet eden nesneye mümkün olan en büyük acıyı verecektir, zira yarattığı etkinin canlılığı sayesinde şehvet yaşayacağından emindir.

Bu düşünceler tüyler ürpertici sayın pederim, dedim Clement'e, zalimce, korkutucu zevklere götürebilir insanı.

Ne fark eder? Diye cevap verdi barbar; kendi zevklerimizin efendisi değil miyiz? Gururlu meşe ağacının, onu sarsan fırtına karşısında boyun eğmesi gibi, doğadan aldıklarımızı yine doğaya geri vermek zorunda değil miyiz? Eğer doğa bu zevklere karşı olsaydı, bize esinlemezdi; onu dışlamayı gerektiren herhangi bir duyguyu, ondan almış olamayız ve bu durumun son derece kesin oluşunu göz önünde bulundurarak, kendimizi ne türden ve hangi şiddetle olursa olsun tutkularımıza teslim edebiliriz; zira bunların beraberinde getireceği sakıncaların, iradesiz organları olduğumuz doğaya ait unsurlar olduğundan emin olabiliriz. Peki, bu tut-

kuların sonucunda biz ne yaşarız? Herhangi bir etkinlikten zevk alıyorsak, sonrası kesinlikle yoktur.

- Ben sonrasından söz etmiyorum, diye kestim aniden, ben etkinliğin kendisinden söz ediyorum; güçlü olan sizseniz, zalimce prensipler ve hatta acı üzerinden doyuma ulaşmayı seviyorsanız, hissettiklerinizi artırmak üzere, bu duyguları, size hizmet edeni mahvedebilecek bir şiddet derecesine ulaşmak pahasına yaratmaya kalkışma duyarsızlığına varabilirsiniz.

Kesinlikle; doğanın verdiği zevkler söz konusu olduğunda, yaratımlarını yıkımlarla gerçekleştiren ve başka şeylere ihtiyacı olduğunda, bana asla bu düşünceyi esinlemeyen doğaya özgü unsurları kullanırım; yani, bir parça uzunlamasına malzemeden, üç bin ya da dört bin yuvarlak ya da kare oluştururum. Oh! Thérèse, işte günah da burada değil mi? doğaya yapılan hizmeti günah olarak adlandırabilir miyiz? İnsanın günah işleme gücü var mı? Kendi mutluluğunu diğerlerininkine tercih ederek, geçtiği yoldaki her şeyi alt üst ya da yok ederse, doğanın, ne ya da kim pahasına olursa olsun mutlu olması gerektiğinden söz eden, ilk ve en güvenli prensiplerini uygulamaktan başka bir şey mi yapmış olur? Geleceğin aşk sistemi, doğaya değil, hıristiyanlığa borçlu olduğumuz bir safsatadır; alt üst edilmiş, zavallı, hoşgörülü ve insanlık talep etmek için haykıracak kadar güçsüz hale düşmüş Nazaret mezhebi, bunlar arasında hayali bir bağlantı oluşturmuştu; varlığını da bunu başararak sürdürmekteydi. Oysa filozof, bu devasa bağlantıları kabul etmemektedir; evrende kendinden başka kimsenin varlığını fark etmeden, kimseye değer vermeden, her şeyi kendine bağlamaktadır. Bir an için diğerlerini kullanıyor ya da yüceltiyorsa, bu yalnızca ve yalnızca sağlamayı düşündüğü faydayla ilişkilidir. Artık onlara ihtiyacı olmadığında, hakimiyeti gücüyle sağlamaz mı? Yalnızca politika ile kendine tabi kılacağı, güzel insanlık ve mutluluk sistemlerinin tümünü, sonsuza dek

yadsır; her şeyin kendisine dönmesinden, çevresindeki her şeyin ona geri gelmesinden ve yaşayacağı zevklerin başkalarına mal olabileceğinden endişe duymaz, vicdan azabı duymaksızın sınava sokar onları.

- Ama bu sözünü ettiğiniz insan bir canavar!

- Sözünü ettiğim insan doğanın insanı.

- Bu vahşi bir hayvan!

Tabii, istersen bu insana kaplan, leopar diyebilirsin, görüntüsü de doğa tarafından ve doğanın hedeflerini yerine getirmek üzere yaratılmamış mıdır? İntikam ya da şehvet duygularıyla hedefini yok eden günahkâr gibi, kuzuyu yutan kurt da, bu ortak anamızın isteklerini yerine getiriyordur.

- Oh! Ne derseniz deyin sayın pederim, bu yıkıcı şehvet düşkünlüğünü asla kabul etmeyeceğim.

- Çünkü nesnesi olmaktan korkuyorsun. İşte egoizm; rolümüzü değiştirelim, bak nasıl kabul edeceksin; kuzuyu sorgula, kurtun onu yutabileceğini anlamayacaktır; kurta kuzunun ne işe yaradığını sor: "Benim karnımı doyurmaya" diye cevap verecektir. Kuzuları yiyen kurtlar, kurtlar tarafından yutulmuş kuzular, güçlü zayıfı kurban eder, zayıf güçlünün kurbanı olur, işte doğa, işte doğa kuralları, işte doğa planları; birbirini takip eden bir etkinlik ve sonucu, kötülükler ve erdemler yığını, dünya üzerindeki kötülükler ve iyiliklerin eşit olmasından doğan, tek kelimeyle mükemmel bir denge; gezegenlerin, bitki ve hayvanların yaşamının temeli ve yokluğu halinde, her şeyin bir anda yıkılacağı bir esas denge. Ey Thérèse, eğer doğa bir an için bizimle konuşabilseydi ve ona hizmet eden bu günahların, bizden istediği ve bize esinlediği zulümlerin, onu örnek alarak oluşturduğumuz yasalar tarafından cezalandırıldığını söyleyebilseydik, ne kadar da şaşırırdı. Aptal, diye cevap verirdi bize, uyu, iç, ye ve sana iyi görünen günahları korkmadan işle; ahlaksızlık oldu-

ğu iddia edilen tüm bunları sana esinlediğime göre, istiyorum senden. Beni tahrik eden ya da zevk veren şeyleri yapmak sana düşer! Bil ki içinde bana ait olmayan hiçbir şey yok, bilmemen gereken hiçbir şey koymadım içine; etkinliklerinin en iğrenci de, en erdemlisi gibi, bana hizmet etmenin bir yoludur. Bu nedenle de kendini hiç engelleme, kurallarını, sosyal uzlaşmaları, ev tanrılarını yok et; yalnızca beni dinle ve benim gözümde, sana esinlediklerime direnmenin ve saçma sapan düşüncelerle karşı çıkmanın tek suç olduğuna inan.

Oh! Yüce Tanrım, diye bağırdım, beni korkutuyorsunuz. Doğaya karşı işlenen suçlar olmasaydı, bazı günahlar için hissettiğimiz, bu karşı konmaz iğrenme duygusu nereden gelecekti içime?

- Bu iğrenme duygusunu doğa vermez bize, diye cevap verdi ahlaksız adam heyecanla; doğa kaynağını alışkanlıklardan alır; bazı yemekler için de durum aynı değil midir? Mükemmel olduklarında, bu sonuca ancak ve el yordamıyla ulaşılmaz mı? Buna rağmen, bu yemeklerin iyi olmadıklarını söyleyebilir miyiz? Kendimizi aksine inandırmaya çalışsak da, bir süre sonra lezzetli olduklarına ikna oluruz; bize faydalı olsalar da, ilaçlara karşıyızdır; acıdan başka bir şey getirmeyecek de olsa, kötülüğe alışırız; bu anlık karşı çıkışlar bir süre sonra doğaya başvuru, doğaya merak, ona karşı koyacak nesnenin belirtisi haline gelir. Böylece bize zaferin vereceği zevkleri, hatta etkinliğin kendisini hazırlar. Daha da iyisi var Thérèse, daha da iyisi; bir etkinlik bize ne kadar ürkütücü görünür, alışkanlıklarımıza ve geleneklerimize ne kadar aykırı düşer, ketlemelerimizi ne kadar kırar, sosyal uzlaşmalarımızı ne kadar şok eder, doğanın kanunu olduğuna inandığımız şeyleri ne kadar zedelerse, aksine, yine aynı doğa için o kadar gereklidir. Suç küçük olduğunda, erdemden çok az farklılaştığında, doğa için gerekli olan denge daha yavaş kurulur; ama ne kadar

önemliyse, ağırlıkları ne kadar eşitliyorsa, erdem imparatorluğunu ne kadar dengeliyorsa, bunlar olmadan her şey yok olur. Artık zulüm yapan ya da yapmış olanlar korkutucu olmayacaktır. Günah ne kadar yaygınlaşırsa, doğaya o kadar hizmet eder.

Bu korkutucu sistemler, Omphale'in bu korkunç evden çıkışımızla ilgili hissettiklerine götürdü beni. O andan itibaren, takip eden günlerde uygularken göreceğiniz projeler benimsedim. Bununla birlikte, her şeyi tamamen öğrenebilmek için, Peder Clement'e birkaç soru daha sormaktan alıkoyamadım kendimi.

- En azından, dedim ona, tutkularınızın zavallı mahkumlarını sonsuza dek tutmayacaksınız herhalde? Onlardan bıktığınızda, bir yere göndereceksiniz, değil mi?

Tabii ki Thérèse, diye cevap verdi keşiş, bu eve bir gün, dördümüz birden, ayrılman konusunda fikir birliğine vardığımızda çıkmak üzere girdin. Bu karar da bir gün alınacak şüphesiz.

- Ama, diye devam ettim, daha genç ve sır tutmayı bilmeyen kızların, gittikleri yerde, burada yaptıklarınızı anlatmasından korkmuyor musunuz?

- Bu olanaksız.

- Olanaksız mı?

- Kesinlikle.

- Ne demek istediğinizi açiklayabilir misiniz?

Hayır, sırrımız burada; sır olsun ya da olmasın, sana güvence verebileceğim tek şey, buradan çıktığında, başına gelenlerle ilgili tek bir kelime söyleyemeyeceğindir. Gördüğün gibi Thérèse, senden sır saklamanı talep etmiyorum; aksi bir davranışın da isteklerime gem vurmama kesinlikle neden olmaz...

Ve keşiş bu sözlerden sonra uyudu. O andan itibaren, en şiddet dolu partinin çürüğe ayrılanlar için yapıldığını ve övündükleri bu korkunç güvencenin ölümden başka bir şey olmadığını görmemem imkansızlaşmıştı. çıkardığım sonucu kesinleştirmek iste-

dim; bunu daha sonra anlatacağım.

Clemenet uyur uyumaz, Armande bana yaklaştı.

Biraz sonra deli gibi uyanacak, dedi bana; doğa duyularını, biraz dinlendikten sonra daha büyük bir enerjiye kavuşması için uyutuyor; yine bir sahne yaşanacak ve sonrasında yarına kadar dinlenebileceğiz.

Nasıl yaparım? diye cevap verdi Armande, yatağının yanında ayakta durmazsam ve ihmalkâr davrandığımı fark ederse, beni bıçaklar.

- Oh! Tanrım! dedim, daha neler! Bu ahlaksız adam, uyurken bile çevresindekilerin acı çekmesini mi istiyor?

Evet, diye cevap verdi bana arkadaşım, az sonra göreceğin şekilde çılgın gibi uyanmasına da, bu barbar düşünce neden oluyor; aynı içindeki yozlaşma, korkunç sistemler yaratarak, işledikleri günahların sayısını hayatlarının ötesine yaymak isteyecekleri boyuta vardıracak kadar tehlikeli, o kadar aktif, iğrenç yazarlar gibi; bu yazarlar öldükten sonra bir şey yapamasa da, lanet yazıları günah işlemeye devam edecek ve mezara kadar taşıyacakları bu düşünce, kötülük yapma isteklerini öldürme zorunluluğunu ortadan kaldıracak.

- Canavarlar! diye haykırdım.

Son derece sakin bir yaratık olan Armande, birkaç damla gözyaşı dökerek beni öptükten sonra, aşağılık adamın yatağının çevresinde dolanmaya başladı.

İki saat sonra keşiş, aniden, inanılmaz bir sıkıntıyla uyandı ve beni öylesine büyük bir güçle yakaladı ki boğulacağımı sandım; sık ve gürültülü nefes alıyordu; gözleri parlıyor, alakasız sövgüleri ve şehvet sözcüklerini ardarda sıralıyordu. Armande'ı çağırdı, sopalarını getirmesini istedi ve her ikimizi birden, uyumadan öncekinden çok daha sert bir şekilde, yeniden dövmeye başladı. İşini benimle bitirmek ister gibiydi; yüksek sesle çığlıklar attım;

Armande, bana verdiği acıyı azaltmak için, daha büyük bir şiddetle tahrik ediyordu onu, canavar kendini kaybetti ve sonunda, hissettiği en şiddetli duygularla karar vererek, menisini tamamen akıttı ve ateşini ve isteğini kaybetti.

Gecenin kalan kısmı sakin geçti. Keşiş sabah kalkınca ikimize birden dokunarak ve seyrederek mutlu oldu ve ayine gideceğinden, biz de hareme döndük. Duayen, içinde bulunacağımı sandığı ateşli halde istiyordu beni; öylesine perişandım ki, kendimi nasıl savunabilirdim? İstediğini, beni bir kadının bile, tüm nezaketini ve cinsinin her türlü ketlemelerini kaybederek, bu zorba hükümdarlar benzeri bir şehvet düşkünü ya da zalim haline gelebileceğine ikna edecek her şeyi yaptı.

İki gece sonra, Jerome ile yatıyordum; size yaşadığım korkunç olayları anlatmayacağım, zira daha da tüyler ürperticiydi. Bu nasıl bir öğretiydi yüce Tanrım! Sonunda, bir haftanın bitiminde, turu tamamlamıştım. Omphale bana, hepsinin içinde en çok hoşuma gidenin Clement olduğunun doğru olup olmadığını sordu.

- Ne yazık ki hayır! diye cevap verdim, bazen midemi bulandıran, bazen de isyan duygusu yaratan iğrençlikler ve pislikler yığını içinde, bu ahlaksız adamlardan hangisinin daha sevimli olduğunu söylemek güçtü; hepsinden nefret etmiştim ve beni bekleyen kader ne olursa olsun, dışarıda olmak istiyordum.

Yakında istediğin olabilir, dedi bana arkadaşım; bayram dönemi geliyor. Böyle zamanlarda yeni kurbanlar gelmediği nadir görülür; bazen günah çıkarma sırasında kandırıyorlar genç kızları, bazen de kimseye fark ettirmeden kaçırıyorlar, edindikleri yeni kurbanlar çürüğe çıkarmalar gerektiriyor...

Geldi, o ünlü bayram geldi... inanır mısınız madam, keşişlerin bu olayı da dindışı bir niteliğe büründürdüklerine inanabilir misiniz? İnlerini iki katına çıkaracak bir sahte mucize planlıyorlardı;

sonunda Florette'i, kızlardan en genç olanını Bakire Meryem'in kullandığı tüm süslerle donattılar; görünmeyen iplerle niş duvarına bağladılar ve ayinde verilecek mayasız ekmeği kaldırdıklarında, kollarını pokyüzüne doğru açmasını emrettiler. Bu küçük yaratık, tek bir kelime etmesi ya da rolünü beceremememesi halinde en korkunç işkencelerle tehdit edildiğinden, söyleneni mükemmel şekilde gerçekleştirdi ve oyun beklenen başarıya ulaştı. Halk mucizeye çığlıklar attı, Bakire Meryem'e cömert bağışlarda bulundular ve bu kutsal ananın mucizesine, hiç olmadığı kadar inandılar. Şehvet düşkünü keşişlerimiz, ünlerini daha da artırmak için, Florette'in akşam yemeğinde, ona ün kazandırmış bu kıyafetlerle dolaşmasını istediler; her biri, o korkunç zevklerini, sıradışı kaprislerini bu kostüm altında gidermek için yanıp tutuşuyorlardı. Bu ilk günahla başlayan kutsal şeylere karşı yapılan hakaretler, bununla da kalmadı. Bu kız çocuğunu çırılçıplak bıraktılar, bir masaya, karnının üzerine yatırdılar, mumları yaktılar, Kurtarıcımızın resmini belinin üzerine yerleştirdiler ve kalçaları üzerine yerleştirdiler ve kalçaları üzerinde, en tartışılmaz kutsal inançlarımızı tüketmeye cesaret ettiler. Bu korkunç manzara karşısında kendimden geçtim, bunları kaldıramadım. Beni bu halde gören Severino, alışınam için sırası gelince kendi tapınağımı da sunmam gerektiğini söyledi. Beni yakaladılar; Florette'in bulunduğu yere yerleştirdiler; kurban ve mayasız ekmek dağıtma töreni tamamlandı... Yüce dinimizin bu kutsal sembolü... Severino ekmeği aldı, oğlancı zevklerin edep yerine bastırdı... Küfürler ederek çiğnedi... İğrenç dilinin aceleci hareketiyle ezdi ve küfürler savurarak, Kurtarıcı'nın vücudunun üzerine tükürdü şehvet kasırgasının pis dalgalarını!

Bana ellerini bile kaldırmadan çekilmemi söylediler; odama gittim, kendime rağmen alet olduğum bu korkunç günahın ardından sekiz gün ağladım. Hatırladıkça hâlâ kalbim sıkışıyor, titreme-

den düşünemiyorum... Din, benim için varlığımı hissetmenin tek yolu; ona karşı olan ya da onu dışlayan her şey kalbimi kanatıyor.

Yeni ay yaklaşırken, Severino bir sabah, saat dokuza doğru odamıza girdi. çok ateşli görünüyordu; sapkınlığı gözlerinde parıldıyordu; bize baktı, hepimizi sırasıyla sevdiği pozisyona getirdi ve özellikle de Omphale'de duraksadı. Dakikalarca bu duruşun keyfini çıkardı, kendi cinsel organıyla oynuyordu, önünde eğilenleri öpüyor, tükenme halindeymiş gibi görünüyor ve tükenmiyordu. Sonunda kızı ayağa kaldırarak, öfke ve hainlik dolu bakışlarla süzdü; tam belinin ortasına, aşağıya doğru sert bir tekme atarak, yirmi adım öteye fırlattı.

- Topluluk seni çürüğe çıkarıyor kaltak, dedi ona; senden bıktı; karanlık çökerken hazır ol, seni almaya bizzat ben geleceğim.

Ve çıktı. O çıkar çıkmaz, Omphale ayağa kalktı; ağlayarak kollarıma atıldı.

- İşte oldu! dedi bana, bütün bu ahlaksızlıklar ve zulümlerden sonra, devamına nasıl göz yumacaksın? Bana ne olacak, Büyük Tanrım!

- Sakin ol, dedim zavallıya, artık kararımı verdim; yalnızca fırsat bekliyorum; belki sandığından daha çabuk bulurum; bu işkenceleri herkese duyuracağım; eğer sandığımız kadar korkunç yöntemler uygularlarsa, zaman kazanmaya çalış, seni ellerinden kurtaracağım.

Omphale, serbest kalması halinde bana yardım edeceğine yemin etti ve ikimiz birden ağladık. Gün olaysız geçti; saat beşe doğru, Severino bizzat geldi.

- Gidiyoruz, dedi sertçe Omphale'e, hazır mısın?

Evet sayın pederim, diye cevap verdi sallanarak; arkadaşlarımı öpmeme izin verin.

- Buna gerek yok, dedi keşiş; ağlaşmalara zamanımız yok; seni bekliyorlar, gidelim.

O zaman kız elbiselerini alması gerekip gerekmediğini sordu.

Hayır, dedi baş peder, her şeyin bu eve ait değil mi? artık bunlara ihtiyacın yok.

Sonra kızı yakalayarak, çok konuşan birine yapıldığı gibi:

Artık bu giysilere ihtiyacın kalmadı, sana daha yakışanlarını yaptırırsın; yalnızca üzerindekilerle yetinmeyi öğrenmelisin.

Keşişten, evin kapısına kadar Omphale'e eşlik etmeme izin vermesini istedim... Bana korkuyla gerilememe neden olan bir bakış fırlattı... Omphale çıktı, endişe ve gözyaşı dolu bakışlarla baktı bize; o dışarı çıkar çıkmaz, alelacele, umutsuzca yatağıma gittim. Bu olaylara alışan ya da başlarına geleceklerin farkında olmayan arkadaşlarım, benim kadar etkilenmemişlerdi ve baş rahip bir saat sonra geri geldi; akşam yemeğine katılacakları alacaktı. Aralarında ben de vardım; yalnızca dört kadın olacaktı, on iki, on altı, yirmi üç yaşındaki kızlar ve ben. Her şey aşağı yukarı diğer günlerde olduğu gibi geçti; yalnızca nöbetçi kızların orada olmadığını, keşişlerin genellikle kulaktan kulağa fısıldayarak konuştuğunu, çok fazla içtiğini, isteklerini yerine getirirken kaba olduklarını, asla boşalmaya izin vermediklerini ve içimizden herhangi birini yatıya bırakmadan, erken saatte gönderdiklerini fark ettim... Bu gözlemlerden hangi sonuca ulaşmalıydım? Bunlara dikkat ediyordum, çünkü hepimizi benzer koşullar bekliyordu, ama ne yapabilirdim? Ah! Öylesine şaşkındım ki, aklıma gelen bir fikir diğerine yenik düşüyordu; Clement'in sözlerini hatırlayarak her şeyden endişe duymam gerekiyordu şüphesiz. Ya sonra, umut... Bizi sakinleştiren, körleştiren ve bize iyilikten çok kötülük getiren bu yalancı umut, sonunda beni de dinginleştirmişti... Bunca zulüm benden öylesine uzaktı ki, dayanmam olanaksızdı! Bu korkunç ruh haliyle yattım; bir an için Omphale'in verdiği yemini bozmayacağından emin oluyor, biraz sonra ona yapacakları işkencelerin ardından, çok güçlü olması gerektiğini dü-

şünüyordum. Hiçbir şeyden söz edildiğini duymadan geçirdiğim üçüncü gün biterkenki, düşüncem buydu. Dördüncü gün kendimi yine akşam yemeğinde buldum; ortalık kalabalıktı ve katılanlar özel olarak seçilmişti. O gün yemekte sekiz güzel kız bulunuyordu; beni anlayarak merhamet gösterdiler; nöbetçi kızlar da oradaydı. Girer girmez yeni arkadaşımızı gördük.

- İşte, topluluğun Omphale'in yerine getirdiği kız bu, bayanlar, dedi bize Severino.

Bunu söyler söylemez, kızın yüzünü tamamen kapatan bandajları yırttı ve on beş yaşında, çok güzel ve narin yüzlü genç kızı gördük. Yardım isteyen o güzel gözlerini kaldırarak her birimizin üzerinde gezdirdi; hâlâ yaşlarla doluysa da, çok büyük bir merak içeriyordu; kısa boylu ve minyondu, cildi göz kamaştırıcı bir parlaklığa sahipti, dünyanın en güzel saçlarını taşıyordu ve her şeyiyle öylesine yumuşak görünüyordu ki, ona bakıp da çekimine kapılmamak imkansızdı. Adı Octavie idi; kısa zaman içinde, Paris'de doğmuş ve Kont... ile evlenmek üzere manastırdan çıkmış soylu bir kız olduğunu öğrendik. İki dadısı ve hizmetçisi ile birlikte arabasında yolculuk ederken kaçırılmıştı; sonra ne olduğunu hatırlamıyordu; onu gece yarısına doğru yalnız başına kaçırmışlar ve gözlerini bantladıktan sonra, daha fazla bir şey öğrenmesine olanak vermeden, bu gördüğümüz yere getirmişlerdi.

Kimse ona tek bir kelime etmemişti. Böyle bir güzellik karşısında bir an büyülenen dört hovardamız, ancak hayranlıkla seyretme gücü bulmuşlardı kendilerinde. Güzellik imparatorluğu onları saygı göstermek zorunda bırakmıştı; hovardalardan en yozlaşmış olanı, vicdan azabı duymadan dokunamayacağı bir kült gibi kalbini vermişti ona; ama sözünü ettiğimiz bu canavarların engelleyecek çok fazla bir şey yoktu.

Haydi güzel çocuk, dedi baş rahip onu küstah bir tavırla oturduğu koltuğa doğru çekerek, haydi, kalan güzelliklerinizin

de fizyonominize, doğanın cömertliği ile yerleştirilip yerleştirilmediğini gösterin bize.

Bu güzel kız allak bullak olmuş halde kıpkırmızı kesilip, kaçmanın yollarını ararken, Severino, sert bir hareketle kendine doğru çekti:

Anla küçük melek, dedi ona, size derhal çırılçıplak soyunmanı istediğimizi söylemeye çalıştığımızı anla.

Ve şehvet düşkünü adam, bu sözleri söyler söylemez, bir eliyle kızı kavrayarak, diğer elini elbisesinin altına kaydırdı; Clement yaklaştı, Octavie'nin elbisesini beline kadar kaldırdı ve böylece, yumuşak, görülebilecek en çekici vücut hatlarını gözler önüne serdi; dokunan, ama göremeyen Severino eğildi ve işte dördü birden, daha önce görmedikleri bir güzelliğin tadını çıkarıyorlardı. Bu sırada, hiç böyle bir muamele görmemiş olan utangaç Octavie göz yaşları döküyor ve kendini savunuyordu.

- Soyunalım, soyunalım, dedi Antonin, bunun gibi bir şey, daha göremeyiz.

Antonin Severino'nun soyunmasına yardım ederken, kız da üzerinde hiçbir giysi olmadan gözler önüne serilmişti. Burada bundan daha beyaz bir ten, daha keyif verici bir beden görülmemişti... Tanrım, bu nasıl bir günahtı!.. Bunca güzellik, bunca tazelik, bunca masumiyet ve narinlik bu barbarlara nasıl kurban olabilirdi! Octavie, utanç içinde, çekiciliğini gizlemek için nereye koşacağını bilemiyor, her bir yanda onu yiyip bitiren gözlerle, her yanına dokunan kaba ellerle karşılaşıyordu. Hoyrat Antonin direnme gücünü bulamamıştı; seyir faslına vahşi bir saldırıyla son verdi ve tanrının ayakları dibinde tütmeye başladı tütsü. Jerome kızı, evin en güzeli olan on altı yaşındaki kızla karşılaştırıyordu; kültünün iki tapınağını yan yana yerleştirdi.

- Ah! bu ne güzellik, bu ne yumuşaklık! dedi, Octavie'ye dokunarak, ama naziklik ve tazelik diğerinde de var! Aslında, diye

devam etti keşiş, çok da emin değilim.

Sonra, ağzını gözünün önündeki çekici bedene yapıştırdı!

- Octavie, diye bağırdı, bir meyvan olmalı; saklama onu kendine, kalbimin taptığı bu ağacın meyvasım ver bana... Oh! evet, evet, ikisinden birini bana ver; önce bana sunulan güzelliği sonsuza dek korurum ben.

Severino, daha ciddi şeyler düşünme zamanı olduğunu gördü. Bekleme durumundan tamamen çıkıp, bu bahtsıza yaklaştı, isteklerine uygun pozisyona getirdi; gösterdiği özeni yeterli bulmayarak, Clement'i yardıma çağırdı. Octavie ağlıyordu, ama kimse duymuyordu onu; evin efendisi, ahlaksız keşişin bakışlarında bir alev parladı; daha güvenli bir saldırı yolu kolaçan eder gibiydi; herhangi bir oyun, herhangi bir hazırlık yapılmadı; dikenleri temizlemeden, bu kadar çekici bir gül koparılabilir miydi? Saldırgan ile kurban arasında, inanılmaz bir orantısızlık vardı, kurban mücadeleye bile giremezdi; kulakları sağır eden bir çığlık zaferi bildiriyordu, ama düşman hiçbir şey duymadı; tutsak merhamet için yalvardıkça, daha sert bastırıyordu; zavallı direndiyse de, kısa sürede kurban edilmişti.

- Hiçbir zafer bu kadar zor kazanılmamıştı, dedi Severino geri çekilerek; hayatımda ilk kez, kapının hemen ötesinde başarısızlığa uğrayacağımı düşündüm... Ah! Bu ne darlık, bu ne sıcaklık! Bu tanrıların ganimeti.

- Onu senin becerdiğin cinse dönüştürmek gerek, dedi Antonin, kızın kalkmasına izin vermek istemeyerek ve kirletildiği yerden yakalayarak: Surlarda bir gedikten başka bir şey değil bu, dedi.

Kendinden gurur duyarak bir anda tapınağa yaklaştı. Yeni çığlıklar yükseldi.

Tanrı göndermiş olmalı onu! dedi ahlaksız adam, kurbanın inlemeleri olmasa başarılarımdan şüphelenirdim, ama zaferim onaylanmış durumda, zira işte kan ve gözyaşı.

Aslında, dedi Clement elinde sopalarla ilerleyerek, bu yumuşak halini bozmayacağım, beni çok tahrik ediyor.

Jerome'un nöbetçi kızı ve otuz yaşında olan, Octavie'yi tutuyordu: Clement inceledi, dokundu; dehşete kapılan genç kız yalvarıyordu, ama adam acımadı ona.

- Oh! dostlarım, dedi tahrik olan keşiş, bize bu kadar güzel bir kıç gösteren bu küçük okullu kızı, nasıl iğfal etmez insan?

Az sonra oda sopaların havada çıkardığı ıslık sesleri ve bu güzel beden üzerine çarpma çınlamaları duyuluyordu; bunlara Octavie'nin çığlıkları karışıyor, keşişin sövgüleri cevap oluyordu: Herkesin ortasında, kendilerini bin bir şehvet oyununa teslim eden bu hovardalar için, bulunmaz bir sahne! Alkışlıyorlar, cesaret veriyorlardı: Bu arada Octavie'nin teni renk değiştiriyor, açık kiraz pembesi leylak parlaklığına kavuşuyordu; kurban töreni daha yumuşak geçseydi, belki de, bir anlık aşk, kurallara karşı işlenen bu korkunç suçu keskinleştirebilirdi ama iğrenç keşişi hiçbir şey durduramıyordu; en genç öğrenci şikayet ediyor, öğretmenini sertliğine çatıyordu; belinin, göğüslerinin ortasından uyluklarına kadar, her yere aynı şekilde davranılıyordu ve sonunda, iğrenç adamın ateşini, kanlı izler üzerinde söndürdü.

- Bunlardan daha az vahşi davranacağım, dedi Jerome güzeli yakalayarak ve mercan dudaklara yapıştı: İşte kullanacağım tapınak... Ve bu büyüleyici ağzın içinde...

Susuyordum... Yeni açan bir gülün sürüngenlerce kirletilmesi, bu karşılaştırma size her şeyi anlatır.

Gecenin geri kalan kısmı bildiklerinize benzedi; bu kızın güzelliği dışında, yaşının da büyüsüne kapılmış olan bu şehvet düşkünlerinin içlerindeki ateş, iki katına çıkmıştı ve merhametten çok bıkkınlıktan, zavallıyı odasına gönderdikten sonra, dinlenmesi için gerekli olan birkaç saat rahat bıraktılar.

Bu ilk gecesinde, onu teselli edebilmek isterdim, ama geceyi

Severino ile geçirmek zorunda olduğumdan, aksine, asıl yardıma ihtiyacı olan durumuna ben düşmüştüm; artık neredeyse her gece beni istiyordu; bu kızdan yorgun düşmüş, başka arayışlara girmişti; şüphesiz, sahip olduğu iğrençliklerle bana yeterince kötülük yapamadığı kaygısıyla, beni bu kez, duyduğum utancın adını söylememe olanak bırakmadığı ve olmadık büyüklükte bir dini eşya ile taciz etmeyi hayal etmişti; her şeye katlanmak gerekiyordu. Silahını hoşlandığı tapmağa kendi eliyle soktu; aralıklı olarak bastırarak, zorla ön tarafıma soktu; çığlıklar attım. Keşiş eğleniyordu; birkaç gidiş gelişten sonra, elindekini aniden çekerek, aralamayı başardığı yere kendisi girdi... O ne fantezi! İnsanların istekleri hep bunun aksi değil midir? Ama bir şehvet düşkününün ruhunu kim tarif edebilir? Doğanın sırrının burada olduğu uzun süreden beri biliniyor. Henüz tek bir ipucu bile vermedi.

Sabah, kendini biraz tazelenmiş bularak, başka bir işkence denemeye karar verdi, bana daha da büyük bir nesne gösterdi: İçi oyuktu ve açılan kapağından, üç karıştan daha öteye, inanılmaz bir şiddetle su fışkırtan bir pistonla donatılmıştı; bu inanılmaz alet, uzunlamasına dokuz burgu atıyordu. Severino içini kaynar su ile doldurttu ve ön tarafımdan içime boşaltmak istedi; bu tür bir projeden dehşete kapılıp, merhamet dilemek için ayaklarına kapandım, ama acımanın söz konusu bile olmadığı, çok daha etkili tutkuların yerini, sıklıkla çok tehlikeli merhametsizliğe bıraktığı o lanet hallerinden birindeydi. Keşiş beni, kendimi teslim etmemem halinde çok öfkeleneceğini söyleyerek tehdit etti; itaat etmek gerekiyordu. Korkunç aletin üçte ikisini içime soktu, içimi parçalaması, sahip olduğu inanılmaz sıcaklığa eklendiğinde, tüm duyularımı yok etmeye hazır olmuştu; bu arada baş peder morattığı yerlerime küfretmeyi bırakmadan, arkamda cinsel organının uyarıyordu; beni paramparça eden bu on beş dakikalık sürtünme sonrasında, kaynar suyu en derinlerime gönderen pistonu itti...

Bayıldım. Severino zevkten kendinden geçmişti... En azından benim acıma denk bir coşku yaşıyordu.

Bu hiçbir şey değil, dedi hain, kendime geldiğimde, bütün bunları daha sert bir şekilde tekrar deneyeceğiz... Bir baharat salatası mesela! Bol biberli, bol sirkeli, bıçağın ucuyla içeri itilir, işte keyiflenmek için gereken şey; yapacağın ilk hatada, seni bu cezaya mahkum edeceğim, dedi sapkın adam kültünün tek nesnesini elleyerek.

Yaşlı adamın şehvet oyunlarından sonra, iki ya da üç olay daha yaşadım dişlerimi sıkarak, sonra gönderildim.

Geri döndüğümde yeni arkadaşımı gözyaşları içinde buldum; onu yakınlaştırmek için yapabileceğim her şeyi yaptım, ama bu kadar korkunç bir durum değişikliğine alışmasını sağlamak hiç de kolay değildi; bu genç kızın büyük bir din, erdem ve duyarlılık temeli vardı; bu nedenle de durumu ona olduğundan da korkunç geliyordu. Omphale, çürüğe çıkarılma konusunda evde eski olmanın rol oynamadığını, bu durumun yalnızca keşişlerin fantazileriyle ya da daha sonra girişecekleri arayışla ilgili olduğunu, bu olayı sekiz gün içinde yaşayabileceğimiz gibi yirmi yıl da alabileceğini söylerken haklıydı. Octavie yanımıza geleli dört ay olmuştu; manastırda kaldığı süre boyunca kızdan en çok zevk almış, onu yürekten isteyen ve daha çok özleyebilecek olan o olduğundan, gideceğini bildirmeye de Jerome geldi; zavallı çocuk, Omphale ile aynı sözleri vererek gitti; tabii ki o da sözlerini pek tutamadı.

Omphale'in gidişinden beri yalnızca tasarladığım projeyle ilgileniyordum; bu yaban evinden kaçmaya kesin kararlıydım, bu konuda beni hiçbir şey korkutamıyordu. Amacımı gerçekleştirme yolunda neyle karşılaşabilirdim? Ölüm. Burada kaldığımda başıma geleceğinden emin olduğum tek şey neydi? Ölüm. Ama başarırsam, kurtulmuş olacaktım. Bu nedenle de tereddüt edecek bir

şey yoktu, ama bu girişimden önce, iğrenç ölümcül olaylardan birinin, gözümün önünde yaşanması gerekecekti; büyük kader kitabında, herhangi bir ölümlünün bilincine varamadığı bu karanlık kitapta, bana zarar veren, aşağılayan, acılar veren herkesin, Tanrının, benimle erdemin gereksizliğini kanıtlamaya niyetlenmesi sonucu, yaptıkları zulümlerin bedeli olarak beni hep hatırlayacakları yazılıydı... yine de beni yolumdan saptıramayan ve başımın üzerindeki kılıçtan kaçmama neden olamayan bu ölümcül dersler, her zaman için kalbimdeki bu Tanrı inancının kölesi olmamı engelleyemeyecekti.

Hiç beklemediğimiz bir sabah, Antonin odamıza geldi ve bize, Papa'nın yakını ve himayesi altındaki Saygıdeğer Peder Severino'nun Aziz Benoit Mezhebi Baş Pederi olarak atandığını bildirdi. Din adamı, hemen ertesi gün bizi görmeden manastırı terk etti. Bize söylendiğine göre, kalanların şehvet oyunları için başka bir baş rahip bekleniyordu; bunların, hazırlıklarımı çabuklaştırmak için yeni nedenler çıkmıştı ortaya.

Severino'nun gidişinin ertesi günü, keşişler arkadaşlarımdan birini çürüğe çıkarmaya karar vermişlerdi. Kaçış için, oldukça meşgul olacak keşişlerin bana fazla dikkat edemeyecekleri, bu zavallının götürüleceğini söylemeye geldikleri günü seçtim.

İlkbaharın başlarıydı; gecelerin uzun oluşu hazırlıklarıma elverişli bir durum oluşturuyordu. İki aydan beri, hiç şüphe yaratmadan hazırlanıyordum; bulduğum kötü bir makas ile odamın parmaklıklarını eğeliyordum; daha şimdiden başım kolaylıkla geçer hale gelmişti ve bana verdikleri çarşaflardan, Omphale'ın dediğine göre, yirmi beş ayak yüksekliğinde olan binadan inmem için, fazlasıyla yeterli bir halat oluşturmuştum. Giysilerimi elimden aldıklarında, size daha önce söylediğim gibi, yaklaşık altı altınlık küçük servetimi gizlemeyi başarmış, onu özenle saklamıştım; giderken onu saçlarının arasına yerleştirdim; o akşam, oda-

dakilerin neredeyse tamamı akşam yemeğindeydi, yalnızca bir arkadaşım, herkes aşağı indikten sonra yatmıştı, ben odama geçtim; her gün özenle kapattığım deliği açarak, halatımı zarar görmemiş parmaklıklardan birine bağladıktan sonra, kendimi aşağıya doğru bıraktım, az sonra toprağa ulaşmıştım. Beni endişelendiren şey bu değildi: Arkadaşımın sözünü ettiği altı kale duvarı ya da büyük duvar bana farklı görünüyordu.

Aşağı iner inmez, çitler arasında bırakılmış alanın ya da dairesel patikanın, sekiz ayak genişliğinde olmadığını ve bu yakınlıktan bu bölgedeki çitlerin, ilk bakışta sanıldığı gibi tek parça olmadığını fark ettim. Gece çok karanlıktı; çitlerin açıldığı yerde olup olmadığımı anlamak için, ilk dairesel patikada döndüm. Akşam yemeği yenen odanın altından geçiyordum. Artık burada değillerdi, endişem iki katına çıktı; yine de çevreyi araştırmaya devam ettim. Günlük törenlerin yapıldığı salonun altında yer alan, büyük yer altı salonunun penceresine ulaştım. İçeride fazlasıyla ışık olduğunu gördüm, yaklaşma cesaretini buldum; bulunduğum pozisyondan içeriyi rahatça görüyordum. Zavallı arkadaşım bir işkence sehpasına yatırılmış, saçları dağıtılmış ve muhtemelen özgürlük için, yaşadığı felaketlerin son bulması için, başına gelecek korkunç işkenceleri bekliyordu... Titredim, ama o anda gözüme ilişenler beni daha da şaşırttı: Omphale ya her şeyi bilmiyordu ya da söylememişti; bu yer altı odasında çok güzel ve çok genç, çırılçıplak dört kız daha gördüm; demek ki bu iğrenç evde, bu canavarların şehvet düşkünlüklerine hizmet eden başka kurbanlar da vardı... bilmediğimiz başka zavallılar... Kaçmak için sabırsızlanıyordum ve bu odanın tam karşısına gelene kadar dönmeye devam ettim. Gedik bulamadığımdan, kendim açmaya karar verdim; fark ettirmeden, bir uzun bıçak edinmeyi başarmıştım; uğraşıyordum; eldivenlerime rağmen, kısa sürede ellerim parçalanmıştı; beni hiçbir şey durduramıyordu; çitler ancak iki

ayak kalınlığındaydı, aralamayı başardım ve işte ikinci patikadaydım; ayaklarımın altında, bileklerime kadar gömüldüğüm, yumuşak ve esnek bir toprak hissederek şaşırdım. Bu sık çalılar arasında ilerledikçe, karanlık daha da derinleşiyordu. Bu toprak değişiminin neden ileri geldiğini merak ederek, ellerimle yokladım... Aman Tanrım! Bir cesedin başına dokunmuştum! Yüce Tanrım! Dehşetten düşünemiyordum, bana sözünü ettikleri, bu cellatların kurbanlarını attıkları mezarlık, bu olmalıydı; üzerleri toprakla ancak örtülmüştü!.. Bu kafatası belki de sevgili Omphale'imin ya da o zavallı, o güzel, tatlı, iyi ve yeryüzünde çekiciliğini aldığı güzeller gibi varolmuş Octavie'ninkiydi! Benim bile, Tanrım, benim de yerim burası olacaktı! Neden kaderime boyun eğmedim! Yeni acılar aramaya giderek ne kazanacaktım? Yeterince felaket yaşamadım mı? Yeterince günaha iştirak etmedim mi? Ah! Kaderime boyun eğmeliyim! Ey Tanrım, izin ver sana yanma geleyim! İnsan benim kadar terk edilmiş, benim kadar yoksul, sahipsiz olursa, canavarlar arasında birkaç dakika daha hayatta kalabilmek için, bu kadar acıya katlanmak zorunda kalır!... Ama hayır, erdemin intikamını alacağım... Cesaretimi toplamayı bekliyorum... Asla mücadeleyi bırakmayız biz... İlerleyelim; aslolan, kâinatın, son derece tehlikeli bu şehvet düşkünü adamlardan kurtulmasıdır. Politikaları ya da acımasızlıkları ile kurban ettikleri misyonlarca insanı kurtarmak için, üç dört adamı kaybetmekten mi endişeleneceğim?

Sonra önümdeki çiti de deldim; bu diğerinden daha da kalındı. İlerledikçe güç kazanıyordum. Burada zemin sertleşiyordu... Artık az önce karşılaştığım iğrençliklerden iz yoktu; Omphale'ın varlığından söz ettiği duvarı bulamadan, bir dehlizin yanına ulaştım; belli ki bu duvar yoktu, keşişler, bizi daha çok korkutmak için söylüyorlardı. Artık altı sıra kale duvarının ardına geçtiğimde, nesneleri daha rahat ayırdediyordum; az sonra, kiliseyi ve

ona yaklaşmış evi gördüm; dehlizin sonu bu binalara açılıyordu; diğer yana geçmenin yollarını aradım; kenarlara tutunarak ilerledim ve sonunda, ormana ulaşan yollardan birinin karşısında buldum kendimi, öte yana geçtim ve yola atıldım. Bu kez girdiğim dehliz çok derin, ama ne mutlu ki kuruydu; çevresi briketlerle kaplı olduğundan, kayma olasılığı yoktu, acele ediyordum. Düşüşümden sonra serseme dönmüş, yeniden ayağa kalkmak için birkaç saniye beklemiştim... Devam ettim, hiçbir engelle karşılaşmadan diğer uca ulaşmıştım, ama nasıl tırmanacaktım? Var gücümle uygun bir yer ararken, birkaç hasar görmüş ve basamak oluşturmuş briket bulunan bir yer buldum ve destek almak için, ayağımın bir ucunu yere koydum; neredeyse tamamen tepedeydim; ağırlığının altında yer çökünce, yığdığım çalı çırpının üzerine, dehlizin içine geri düştüm; öldüğümü sandım; istemeden başıma gelen bu düşüş, diğerinden daha sertti; peşimden sürüklediğim malzemelerle kaplanmıştım; bazıları başıma çarptığından, iyice sersemlemiştim... "Ey Tanrım! dedim umutsuzluk içinde, daha ötesi yok mu, her şeyin sonu bu mu? Bu, Tanrının bir uyarısı mı; devam etmemi istemiyor mu? Aklım beni yanıltıyor şüphesiz; belki de yeryüzünde gerçekten kötülüğe ihtiyaç vardır; Tanrı istediğinde, ona karşı çıkmak hata olur!" Ama, kısa bir süre öncesinde, beni çevreleyen yozlaşmanın en kötü ürünü olan sisteme başkaldırdığımdan, üzerimi kaplayan çalı çırpıdan hemen kurtuldum ve oluşan yeni oyuklar sayesinde, daha önce çıktığım dehlizden yeniden çıkmanın yolunu daha kolay buldum; yeniden yeniden deniyor, kendime cesaret veriyordum, kendimi bir anda dehlizin tepesinde buldum. Bütün bunlar beni, az önce görmüş olduğum patikadan uzaklaştırmıştı, ama açıkça görebildiğimden yeniden patikaya döndüm ve büyük adımlarla kaçmaya koyuldum. Gün sona ermeden ormanın dışındaydım ve kısa süre zarfında, altı ay önce, şansızlık sonucu bu korkunç manastırı gör-

düğüm tepeciğin üzerine varmıştım. Burada birkaç dakika dinlendim, ter içinde kalmıştım; yaptığım ilk şey diz üstü çökmek ve bu iğrenç günah ve pîslik yuvasında, istemeden yaptığım hatalardan dolayı Tanrıdan af dilemek oldu. "Ne yazık ki! dedim kendi kendime, geçen yıl, ibadet etmek için aynı yoldan geçerken çok daha az günahkârdım! Ey Tanrım! Şimdi kendimden nasıl memnun olabilirim!" Bu ölümcül düşünceler, özgür olmanın keyfiyle azaldı biraz; başkentte yasal şikayette bulabileceğimi hayal ederek, Dijol'a doğru yoluma devam ettim...

Burada Madam de Lorsange, Thérèse'in, en azından birkaç dakika soluklanmasını istedi; buna ihtiyacı vardı; anlatımındaki heyecan, ölüm kokan öykülerindeki acı ruhunu kaplıyor, biraz duraksamaya zorluyordu onu. Corville soğuk içecekler getirtti ve kahramanımız biraz dinlendikten sonra, göreceğimiz gibi, acıklı macerasının ayrıntılarını anlatmaya devam etti.

İkinci Bölüm

Önceleri kapılmış olduğum takip edildiğim endişesinden kurtulup sakinleştiğimde ikinci günümdeydim; hava son derece sıcaktı ve ekonomik davranma alışkanlığımı sürdürerek, akşamı beklememe olanak sağlayacak hafif bir yemek yiyebileceğim bir gölge bulmak için yoldan ayrılmıştım. Yolun kenarında küçük bir ağaç topluluğu vardı, ortasında su içip serinleyebileceğim kadar temiz görünen, berrak bir dere akıyordu. Bu temiz ve serin sudan içip, biraz ekmekle karnımı doyurduktan sonra, sırtımı bir ağaca yaslamış, beni dinlendiren ve sakinleştiren temiz havanın damarlarımda dolaşmasına izin vermiştim. Erdem kariyerimi dikenli tellerle çevirsem de, beni her zaman, bu ilahiyatın kültüne ve içinden geldiği ve tezahürü olduğu yüce Tanrıya tevekkül ve aşk sahnelerinin içine atan bu kaderi düşünüyordum. İçimi bir tür heyecan kaplamıştı: "Ne iyi! Her zaman yeniden güç toplamanın bir yolunu bulduğuma göre, taptığım Tanrım beni hiçbir zaman terk etmiyor. Şu andaki durumumu ona borçlu değil miyim? Yeryüzünde reddedilmiş varlıklar da yok mu? Benden daha kötü du-

rumda insanlar olduğuna göre, çok da zavallı sayılmam... Ah! Tanrının yardımıyla bir mucize eseri çıkabildiğim o kötülük yuvasındaki bahtsızlardan daha iyi durumda değil miyim?.." Ve kendimi kaybederek, diz üstü çöktüm; gözlerimi Tanrının en güzel ve büyüklüğünü ifade eden eseri olarak gördüğüm güneşe sabitleyerek, bu gezegenin büyüleyiciliğinden yeni ibadet motifleri ve etkinlikleri çıkarıyordum ki, birden iki adam tarafından yakalandığımı hissettim; görmemi ve bağırmamı engellemek üzere başımı bir şeye sardılar, bir suçlu gibi sımsıkı bağladılar ve tek bir söz söylemeden sürüklemeye başladılar.

Bu şekilde yaklaşık iki saat yürüdük, hangi yolu takip ettiğimizi görmem mümkün olmamıştı ki, güçlükle nefes aldığımı gören adamlardan biri arkadaşına, başıma bağladıkları ve beni rahatsız eden örtüyü çıkarmayı teklif etti; arkadaşı rıza gösterdi, artık nefes alabiliyordum ve sonunda, ormanın ortasında, oldukça dar ve az kullanılan bir yolu takip ettiğimizi gördüm. Birden aklımda ölümle ilgili binlerce düşünce belirdi, iğrenç keşişlerin ajanları tarafından yakalandığımdan endişelendim... O iğrenç manastıra geri götürülmekten korkuyordum.

- Ah mösyö! dedim rehberlerimden birine, beni nereye götürdüğünüzü söylemeniz için yalvarabilir miyim size? Bana ne yapacaklarını sorabilir miyim?

- Sakin olun çocuğum, dedi bana adam, almak zorunda olduğumuz önlemler korkutmasın sizi; iyi birine götürülüyorsunuz; bazı önemli nedenler, karısı için böyle sır dolu yöntemler dışında oda hizmetçisi almamasını gerektiriyor, ama siz bu iş için uygun olacaksınız.

- Ne güzel! diye cevap verdim, benim iyiliğim için davranıyorsanız, karşı koymama gerek yok; ben yoksul bir öksüzüm; kalacak bir yerden başka bir şey istemem. Bunu vereceğinize göre, neden sizden kaçacağımdan endişelenesiniz?

- Haklı, dedi rehberlerimden biri, onu daha rahat bırakabiliriz, yalnızca ellerini bağlayalım.

Öyle de yaptılar, yürümeye devam ettik. Sakinleştiğimi görünce, sorularımı bile yanıtlamaya başladılar, beni götürdükleri adamın adının Parisli Kont de Gernande olduğunu öğrendim; bu çevrede büyük varlık sahibiydi, ayda beş yüz bin liralık geliri var ve bunu yalnız başına yiyor, dedi bana rehberlerimden biri.

Yalnız?

- Evet, o yalnız bir adam, bir filozof: Hiç kimseyle görüşmez; buna karşılık, Avrupa'daki en büyük gurmelerden biridir; tüm dünyada onu kafa tutabilecek tek bir yemek meraklısı yoktur. Size söylememe gerek yok, zaten göreceksiniz.

- Ama, aldığınız bu önlemler ne anlama geliyor mösyö?

- Efendimin kafayı yemiş bir karısı var; onu gözlerden uzak tutmak gerekiyor, odasından hiç çıkmıyor, kimse de ona hizmet etmek istemiyor; size bu işi teklif etmek istiyoruz. Önceden bilseydiniz, asla kabul etmezdiniz. Bu nedenle de, bu felaket işi yaptırmak için kızları zorla kaçırıyoruz.

- Nasıl! Bu kadının yanında esir mi olacağım?

Aslında evet, işte size bu şekilde bağlamamızın nedeni de bu; ama oraya vardığımızda daha iyi olacaksınız... Sakinleşin, iyi olun; yaşadığınız bu rahatsızlık dışında, hiçbir şeyiniz eksik olmayacak.

- Ah! Yüce Tanrım! Bu ne baskı!

Haydi, haydi çocuğum, cesaret, bir gün çıkacaksınız buradan ve servet yapmış olacaksınız.

Gardiyanım daha sözlerini bitirmeden şatoyu gördük. Ormanın ortasında tek başına, çok güzel ve çok büyük bir binaydı ve içinde, olması gerekenden çok daha az insan yaşar gibiydi. Yalnızca odaların bulunduğu orta bölümün tepesine yerleştirilmiş mutfak bölümlerinde biraz hareket, biraz kalabalık görünüyordu.

Geri kalan bölüm şatonun bulunduğu yer kadar boş gibiydi. İçeri girişimiz kimsenin dikkatini çekmedi; gardiyanlarımdan biri mutfaklara, diğeri de konta gelişimi haber vermeye gitti. Çok geniş ve güzel bir salonun en dibinde, Hint sateninden bir robdöşambra sarılmış, bir sedire uzanmış haldeydi, yanında oldukça uygunsuz ve hatta oldukça komik bir şekilde giyinmiş, saçları son derece şık ve ustalıkla yapılmış, ilk bakışta kız olduklarını sandığım iki genç vardı; biraz daha dikkatli bakınca, biri on beş diğeri on altı yaşında olabilecek iki erkek çocuğu olduğunu anladım. Yüzleri bana hoş göründü, ama öylesine hırpalanmıştılar ve bitkindiler ki, önce hasta olduklarını sandım.

İşte bir kız, monsenyör, dedi rehberim; aradığınıza uygun olacağını düşündük. Yumuşak, dürüst ve kalacak yerden başka bir şey istemiyor; memnun kalacağınızı umuyoruz.

- Güzel, dedi Kont bana şöyle bir bakarak: çıkarken kapıyı kapatın Saint- Louis ve ben zili çalmadan kimsenin içeri girmemesini bildirin.

Sonra Kont ayağa kalktı ve beni incelemek üzere yanıma geldi. Ben de size onu tasvir edeyim. Portresinin kendine özgülüğü üzerinde durmayı hak ediyordu. M. de Gernande elli yaşlarında, yaklaşık altı ayak boyunda ve inanılmaz şişmanlıkta bir adamdı. Onun yüzü kadar korkutucu bir şey daha olamazdı; burnunun uzunluğu, kaşlarının kapkara kalınlığı, kara ve kötü gözleri, çarpık dişlerle dolu büyük ağzı, karanlık ve kel alnı, korkutucu ve boğuk sesi, anormal büyük kolları ve elleri; her şey onu devasa bir adam yapmaya katkı sağlıyordu, yanına yaklaşıldığında güvenden çok korku veriyordu. Bu bir tür sansorun ahlağının ve etkinliklerinin korkutucu dış görüntüsüne karşılık gelip gelmediğini daha sonra göreceğiz. çok kısa ve sert bir incelemeden sonra kont bana yaşımı sordu.

Yirmi üç yaşındayım, mösyö, diye cevap verdim.

Bu ilk sorusuna kişiliğimle ilgili birkaç soru daha ekledi. Hakkımda kısa bir bilgi verdim. Rodin'den aldığım damgayı eklemeyi bile unutmadım; ne kadar zavallı olduğumu anlattıktan sonra, felaketin peşimi hiç bırakmamış olduğunu kanıtlamış oldum:

- Daha iyi! Dedi sertçe çirkin adam, daha iyi! Benim evimde daha yumuşak başlı olursunuz; doğanın aynı topraklar üzerinde sürünmeye mahkum ettiği bu iğrenç halk türünü takip eden felaket çok küçük bir aksilik. Bu halk daha aktif ve daha az küstah, bize karşı olan görevlerini daha iyi yerine getiriyor.

Ama mösyö, söylediğim gibi doğumumdan itibaren bu halka ait değilim.

- Evet, evet, bunları biliyorum, insan bir hiç olduğunda ya da sefalet içinde yaşadığında, birçok şey atlatır. Gurur oyunlarının kaderin düşürdüğü hataları teselli etmesi gerekir; bundan sonra, doğumundan edindiğimiz hakların kaderin darbeleri ile mahvolduğuna inanmak hoşumuza gidecektir. Bütün bunlar benim için fark etmez, sonuçta hiçbir şeysiz ve neredeyse hizmetçi kılığında buldum sizi; hoşunuza giderse, bu düzeyde kabul edeceğim. Bununla birlikte, diye devam etti bu sert adam, mutluluğunuz size bağlı; sabırlı, ağırbaşlı olursanız, birkaç yıl içinde, sizi buradan kendinize hizmetçi alacak halde gönderirim.

Daha sonra birbiri ardına kollarımı kaldırıp, giysimi dirseğime kadar sıvayarak, kaç kez kan verdiğimi sordu.

İki kez mösyö, dedim ona, bu soruya oldukça şaşırarak; ve hayat koşullarımı anlatarak, bunların hangi dönemlerde gerçekleştiğini söyledim.

Bu işlemi yapmadan önce damarları şişirmek üzere yaptıkları gibi parmaklarını damarlarımın üzerine yerleştirdi ve istediği duruma geldiklerinde, emmek üzere ağzını yapıştırdı. O anda, bu çirkin adamın da şehvet oyunlarına ilişkin alışkanlıkları olduğu konusundaki şüphelerimden emin oldum ve kalbimde endişe do-

lu acılar belirdi.

Bunların nasıl yapıldığını bilmem gerek, diye devam etti Kont, içimi titreten bakışlarını bana dikerek: Yapacağınız görev için hiçbir bedensel özrünüzün olmaması gerek; bu nedenle, neyiniz varsa gösterin.

Kendimi savunuyordum; ama Kont, korkunç bedeninin tüm kaslarını öfkeyle kullanarak, kendisine namusluluk taslamamamı söyleyerek bir kadını yola getirmenin kesin yollarını sert bir dille bildirdi.

- Bana anlattıklarınız, dedi, çok büyük bir erdeme işaret etmiyor; direnmeniz yersiz olduğu kadar komik de olacaktır.

Bu sözlerden sonra, genç oğlanlara bir işaret yaptı; yaklaşan çocuklar beni soymaya başladılar. çevremdekiler kadar zayıf, sinirlik yaratıklara karşı direnmek hiç de güç değildi; ama neye yarayacaktı? Bana yaptıkları yamyamca hareketleri, istesem bir yumruk darbesiyle püskürtürdüm. Boyun eğmek gerektiğini anlamıştım. Hemen soyundum; soyunmayı daha yeni bitirmiştim ki, bu iki ganimeti eğlendirdiğimi fark ettim.

- Dostum, diyordu daha genci diğerine, bir kız ne güzel oluyor!.. Kafasının içinin boş olması ne kadar da üzücü!

- Oh! diyordu diğeri, bu boşluktan daha zavallıca bir şey yok; hayatım pahasına da olsa bir kadına dokunmazdım.

Ön tarafım acı alaylarına bu kadar komik bir şekilde konu olurken, arka tarafın candan taraftarı kont (maalesef tüm diğer şehvet düşkünleri gibi), büyük bir dikkatle benimkini inceliyordu; sert bir şekilde elliyor, kuvvetle eziyordu; etlerimi beş parmağının arasına sıkıştırarak, morartıncaya kadar bırakmıyordu. Sonunda beni önünde birkaç adım ilerletti ve ona sunduğum perspektifi gözden kaybetmeden, kendisine doğru çekti. Ona geri döndüğümde, önünde eğilmemi sağladı, dik tuttu, çekti, itti. İlgilendiği bu bölge karşısında diz çöküyordu. Birkaç değişik yeri-

me, hatta en gizli deliğime öpücükler konduruyordu; ama tüm bu öpücükler emişi andırıyor, amacı bu olmayan tek bir öpücük kondurmuyordu. Dudaklarının eriştiği her yeri emmek ister gibiydi. Bu inceleme sırasında, Sainte-Marie-des-Bois Manastırı'nda bana yapılmış olanlarla ilgili birçok ayrıntıyı öğrenmek istiyordu; anlattıklarımla onu iki kat tahrik ettiğimin farkına varmadan, tüm saflığımla her şeyi anlatıyordum. Genç oğlanlardan birini yakına çağırdı ve yanıma yerleştirerek, beyaz pantalonunu tutan geniş kemerin düğümünü çözerek, bu giysinin tapınağın aynısını birkaç kez hafifçe okşadıktan sonra, bir anda hedefini değiştirdi ve çocuğun cinsiyetini belirleyen yerini emmeye başladı. Bana dokunmaya da devam ediyordu. Hem bu genç oğlanın alışkın oluşu hem de bu şeytanın yöneldiği yer nedeniyle, birkaç dakika içinde, doğa galip geldi ve adamın ağzına, onun da diğerinin üzerine püskürteceği şeyi akıttı. İşte bu şehvet düşkünü adam da, evine aldığı, sayılarını daha sonra öğreneceğimiz zavallı çocukları bu şekilde kullanıyordu; onları tahrik ediyordu; içinde bulundukları bitkin halin nedeni de buydu. Şimdi de, kadınları aynı duruma getirmek için neler yaptığını ve inzivasının gerçek nedeninin ne olduğunu görelim.

Kont beni uzun uzun incelemişti, ama seçtiği tapınağa en küçük bir sadakatsizlik etmiyordu. Ne elleri, ne bakışları, ne öpücükleri, ne istekleri buradan bir an bile uzaklaşmıyordu. Diğer genç adımı da aynı şekilde emip bitirdikten sonra, ondan aldığı meniyi de yutmuştu:

- Gelin, dedi bana, beni giysilerimi bile alınama izin vermeden yan odaya sürükleyerek; gelin, neden söz ettiğimi göstermek istiyorum size.

Bir türlü toparlanamadım, deliye dönmüştü; ama kaderim karşısında başka bir yüz ifadesi takınmamın olanağı yoktu, bana sunduğu kadehi sonuna kadar içmemi sağladı.

Salonda bıraktıklarımız kadar güzel ve onlar kadar sinirli, on altı yaşında iki genç, bu odanın halıları üzerinde oturuyorlardı. İçeri girdiğimizde ayağa kalktılar.

Narsis, dedi Kont içlerinden birine, işte kontesin yeni oda hizmetçisi, onu sınamam gerekiyor; neşterlerimi ver bana.

Narsis bir dolabı açtı ve kan akıtmak için gerekli ne varsa çıkardı içinden. Ne hale geldiğimi siz düşünün; celladım sıkıntımı görünce, gülmekten başka bir şey yapmadı.

- Şuraya otur Zefir, dedi M. de Gernande diğer genç adama.

Ve bana yaklaşan bu genç gülümseyerek:

- Korkmayın matmazel, bu size iyilik getirir. Şöyle oturun.

Odanın tam ortasına konmuş bir taburenin kenarına, kollar tavana bağlı iki halatla asılı halde, hafif diz çökmüş durmaktan söz ediyordu.

Tam pozisyon almıştım ki, Kont elinde neşterle bana yaklaştı; zor nefes alıyordu, gözleri pırıl pırıl, yüzü korkutucuydu; iki kolumu bantladı ve göz açıp kapayana kadar ikisini birden kesti. Kanı görür görmez, iki ya da üç küfürle birlikte bir çığlık attı; tam karşıma, altı adım kadar uzağıma oturdu. Az sonra, üzerindeki hafif giysileri de çıkarmıştı: Zefir bacakları arasına diz çökmüş, cinsel organını uyarıyor; Narsis, iki ayağı efendisinin koltuğunun üzerinde, efendisinin diğerine verdiği organı sunuyordu ona. Gernande, Zefir'in kalçalarına dokunuyor, sıkıştırıyor, kendine bastırıyor, bazen de ateş gibi yanan gözlerini üzerime dikmek için uzaklaştırıyordu. Bu arada, çok miktarda kan kaybediyordum; akan kanım, kollarımın altına yerleştirilmiş beyaz çanaklara akıyordu. Kısa sürede güçsüz kaldığımı hissettim.

- Mösyö! Mösyö! diye haykırdım, merhamet edin bana, bayılıyorum...

Ve sallandım: Halatlara asılı kaldım, düşmedim; kollarım titriyor, başım omzumun üzerinde sallanıyordu, yüzüm kana bu-

lanmıştı. Kont zevk sarhoşluğu içindeydi... Ama yine de olayın tamamlanışını göremedim, amacına ulaşmadan bayılmıştım; belki beni bu durumda görünce hedefine ulaşamayacaktı, belki de alacağı cinsel zevkin büyüklüğü bu ölüm tablosuna bağlıydı? Ne olduğunu bilmiyorum; yeniden kendime geldiğimde, muhteşem bir yataktaydım ve yanımda iki yaşlı kadın vardı. Gözlerimi açtığımı görür görmez, bana bir tas et suyu verdiler ve ertesi güne kadar, üç dört saatte bir, bir tas çorba getirdiler. M. de Germande'ın ayağa kalkmamı ve ilk gelişimde beni karşıladığı salona giderek onunla konuşmamı istediği söylendi. Oraya götürüldüm. Hâlâ güçsüzdüm, ama ayakta durabiliyordum. Gittim.

- Thérèse, dedi bana Kont oturarak, bu tür olayları sizinle çok sık tekrarlamayacağım, başka işler için lazımsınız bana; ama nelerden zevk aldığımı ve bana ihanet etmeniz, yanında çalışacağınız kadın tarafından kandırılmaya izin vermeniz halinde bu evde başınıza gelecekleri görmenizi istedim.

Bu benim karımdır, Thérèse, ve bu unvan, kurbanı olduğunuz garip tutkuma hizmet etmek zorunda olduğundan, hiç şüphesiz sahip olabileceği en uğursuz ünvardır. Ona intikam, aşağılama ya da herhangi bir nefret duygusuyla davrandığımı sanmayın. Bu yalnızca tutkuların hikayesidir. Hiçbir şey kan akıtarak aldığım zevke ulaşamaz... Kan aktığında zevkten sarhoş oluyorum; bu kadından başka hiçbir yolla zevk almadım bugüne kadar. Onunla evleneli üç yıl oldu ve her dört günde bir, size yaptıklarıma maruz kalıyor. çok genç oluşu (henüz yirmisinde yok), ona uygulanan özel bakım, bütün bunlar onu ayakta tutuyor; kaybetmek zorunda bıraktıklarımızı sonradan onardığımız için, o dönemden beri varlığını sürdürebiliyor. Benzer zorunluluklarla, onun dışarı çıkmasına ya da herhangi birini görmesine izin veremeyeceğimi anlamışsınızdır. Onu deli olarak tanıtıyorum herkese ve buradan altı mil uzakta bir şatoda oturan annesi, kalan tek akrabası, buna

öylesine ikna oldu ki, onu görmeye bile gelmiyor. Kontes sık sık yardımımı istiyor, ama beni yumuşatmayı başaramıyor, başaramayacak da. Şehvet düşkünlüğüm onun kaderini belirlemiş durumda, değişemez, mümkün olduğu sürece böyle devam edecek: Hayatı yaşadığı sürece hiçbir şeyden mahrum kalmayacak ve onu emip tüketmekten hoşlandığımdan, mümkün olduğu kadar uzun süre katlanacak bana; artık dayanamaz hale geldiğinde, Allah Kerim! Bu dördüncü karım; yakında beşinciyi alacağım, bir kadının sonu beni hiç ilgilendirmiyor; dünyada bir dolu kadın var ve değişiklik iyi oluyor!

Sizin işiniz Thérèse, her koşulda bakım sağlamaktır: Karım her dört günde bir iki kap kan kaybediyor, artık bayılmıyor; alışkın oluşu ona güç veriyor, bitkinlik hali yirmi dört saat sürüyor, kalan üç günü iyi geçiriyor. Ama bu hayatın hoşuna gitmediğini kolaylıkla anlayacaksınızdır; kurtulmak, durumunun asıl nedenini annesine anlatmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Daha önce, girişimleri başarıya ulaşmadan tam zamanında keşfettiğim hizmetçilerinden ikisini kandırmıştı. Bu iki zavallının hayatını kaybetmesine neden oldu, artık teslim oldu ve kaderini değiştiremeyeceğini biliyor ve çevresindeki insanları kandırmanın yollarını aramayacağına söz verdi. Ama bu sır, bana ihanet edenlerin başına gelenler, tüm bunlar Thérèse, takip edilmelerini engellemek üzere, sizin gibi kaçırılan insanlar dışında kimseyi onun yanına sokmamaya zorladı beni. Kimsenin evinden ayrılmadığınız, başınıza gelenler konusunda kimseye cevap vermek zorunda olmadığınızdan, hak etmeniz halinde sizi istediğim gibi cezalandırabilirim; öyle ki, sizi bir gün bulsalar da ne benim hakkımda soruşturma açabilirler ne de herhangi bir kötü olayla bağlantını bulabilirler. Şu andan itibaren, tamamen benim isteğime bağlısınız ve en küçük bir hareketle ortadan yok olabileceğinize göre, artık bu dünyadan değilsiniz. Kaderiniz böyleymiş çocuğum, gö-

rüyorsunuz; itaat ederseniz mutlu olursunuz, bana ihanet etmenin yollarını ararsanız ölürsünüz. Normal koşullarda sizden cevap beklerdim, ama bulunduğunuz durumda sizden hiçbir şey beklemiyorum; elimdesiniz Thérèse, bana itaat etmek zorundasınız... Karıma gidelim.

Bu kadar kesin bir söyleme karşı söyleyecek bir şeyim olmadığından, efendimi izledim. Uzun, şatonun kalan bölümleri kadar karanlık, soğuk bir koridordan geçtik; bir kapı açıldı, kendimi kaybettiğim dönemde bana hizmet etmiş olan iki ihtiyarı görünce tanıdım. Ayağa kalktılar ve bizi, zavallı kontesin uzun bir sandalye üzerinde nakış işlerken bulduğumuz muhteşem bir salona soktular; kontes kocasını görünce ayağa kalktı:

- Oturun, dedi ona kont, beni oturarak dinlemenize izin veriyorum. İşte sonunda size bir oda hizmetçisi budum madam, diye devam etti; diğerlerinin nasıl bir sona gitmesine neden olduğunuzu ve bunu da aynı felaketlere itmenin yolunu aramamanız gerektiğini hatırlarsınız umarım.

- Buna gerek yok, dedim bu bahtsıza yardım etme isteğiyle dolu bir halde ve niyetimi gizlemeye çabalayarak; evet madam, sizin önünüzde söyleme cesaretini gösteririm ki, bu gereksizdir, bana söyleyeceğiniz her sözü derhal kocanıza ileteceğim ve size hizmet etmek için hayatımı tehlikeye atmayacağım.

- Sizi bu duruma düşürecek hiçbir şeye kalkışmayacağım matmazel, dedi beni bu şekilde konuşmaya iten nedenleri anlamayan bu zavallı kadın; sakin olun. Sizden bana bakmanız dışında bir şey istemiyorum.

Ve benden memnun kalan kont, elimi sıkarak kulağıma şunları fısıldadı:

- Güzel Thérèse, sana söylediğim gibi davranırsan şansın açık olur.

Sonunda kont bana, kontesinkine bitişik olan odamı, ve bu apartmanın tamamının her kapı ve penceresinde hiçbir kaçma

umudu bırakmayan çift kat demirlerle ve mükemmel kilitlerle kapalı olduğunu gösterdi.

İşte güzel bir teras diye devam etti M. de Germande beni apartmanın zemin katında bulunan küçük bir bahçeye götürerek, ama sanırım yerden yüksekliği duvarların yüksekliğini ölçme isteği uyandırmayacaktır sizde; kontes de istediği zaman buraya gelip temiz hava alabilir, siz de ona eşlik edersiniz... Hoşcakalın.

Hanımının yanına geri döndüm ve önce hiç konuşmadan birbirimizi incelediğimizden, onu tasvir edebilecek izlenimler edinebilmiştim.

Madam de Germande on dokuz buçuk yaşındaydı, o güne kadar gördüğüm en soylu, en güzel vücuda sahipti; nezaketten uzak tek bir mimiği, tek bir hareketi, duygudan uzak tek bir bakışı yoktu. Gözleri karaların en güzelindendi. Sarışın olduğundan, hiçbir şey gölgeleyemiyordu onları; bahtsızlıklarının ardından gelen bir tür yılgınlık parıltılarını yumuşatmış, onları bin kez daha ilginç kılıyordu; çok beyaz bir teni ve çok güzel saçları vardı; ağzı çok küçük, belki fazla küçüktü, böyle bir hatası olduğunu görünce şaşırdım. Ağzı azıcık aralanmış güzel bir gül, taptaze dişler... Pespembe dudaklar... Aşk'ın onu, çiçekler tanrıçasının simgesi renklerle donattığı söylenebilirdi. Burnu kartalsı, dar, yukarı doğru kalkıktı ve iki abanoz kaşla taçlandırılmıştı; son derece güzel bir çene, tek kelimeyle dünyanın en güzel oval yüzü, bütün bunlara hakim olan bir tür tatlılık, saflık, yumuşaklık, bu büyüleyici yüzü bir ölümlününkinden çok bir meleğinkine benzetiyordu. Kolları, gerdanı, karnı göz alıcıydı... Sanatçılara model olmak için yaratılmış yuvarlaklıkta hatlar; yumuşak kalçalarla desteklenen Venüs tapınağını hafif, kara bir bulut kaplıyordu; ve beni asıl şaşırtan, kontesin bedeninin zayıflığına, çektiği acılara rağmen, sağlıklı görüntüsüydü. Yuvarlak ve tombul kalçaları öylesine dolgun, öylesine yağlı, öylesine diriydi ki, hatları daha

da belirginleşiyor ve hep refah içinde yaşadığı görüntüsü veriyordu. Bütün bunların altında kocasının korkunç şehvet oyunlarının izlerini taşıyordu ama, tekrar ediyorum, görüntüsünde hiçbir değişiklik yoktu... Arının bazı izler bıraktığı güzel bir leylak gibiydi. Bunca tanrı vergisine, Madam de Gernande'ın yumuşak karakteri, romantik ve duygulu ruhu, duyarlı kalbi de ekleniyordu!... Eğitimli, yetenekliydi... iğrenç kocasının bile karşı koyamadığı sevimli ve fazlasıyla zevk vermek için yaratılmış doğal bir sanat eseriydi. Kont Gernande'ın zavallı karısı böyleydi işte, komplolar kurduğu melek gibi yaratık böyleydi; ne kadar çok etkilerse o kadar zalimliğini tahrik ediyor ve doğanın ona bahşettikleri bu hain adamın zalimliklerinin hedefi haline geliyor gibi görünüyordu.

- Ne gün kan verdiniz madam? dedim ona, her şeyden haberdar olduğumu göstermek için.

- Üç gün önce, dedi bana, ve yarın...

Sonra iç geçirerek:

- Evet, yarın matmazel, yarın... Bu güzel sahneye siz de tanık olacaksınız.

- Ve madam artık zayıf düşmüyor mu?

- Oh! Yüce Tanrım! yirmi yaşında bile yoktum ve eminim insan yetmişinde bile bu kadar güçsüz olmaz. Ama bu sona erecek, buna inanıyorum. Babama kavuşacağım. Yüce Tanrının kolları arasında, insanların dünya üzerinde benden zalimce esirgedikleri huzuru aramaya gideceğim.

Bu sözler kalbimi parçaladı; sağlam görüntümü korumak için allak bullak olduğumu gizliyordum, ama o anda, içten içe, bir canavarın kurbanı olan bu zavallının bahtsızlığına çözüm bulmak için gerekirse hayatımı bin kez feda etmeye söz verdim.

Kontesin akşam yemeği saatiydi. İki yaşlı kadın onu odasına geçirmem için bana haber vermeye geldiler; söylediklerini yaptım; bütün bunlara alışmıştı, az sonra dışarı çıktı ve beni yakala-

yan iki uşağın yardım ettiği yaşlı kadınlar tabağımın hanımımınkinin karşısına yerleştirdiği bir masada şatafatlı bir yemek servisi yaptılar. Uşaklar çekildi ve iki yaşlı kadın, Madam'ın isteyebileceklerini, emirlerini yerine getirmek üzere sofradan ayrılmayacaklarını bildirdiler bana. Kontese haber verdim, yerine geçti ve kalbimi kazanmayı başardığı bir dostluk, tatlı dillilik havası içinde aynı şeyi yapmaya davet etti. Masanın üzerinde en az yirmi çeşit yemek vardı.

İşin bu kısmına bakarsanız, bana özen gösteriliyor, matmazel dedi bana.

- Evet madam, diye cevap verdim, Mösyö le kontun hiçbir şeyinizin eksik olmamasını istediğini biliyorum.

- Oh! evet, ama bunun nedeninin zalimlikleri olduğunu bildiğimden, beni pek etkilemiyor.

Madam de Gemande bitkindi ve içten gelen kendini sağaltma isteğiyle çok yiyordu. Keklik palazı ve Pouen ördeği palazı istemişti, az sonra getirildi. Yemekten sonra, terasa hava almaya çıktı, ama benim elimi tutuyordu. Yardım almadan on adımdan fazla atması olanaksızdı. İşte o anda, size tarif ettiğim vücut hatlarını tamamen görmem mümkün oldu; kollarını gösterdi bana, yara izleriyle doluydu.

- Ah! kalmadı, dedi bana, zavallı bedenimde kan aktığını görmediği hiçbir yerim kalmadı.

Bana ayaklarını, boynunu, göğsünün altını gösterdi, birçok kıllı bölge de yara izleriyle kaplıydı. İlk gün birkaç küçük şikayet dinledim ve yattık.

Ertesi gün kontesin korkunç günüydü. Bu işlemi yalnızca her zaman karısından önce yediği akşam yemeği sonrasında gerçekleştiren M. de Gernande, benim de onunla sofraya oturmamı söyledi. Olay orada gerçekleşti madam, bu canavarın ne kadar dehşet verici bir şekilde davranabileceğini gördüm ve kendi gözleri-

me rağmen, inanmakta güçlük çektim. Bu şaşırtıcı yemeği, aralarında beni şatoya getiren iki uşağın da bulunduğu dört uşak sunuyordu. Ayrıntılarıyla anlatılmayı hak eden bir yemekti. Hiç abartmadan anlatacağım; hiçbir şey katmayacağım. O gün gördüğüm her gün yaşanmaktaydı.

İki sulu yemek sunuldu, bunlardan biri safranlı pate, diğeri jambon dilimli çorbaydı; bir İngiliz sığır filetosunun ortasında sekiz ordövr, beş ağır antre ve beş hafif ve değişik antre vardı, sekiz et yemeğinin arasında bir yabandomuzu başı sunulmuştu, arada iki ara sıcak tabağı ve on sekiz meyve tabağı gelmişti; dondurmalar, altı çeşit şarap, dört tür likör ve kahve. M. de Gemande tüm yemekleri tattı, birkaç tabak yalnız onun tarafından silip süpürüldü; on iki şişe şarap, başlangıç olarak dört Bourgogne, etlerle ise dört Champagne içti; Tokai, Mulseau, Hermitage ve Madere, meyvelerle yutuldu. İki şişe ısles likörü ve on fincan kahve ile bitirdi.

Oradan çıkarken geldiğinden de ayık halde olan M. de Gernande bana şunları söyledi:

- Hanımının kanını akıtmaya gidelim. Yalvarırım bana, onunla da seninle olduğu kadar iyi olup olmadığımı söyle.

Daha önce görmediğim, öncekilerle aynı yaşlarda iki genç oğlan, kontesin apartmanının önünde bizi bekliyorlardı. Kont orada bana bunlardan on iki tane olduğunu ve her yıl değiştirdiğini söyledi. Bunlar bana, daha önce gördüklerimden daha güzel göründüler. Diğerlerinden daha az sinirliydiler. İçeri girdik... Burada ayrıntılarıyla anlatacağım tüm seremoni madam, Kont tarafından özellikle isteniyordu: Her gün özenle takip ediliyor, kan akıtılacak yerden başka bir şey değişmiyordu.

Üzerinde yalnızca uçuşan muslin bir elbise olan Kontes, Kont içeri girer girmez diz çöktü.

- Hazır mısınız? diye sordu karısına.

Kesinlikle mosyo, diye cevap verdi alçakgönüllülükle. Köleniz olduğumu ve size itaat etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorsunuz.

Bu sırada M. de Gernande bana karısını soymamı ve ona getirmemi söyledi. Bu zulümlerden ne kadar dehşete düştüğümü biliyorsunuz madam, ama mutlak itaatten başka seçeneğim yoktu. Yemin ederim ki başka bir şey yapamazdım, anlattıklarımda ve anlatacaklarımda bir köle gibiydim. Başka türlü davranamayacağımı biliyordum, ama ancak mümkün olduğunda kendi isteğimle yapıyormuş gibi davranıyordum.

Bu nedenle hanımımın cüppesini çıkardım ve büyük bir koltuğa çoktan yerleşmiş olan kocasına, çıplak halde götürdüm. Seremoniye uygun olarak, koltuğun üzerine çıktı ve kocasının bende de kutsadığı ve tüm varlıklarda ve tüm cinsiyetlerdekinden etkilendiğini sandığım, en sevdiği bölgeyi öpmesi için kendi kendine gitti yanma.

- Uzak durun madam, dedi sertçe Kont...

Ve uzun süre, arka arkaya farklı pozisyonlar almasını sağlayarak, görmek istediklerinin tadını çıkarttı. Aralıyor, yeniden sıkıştırıyordu; parmağının ucuyla ya da diliyle okşuyordu dar deliği; ve kısa bir süre sonra, tutkularının şiddetiyle sürüklenerek, bir parça et yakaladı, sıkıştırdı ve hafifçe çizerek yaraladı. Bu hafif yarayı açtıktan hemen sonra, ağzı da üzerinde dolaşmaya başladı. Bu zalimce hazırlıklar boyunca kurbanı tutuyordum ve tamamen çıplak iki genç oğlan da yanında duruyordu; bazen bacakları arasında diz çökerek, ağızlarıyla cinsel organını uyarıyorlardı. Bu sırada bu devin, bu bir tür canavarın, tek bir görüntüsüyle bile dehşet saçan bu adamın bir erkek bile sayılamayacağını görünce pek de şaşırmadım. Bu kadar şişman ve her yanı iri bu adamda, çok ince, çok küçük, ya da, daha doğru bir karşılaştırma yapmak gerekirse, üç yaşında bir çocukta görebileceğimiz bir ur gibi bir

et parçası vardı; ama hissettikleri de aynı ölçüde az değildi ve her haz titreyişi onda bir spazm atağı gibiydi. Bu ilk seanstan sonra, kanepenin üzerine uzandı ve karısından üzerine ata biner gibi binmesini, arka tarafını yüzünün üzerine yerleştirmesini, bu arada da ağzıyla emerek, o sırada elleriyle sağdan ve soldan onu tahrik eden genç Ganimetlerin daha önce verdiği hizmeti sunmasını istedi; bu zaman sarfında benim ellerim de arkadan çalışıyordu: Her yerini okşuyor, her yandan dokunuyordum. Bu hareketlerin on beş dakikadan fazla sürmesine rağmen bir şey elde edilemediğinden, değiştirmek gerekti; kontesin, kocasının emri üzerine, yüksek bir sandalye üzerine sırt üstü, kalçaları mümkün olan en ayrık şekilde yattığını gördüm. Ortaya serdiği görüntü kontu bir tür öfkeye sürükledi; dikkatle baktı... Gözlerinden ateşler fışkırdı, sövdü; bir deli gibi karısının üzerine atıldı, neşteriyle bedeninin değişik yerlerine beş altı kesik attı; ama tüm bu yaralar hafifti, ancak bir iki damla kan çıktı. Sonunda bu ilk acımasızlıklarına son verip, diğerlerine başladı. Kont yeniden oturdu, karısına bir an soluklanma zamanı tanıdı; iki gözdesiyle ilgileniyor, karşılıklı birbirlerinin cinsel organlarını emmelerini sağlıyor, ya da o birinin organını emerken, diğerini onunkini emecek pozisyona getiriyordu; daha sonra, onun ilgilendiği yere geri dönerek ağzıyla aynı hizmeti veriyordu: Kont çok şey alıyor, hiçbir şey veremiyordu. Bıkkınlığı, iktidarsızlığı öyle boyuttaydı ki, en büyük çabalar bile orgazma ulaştıramıyordu onu. çok şiddetli duygular hisseder gibiydi, ama hiçbir şey tezahür etmiyordu; bazen bana da oğlanların organlarını emmemi ve ağzımda topladığım meniyi onun ağzına vermemi söylüyordu. Sonunda bunları arka arkaya kontesin üzerine püskürtüyordu. Gençler ona yaklaşıyor, küfürler ediyor, küstahlığı onu dövecek, tokatlayacak kadar ileri götürüyorlar ve ne kadar canını yakar, ne kadar hırpalarlarsa, kont tarafından o kadar cesaretlendiriliyorlardı.

Gernande benimle ilgilenmeye başlamıştı; önündeydim, kalçalarım yüzünün seviyesindeydi, ve kendi tanrısına saygılarını sunuyor, ama canımı hiç yakmıyordu; neden kendi ganimetleriyle ilgilenmediğini bilmiyordum. Kontesle kimsenin ilgilenmesini istemiyordu. Ona kötü muamelede bulunmak, ona ait özel bir şerefti; diğerlerine güç uygulamakla bağlantılı olarak zalimliklerinden gerçekten heyecanlanıyordu belki de. Bu tür adamların kafalarından her şey geçebilirdi ve en çok günah havasında olanın onları en çok ateşlendirenler olacağı konusunda bahse girilebilir. Sonunda bizi, genç oğlanları ve beni karısının yanına yerleştirdi, karışık oturuyorduk. Bir erkek, bir kadın ve dördümüzün de arkası dönüktü; önce önde, biraz uzaktan izledi bizi, sonra yaklaştı, dokundu, karşılaştırdı, okşadı; genç oğlanlar ve ben acı çekmiyorduk ama karısının önüne geldiği her seferde, onu tedirgin ediyor, şu ya da bu şekilde canını yakıyordu. Sahne yeniden değişti. Kontesi kanepenin üzerine karnı üstü yatırdı ve önce biri sonra diğeri olmak üzere bu iki genci alarak, M. de Gernande'ın duruş itibariyle sunduğu dar yola kendi elleriyle soktu. Burada tahrik olmalarına fırsat verdi, ama ürünün tüketileceği yer tabii ki ağzından başka bir yer olamazdı; sonuna kadar emdi onları. Biri harekete geçerken, diğerine emdiriyordu organını ve dili, hareket edenin sunduğu şehvet tahtında dolanıyordu. Bu iş uzun sürdü, Kont rahatsız oldu, ayağa kalktı ve kontesin yerine geçmemi istedi; bunu benden istememesi için yalvardım, ama yolu yoktu. Karısını kanepe boyunca sırt üstü, beni de üzerine, kalçalarım ona dönük halde yatırdı ve gözdelerine yasak yoldan içime girmelerini emretti. Beni onlara sundu, onlar ise, ancak onun ellerinin kılavuzluğunda girdiler içime; parmaklarımla kontesi tahrik etmem ve ağzının üzerinden öpmem istenmişti. Onun için, kime sunulduğu fark etmiyordu; bu gözdelerden her biri ona kültünün en güzel nesnelerinden biri gibi davrandıklarından, bunu kendi

yararına kullanıyordu ve kontes ile de durum aynıydı, bana tecavüz edenin de, birkaç gidiş gelişten sonra, benim için yanan tütsüyü gidip onun ağzına akıtması gerekiyordu. Genç oğlanlar işlerini bitirdiğinde, benim kalçalarıma yapıştı, onları yerlerinden sökmek ister gibiydi.

- Boşuna çaba! diye haykırdı... Bana gereken bu değil!.. Aslında!.. Aslında!.. Ne kadar da acınacak haldeyim... Artık yapamıyorum... Haydi kontes kollar!

Acımasızca yakaladı kontesi, bana yaptığı gibi yerleştirdi, kolları siyah kordonlarla tavana bağlanmıştı. Bantları yerleştirme işiyle görevlendirildim; gelip bağlara baktı. Yeterince sıkı bulmayarak, kanın daha güçlü fışkırması için, diyerek sıkıladı; damarlara vurdu ve neredeyse her ikisini de aynı anda kesti. Kan çok ötelere fışkırdı. Kendinden geçmişti; ve bu iki çeşme akarken, geri dönüp tam karşısına yerleşti, beni, cinsel organını tahrik etmem için bacakları arasında diz çöktürdü; bunu sırasıyla tüm gözdelerine yaptırdı, bu arada gözlerini parıldayarak fışkıran kandan ayırmıyordu. Benim için, umutla beklediğim kriz anı, kontesin acılarının bitmesi anlamındaydı, bu krizi yaratmak amacıyla tüm özenimi gösteriyordum ve gördüğünüz gibi, erdem adına şehvet düşkünü ve hayır adına kaltak olmuştum. Sonunda bu kadar beklenen çözülme geldi, ne tehlikelerini ne de şiddetini bilmiyordum; son kez yaşandığında baygındım... Oh! Madam, o ne sapıklıktı! Gernande yaklaşık on dakika taşkınlık halinde kalmıştı, sara nöbetine girmiş bir adam gibi çırpınıyor ve bir mil öteden duyulacak çığlıklar atıyordu; olur olmaz savurduğu sövgüler aşırılaşmıştı ve çevresindeki her şeye korkunç bir güçle vuruyordu. İki gözdesi yere devrilmişti; karısının üzerine devriliyordu, tuttum; içindekileri çekip almayı başarmıştım. Bana duyduğu ihtiyaç saygı duymasına neden oldu; sonunda, sıcaklığı, yoğunluğu ve özellikle de bolluğu nedeniyle onu bir tür frenezi du-

rumuna sokan bu yakıcı sıvıyı boşaltarak, boğulacağını sandığım anda kendine geldi; dozla yedi ya da sekiz kaşık dolardı ve yoğunluğundan ne olduğu zor anlaşılıyordu; bütün bunlar ereksiyon olmadan, hatta tükenmişlik görüntüsüyle gerçekleşmişti. Bu çelişkiler bu sanattan adamlara daha iyi anlamamı sağlıyordu. Kont aşırı yiyordu ve karısından her kan akıtışında, yani her dört günde bir bu şekilde harcıyordu yediklerini. Olayın nedeni bu muydu? Bilmiyordum ve duyduklarıma mantıklı açıklamalar bulmaya cesaret edemediğimden, size gördüklerimi anlatmakla yetineceğim.

Bu arada kontese koştum, kanamasını durdurdum, çözdüm ve son derece bitkin bir halde bir kanepe üzerine yerleştirdim; ama Kont, hiç endişelenmeden, doymaz isteklerinin bu zavallı kurbana tek bir bakış bile atmadan, gözdeleriyle birlikte aniden dışarı çıktı, ortalığı istediğim gibi düzenlemek üzere orada bıraktı beni. Gerçek bir şehvet düşkününü her şeyden daha iyi vasıflandıran korkunç ayrım da buydu: Yalnızca tutkularının ateşi ile sürüklenmiyor muydu? Taşkınlıklarının ölümcül sonuçlarını sakinleştiği zaman görse, yüzünde pişmanlık belirtileri oluşacaktı; ruhu tamamen yozlaşmış mıydı? Bu tarz bir süreç onu korkutmuyordu. Sağladığı iğrenç hazları ne acı ne de pişmanlık hissetmeden, hatta belki de biraz heyecanla karşılıyordu.

M. de Gernande'ı yatırdım. Bana söylediğine göre, bu kez her zamankinden daha çok kan kaybetmişti; ama bunca bakım, bunca yemekten sonra, ertesi gün hiçbir şey farkedilmiyordu. Aynı akşam, kontesin yanında yapacak işim kalmadığında, Gernande beni onunla konuşmam için çağırttı. Yemek yiyordu; ölçüyü akşam yemeğinden de çok kaçırdığı bu yemekte ona hizmet etmem gerekiyordu; her akşam, gözdelerinden dördü onunla birlikte sofraya oturuyor ve bu şehvet düşkünü adam sarhoş olana kadar içiyordu; bunu başarması için en iyisinden yirmi şişe şarap anca ye-

tiyor ve sıklıkla otuz şişe içtiğini görüyordum. Gözdeleri tarafından taşınan hovarda, içlerinden ikisinin arasında yatmak üzere yatağına gidiyordu. Ama burada hiçbir şey yapmıyordu, bütün bunlar büyük oyuna hazırlanmak için araçtı.

Bu arada, bu adamın düşüncelerini daha iyi anlamanın sırrını bulmuştum: çok az kadının gerçekten hoşuna gitmiş olduğunu itiraf ediyordu. Bu noktadan hareketle güvenini kazandım ve bunu hanımıma hizmet etmek için kullandım.

Bir sabah, bazı yeni şehvet oyunları projelerini anlatmak üzere Gernande beni odasına çağırtmıştı, onu dikkatle dinledikten sonra güzelce alkışladım, sakin olduğunu görünce, zavallı karısının kaderi konusunda yumuşamasını istedim:

Bir kadına mösyö, dedim ona, sizinle bağlantısından tamamen bağımsız bir şekilde, böyle davranabilir miyiz? Cinsine özgü güzelliklerini düşünmeyi deneyin.

- Oh! Thérèse! biraz mantıklı ol, diye cevap verdi bana Kont, beni en iyi şekilde tahrik edecek daha hoş bir şeyler sunması mümkün mü? Dinle beni, sevgili kızım, diye devam etti beni yanma oturtarak, benim ağzımdan cinsine karşı duyacağın hakaretler ne olursa olsun, öfke içermez; bana söyleyeceklerin mantıklı olursa kabul ederim. Yalvarırım söyle bana Thérèse, ne hakla bir erkek karısını mutlu etmek zorunda bırakılabilir? Bu kadın hangi sıfatla bunu isteyebilir kocasından? Kendini hiç sesini çıkarmadan bu şekilde teslim etme zorunluluğu, birbirlerine zarar verme yeteneğine, yani sonuç olarak aynı güce sahip iki varlık arasında kendiliğinden varolamaz. Bu tarz bir birliktelik ancak, her ikisinin de gücünü, içlerinden herhangi birine zarar verebilecek şekilde kullanmayacağına ilişkin bir anlaşma oluşturmasıyla mümkün olabilir; ama bu komik sözleşme yalnızca güçlü varlık ve zayıf varlık arasında yapılabilir. Zayıf varlık hangi hakla diğerinin ona bakmasını isteyebilir? Ve güçlü olan nasıl bir aptallıkla bunu be-

nimseyebilir? Ben gücümü, kendisininkinden şüphe edebilecek kişilere karşı kullanmamaya razı olabilirim; ama doğanın bana sunmuş olduğu bu varlık üzerindeki etkimi hangi nedenle azaltayım? Bana cevap verebilir misin: Merhamet mi? Bu duygu benim gibi bir yaratığa uygun değil; bu yaratık aynı zamanda egoist olduğundan, bana merhamet gösteren birey bende de aynı merhamet duygusunu yaratması koşulunda etkili olacaktır: Ama onun üzerinde hakimiyet kurarsam, bana merhamet göstermesi gereksiz hale geleceğinden, bunu sağlamak için hiçbir şeyden feragat etmem. Akşam yemeğim için boğazını kestikleri tavuğa acırsam enayi durumuna düşmez miyim? Benim çok çok altımda olan, benimle herhangi bir ilişkisi bulunmayan bu varlık, bana asla bir duygu esinleyemez. Oysa, bir karının koca ile ilişkisi, bu tavuk ile benim aramdaki ilişkiden farklı bir sonuç içermez; her ikisi de kendin için, ne olursa olsun doğanın sana gösterdiği şekilde kullanacağın iki ev hayvanıdır. Ama soruyorum, eğer doğa sizin cinsinizi yaratma nedeni bizimkinin mutluluğu idiyse, ya da tersi, bu kör doğa, bu cinslerden her birinin oluşumunda bu kadar budalalık yapmış olabilir mi? Sonuçta kaçınılmaz olarak karşılıklı uzaklaşma ve antipatiye varacak son derece ağır hatalarla donatmış olabilir mi? Fazla uzağa gitmeye gerek yok, yalvarırım benim yapıma bak Thérèse, hangi kadını mutlu edebilirim ya da tersi, hangi erkek, bir kadını tatmin etmek için gereken devasa boyutlardan yoksun olduğunda, bir kadının verdiği tatlı hazzı nasıl bulabilir? Sana göre, manevi özellikler fiziksel hataları örtebilir mi? Ve bir kadını derinlemesine tanıyan hangi mantıklı varlık, Euripides ile birlikte şu şekilde haykırmaz: Dünyaya kadını gönderen Tanrıların Tanrısı, tüm yaratıklar içinde en kötüsünü ve erkek için en can sıkıcı olanını üretmiş olmakla övünebilir mi? Her iki cinsiyetin birbirleri için uygun olmadıkları kanıtlandığına göre, biri tarafından ortaya konulan şikayetler diğerine uygun gö-

rünmediğine göre, doğanın onları birbirlerini mutlu etmesi için yarattığı fikri yanlıştır. Üreme hedefini gerçekleştirmek amacıyla birbirlerine yaklaşma isteği duymalarına olanak verilmiş olabilir, ama birbirlerine mutluluk getirme amacıyla bağlanamazlar. Güçlü olandan merhamet istemek için hiçbir vasfı olmayan zayıf, diğerinin mutluluğu onda bulabileceğini ileri süremeyeceğinden, itaatten başka seçeneğe sahip değildir; bu karşılıklı mutluluğun sağlanmasının güç olsa da, her iki cinsden bireylerin içinde bu mutluluğa ulaşmaktan başka bir istek olmadığından, zayıf olan, sözü edilen itaat aracılığıyla, mümkün olabilecek mutluluk dozunu üzerine almalı ve güçlü olan, güce ilişkin tek mutluluğun yine güç yeteneğinin uygulanmasında, yani eksiksiz bir zülümde olduğu kanıtlandığından, kullanmaktan hoşlanacağı baskı altına alma yolunu kullanarak kendisininki için çalışmalıdır. Aynı şekilde her iki cinsiyet de birbirinde bulmadığı bu mutluluğu, birinin koşulsuz itaati, diğerinin eksiksiz bir baskınlık enerjisi göstermesinde bulacaktır. Eh! Doğanın niyeti bu cinsiyetlerden birinin diğerine hakim olması olmasaydı, onları eşit güçte yaratmaz mıydı? Birini her açıdan diğerinden güçlü yaratarak, isteğinin, güçlünün doğanın ona vermiş olduğu hakları kullanması olduğunu yeterince vurgulamamış mıydı? Güçlü olan otoritesini yaygınlaştırdıkça, birilerini ve bu yolla kaderi ona bağlı kadını mutlu ettikçe, doğanın öngörülerini daha iyi yerine getirecektir. Durumu zayıfın şikayetleri üzerinden değerlendirmemek gerekir; yalnızca zayıfın düşüncelerinden yola çıkılacağından, bu şekilde varılacak yargılar mutlaka hatalı olur; güçlünün iktidar etkinliği, iktidarının ulaştığı genişlik üzerine yargıya varılınalı ve bu gücün etkileri bir kadın üzerine yayıldığında, bu kadının ne olduğu, gerek antik çağda gerek günümüzde bu aşağılık cinsin dünya üzerindeki halkların dörtte üçü tarafından nasıl göründüğü incelenmelidir.

Bu incelemeyi soğukkanlılıkla sonlandırdığımda ne görürüm?

Her zaman erkekten daha aşağı olmuş, ondan çok daha az güzel, daha az zeki, daha az sağduyulu, asıl zevk alması gereken bir erkeğin hoşlanabileceğine tamamen zıt, can sıkıcı bir şekilde oluşturulmuş silik bir yaratıktır... Doğanın onu çocukluğundan beri mecbur bıraktığı gibi, kocasını hayatının dörtte üçünde mutlu edebilecek durumda olmayan sağlıksız, keskin mizaçlı, hırçın, zorlayıcı bir varlıktır; şans verildiğinde zorbadır, esir alındığında aşağılıktır ve yaltaklık eder; ama her zaman yanlış davranır, kötüdür, tehlikelidir; sonuçta oldukça kötülük eğilimli bu yaratık, Macon Konsilinde, birçok toplantıda çok ciddi şekilde, erkekten ormandaki maymun kadar farklı garip yaratığın bir insan olarak ele alınıp alınamayacağı ve ona bu adın verilmesinin mantıklı olup olmayacağı tartışılmıştır. Bu yüzyılın hatası olabilir mi ya da kadın daha önceleri daha iyi mi anlaşılmıştır? Persler, Medler, Babilliler, Grekler, Romalılar bugün idolümüz haline getirme cesaretini gösterdiğimiz bu aşağılık cinse saygı gösteriyorlar mıydı? Ne yazık ki hayır! onu her yerde zulüm altında, her yerde işlerden kesin olarak uzaklaştırılmış, her yerde aşağılanmış, tacize uğramış, hapsedilmiş halde görüyorum; tek kelimeyle kadınlar, her yerde, mezara gidene kadar, ihtiyaç anında kullanılan hayvanlar gibi muamele görmüşlerdir. Bir an için Roma'da durakladığımda, Caton le Sage'ın dünyanın eski başkentinden şöyle haykırdığını duyarım: Erkekler kadınsız olsaydı, yine Tanrılarla konuşurlardı. Bir Romalı bakanın konuşmasına şu şekilde başladığını duyarım: Baylar, kadınsız yaşamamız mümkün olsaydı, gerçek mutluluğu tanımış olurduk. Grek tiyatrolarında şarkılar söyleyen şairleri duyarım: Ey Jüpiter! Seni kadınları yaratmaya kim zorlamış olabilir? İnsanlara daha iyi, daha sakin, tek kelimeyle bizi kadınların saldırılarından koruyacak yollardan varlık tanıyamaz mıydın? Aynı halkların, Greklerin bu cinsi, bir Ispartalıyı üremeye yasalarla zorlamak gerekecek ölçüde aşağıladıkla-

rını ve bu sağduyulu cumhuriyetlerin cezalarından birinin, bir kadın gibi giyinmek, yani tanıdıkları en çirkin ve en aşağılık varlık gibi giyinmek olduğunu görüyorum.

Örnekleri çağımızdan çok uzaklarda aramaya gerek duymazsak, bu zavallı cins yeryüzünde hâlâ aynı şekilde mi görülüyor? Nasıl muamele ediliyor? Tüm Asya'da, ona kötü davranan, taciz eden, acı oyunlarına alet eden barbarların kaprislerinin tutsağı olarak hizmet ettiğini görüyorum. Amerika'da, doğal yapıları gereği hümanist Eskimoların, birbirlerine mümkün olduğunca iyi davrandıkları halde, kadınlara hayal edilebilecek en sert şekilde davrandıklarını görüyorum; dünyanın bir bölümünde yabancılara, diğer bölümünde paraya satıldıklarını görüyorum. Şüphesiz çok daha fazla aşağılandıkları Afrika'da, yük hayvanı gibi çalıştırıldıklarını, toprağı sürdüklerini, gübrelediklerini ve kocalarına ancak dizlerinin üzerinde hizmet ettiklerini görüyorum. Bu yeni keşiflerde Kaptan Cook'u izlersek? Hamileliğin, bazen annenin ölümüyle sonuçlanan bir suç olduğu güzel Otaiti Adası, bana daha mutlu kadınlar sunabilir mi? aynı denizci tarafından keşfedilen diğer adalarda da kadınların kendi çocukları tarafından dövüldüğünü, ezildiğini ve kocanın, daha sert muamele edebilmek için bir aile edindiğini görüyorum.

Oh Thérèse! tüm bunlara, kocaların her dönemde karıları üzerinde sahip oldukları sınırsız haklara şaşırma; bir halk doğaya ne kadar yaklaşırsa, kurallarına da o kadar bağlı olur; kadın kocasıyla, bir kölenin efendisiyle olan ilişkisinden farklı bir ilişkiye sahip olamaz; daha önemli s atlar istemek için hiçbir hakkı yoktur. Cinsimizi aşağılayarak, sizinkini yücelten komik suistimallerle hakları bir an olsun karıştırmamak gerekir. Bu suistimallerin nedenini araştırmak, söylemek gerekir. Oysa Thérèse, bir zamanlar cinsimizin dönemsel olarak saygı görse de, bu saygının bugüne kadar gelmesinin nedeni, şüphesiz bu saygıyı suistimal

edenlerdir.

Bir zamanlar Galyalılarda, yani dünyanın kadınlarını tamamen köle kılmayan tek bölgesinde, gelecekten, yani güzel maceradan haber vermekte kullanılırdı kadınlar. Halk, Tanrılarla arasındaki yakın ilişkileri nedeniyle, ancak bu meslekte başarılı olabileceklerini hayal ederdi; bu yolla din adamları arasına katılmış ve papazlara gösterilen saygınlıktan yararlanmaya başlamışlardı. Fransa'da şövalyelik önyargılar üzerine kuruluydu ve bunları kendilerine uygun bulan kadınlar hemen benimsediler; ama bunun sonu da her şey gibi oldu: Nedenler ortadan kalktı ve sonuçlar baki kaldı; şövalyelik yok oldu ve beslediği önyargılar gelişti. Boş inançlara atfedilen bu eski saygı, bu ünvanları oluşturanlar yok olduğunda da ortadan kalkmadı. Artık büyücülere saygı duyulmuyordu, ama orospular yüceltiliyor, daha da kötüsü, onlar için adam öldürülmeye devam ediliyordu. Bu tür bayağılıklar filozofların düşüncelerini etkilemez olduğunda, kadınlar yeniden gerçek yerlerine konulduğunda, doğanın da belirttiği, sağduyulu halkların kabul ettiği gibi kadınların yalnızca zevk almak için yaratılmış, kaprislere tabi, zayıflıkları ve kötülükleri ile aşağılamadan başka bir şey haketmemesi gereken yaratıklar olduğu kabul edildi.

Dünyadaki tüm halklar Thérèse, kadınlarından faydalanmak konusunda geniş haklara sahip olmakla kalmamış, bazıları da, ırklarının devamı için gerekli küçük bir topluluk dışındakileri dünyaya gelir gelmez ölüme mahkum etmiştir. Kureyşler adıyla tanınan Araplar, kız çocuklarını, yedi yaşına gelir gelmez Mekke yakınlarındaki bir dağa gömerlerdi, zira bu aşağılık cinsiyetin gün görmeyi hak etmediğini söylüyorlardı. Kral Aşem'in sarayında, en küçük bir sadakatsizlikten şüphe edildiğinde, prensin şehvet oyunlarına hizmette en küçük bir itaatsizlikte bulunulduğunda ya da prensin keyfi kaçırıldığında, cezalandırma adına en

korkunç işkenceler söz konusu oluyordu. Ganj kıyılarında kadınlar, efendileri onlardan zevk alamaz hale geldiğinde dünyada varolmaları gereksizmiş gibi, kocalarının külleri üzerinde intihar etmeye mecbur tutuluyordu. Başka yerlerde, kadınlar vahşi hayvanlar gibi avlanıyordu, ne kadar öldürülürlerse o kadar şeref duyuluyordu, Formoza'da ise, hamile kaldıklarında linç ediliyorlardı. Alman kanunları yabancı bir kadını öldürenleri yalnızca on ekü ceza ödemeye mahkum ediyor, kendi kadınını ya da bir fahişeyi öldürenleri ise hiç cezalandırmıyordu. Her yerde, tek kelimeyle, tekrar ediyorum her yerde kadınlar aşağılanıyor, hırpalanıyor, din adamlarının boş inançlarına, kocalarının barbarlıklarına ya da şehvet düşkünü adamların kaprislerine kurban ediliyordu. Hâlâ komik önyargılarını yok etme cesaretini gösteremeyecek kadar bayağı bir halk içinde yaşama mutsuzluğuna sahip olduğumdan, doğanın bu cinsle ilgili olarak bana verdiği haklardan kendimi mahrum edeceğim ha! Bu haklardan doğan tüm zevkleri reddedeceğim!... Hayır, hayır Thérèse, bu adil değil. Madem öyle gerekiyor yaptıklarımı gizlerim, ama çekildiğim inziva evinde yasaların beni mahkum ettiği anlamsız zincirleri sessizce kırarım ve burada karıma, evrendeki tüm kanunlarda, kalbimde ve doğada hak bulduğum gibi muamele ederim.

- Oh! mösyö, dedim ona, düşüncelerinizi kabul etmek imkansız.

Bunlara karşı çıkmanı tavsiye etmem Thérèse, diye cevap verdi bana Germande. Eğilmek için fazla yaşlı bu ağaç; benim yaşımdayken insan, kötülük kariyerinde birkaç adım daha atabilir ancak, iyilik kariyerinde ilerleyemez. Prensiplerim ve cinsel zevklerim çocukluğumdan beri mutluluğum, davranışlarım ve etkinliklerimin tek temeli oldu: Belki daha ileri giderim, bunun mümkün olduğunu hissediyorum, ama geri dönmek, hayır; insanların önyargılarından fazlasıyla tiksiniyorum, uygarlıklarından, erdemlerinden ve tanrıların zevklerimi uğruna feda edeme-

yecek kadar nefret ediyorum.

O anda iyice gördüm ki, bu evden kurtulmak ya da kontesi kurtarmak için kurnazlığımı kullanmak ve onunla iyi geçinmekten başka çarem yoktu.

Bir yıldan beri onun evindeydim, ona hizmet etme isteğimi fark etmesi için kalbimi fazlasıyla açmıştım ona. Daha da açıldım ve hanımım teslim oldu. Planlarımızı yaptık. Annesini haberdar etmek, kontun zulümlerini gözleri önüne sermeyi planlıyorduk. Madam de Gemande bu bahtsız kadının en kısa sürede kızının zincirlerini kırmayı başaracağından emindi; ama nasıl başaracaktık, sıkı sıkı kapatılmıştık, sürekli olarak da gözleniyorduk! Duvarlar aşmaya alışmıştım, terası gözüme kestirmiştim. En fazla otuz ayak yüksekliğindeydi; gözüme ilişen hiçbir engel yoktu; bu duvarlardan indiğim anda kendimi orman yolunda bulacağıma inanıyordum; ama kontes bu eve gece gelmişti ve o zamandan beri de çıkmamıştı, düşüncelerimi doğrulamıyordu. Tırmanmayı denemeye karar verdim. Madam de Gemande annesine, onu duygulandırmak ve acınacak durumda olan kızına yardıma gelmeye ikna etmek için dünyanın en acıklı mektubunu yazdı; mektubu göğsüme yerleştirdim, bu tatlı ve ilginç kadını öptüm, ve gece çöker çökmez, çarşaflar yardımıyla kendimi surların dibine bıraktım. Oh Tanrım! kale duvarlarının dışında olmadığımı fark edince ne hale geldiğimi bilemezsiniz! Yalnızca parkın içindeydim, kalınlıkları ve çokluklarıyla görüşümü tamamen kapatan ağaçların bulunduğu, duvarlarla çevrili bir parkın içindeydim. Sözünü ettiğim duvarlar kırk ayak yüksekliğindeydi, her birinin üst bölümüne camlar yerleştirilmişti ve inanılmaz kalındılar... Bana ne olacaktı? Gün ağarmak üzereydi. Kaçmayı planlarken suçüstü bulduklarında hakkımda ne düşüneceklerdi? Kontun öfkesinden kurtulabilecek miydim? Bu canavar beni böylesine bir suç için cezalandırırken kanımı içmeyecek miydi? Geri dön-

mek olanaksızdı, kontes çarşafları geri çekmişti; kapıya vurmak, kesin ihanet demekti. Başım dönüyordu ve umutsuzluğa tamamen teslim olmuştum. Kontun ruhunda azıcık acıma duygusu görseydim, belki bir an olsun kırabilirdim umutsuzluğumu, ama bir zalim, bir barbar, kadınlardan nefret eden ve uzun süredir bir tanesini, bu şekilde kaç saat yaşayabileceğini görmek için kanını damla damla akıtarak öldürmenin yolunu aradığını söyleyen bir adam... Tartışmasız ona kurban olacaktım. Ne olacağını bilerek, her yerde tehlike olduğuna inanarak, kaderimi beklemeye karar verip kendimi bir ağacın dibine attım ve sessizce Tanrının buyruklarına teslim oldum... Sonunda gün ağardı. Aman Tanrım! İlk gördüğüm nesne... Kontun bizzat kendisiydi. Gece boyu dayanılmaz sıcak vardı; hava almak için dışarı çıkmıştı. Yanıldığını, bir hayalet gördüğünü sandı, geriledi. Bazen cesaret hainlerin erdemi olabilir. Titreyerek ayağa kalktım, ayaklarına kapandım.

- Burada ne yapıyorsunuz Thérèse? dedi bana.

- Oh! Mösyö, cezalandırın beni diye cevap verdim, suçluyum ve size verecek bir cevabım yok.

Maalesef düştüğüm korkuyla kontesin mektubunu yırtmayı unutmuştum. Bundan şüphelendi, mektubu istedi benden, inkâr etmek istedim; ama Gernande, bu felaket getirecek mektubun ucunun göğsümdeki mendilin içinden çıktığını görerek aldı, parçaladı ve bana onu takip etmemi emretti.

Tonozlar altındaki gizli bir merdivenle şatoya girdik; hâlâ büyük bir sessizlik hüküm sürüyordu. Birkaç dönemeçten sonra, kont bir odanın kapısını açtı ve beni içeri tıktı.

İhtiyatsız bir kızsın, dedi bana, seni işlediğin suçun ölümle cezalandırılacağı konusunda uyarmıştım. Göze aldığın cezayı çekmeye hazırlan. Yarın, masadan kalkınca seni öldürmeye geleceğim.

Yeniden dizlerine kapandım, ama beni saçlarımdan yakalayarak yerde sürükledi, hücremde iki ya da üç tur attırdıktan sonra,

parçalayacakmış gibi duvarlara savurdu.

Hemen dört damarını birden kesmemi hak ettin, dedi kapıyı kapatırken ve cezanı erteliyorsam, nedeni daha da korkunç kılmaktır.

Dışarı çıkmıştı ve ben olabilecek en korkunç sıkıntıyı yaşıyordum. Geceyi nasıl geçirdiğini anlatmayacağım size; hayal gücümdeki çalkantılar, bu canavarın açmış olduğu ilk fiziksel yaraların acısına eklenmiş, hayatımda yaşadığım en dayanılmaz acılara dönüştürmüştü. Az sonra çekeceği işkenceyi bekleyen, tüm umudu elinden alınmış ve yaşadığının son günü olup olmadığını bilmeyen bir zavallının sıkıntılarını asla anlayamazsınız. Yaşayacağı işkenceyi bilmeden, birbirinden korkunç binlerce biçimini hayal eder; en ufak bir gürültü ona cellatlarının sesi gibi görünür; kanı donar, kalbi durur ve yaşadığı günlere son verecek olan kılıç, ölüm tehditi ile yaşadığı bu korkunç anlardan daha az ürkütücüdür.

Kont işe önce karısından intikam alarak başlamış gibi görünüyordu; kurtulmama neden olan olay, benim olduğu kadar sizin de aklınızı başınızdan alacak. En küçük bir yardım gelmeden size anlattığım krizi yaşamaya başlayalı otuz altı saat olmuştu ki kapım açıldı ve kont göründü; yalnızdı, gözlerinde öfke parıltıları vardı.

- Maruz kalacağınız ölüm şekli konusunda şüpheniz olmamalı dedi bana. O bayağı kanınız son damlasına kadar akmalı; günde üç kez akıtılacak kanınız, bu şekilde ne kadar yaşayacağınızı görmek istiyorum. Bu deneyim için yanıp tutuşuyordum, biliyorsunuz, bana olanak sağladığınız için teşekkür ederim.

Ve bu canavar, intikam dışında başka tutkularla vakit kaybetmeden, beni bir kolumdan yakaladı, yaraladı ve iki torba kan aldıktan sonra yarayı bantladı. İşini yeni bitirmişti ki, çığlıklar duyuldu.

Mösyö!... Mösyö!... dedi koşarak gelen bize hizmet eden

yaşlılardan biri... çabuk gelin. Madam ölüyor, ruhunu teslim etmeden önce sizinle konuşmak istiyor.

Ve yaşlı kadın efendisinin yanından uzaklaştı.

Günah işlemeye alışkın olanların, yapmış olduklarını sonuçlarından korktukları az rastlanır bir durumdu. Bu tehlikeli adam erdemden intikam alıyordu. Haklarına yeniden kavuştuğu andı bu. Germande alelacele çıktı, kapıları kapatmayı unutmuştu. Fırsattan yararlandım, kırk saatten fazla süredir yemek yemediğimden ve bu kan verme töreninden ötürü zayıf düşmüştüm. Hücremin dışına fırladım, her yer açıktı, avluları geçtim ve işte farkedilmeden ormana ulaşmıştım. "Yürüyelim, dedim kendi kendime, cesaret içinde yürüyelim; güçlü zayıfı ezerse, onu koruyan, asla terk etmeyen, her şeyden güçlü bir Tanrı vardır." Bu düşüncelerle dopdolu, heyecanla ilerliyordum, gece tam olarak çökmeden, şatoya dört mil uzaklıkta bir kulübeye ulaştım. Biraz param kalmıştı, güç toplamak istiyordum. Birkaç saat yetti. Gün ağarır ağarmaz yola çıktım ve yolu öğrenip, eski ve yeni tüm şikayet etme planlarımdan vazgeçip, sekizinci gün, bitkin düşmüş, acı içinde, ama takip edilmediğim için mutlu bir halde varacağım Lyon'a doğru yola koyuldum. Burada da, her zaman mutluluğun beni beklediğini düşündüğüm Grenoble'a gitmeden önce güç toplamaktan başka bir şey düşünmedim.

Tesadüfen bir yabancı gazeteye göz gezdirdiğim bir gün, yine günahın ödüllendirildiğini ve başıma gelen felaketlerin baş aktörlerinden birinin yüksek bir mevkiye geldiğini görerek şaşırdım! Rodin, şu Saint-Marcel'deki cerrah, kızını öldürmesini önlemek istediğim için beni korkunç bir şekilde cezalandıran bu zalim adam, gazetenin söylediğine göre, önemli bir maaşla, Rus Kraliçesi'nin baş cerrahı olarak atanmıştı. "Aman bu zalim şanslı olsun, dedim kendi kendime, Tanrı istediği sürece şanslı olsun! Ve sen, acı çek zavallı yaratık, acı ve üzüntüler erdemin korkunç

parçaları olduğuna göre, acı çek ve şikayet etme. Ne olursa olsun vazgeçmeyeceğim." Kötülüklerin zaferine ilişkin öylesine çarpıcı, erdem adına öylesine cesaret kırıcı uç örnekler görmüştüm ki, yeniden karşılaştığım bu adamın refahı canımı sıkamaz, diğerlerinden daha çok şaşırtamazdı, oysa en kanlı hakaretlere maruz kaldığım adamlardan biriydi. Bir akşam, kesinlikle tanımadığım, griler giymiş bir uşak tarafından bana getirilen notu aldığımda, yalnızca çıkacağım yolculukla ilgileniyordum. Uşak notu verirken, efendisi tarafından, benden mutlaka bir cevap götürmekle görevlendirildiğini söyledi. Nottaki sözcükler şunlardı:

"Size bazı zararları dokunmuş, Bellecour'da tanıştığınıza inanan bir adam, sizi yeniden görmek ve davranışlarını affettirmek için yanıp tutuşuyor. Acilen onu görmeye gelin; size anlatacakları var, belki de size borçlu olduklarını ödeyecektir."

Bu not imzalı değildi ve uşak da yazanın ismini açıklamıyordu. Ona, efendisinin kim olduğunu bilmeden kesinlikle cevap vermeyeceğimi bildirdim:

Mösyö de Saint-Florent matmazel, dedi bana; bir zamanlar Paris yakınlarında bir yerde sizi tanıma onuruna erişmiş; karşılığını ödemek için yanıp tutuştuğu hizmetlerde bulunmuşsunuz ona. Şimdi bu kentteki ticareti yönettiğinden, ününü kanıtlayabilecek bir saygınlığa ve varlığa sahip. Sizi bekliyor.

Düşüncelerim yerli yerine oturmuştu. Bu adam hakkımda iyi niyetler beslemiyor olabilir mi, dedim kendi kendime, bana yazdıkları, benimle bu şekilde konuşması kandırmaca olabilir mi? Geçmişteki iğrençliklerinden pişman olmuş, en değerli şeylerimi aldığını ve beni felaketler zincirine mahkum ettiğini, üstelik bir kadını düşürebileceği en korkunç duruma düşürdüğünü nefretle hatırlıyor olabilir miydi... Evet, evet, hiç şüphe yok, bunlar pişmanlık, eğer kendini sakinleştirmesi için yardımcı olmazsam yüce Tanrıya karşı suçlu olurum. Günah çıkaran birine destek ola-

cak durumda mıyım? Her şeyden önce, bana sunulanları kendimi rahatlatmak için kullanmaya çaba göstermem gerekmez mi? Bu adam beni otelinde görmek istiyordu. Konumu nedeniyle çevresinde, beni önlerinde taciz edemeyecek kadar önemsediği insanlar olmalıydı ve zaten o andaki durumum, yüce Tanrım!, acımadan başka bir duygu uyandırabilir miydi? Böylece Saint-Florent'in uşağına, ertesi gün saat on birde geleceğim güvencesi verdim; efendisini selamlamaya gittiğimde, servetden sağladığı faydalar konusunda tebrik edecek ve bana da kendisine davrandığı gibi davranması gerektiğini söyleyecektim.

Evime geri döndüm, ama bu adama söylemek istediklerimle öylesine doluydum ki, bütün gece gözümü kırpmadım. Sonunda verilen adrese gittim: Muhteşem bir otel, bir dolu uşak, bu zengin rezilin aşağıladığı sefalete küçümseyen bakışları, her şey üzerime geliyordu ve önceki gün benimle konuşan uşak gelip, sakinleştirerek beni yaklaşık kırk beş yaşma gelmiş ve son gördüğümden beri dokuz yaş yaşlanmış celladımı hemen tanıdığım loş bir odaya götürdüğünde geri dönmek üzereydim. Ayağa kalkmadı, bizi yalnız bırakmalarını emretti ve bana, tamamen kapladığı geniş bir koltuğun yanındaki sandalyeye oturmam için işaret etti.

- Sizi yeniden görmek istedim çocuğum, dedi üstten bir aşağılamayla, ama size karşı hata yaptığımı düşündüğümden ya da öfkeyle hatırladığım olaylar, beni üzerinde olduğuma inandığım özürlere zorladığından değil; birbirimizi tanımış olduğumuz kısa zaman zarfında, iyi niyet göstermiştiniz. Size önereceğim şeyle ve tabii kabul ederseniz, benim servetimde kendinize gerekli olan ve bunlar olmadan boşu boşuna çabalayacağınız kaynakları da elde edeceksiniz.

Bu başlangıcın nazikliğine birkaç sitemle karşılık vermek istedim; Saint-Florent susmamı istedi.

Geçmişi geçmişte bırakalım, dedi bana, bu tutkunun öykü-

südür ve prensiplerim beni insanın ateşini söndürmek için hiçbir engel tanımaması gerektiğine inandırdı; tutkular konuştuğunda, hizmet etmek gerekir, benim kuralım budur. Sizin de aralarında olduğunuz hırsızlar tarafından kaçırıldığımda, bana merhamet göstermemiş miydiniz? çok zayıfsanız sukunetinizi korur, hünerinizi gösterirsiniz, güçlüyseniz, haklarınızı sonuna kadar kullanırsınız, işte benim sistemim. Genç ve güzeldiniz Thérèse, bir ormanın derinliklerindeydik, beni dünyada bir bakire kızın bekaretini bozmak kadar ateşlendiren bir zevk daha olamaz. Siz bakireydiniz, ben de bekaretinizi bozdum; kalkıştığımı başaramasaydım ve bana direnseydiniz daha kötüsünü de yapabilirdim. Ama sizden çaldım, sizi gecenin ortasında, tehlikeli bir yolda hiçbir şeyiniz olmadan terk ettim; beni bu günaha iten iki neden vardı: Para gerekiyordu, benim ise param yoktu; beni bu şekilde davranmaya iten diğer nedeni ise, size boşu boşuna açıklamayacağım Thérèse, nasılsa anlamazsınız. Bu tür bir sapkınlığı ancak insan kalbini çok iyi tanıyan, kıvrımlarını inceleyen, daha önce girilmemiş karanlıkta kalmış köşelerini keşfetmiş kişiler açıklayabilir.

Ne! Mösyö, size verdiğim para... Sizin için yaptığım hizmet... Sizin için yaptıklarımın karşılığını korkunç bir ihanet olarak almak... Bu anlaşılabilir, hoş görülebilir mi diyorsunuz?

- Eh! Evet Thérèse. Eh, evet; bunun açıklanabilirliğinin kanıtı, sizi soyduğum, hırpaladığım halde... (zira sizi dövmüştüm Thérèse), oradan yirmi adım uzaklaştığımda, sizi bıraktığım durumu hayal ederek, bu düşünceler içinde, yaptıklarını olmasaydı asla yapamayacağım yeni günahlar işleme gücü bulmamdır. Siz en önemli şeylerinizden birini kaybetmiştiniz... Ben uzaklaşıyordum, hemen arkamda kalmıştınız, oysa bir şeyleri yitirmenizi neden olmuştum... Öyleyse, bazı ruhlarda şehvetin günahla doğduğu doğruydu! Ne diyebilirim? Öyleyse, yalnızca günahın şehvet

uyandırdığı ve buna karar verdiği doğruydu ve dünyada insanı ateşlendiren ve iyileştiren tek şey şehvetti...

- Oh! Mösyö, bu iğrenç!

Daha beterini yapamaz mıydım?.. İtiraf etmeliyim ki pek gerekmedi; aşırılıkları kaldırabileceğinizden şüpheliydim. Bu fikir beni tatmin etti, sizi bırakıp gittim. Bunu bir kenara bırakalım Thérèse, ve sizi görmek istememin nedenine gelelim.

Küçük bir kızın bekaretini bozmaktan aldığım bu inanılmaz zevk beni hiç terk etmedi Thérèse, diye devam etti Saint-Florent; tüm diğer şehvet oyunlarım gibi varlığını sürdürüyor. Yaşlandıkça, daha da güçleniyor. Eski günahlar, yeni istekleri ve yeni günah isteklerini doğuruyor. Bütün bunlar azizim, kullandığımız kişinin kendisi de günah dolu olduğunda hiçbir şeye benzemez. Cinsel zevklerimizin temel hareket noktası kötülük yapma ihtiyacı olduğundan, ne kadar günah işlerse, o kadar tahrik oluruz. Bu noktada ancak kullandığımız araçların basitliğinden şikayet edebiliriz. Bu araçların acımasızlığı arttıkça, yaşadığımız şehvet de keskinleşir ve böylece, çirkefe batar, en küçük bir kurtulma isteği de duymayız.

İşte benim öyküm Thérèse; her gün, kurban etmek üzere iki küçük çocuğa ihtiyacım var. Zevk alıyor muyum? Artık o nesneleri bir daha görmüyorum; hatta fantezilerimin tamamen doyumla sonuçlanması için bu nesnelerin derhal şehri terk etmesi gerekiyor. Önceki günün kurbanlarının benimle aynı havayı solumaya devam ettiğini düşünürsem, ertesi günün zevklerinden tatmin olamam. Onlardan kurtulmam kolay oluyor. İnanır mısın Thérèse? Şehvet oyunlarımın nesnelerinin büyük çoğunluğu Languedoc ve Provense'da oturuyor. Bu küçük kızlar bana hizmet ettikten bir saat sonra, güvenilir yardımcılarım tarafından bir tekneye bindiriliyor ve Nimes, Montpellier, Toulouse, Aix ve Marseille'de satılıyor. İşte iki kez kâr ettiğim bu ticaret, zevk aracı

olarak kullandığım nesnelerin bedelini fazlasıyla karşılıyor ve böylece, en pahalı iki tutkumu, cinsel haz ve para düşkünlüğümü tatmin etmiş oluyorum. Ama keşifler, baştan çıkarmalar bana acı da veriyor; zaten kullandığım çocukların türü şehvet oyunlarım için çok önemli. Yaşamsal ihtiyaçlar ve bunları karşılamanın imkansızlığı ile, cesaret, gurur, nezaketi yok edip, sonunda öfkeye kapılacak kadar sefalet çukuruna düşmüş olmalarını istiyorum. Tüm bu zavallıları acımadan arayıp buluyorum. Bana verdiklerini hayal bile edemezsin. Daha da öteye gidiyorum Thérèse. Oynadığım oyunlar, gösterdiğim hüner, zenginliğim sayesinde, çocukların büyük kısmını kaçırıyorum; bunun için bu kentte elde ettiğim saygınlığı kullanıyor, ticarette çalkantılara neden oluyor ve böylece, iş olanaklarını yok ederek yoksullar sınıfını artırıyor, yaşamı pahalılaştırıyor, sefaletin bana teslim olmaya ittiği insanları da çoğaltıyorum. Kurnazlık önemlidir Thérèse. Paris'i yıllardan beri titreten odun, buğday ve diğer besin maddeleri kıtlıklarının benim işlerimi canlandırmaktan başka bir nedeni yoktu; para, şehvet düşkünlüğü, işte altın yıldızlı lambriler içinde, çok sayıda insanı yoksulluğa kadar götüren tutkular. Ama, eğer adil olmayan kişiler el çabukluğuyla elimden almazsa, öteki tarafta kalmak için kullandığım yeteneklerim ihtiyaçlarımı karşılamaya yetecektir; işler, yaptıklarım için kaynak oluşturan hayal gücüm ve saygınlığımı yitirmeye başladığımdan beri kötü gidiyor. Bu nedenle de çevik, genç, zeki, sefaletin dikenli yollarından geçtiği için, burada olanları şehvet oyunlarına alet etmenin yolunu bilen bir kadına ihtiyacım var; delici gözleri en karanlık patikalarda bi-

---

(*) Bu hayali bir öykü değil. Lyon'da böyle sefil bir adam gerçekten yaşamış. Burada anlatılanlar gerçek. Onbeş yirmi bin küçük zavallının şerefine malolmuş; işini bitirdiğinde çocukları Rhone üzerinde bir tekneye bindiriyormuş ve buradaki kentlerde, otuz yıl boyunca bu adamın şehvet oyunlarına maruz kalan kişiler oturmuş. Bu bölümde, yalnızca isimler hayali.

le kaderi tersine çevirecek ve baştan çıkarıcı zekâsını karşısına çıkan fırsatları kurbanları zulümden kurtulmaya ikna etmek için kullanacak bir kadın; sonuçta merhamet gibi bir saçmalığa sahip olmayan, başarma yolunda bu zavallıların umudunu korumasını sağlayan ve çözülmelerini engelleyen en küçük bir kaynağı bile yok edecek kadar, her şeyi göze alan akıllı bir kadın. Mükemmel bir örnek tanıyordum, üstelik güvenilirdi. Yakınlarda öldü. Bu zeki yaratığın yırtıklığı hangi boyutlara vardırdığını hayal bile edemezsin; zavallıları gelip dizlerimize kapanma noktasına kadar izole etmekle kalmıyor, kullandığı yöntemler düşüşlerini hızlandırmak için yeterli olmazsa, rezil kadın onları kaçıracak kadar ileri gidiyordu. O bir hazineydi. Bana günde iki çocuk gerekiyordu, o bana istersem on tane bile getiriyordu. Böylece aralarından en iyilerini seçebiliyordum ve işlerim için gereken hammaddenin aşırı bolluğu, yaptıklarımla uğradığım zararı karşılıyordu. İşte bu kadının yerini doldurman gerekiyor sevgili kızım; emrimde dört kişi ve ayda iki bin ekü gelirin olacak; sana söylediklerime cevap ver Thérèse, ve saçma sapan inançlarının tesadüfler ve beni elimle sana sunulan mutluluğunu engellemesine izin verme.

- Oh! Mösyö, dedim bu ahlaksız adama sözlerinden dehşete kapılarak, bu tür şehvet oyunları hayal etmeniz ve bunlara hizmet etmemi önermeniz mümkün olabilir mi! Bana anlattıklarınızın iğrençliğinin farkında mısınız! Zalimsiniz, yalnızca iki gün yoksul kalsaydınız, bu insanlık dışı sistemlerin kalbinizden yok olduğunu görürdünüz. Sizi kör eden ve katılaştıran bu refahtır; uzak olduğunuza inandığınız ve sözünü bile duymayacağınızı umduğunuz felaketlerden bezmiş olsaydınız, başkalarına bunları yapamazdınız; eğer bu kadar yozlaştıracaksa, mutluluk hiç yakınıma gelmesin daha iyi ! Ey Yüce Tanrım! Bahtsızları iğfal etmekten zevk almak! Küstahlığı ve zalimliği, yalnızca isteklerini tatmin etmek üzere abartmak, uzatmak! Bu ne zalimliktir mösyö! En

vahşi hayvanlar bile benzeri bir barbarlık örneği göstermezler.

Yanılıyorsun Thérèse, kurdun kuzuyu tuzaklarına çekmek için çevirdiği dolaplardan daha iyisi olamaz. Bu kurnazlık oyunları doğada var, iyilik yok; doğada iyilik, kölenin efendisini sakinleştirmek ve ona daha yumuşak davranmasını sağlamak için kullandığı zayıflara özgü bir karakterdir. Erkeklerde iki durum dışında görülmez. Ya zayıftır ya da zayıf düşeceğinden endişeleniyordur. Bu sözde erdemin izdüşümü doğada yoktur, ama bu durum, ona en çok yaklaşan insan tarafından yok sayılmaktadır. İyiliği aşağılayan vahşi benzerini acımadan, intikam ya da açgözlülük sonucu öldürür... Kalbinde var olsaydı, bu erdeme saygı göstermez miydi? Ama asla, insanların eşit olduğu yerlerde ortaya çıkmaz, bulunmaz. Uygarlık, insanları yetkinleştirerek, sınıflara ayırarak, yoksulları zenginlere tabi kılarak, zenginleri diğerinin hiçliğine mahkum edebilecek bir durum değişikliğinden kaygılandırarak, aklına, gereğinde, varlığını yitirmesi halinde, kendisine de yardım edilsin diye ona yardım etme isteği sokmaktadır. Böylece iyilik, uygarlığın ve kaygıların meyvesi olarak doğmaktadır. Bu nedenle de durumsal bir erdemdir ve bize ne pahasına olursa olsun kendimizi tatmin etmekten başka bir istek vermeyen doğaya özgü bir duygu asla değildir. Bu şekilde tüm duyguları birbirine karıştırarak, hiçbir şeyi analiz etmeyerek her konuda körleşir, her türlü zevkten mahrum oluruz.

- Ah! Mösyö, diye kestim heyecanla, sefalet içindekilere yardım etmek kadar hoş bir duygu olabilir mi? Kendimizin de acı çekmesinden duyduğumuz korkuyu bir kenara bırakalım. Birini sevindirmekten daha büyük bir tatmin olabilir mi?.. Minnettarlık gözyaşlarından zevk almak, size benzediği halde sizin temel ihtiyaç olarak adlandırdığınız şeylerden mahrum olan zavallılarla varlığınızı paylaşmak, size övgüler düzdüklerini ya da baba diye çağırdıklarını duymak, zayıflık, terk edilmişlik ya da umutsuzlu-

ğun kararttığı ufuklara aydınlatabilir. Hayır mösyö, dünyada yaşanacak hiçbir mutluluk bunlara denk olamaz. Bu Tanrıya özgü mutluluktur ve Tanrı, yeryüzünde ona hizmet etmeyenlerin gökyüzünde de mutluluğu göremeyeceğini ya da gerçekleştiremeyeceğini söyler. Tüm erdemler bundan doğar mösyö; sefaleti azaltmanın sıcaklığını öğrendiğimizde, en iyi baba, en iyi oğul, en iyi eş oluruz. Merhametli bir adam, güneş ışığı gibi, çevresindeki her şeye zenginlik, huzur ve neşe saçar; ve bu ilahi ışık odağından çıkan doğa mucizesi, en büyük mutluluğu diğerleri için çalışmak olan dürüst, nazik ve hassas bir ruhtur.

Phoebus da budur Thérèse! İnsan, doğadan aldığı organlar aracılığıyla zevk alır; zayıf bir bireyin ve sonuç olarak tüm kadınların zevk alma organları, ancak enerjiden tamamen yoksun bir fiziksel yapı üzerinde etkili olabilecek, oldukça keskin ahlaki şehvet duyguları üzerine dayanmak zorundadır. Asıl zorluk, çevresindekiler üzerinde uyguladığı sert şoklardan daha büyük zevk alan, bu yanında var olanlar varlıkların hissettiği hoş etkilerden de mutlu olacak olan, yapısı nedeniyle kaçınılmaz olarak, ona tatlı bir şekilde yaklaşanlara da acı veren güçlü ruhlar için söz konusudur. Zalim ve iyi yürekli insanlar arasındaki tek fark da budur; her ikisi de hassas yaradılışlıdır, ama her birinin tarzı farklıdır. Her iki sınıfın da yaşadığı zevkler olduğunu yadsımıyorum, ama birçok filozof gibi şüphesiz ben de, daha sert bir yapıya sahip olan bireyin tüm karşıtlarından tartışmasız çok daha canlı olacağına inanıyorum; ve bu sistemler kurulduğunda, diğerleri mutluluğu iyilikte ararken, zalimlik kokan her şeyden keyif alabilecek bir tür insan da bulunabilir ve bulunmalıdır. Daha yumuşak zevkleri olanlar olduğu gibi, daha ateşli zevkleri olanlar da olacaktır. Bunlar insanların uygarlık imparatorluğunu tanımadan önce, doğanın beşiğindeki eğilimlerini ortaya koyacağından en güvenilir, en gerçek insanlar olacaktır; oysa diğerleri, bu uy-

garlığın etkilerini, yani tatsız tuzsuz, yanıltıcı şehvet duygularını yansıtacaktır. Sonuçta çocuğum burada felsefe yapmak değil, bir anlaşma yapmak üzere bulunduğumuza göre, bana son sözünüzü söyleme lütfunda bulunun...Size önerdiğim konumu kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?

Tabii ki reddediyorum mösyö, diye cevap verdim ayağa kalkarak... çok yoksulum... Oh! Evet oldukça yoksul mösyö; ama kalbimde bir servetin sağlayabileceğinden çok daha zengin duygular var, başka bir şey adına bunlardan birini bile feda etmem. Sefalet içinde ölürüm de erdeme ihanet etmem.

Çıkın, dedi bana soğuk bir şekilde bu tahammül edilmez adam, ve sır saklamayacağınız konusunda endişe duymuyorum. Aksi takdirde en kısa sürede sizden asla endişelenmeyeceğim bir yere gönderilirsiniz.

Erdemi kötülük kaygısı kadar cesaretlendiren hiçbir şey yoktur. Tahmin ettiğimden çok daha az çekingen, benden şüphelenmesi için neden olmadığı sözünü verme cesareti gösterdim ve Bondy ormanında beni soyduğunu hatırlatarak, içinde bulunduğum durumda, bu paraya ihtiyacım olduğunu hissettirdim. Canavar bana, bunu hak etmem için beni işe almak istediği ve benim ise reddettiğim cevabı verdi.

- Hayır mösyö, diye cevap verdim sertçe, hayır, tekrar ediyorum, bedeli bu olacaksa, hayatımın kalanını kurtarmaktansa bin kez ölmeyi tercih ederim.

- Ben ise, dedi Saint-Florent, hiçbir koşulda, karşılığını almadan para verme hüznünü tercih etmem. Beni reddetme küstahlığını göstermiş olmanıza rağmen, sizinle bir onbeş dakika daha geçirmek istiyorum; hadi şu odaya geçelim, birkaç dakikalık itaatiniz cebinizi güzelce doldurur.

-Şehvet oyunlarınıza şu ya da bu şekilde hizmet etmeye niyetim yok, diye cevap verdim gururla. Sizden sadaka istemiyorum,

zalim adam; sizden istediğim bana olan borcunuz; iğrenç bir şekilde benden çalmış olduğunuz... O da sende kalsın zalim, istiyorsan sende kalsın. Gözyaşlarımı acımadan izle; yoksulluğumun hüzün verici hikâyelerini hiç duygulanmadan dinle becerebilirsen, ama bu alçaklığı da yaparsan, ne pahasına olursa olsun, seni sonsuza dek lanetleme hakkına sahip olacağım.

Saint-Florent deliye dönerek dışarı çıkmamı emretti ve öfkeli yüzünde, bana söylediği ve skandal patlamasından korktuğu sırlar olmadan da, onunla bu kadar cesurca konuşmanın bedelini bazı hoyratlıklarla ödeyeceğimi okudum... çıktım. O sırada bu şehvet düşkünü adama, iğrenç zevklerinin zavallı kurbanlarından birini getiriyorlardı. İğrenç konumunu paylaşmamı önerdiği kadınlardan biri ona, yaklaşık dokuz yaşında, sefaletin ve bitkinliğin her türlü belirtisini taşıyan küçük zavallı bir kız getiriyordu: zor ayakta duruyor gibi görünüyordu... Aman tanrım! diye düşündüm bunları görünce, bu tür varlıklar acımadan başka bir duygu yaratabilir mi! Yoksulluğun tükettiği bir göğüs, açlığın kuruttuğu ve yalnızca onu lanetlemek için açılan bir ağız üzerinden öpücükler alarak zevk alabileceğini düşünen sapkın varlığın mutsuzluğu!

Gözümden yaşlar boşalıyordu. Bu kurbanı onu bekleyen kaplandan kurtarmak isterdim. Bunu yapabilir miydim? Beni bu tarz tekliflerle yanına çağıran alçak tarafından aşağılanmış, ulaştığı varlığa isyan etmiş halde, alelacele hanıma döndüm.

Ertesi gün, bu köyde beni bir parça mutluluğun beklediği umuduyla dopdolu, Dauphine!ye doğru yola çıkmak üzere Lyon'dan ayrılıyordum. Lyon'dan her zamanki gibi yaya olarak, yanımda bir çift gömlek ve ceplerimde birkaç mendille, iki mil uzaklaşmıştım ki, acı çeker gibi yanıma yaklaşan ve benden sadaka dilenen bir yaşlı kadınla karşılaştım. Korkunç örneklerini gördüğüm katılıktan oldukça uzak, dünyada zavallılara yardım

etmekten başka bir mutluluk tanımayan ben, içinden bir ekü almak ve bu kadına vermek üzere cüzdanını çıkardım; ama benden çok daha çevik davranan, ilk bakışta yaşlı ve beli bükük sandığım bu iğrenç yaratık, cüzdanımın üzerine atıldı, onu kaptı, mideme attığı bir yumrukla yere devirdi ve kaçtı. Birden yüz adım ötede gördüm onu, yanında kendilerine yaklaşmamam için beni tehdit eden dört kaltak daha vardı.

Yüce Tanrım! diye haykırdım acı içinde, ruhumun o anda en ağır cezalara çarptırılmadan herhangi bir erdemli hareketle açılamaması mümkün olmayacak mı? O ölümcül anda tüm cesaretimi yitirdim. Bugün bütün içtenliğimle özür diliyorum Tanrıdan; ama umutsuzluk kör etmişti beni. Bana bunca zorluk yaratan kariyerimi terk etmeye hazır hissediyordum kendimi. İki çare görünüyordu, ya beni soyan dolandırıcılara katılmaya gidecektim, ya da Lyon'a dönerek, Saint-Floretn'in teklifini kabul edecektim. Tanrı yanılgıya düşmemem için bana acıdı, ama beni yine felaketler beklediğine göre, içimde yaktığı umut ışığı da aldatıcıydı; yine de bana destek olduğu için teşekkür ediyorum. Bana yol gösteren ölüm kokan yıldız, masum da olsam ölümden başka bir yere götürmüyordu beni. Diğer yollar ahlaksızlıklarla doluydu ve bunlardan biri diğerlerinden daha aç korkunçtu.

Adımlarımı, Grenoble'a gitmek için neyim kaldıysa satmaya karar vererek, Vienne şehrine çevirdim. özgün yürüyordum ki, şehre çeyrek mil uzaklıkta, ovanın ortasında, yolun sağında, iki atlının bir adamı atlarının ayakları altında ezdiklerini ve adamı neredeyse ölü halde bırakarak, dört nala uzaklaştıklarını gördüm; bu korkunç manzara beni ağlamaklı yaptı. Ne yazık! İşte bu adam benden daha acınacak haldeydi; benim en azından sağlığım ve gücüm yerindeydi, hayatımı kazanabilirim, ve eğer bu zavallı zengin değilse ne olacaktı?

Merhametten ne zaman sakınmam gerektiğini, buna teslim ol-

manın benim için ne kadar ölümcül sonuçlar doğurabildiğini bilmeme rağmen, bu adama yaklaşmak ve yardım eli uzatmak konusundaki aşırı isteğimi yenemiyordum. çabucak yanına gittim, üzerimde taşıdığım ispirtolu suyun da yardımıyla biraz nefes aldı. Sonunda gözlerini açtı, ilk sözleri anlamsızdı; ona daha çok faydalı olma isteğiyle, gömleklerimden birini yaralarını pansuman etmek, kanı durdurmak için kullandım. Bana kalan az sayıda eşyamdan birini de bu zavallı için feda etmiştim. Bu ilk çabalardan sonra, ona biraz şarap verdim; bahtsız adam tamamen kendine gelmişti; daha iyi görüyordu ve çevreyi seçebiliyordu. Ayağa kalktığında, oldukça açık renk giysisi içinde pek de kötü görünmüyordu; oldukça değerli eşyaları vardı, yüzükler, bir saat, enfiye kutuları ve bunlardan hiçbiri yaşadığı olayda fazla zarar görmemişti. Konuşabilir hale geldiği anda bana, ona yardım eden meleğin kim olduğunu ve minnettarlığını göstermek için ne yapabileceğini sordu. Minnetle dolu bir ruhun bana zarar veremeyeceğine inanarak, güvenli bir şekilde, kollarıma düşmüş biriyle göz yaşlarımı paylaşmanın keyfini yaşayabileceğimi sandım. Başıma gelen felaketleri anlattım ve yaşadığım son faciayı tamamladığımda, anlattıklarım içinde bulunduğum sefaleti gözler önüne sermişti:

- Çok mutlu oldum, diye haykırdı, benim için tüm yaptıklarınızı öğrendiğime çok mutlu oldum! Benim adım Roland, diye devam etti bu maceracı, dağda, buradan on beş mil uzakta çok güzel bir şatom var, sizi benimle oraya gelmeye davet ediyorum; bu teklifim huzurunuzu kaçırmasın, bana nasıl faydalı olabileceğinizi açıklayacağım. Ben erkeğim, ama benim çok sevdiğim ve kendini bana adamış ve benim yalnızlığıma mahkum etmiş bir kız kardeşim var. Ona hizmet edecek birine ihtiyacım var; bu görevi yerine getiren kadını yeni kaybettik, onun işini size öneriyorum.

Koruyucuma teşekkür ettim ve onun gibi bir adamın, başına

bir şeyler gelebileceği, hırsızların saldırısına uğrayabileceği bir yerde, yanında biri olmadan nasıl seyahat ettiğini sorma rahatlığını gösterdim.

- Biraz şişkoyum, ama genç ve atağım, yıllardan beri buradayım, dedi bana Roland; Vienne'den evime böyle gelmeye alışkınım. Sağlığıma ve keseme de iyi geliyor; aslında harcamalarıma dikkat etmem gerektiği için değil, zira zenginim; benimle birlikte eve kadar gelme yakınlığını gösterirseniz siz de göreceksiniz; ama tutumluluğun kimseye zararı olmaz. Bana saldıran iki adama gelince, onlar, geçen hafta, Vienne'de bir evde yüz altın kazandığım bölgede yaşayan iki kişidir; sözlerine inandım, bugün onlarla buluştum, alacağını istedim ve işte bana bunu yaptılar.

Bu adamla birlikte, yaşadığı çifte felakete üzülüyordum ki, bana yola koyulmamızı önerdi:

- Sayende kendimi biraz daha iyi hissediyorum, dedi bana Roland; gece yaklaşıyor, buradan iki mil uzakta olduğunu sandığım bir eve ulaşmalıyız; bineceğimiz atları ayarlarsak, yarın akşam evime varabiliriz.

Tanrının bana gönderdiğine inandığım yardımdan yararlanmaya kesin karar verdim, Roland'a yürümesi için yardım ettim, yol boyunca destek oldum ve gerçekten de iki mil ötede, sözünü ettiği hanı bulduk. Kibarca birlikte akşam yemeği yedik; yemekten sonra Roland beni ev sahibesine emanet etti ve ertesi gün, yanımızda bir uşakla birlikte, handan kiraladığımız iki dişi katırla, Dauphine sınırına vardık, dağlara yöneldik. Yol bir günde bitirmek için çok uzun olduğundan, efendimden aynı özeni, aynı saygıyı göreceğim Virieu'ye girdik ve ertesi gün yürüyüşümüze aynı yönde devam ettik. Akşam saat dörde doğru, dağın eteklerine gelmiştik. Burada yol neredeyse geçilmez hale geliyordu, Roland kaza korkusuyla katırcıya beni bırakmamasını söyledi ve boğazlardan geçtik. Dört mil boyunca sürekli dönüp durduk, tırmandık

ve geri indik, bütün yerleşim bölgelerini, düzgün yolları uzakta bırakmıştık, evrenin öteki ucuna geldiğimizi sandım. Yine de içimi bir endişe kapladı; ehdişemi Roland'ın da fark etmesini engelleyemedim, ama tek söz söylemedi ve sessizliği beni daha da korkuttu. Sonunda, bir dağın yamacına, her an düşecekmiş gibi göründüğü korkunç bir uçurumun kenarına kondurulmuş bir şatoya ulaştık, buraya ulaşan herhangi bir yol görünmüyordu; daha önce yalnızca keçiler tarafından kullanılmış, her yanı taşlar ve dehlizlerle dolu yolumuz, erdemli insanların evinden çok hırsızların barınağına benzeyen bu ürkütücü ine ulaşıyordu.

İşte evim, dedi bana Roland, şatonun gözüme çarptığına inandığı anda.

Ve böylesi bir yalnızlık içinde duruyor oluşuna şaşırdığımı fark ederek:

- Bana uygun olan da bu, diye cevap verdi sertçe.

Bu cevap endişeıni iki katına çıkardı. Her şey felaketi çağrıştırıyordu; birlikte olduğumuz insanların az ya da çok belirgin ses tonu değişikliği, umudumu söndürüyor ya da canlandırıyordu; ama başka şansım olmadığından kendimi tuttum. Köşeyi zar zor döndüğümüzde, bu antika virane birden karşımızda belirdi. Aramızda en fazla çeyrek mil mesafe kalmıştı, Roland katırından indi ve bana da aynı şeyi yapmamı söyleyerek, ikisini de uşaklara teslim etti, paralarını ödedi ve geri dönmelerini emretti. Bu yeni tutumu da hoşuma gitmemişti; Roland bunu fark etti.

Neyiniz var Thérèse? dedi bana, evine doğru ilerlemeye başladığımızda, Fransa dışında değilsiniz; bu şato Dauphine sınırları içindedir, Grenoble'a bağlıdır.

- Şüphesiz mösyö; diye cevap verdim; ama böyle tehlikeli bir yere yerleşmek nereden aklınıza geldi?

- Çünkü burada oturanlar pek de dürüst insanlar sayılmazlar; dedi Roland; büyük ihtimalle davranış tarzlarını örnek alman

mümkün olmayacak.

Ah! Mösyö, dedim titreyerek, beni korkutuyorsunuz, beni nereye götürüyorsunuz?

- Seni şefleri olduğum kalpazanlara hizmet etmeye götürüyorum, dedi bana Roland, kolumdan yakalayarak ve gelişimizi görerek inen ve hemen ardımızdan yeniden kalkan küçük köprüyü zorla geçirerek. Bu kuyuyu görüyor musun? Diye devam etti içeri girer girmez, avlunun sonunda yer alan, dört zincirli çıplak kadının çıkrığını döndürdüğü büyük ve derin kuyuyu göstererek; işte arkadaşların ve işte yapacağın iş; günde on saat bu çıkrığı çevirir ve bu kadınlar gibi, yapmandan hoşlanacağım tüm fantezileri tatmin edersen, günde altı dilim kara ekmek ve bir kap bakla ezmesi verilecek sana; özgürlüğü aklından çıkar; artık asla özgür olmayacaksın. Yarı ölü hale geldiğinde seni kuyunun yanında gördüğün dehlize, senin gibi yetmiş seksen kaltağın seni beklediği yere atacağız ve yerine başkasını koyacağız.

Oh! Büyük Tanrım, diye haykırdım Roland'ın ayaklarına kapanarak, hayatınızı kurtardığını hatırlama lütfunda bulunun mösyö, bir an duyduğunuz minnetle heyecanlanarak, bana mutluluk sunacak gibiydiniz, hizmetimi beni sonsuz bir kötülük uçurumuna iterek mi ödüyorsunuz. Bana yaptığınız adil mi? Kalbinizin derinliklerinden gelen bir pişmanlık duygusu intikamımı almayacak mı sizden?

- Allah aşkına, oluşturduğunu hayal ettiğin bu minnet duygusuyla neyi kastediyorsun? Dedi Roland. Mantıklı ol, iğrenç yaratık; yardımıma geldiğinde ne yapıyordun? Yoluna devam etmek ve benimle gelmek olasılıkları arasında sonuncusunu kalbini dinleyerek seçmedin mi? Bunu zevkle yapmadın mı? Sana vereceğim zevklerin karşılığını ödemek zorunda olduğum gibi bir şeytanlığı nasıl düşünürsün? Ve benim gibi para ve refah içinde yüzen bir adamın, senin gibi bir zavallıya karşı herhangi bir yü-

kümlülüğü kabul edecek kadar alçalabileceğimi nasıl aklına getirirsin? Hayatımı kurtarmış olsan da, bunu kendin için yaptığına göre sana bir borcum yok. İş başına köle, iş başına! Uygarlığın, doğa kanunlarını yerle bir ederek, haklarını yok edemediğini anla; doğa, hem güçlü varlıklar hem de zayıf varlıklar yaratır, amacı zayıfların diğerlerine hizmet etmesidir; bireylerin pozisyonu, yeteneklerine, zekalarına göre değişiklik gösterir; bulundukları yeri belirleyen fiziksel güç değil, paranın gücüdür. En zengin adam, aynı zamanda en güçlü adam, en yoksul adamsa en zayıf adam haline gelir; gücü oluşturan motiflerle beraber, güçlünün üstünlüğü, zayıfları tutan zincirlerin en zengin ve acımasız olanın elinde olduğu ve zenginin en zayıfı ya da en yoksulu ezdiği doğa kanunları içindedir. Bu kanunlar, benim benimsememi istediğin minnettarlık dolu davranışları aşağılar Thérèse. bize örnek oluşturan hayvanlar arasında, talep ettiğin duygulara sahip olanını gördün mü? Ben gerek zenginliğim gerekse gücümle senden üstün olduğumdan, beni buna mecbur etmeyi becerdiğinden ya da zavallı olduğun için, bu davranışlarınla bir şey sağlayabileceğini düşündüğünden haklarımı sana devretmem doğal olur mu? Bana yardım ettiğinde eşittik, yüce bir ruhun gururu minnettarlıkla eğilmesine izin vermez; alan her zaman aşağılanmaz mı? ve maruz kaldığı bu aşağılama ile, yalnızca bu yaptığıyla benzerine göre üstünlük sağlayan iyiliksever kişiye borcunu ödemiş olmaz mı? onu minnettar bırakana başka ne yapması gerekir? Eğer yapılan yardım, yardım alanın onurunu kırarak, onun için bir yük haline geliyorsa, onu bu minnettarlığı saklamaya ne hakla mecbur edebiliriz? Neden bana yardım eden kişiyi her gördüğümde minnet duymayı kabul etmem gereksin ki? kötü olmaktansa nankör olmak nasıl gururlu ruhların erdemi ise, minnettarlığın da zayıf ruhlar için öyle olduğu kesindir. Bana istedikleri, bundan zevk aldıkları sürece yardım etsinler, ama benden bir şey istemesinler.

Roland'ın cevap verecek zaman tanımadığı bu sözlerden sonra, emri üzerine iki uşak beni kollarımdan yakaladı, soydu ve yapmış olduğum yorucu yolculuktan sonra dinlenmeme bile fırsat bırakılmadan, hemen yardım etmeye başlamak zorunda olduğum diğerlerinin yanına zincirledi. Daha sonra Roland yanıma yaklaştı, terbiyemin söylememe elvermediği yerlerimi kaba bir şekilde yokladı, Rodin'in sırtımı dağlayarak yaptığı, hiç hak etmediğim işaretle ilgili olarak alay dolu ve saygısız sözlerle aşağıladı beni, sonra da bir cop alarak, orada sırtıma yirmi darbe indirdi.

- İşte görevini yerine getirmediğinde böyle muamele göreceksin kaltak, dedi bana; bunu bir hata yapmış olduğun için değil, yalnızca hata yapanlara nasıl davrandığımı göstermek için yapıyorum

Demir zincirlerimin altında çırpınarak tiz çığlıklar attım; çırpınmalarım, haykırışlarım, gözyaşlarım, acımı ortaya koyan korkunç nidalarım celladımı eğlendirmekten başka bir işe yaramadı...

- Ah sana daha neler göstereceğim kaltak, dedi Roland, acıların sona ermedi daha, felaketin en uç barbarlıklarını tanımanı istiyorum.

Beni bıraktı. Bu geniş kuyunun yanındaki bir mağaraya yerleştirilmiş ve hücreler şeklinde kapatılmış altı karanlık odacığa sığınıyorduk geceleri. Bu öldürücü zincirlere vurulduktan hemen sonra olduğu gibi, beni de arkadaşlarım gibi zincirlerimden çözüyor, ve Roland'ın sözünü ettiği biraz su, bakla ve ekmek verdikten sonra kapatıyorlardı.

Yalnız kalır kalmaz kendimi, durumumun korkunçluğunu hissetmeye bıraktım. İçlerindeki minnettarlık duygularını yok edebilecek kadar katı insanlar olabilir mi, diye soruyordum kendi kendime... Hiçbir dürüst ruhun hissetmemi sağlamamasına rağmen bunca istekle kendimi teslim ettiğim bu erdem, bazı varlık-

lar tarafından aşağılanabilir ya da bu kadar insanlık dışı bir tavırla onu yok edenler canavardan başka bir şey olabilir mi?

Bu düşüncelere dalıp gitmiştim ki, aniden hücremin kapısının açıldığını duydum. Gelen Roland'dı; bu vicdansız adam beni iğrenç fantezilerine alet ederek tahrik olmaya gelmişti. Yaptıklarını düşünürseniz bu adamın ne kadar kaba olabileceğini ve bu tarz bir adamın aşk oyunlarının iğrenç karakterinden mutlaka izler taşıyacağını tahmin edersiniz madam. bu yeni zulümleri anlatarak sabrınızı nasıl zorlayabilirim? Zaten hayalgücünüzü iğrenç öykülerimle yeterince kirletmedim mi? yenilerini anlatmaya kalkışmalı mıyım?

Evet Thérèse, dedi Corville, evet tüm ayrıntıları istiyoruz, tüm bunları anlatırken iğrençlikleri öylesine güzel törpülüyorsunuz ki, geriye insanları daha iyi tanımak için gerekenden başka bir şey kalmıyor. Bu tür tabloların ruhun gelişiminde ne kadar önemli olduğu hayal edilemez; belki de bu konuda, maddeye imzasını atmak isteyenlerin aptalca ketlemeleri sonucu bilinçsiziz. Anlamsız kaygılarla zincirlenmiş halde, tüm aptalların bildiği çocukça şeylerden başkası anlatılmaz bize, ve küstahça, ellerini kalplerine götürerek, büyük sapkınlıklar sermek isterler gözlerimizin önüne.

- Eh peki mösyö, size itaat edeceğim, diye başladı Thérèse heyecan içinde, ve daha önce davrandığım şekilde davranarak, olan biteni çok daha az rahatsız edici şekliyle sunmayı deneyeceğim.

Her şeyden önce tasvir etmem gereken Roland kısa boylu bir adamdı, şişman, otuzbeş yaşında, inanılmaz güçlü, bir ayı kadar kıllı, solgun yüzlü, sert bakışlı, tamamen esmer, erkeksi çizgileri, uzun bir burnu, gözlerine kadar çıkan sakalları olan, kara kalın kaşlı bir adamdı ve erkekleri bizim cinsimizden ayıran bölgesi öylesine büyük ve öylesine kalındı ki, daha önce böyle bir şey görmemiştim, ve doğanın da bu kadar görkemli bir şey daha ya-

ratmadığına eminim. İki elimle ancak kavrayabiliyordum ve uzunluğu ön kolum kadardı. Roland bu fiziğiyle, ateşli bir kişilik, fazlasıyla hayal gücü ve her zaman büyük güçlükler yaşamasını engelleyecek büyüklükte bir servetin meyvelerini toplayabilecek tüm kötülükleri kendinde toplamıştı. Servetini tüketiyordu; babası başlamış, ona büyük bir servet bırakmıştı; bu genç adam zenginliğe zaten fazlasıyla alışmıştı. Sıradan zevklerden bıkmıştı, iğrençliklere başvurmaktan başka çaresi yoktu; yalnızca bunlar ona fazlasıyla zevk vererek tükettiği istekleri geri kazandırıyordu; ona hizmet eden kadınların tümü sır gibi saklanan şehvet oyunlarında ve bu şehvet düşkünü adamın her şeyden çok zevk aldığı günah tadını bulabileceği çok daha ahlaksız zevklerle tatmin olmasında kullanılmıştı; Roland kendi kızkardeşini metres almıştı ve bizim yanımızda ateşlediği tutkularını onun yanında söndürüyordu.

İçeri girdiğinde neredeyse tamamen çıplaktı; ateş gibi yanan yüzü, hem içine düşmüş olduğu ölçüsüz isteğin, hem de onu yiyip bitiren şehvet düşkünlüğünün izlerini taşıyordu. Beni bir an titreten bakışlarla süzdü.

- Kurtul şu giysilerinden, dedi bana, gece örtünmek için geri aldığım giysileri bizzat parçalayarak... Evet, kurtul şunlardan ve beni izle; tembelliğe teslim olmaya kalkarsan alacağın riski hissettireceğim sana; ama bize ihanet etme isteği duyarsan, işleyeceğin suç daha büyük olacağından, mecburen cezası da bununla orantılı olacak; gel de ne tür bir ceza olacağını gör.

Tarifi zor bir durumdaydım, ama Roland ruhuma sakinleşecek zaman bırakmadan, kolumdan yakaladı ve sürükledi; beni sağ eliyle yönlendiriyordu. Sol elinde, zayıf bir ışıkla yolumuzu aydınlatan küçük bir fener taşıyordu; birçok köşe döndükten sonra bir saniye kadar durakladık, aynı şekilde bir kapı açtı ve kapattı; bütün bunlardan sonra, artık merdiven kalmamıştı, bu sefer

ki kayanın içine oyulmuş, kıvrımlarla dolu ve son derece sert eğilimli dar bir yoldu. Roland tek bir söz etmiyordu, bu sessizlik beni daha da korkutuyordu; feneriyle önümüzü aydınlatıyordu; böyle on beş dakika kadar yolumuza devam ettik; içinde bulunduğum durumda, yer altı mekanlarının ürkütücü nemini daha derinden hissettim. O kadar aşağıya inmiştik ki, yerin sekiz yüz ayaktan fazla altına ulaşmış olduğumuzu söylerken abartıyor olduğum endişesini duymuyorum; geçtiğimiz dar yolun sağı solu, bu kötü yürekli adamın varlığını içeren sandıkların bulunduğu küçük odacıklarla doluydu. Sonunda son bir bronz kapıya geldik, Roland bunu da açtı ve bu ahlaksız adamın beni getirdiği korkunç yeri görünce alt üst olarak düşeceğimi sandım; sendelediğimi görünce, sert bir şekilde arkamdan itti ve böylece kendimi, istemeden, bu korkunç mezar odasının içinde buldum. Siyah halılarla kaplı duvarları ölüm çağrıştıran nesneler, her boyutta iskelet, çaprazlama konmuş kemikler, kafatasları, sopalar, kılıçlar hançerler, tabancalarla süslenmiş, yirmi beş ayak çapında yuvarlak bir mezar odası hayal edin madam. Kubbenin bir köşesine asılmış üç kollu bir lambanın aydınlattığı duvarlar üzerinde gördüğüm iğrençlikler bunlardı; kubbenin iç eğmecinden çıkan uzun bir halat sekiz ila on adım uzanarak odanın ortasına düşüyor ve daha sonra da göreceğiniz gibi, korkunç maceralara hizmet etmek için burada bulunuyordu; sağda tehditkâr bir tırpanı silah gibi taşıyan bir iskeletin aralandığı bir tabut bulunuyordu; solda bunca senedir bu yolda kurban olmama rağmen, o güne kadar görmediğim kadar doğal, çıplak bir balmumu kadın bedeni vardı. Bir haça bağlanmış, göğsünün üzerine, her yerden açık seçik görülebilecek şekilde yatırılmıştı, zalimce hırpalanmıştı; birçok yarasından kan çıktığı ve uylukları boyunca aktığı görülüyordu; dünyanın en güzel saçlarına sahipti, güzel başı bize dönük haldeydi ve merhamet

diler gibiydi. Güzel yüzünde, üzerini kaplayan göz yaşlarına kadar dışa vurmuş acının tüm izleri ayırdediliyordu. Bu tüyler ürpertici yüz görüntüsüyle, ikinci kez gücümü kaybettiğimi düşündüm; mezar odasının dibinde, bu ölüm kokan mekanın tüyler ürperticiliğini gözler önüne seren siyah bir kanape vardı.

İşte, evimi terk etme fikrinden vazgeçmezseniz öleceğiniz yer burası, dedi Roland; evet hayal edebileceğim en büyük acıları vererek sizi bizzat ben öldürmeye geleceğim.

Roland bu tehditi ederken alev alev yanıyordu; heyecanı, alt üst olmuşluğu, onu avını yutmaya hazır bir kaplana benzetmişti. Bundan sonra, sahip olduğu inanılmaz organı ortaya çıkardı; ona dokunmamı sağladı, daha önce böylesini görüp görmediğimi sordu.

- Bunun gördün mü kaltak, dedi bana öfkeyle, vücudunun en dar yerine sokmak gerekiyor, seni ikiye ayırana kadar devam edeceğim buna; senden daha genç olan kızkardeşim, aynı yerde dayanıyor buna; kadınlardan asla farklı şekilde doyuma ulaşmam. Bu nedenle seni ikiye yarması gerekebilir.

Sözü ettiği yer konusunda şüphe bırakmamak için, oldukça uzun tırnakları olan üç parmağını içime soktu ve bana

- Evet buraya Threse, az sonra seni korkutan bu organı buraya sokacağım; tüm uzunluğuyla içine girecek, seni parçalayacak, kanlar içinde bırakacak ve ben zevkten sarhoş olacağım.

Bu sözleri söylerken ağzından, iğrenç yeminler ve küfürlerle karışık köpükler saçıyordu. Saldırmayı düşündüğü belli olan tapınağımı zorlayan eli, tüm bu bölgenin üzerinde dolaştı, tırmaladı; gerdanıma da aynı şeyi yaptı, beni öylesine hırpaladı ki on beş gün dayanılmaz acılarla kıvrandım. Sonra beni kanepenin kenarına yerleştirdi, doğanın yeniden oluşumuna olanak sağlayan sunağı süslediği bu köpüğü şarap ispirtosu ile sildi; ateşe verdi ve yaktı. Parmakları bu sunağı taçlandıran et yükseltilerini yakaladı, sert bir şekilde sıkıştırdı, parmaklarını içine soktu ve

tırnaklarıyla çevreleyen dokuyu parçalıyordu. Kendimi tutamayıp, beni evinde tutacağını, her koşulda buradan çıkmamam gerektiğini söylediğine göre, bu yaptıklarının buraya bir daha geri inmemi güçleştireceğini söyledim. Dizlerine kapandım, onun için yapmış olduklarımı hatırlatma cesaretini gösterdim... Merhamet isteme hakkımdan söz ederek onu daha da tahrik ettiğimi fark ettim; susması söyledi ve tüm gücüyle karın boşluğuma attığı bir dirsek darbesiyle yere devirdi.

Hadi, dedi bana, saçlarımdan tutup ayağa kaldırarak, hadi hazırlan! Sana mutlaka tecavüz edeceğim.

-Oh, mösyö!

Hayır, hayır, cezanı çekmen gerek; küçük iyiliklerini duymak istemiyorum artık, kimseye borcum kalmamasını isterim, her zaman başkaları bana borçlu olmalı... Öleceksin dedim sana, şu tabuta otur bakayım sığıp sığmayacağını göreyim..

Beni tabuta doğru götürdü, içine kapattı, sonra da yer altı mezarlığından çıkarak, beni orada bırakıyormuş gibi yaptı. Daha önce hiç ölüme bu kadar yakın olmamıştım. Tanrım! daha önce hiç bundan daha gerçek algılamamıştım. Roland geri geldi, beni tabuttan çıkardı.

- İçinde daha iyi duramazsın, dedi bana; sanki senin için yapılmış; ama seni burada huzur içinde bırakmak, çok güzel bir ölüm olur, ama sana çok daha farklı ve bu huzura izin vermeyen bir üslup göstereceğim. Hadi! Tanrına dua et kaltak, sana intikam şansı vermesi için dua et, buna gücü varsa tabi...

- Dua iskemlesine attım kendimi ve yüksek sesle kalbimi yüce Tanrıya açarken, Roland, ona dönük bölgelerime aşağılamalarını ve işkencelerini çok daha zalimce uygulamak üzere eğilmişti; her darbesiyle kanımı kubbeye kadar fışkırtan çelik iğnelerle donatılmış bir kırbaç ile, tüm gücüyle kamçılıyordu beni.

- Eh peki! diye devam etti küfürler ederek, Tanrın sana yardıma

gelmiyor; seni acınası erdeminle acı çekmeye bırakıyor, onu alçakların ellerine terk ediyor: Ah! Bu nasıl bir Tanrı Threse, bu nasıl bir Tanrı! Gel, dedi bana sonunda, gel kaltak, duan tamamlandı (ve aynı anda beni karın üstü, odanın dibinde yer alan kanepenin kenarına yerleştirdi); sana söyledim Threse, ölmen gerekiyor!

Kollarımı yakaladı, belimin üzerinde birbirine bağladıktan sonra, iki ucunu tutmakta olduğu siyah ipek kordonu boynumun çevresine doladı; istediği zaman sıkarak soluğumu kesiyordu ve keyfi geldiği zaman öteki dünyaya gönderecekti.

- Bu işkence sandığından daha hoştur Threse, dedi bana Roland; ölümü tarifsiz zevklerle hissedeceksin, bu kordonun sinirlerin üzerine uygulayacağı basınç senin şehvet organlarını ateşlendirecek; bu etki kesin. Bu cezaya mahkûm edilen herkes, nasıl bir sarhoşluk içinde öleceğini bilseydi, günahlarının bu şekilde cezalandırılmasından daha az korkar, bu günahları daha çok ve daha güvenle işlerlerdi; içinde olacağım yeri de daha çok sıkıştıran bu hoş işlem Threse, bu tür bir sapkınlığa bu kadar elverişli günah dolu bir yol içindeyken, zevklerimi iki katına çıkaracak.

Ama beni korkutmaya çalışmanın yollarını boşuna arıyordu; başarması içinde fazla orantısız olan araçlarını hazırlamıştı; girişimleri hep geri savuşturuluyordu. Öfkesi haddini aşmıştı; doğanın karşısına çıkardığı direnişi kırmak için tırnaklarını, ellerini, ayaklarını kullanıyordu. Yeniden harekete geçti, ateşli kılıç yan kanala kaydı ve sert bir sarsıntıyla yarısına kadar girdi, bir çığlık attım; Roland, hatasından öfkelenerek, delirmiş halde geri çekildi, bu kez aynı sertlikle diğer kapıya vurdu ve ıslak sivri mızrak beni parçalayarak içime girdi. Roland bu ilk saldırının zaferinden yararlandı; saldırıları daha sertleşmişti, alan kazanmıştı; ne kadar içeri girerse boynumdaki kordonu da o kadar sıkıyordu, ürpertici çığlıklar atıyordum; zalim Roland eğleniyordu, çığlıklarımı iki katına çıkardı, yetersiz olduklarından çok emindi ve istediği za-

man durdurabilecek kadar da ustaydı; tiz çınlamalar onu ateşlendiriyordu. Bununla birlikte, sarhoşluğa teslim olmaya hazırlanıyordu, kordonun yaptığı basınç aldığı zevk derecesine göre değişiyordu; yavaş yavaş organım söndü, kordonun sıkıştırmaları öylesine artmıştı ki; hislerim körelse de hassasiyetini yitirmiyordu; Roland'ın zalimce bağırsaklarımı yırtan inanılmaz büyüklükteki organıyla fena halde sarsıldığıma, bulunduğum durumun korkunçluğuna rağmen, şehvet sularıyla ıslandığımı hissediyordum. Bir an aptallaştım, neye uğradığımı şaşırmıştım, ama az sonra gözlerimi ışığa açtım, serbesttim, kurtulmuştum ve organlarım yeniden doğmuş gibiydi.

- Eh güzel! Threse, dedi bana celladım, zevkten başka bir şey hissetmediğine bahse girerim?

- İğrenme mösyö, tiksinti, acı ve umutsuzluk!

Yanılıyorsun, yaşadıklarının yaptığı etkiyi biliyorum ben; ama ne olursa olsun fark etmez! Seninle yapacaklarımda senin yaşayacağın zevkin beni, benimkinden çok çok daha az ilgilendireceğini anlayacak kadar tanıyor olmalısın beni; aradığım bu şehvet o kadar canlı olmalı ki, saniyeleri hissetmeliyim. Artık sana, Threse, dedi bu iğrenç şehvet düşkünü, artık hayatın sana bağlı.

Tavandan sarkan bu kordonu boynuma geçirdi; iyice yerleşen kordonu, ayaklarımı koyduğum ve bu yüksekliğe ulaşmamı sağlayan tabureye bağladı, ipin bir ucunu elinde tutarak, karşımdaki koltuğa yerleşti: Elimde, ayaklarımın altından çekeceği anda tuttuğu ipi kesmek için kullanmam gereken bir bıçak vardı.

- Görüyorsun Thérèse, dedi bana, sen boynunu koparsan da, ben kendiminkini kaybetmeyeceğim; hayatının sana bağlı olduğunu söylerken yanılmadım.

Tahrik olmuştu; cinsel sarhoşluğa ulaştığı anda, ayaklarımın altındaki tabureyi çekecek ve beni tavana asılı bırakacaktı; bu anı uzatmak için mümkün olan her şeyi yapıyordu; şaşırırsam mutlu-

luktan göklere çıkacaktı, yapacağını yaptı, o anı tahmin edebilmiştim, yaşadığı tahrikin şiddeti ona ihanet etmişti, ölümcül hareketi yaptığını gördüm, tabure altımdan kaçtı, kordonu kestim ve yere düştüm, tamamen kurtulmuştum; orada, ondan en çok on iki adım ötede, inanabiliyor musunuz madam? Bedenimin taşkınlığının ve tutkusunun izleriyle dolu olduğunu hissediyordum.

Benim yerimde bir başkası olsa, elleri arasındaki silahtan yararlanarak bu canavarın üzerine saldırırdı; ama bu cesaret ne işime yarardı? Bu yeraltı mezarının anahtarları yokken, labirentin çıkışını bilmezken, buradan çıkamadan ölürdüm; zaten Roland silahlıydı; bu nedenle ayağa kalktım, hakkımda en küçük bir şüpheye kapılmasın diye silahı yere bıraktım; hiç şüphelenmedi; yaşadığı zevkin sonuna kadar tadını çıkarıyordu ve benim uysallığımdan, itaatkârlığımdan ve belki de becerikliliğimden fazlasıyla memnun, çıkmamı işaret etti ve geri tırmandık.

Ertesi gün, arkadaşlarımı daha iyi inceledim. Bu dört kız yirmi beş otuz arasındaydı; açlıktan sersemlemiş ve aşırı çalışmaktan bitkinleşmiş olsalar da, hâlâ güzellik kalıntılarına sahiptiler; vücutları güzeldi ve Suzanne adındaki en gençlerinin çekici gözleri, çok güzel saçları vardı; Roland onu Lyon'dan almış, bakireliğini bozmuş ve ailesinden kaçırdıktan sonra, evlenme vaatleri ile, bu tüyler ürpertici şatoya getirmişti; üç yıldan beri buradaydı ve bu canavarın zalimliklerine arkadaşlarından daha farklı olarak maruz kalıyordu: Kamçı darbelerinden kalçaları nasır tutmuş ve güneşte kurumuş inek derisi gibi sertleşmişti; sol göğsünde bir kanser ve yumurtalıklarında ona tarifsiz acılar çektiren bir apsesi vardı. Bütün bunlar iğrenç Rolan'ın eseriydi; bu korkunçluklar onun şehvet oyunlarının ürünüydü.

Bana Roland'ın yakında Venise gideceğini söyleyen de o oldu; son olarak İspanya'ya önemli miktarda para götürmüş, bonolar getirmişti; İtalya'ya gitmesi bekleniyordu, zira artık altınını

dağların ötesine taşımak istemiyordu; buraya hiçbir şey yollamazdı. İkamet etmeyi planladığı ülkeler dışındaki ülkelere götürüyordu sahte paraları, böylece, bir başka krallığın parasıyla varolduğunda zengin kabul edilmediğinden, kalpazanlığı asla keşfedilemiyordu. Ama her şeyi bir anda yitirebilirdi ve varlığının büyük bölümünün yasadışı olduğundan, inziva hayatı sürdürmek zorundaydı. Cadix kuruşları, altın sikkeleri, sahte altın paraları kabul ediyor, ona bunun için Venise bonoları gönderiyordu; Roland hayatının kalan bölümünde mutluydu; kalpazanlığı ortaya çıkarsa, varlığını yerle bir etmeye bir gün yeterdi.

- Ne mutlu! dedim bu özel bilgileri aldıktan sonra, adalet bu kez yerini bulacak, bu tür bir canavarın başarmasına izin vermeyecek ve hepimizin intikamı alınmış olacak...

Yüce Tanrım! yaşadığım deneyimden sonra, böyle mantıklı konuşan ben miyim!

Öğleye doğru, bize iki saatlik dinlenme süresi veriliyor, biz de ayrı ayrı odalarımıza giderek nefes alıyor ve yemek yiyorduk; saat ikide, yeniden bağlıyorlar ve şatoya girmemize izin vermeden, gece yarısına kadar çalıştırıyorlardı bizi. Çıplak olmamızın asıl nedeni havanın sıcak olmasıydı, ama bir başka nedeni de zaman zaman acımasız efendimizin vurduğu kamçı darbelerinin daha etkili olmasıydı. Kışın bir pantolon ve tenimize tamamen yapışan ve böylece de tek zevki bizi çark işkencesiyle öldürmek olan bir alçağın darbelerinden kamçı darbelerinden pek korumayan bir jile veriliyordu.

Sekiz gün Roland'ı görmeden geçti; dokuzuncu gün, biz çalışırken ortaya çıktı ve Suzanne ve benim çarkı çok bezgin bir şekilde çevirdiğimizi ileri sürerek, herbirimize, göğsümüzden baldırlarımıza otuz kamçı darbesi vurdu.

Aynı gün gece yarısı, çirkin adam beni almaya odama geldi ve iğrençlikleri için yanıp tutuşarak, öfkesinin bıraktığı izleri göz

önünde bulundurarak beni soktuğu pozisyonla ona sunduğum karanlık mağaraya bir kez daha soktu korkunç gürzünü. Tutkularını tatmin etmişti ki, bana acıması için yalvarmak üzere bu yumuşak anını seçtim. Ne yazık ki, bu tür ruhlarda taşkınlık anının zulüm eğilimlerini daha aktif hale getirdiğini, sakinleşmelerinin onları dürüst insanların güzel erdemlerine geri döndürmediğini bilmiyordum; onu besleyen besinlere göre değişiyordu ateşin yakıcılığı.

Peki zincirlerini hafifletmemi ne hakla istiyorsun? diye cevap verdi bana Roland. Seninle geçirmek istediğim fantaziler nedeniyle mi? Senin ayaklarına kapanıp iyilik mi istiyorum ki, karşılığında tazminat isteyebiliyorsun? Senden hiçbir şey istemiyorum ben, alıyorum ve senin üzerindeki hakkımı kullanmam konusunda bir an bile tereddüt etmeme gerek olamaz. Yaptıklarımda aşka yer yok. Aşk tarafından aşağılanan yiğitlere özgü bir saygıdır ve kalbim zararlarını asla hissetmez; bir kadını ihtiyaçlarım için kullanırım, farklı bir ihtiyaç için yuvarlak ve derin bir vazo kullandığım gibi, ama bu varlığa asla bağlanmam; isteklerimi para ve hakimiyetimle desteklerim, ne saygıyla ne de şefkatle, hiçbir şeyle. Haklarımdan yalnız kendime sorumluyumdur ve asla itaatten başka bir şey talep etmem, bunlar için de herhangi bir minnet borcuna kapılmam. Benden daha güçlü bir hırsız beni ormanda sıkıştırıp cüzdanımı çaldığında yardıma gelen kişi, ona bunu yapan suçluya saygı göstermeli midir? Bir kadına yapılan hakaret için de aynı durum söz konusudur. Ona bir saniye ayırmak için neden olabilir, ama verilen zararı karşılamak asla yetersiz bir neden değildir.

- Oh! Mösyö, dedim ona, iğrençlikleri ne kadar da öteye götürebiliyorsunuz!

- Son raddeye, diye cevap verdi Roland. Kapılmadığım hiçbir aşırılık kalmadı hayatta, işlemediğim hiçbir günah, prensiplerimin hoş göremeyeceği ya da kabul edemeyeceği hiçbir şey yok.

Kötülüğe karşı her zaman şehvet yolunda kullandığım bir tür çekim hissettim; günah şehvet duygularımı kabartıyor; ne kadar korkunç olursa, o kadar tahrik ediyor beni; günah işlerken, sıradan insanların hissetmediği bir cinsel zevke ulaşıyorum ve kendimi belki yüz kez, günahı düşünerek, ona teslim olarak ya da işledikten sonra, çıplak bir kadının yanındakiyle tamamen aynı durumda hissediyorum; duygularımı aynı şekilde tahrik ediyor ve nasıl güzel bir nesneye onu kirletmek için yaklaşılırsa, ben de kendimi tahrik etmek için günah işliyorum.

- Oh! Mösyö, bu söylediklerinizi korkunç, ama sizin gibileri daha önce de gördüm.

- Bin tane var Thérèse. Şehvet düşkünü bir adamı en çok tahrik edenin bir kadının güzelliği olduğunu düşünmemek gerek. Daha çok, sahip olma kurallarına bağlı olarak günahın türüdür. Kanıtı da, bu sahip olmanın tarzı ne kadar suç içeriyorsa, o kadar çok tahrik olmamızdır. Kocasını aldatan bir kadından, ailesinden kaçırdığı bir kızdan cinsel hazza ulaşan bir erkek, hiç şüphesiz karısından cinsel haz alan bir erkekten daha çok zevk yaşar. Kırdığımız zincirler ne kadar inanılmaz olursa, şehvetimiz de o kadar artar. Eğer annesi, kızkardeşi, kızıysa, yeni haz çekimleri oluşmuştur; bunların tadına bakılmış mı? Bazı adamların, daha çok acı ve daha çok keyif vermek üzere birleşmesi istenmektedir. Günah hazla çeşnilendirildiğinde, bu hazdan ayrı halde de, hazzın kendisi olabilir; buna göre günahın içinde de mutlaka haz olacaktır. Zira tat verenin, tattan yoksun olması mümkün değildir. Aynı şekilde, kendi hesabına bir kız kaçırmak büyük bir zevktir, ama bir başkası için kaçırmak, yalnızca, bu kızın kaçırılması sonucu yaşayacağı hazdan duyulan zevk olacaktır; bir saat, bir cüzdan çalmak da zevk verir ve eğer duygularımı, bir kız kaçırarak duyduğum heyecandan şehvete ulaşmaya alıştırmışsam, bunlar da bir tür kaçırma olduğundan, saat, cüzdan, vb. şeyleri

kaçırmak da aynı zevki, aynı şehvet duygusunu verir. İşte ihtiyacı olmadığı halde hırsızlık yapan dürüst insanların fantezisinin açıklaması da budur. Bu noktada, her şey basitleşir; günah içeren her şeyden büyük zevkler alınır ve hayal edilebilen her şeyden, ne kadar suç içerirlerse o kadar basit zevkler elde edilir; bu şekilde davranarak, mutluluğun mükemmelleştirilmesi için gerekli hale gelen ve eksik kalmış tat dozunda zevk alınır. Bu sistemler daha ötelere uzanır, bunu biliyorum; belki sana ispat bile edeceğim Thérèse, ama haz aldığımız sürece ne fark eder? Senden haz aldığımı görmekten daha basit ya da daha doğal bir şey olabilir mi sevgili kızım? Ama buna karşı çıkıyor, bunu yapmamamı talep ediyorsun; sana olan borcum nedeniyle bunu dikkate almam gerekiyor. Bununla birlikte, hiçbir şeyi kabul etmiyorum, hiçbir şey dinlemiyorum, enayileri bağlayan zincirleri kırıyorum, seni basit, monoton hazlara değil kendi isteklerime tabi kılıyor, gerçek bir iyilik yapıyorum. Öyleyse itaat et Thérèse, itaat et; ve eğer dünyaya daha güçlü bir karakter olarak gelirsen, aynı haklardan yararlan, en canlı ve en keskin hazları tanıyacaksın.

Roland bu sözleri söyledikten sonra dışarı çıktı ve beni, sizin de tahmin edeceğiniz gibi, onun için pek de olumlu olmayan düşünceler içinde bıraktı.

Bu eve geleli, zaman zaman bu adamın şehvet oyunlarına hizmet edeli altı ay olmuştu ki, bir akşam yanında Suzanne ile odama girdiğini gördüm.

- Gel Thérèse, dedi bana, seni bunca korkutan mahzene inmeyeli çok oldu gibi geliyor bana. İkiniz de izleyin beni, ama aynı şekilde geri çıkacağınızı sanmayın, birinizi mutlaka aşağıda bırakmalıyım, kimin kadere kurban olacağını göreceğiz.

Ayağa kalktım, telaş dolu gözlerle arkadaşıma baktım, onunkilerden de yaşlar boşaldığını gördüm... Yürüdük.

Yeraltına kapandığımız anda Roland ikimizi de acımasız göz-

lerle süzdü; bize kararlarını açıklamaktan ve her ikimizi de birimizden birinin burada kalacağına ikna etmeye çalışmaktan zevk alıyordu.

- Hadi, dedi oturup dizi karşısına dikerek, bu kötürümü düş kırıklığına uğratmamaya çalışın; onun felaketi onun enerjisi yerine getirecek.

- Bu adil değil, dedi Suzanne; sizi en çok tahrik eden merhametinize hak kazanmalı.

- Hiç de değil, dedi Roland; beni en çok isteklendireceği kanıtlandığı anda, ölümünün bana en çok zevk vereceği de kanıtlanmış olacak... Ve ben hazdan başka bir şey hedeflemiyorum. Zaten, beni en çabuk isteklendirecek olana merhamet edersem, ikiniz de öyle bir şevkle hareket edeceksiniz ki, belki de kurbanı yok etmeden doyuma ulaştıracaksınız duygularımı, gerek de kalmayacak o zaman.

- Bu kötülük için kötülük istemektir mösyö, dedim Roland'a; tek isteğiniz doyumunuzu eksiksiz hale getirmek olmalıdır ve buna suç işlemeden ulaşabilirseniz, neden yine de suç isteyesiniz?

- Çünkü bu şekilde pek de keyifli olmaz ve çünkü bu mezara bir suç işlemek için iniyorum. Suç olmadan da başarabileceğimi gayet iyi biliyorum ama bunu diğerini başarmak için istiyorum.

Bu diyalog sırasında, başlamak için beni seçmişti, onu bir elimle önden, diğer elimle arkadan uyarırken, o da, çıplaklığım sayesinde ona sunulmuş olan bedenimin her yerine dokunuyordu.

Daha fazlasını yapman lazım Thérèse, dedi bana kalçalarıma dokunarak, bu güzel etler Suzanne'ınki gibi nasırlaşmalı, ölmeli; bu sevimli kızınkileri öylesine yakacağız ki, hiçbir şey hissetmez olacak; ama sen Thérèse, ama sen... Leylaklar arasında parıldayan bir gül gibisin hala. Buna da geleceğiz, buna da geleceğiz.

Bu tehditin beni nasıl rahatlattığını hayal bile edemezsiniz madam. Hiç şüphesiz Roland, bunları yaparken, içimi bir huzu-

run kaplamasını sağladığını düşünmüyordu, ama beni yeni zulümlere maruz bırakmayı planladığına göre, henüz öldürmek istemediği açık değil miydi? Size söylediğim gibi madam, felaket içinde her şey çarpıcıdır; o andan itibaren sakinleştim. Bir başka mutluluk nedeni! Hiçbir şey yapmıyordum ama o inanılmaz kütle kendi kendine yumuşamış, tüm çabama direniyordu; aynı şekilde çaba gösteren Suzanne'ın da aynı yerlerine dokunuluyordu; ama etleri fazlasıyla sertleşmiş olduğundan, Roland çok daha zor gerçekleştirebiliyordu istediklerini; Suzanne aslında çok gençti.

- En korkunç kamçıların bile bu kıçtan tek bir damla kan akıtmayı başaramayacağına ikna oldum, diyordu işkencecimiz.

Her ikimizi de öne doğru eğdi ve böylece dört zevk yolu önüne serilmiş oldu; dili daha dar ikisinin içinde kıpır kıpırdı; iğrenç adam diğer ikisine tükürdü. Yeniden önümüzü döndürdü, ağızlarımız onda uyardığımız şeyin hizasında olacak şekilde, bacaklarının arasında diz çöktürdü.

- Oh! ağız işini Suzanne'a bırakman lazım dedi Roland; sen asla o kadar güzel yapamıyorsun; bak da nasıl yapıldığını gör!

Bunları söylerken bu zavallının göğsüne parmaklarıyla morartana kadar bastırıyordu. Artık onu uyaran ben değildim, Suzanne almıştı yerimi; daha yeni elleri arasına almıştı ki, sivri dilinden fışkıran sözler çevredeki her şeyi fena halde tehdit etmeye başladı.

- Suzanne, dedi Roland, işte tüyler ürperten başarı... Bunun senin ölüm ilanın olmasından endişeleniyorum Suzanne, diye devam etti acımasız adam onu çimdikleyerek, memelerini tırmalayarak.

Benimkileri ise yalnızca emiyor ve ısırıyordu. Sonunda Suzanne'e sedirin kenarına dizleri üzerine yerleştirdi. Başını eğdirdi ve bu halde, onun için doğal olan korkunç şekilde doyuma ulaştı: Yeni acılarla irkilen Suzanne çırpındı, ama mücadeleden

hoşlanmayan Roland, birkaç çırpınmadan memnun halde, arkadaşımda kurban ettiği aynı tapınağa girmek üzere yanıma geldi, bu arada ona eziyet etmekten, yaralamaktan da vazgeçmemişti.

- İşte beni inanılmaz derecede tahrik eden kaltak, dedi bana, ona ne yapacağımı bilemiyorum.

- Oh! Mösyö, dedim, ona merhamet edin; daha çok acı çekmesi olanaksız.

- Oh! öyle mi! dedi alçak. Olabilir... Ah! şimdi, Çin'in tahtta gördüğü en büyük şehvet düşkünlerinden biri, ünlü imparator Kie* burada olsaydı gerçekten başka şeyler yapardık. Her gün kurbanlar öldüren karısıyla onun yanında, insanlar ölmeden önce yirmidört saat en korkunç işkencelere maruz kalıyor ve başaramadıkları halde her an ruhlarını teslim etmeye hazır bir acı halini yaşıyorlarmış; oysa ölmek üzere olanlara inanılmaz yardımlar yapan bu canavarlar, o anda onları daha sonra öldürebilmek için iyileştiriyormuş... Ben, çok yumuşağım Thérèse, bunlardan bir şey anlamam, ben henüz bir öğrenciyim.

Roland işini bitirmeden geri çekildi ve sert bir şekilde içime girerek, beni de daha beter hale getirdi. Sonra Suzanne'ın kollarına atıldı, acı acı alay ederek keyifleniyordu.

- Sevimli yaratık, dedi ona, birlikteliğimizin ilk anlarını büyük zevkle hatırlıyorum! Hiçbir kadın bana bu kadar yoğun

---

(*) Çin İmparatoru Kie'nin onun kadar iğrenç ve onun kadar şehvet düşkünü bir karısı vardı; kan akıtmaktan çekinmezlerdi ve kendi zevkleri için, sürüyle insanı katlediyorlardı; saraylarının içinde, onlar cinsel ilişkide bulunurken kurbanların öldürüldüğü bir gizli oda vardı. Bu imparatorun varislerinden biri olan Theo'nun da onun gibi zalim bir karısı oldu; kırmızıya boyalı tunç bir sütun yaptırmışlardı ve zavallı insanları bu sütuna bağlıyorlardı: "Prenses", diyordu bu alıntıları yaptığımız tarihçi, "bu zavallı kurbanların eziyet görmesiyle ve çığlıklarıyla çok eğleniyordu; kocası kendisi için sık sık böyle bir gösteri düzenlemezse hoşnut olmuyordu." (Hist.des Conj. cilt vii, sayfa 43)

zevkler yaşatmamıştı; hiçbirini senin gibi sevmedim!.. Öpüşelim Suzanne, belki de uzun süre için ayrılıyoruz.

- Canavar, dedi ona arkadaşım dehşetle iterek, uzak dur; bana yaptığın işkencelere, bir de iğrenç tekliflerinin umutsuzluğunu ekleme; zalim, isteklerini tatmin et, ama en azından acılarıma saygı göster.

Roland onu aldı, bacakları açık ve zevk sunağı tamamen elinin altında olacak halde kanepenin üzerine yatırdı.

Eski zevklerimin tapınağı, diye haykırdı alçak, ilk gülleri toplarken bana o tatlı zevkleri yaşatan size de elveda demem lazım...

İğrenç adam! Tırnaklarını buraya soktu ve dakikalarca içini deşti; Suzanne'ın tiz çığlıklar atmasına rağmen, eli kana bulanana kadar geri çekmedi. Bu iğrençliklerle tatmin olmuştu ve artık kendini tutamayacağını hissederek:

- Hadi Thérèse, dedi bana, hadi sevgili kızım, bütün bunları bir de halat kesme oyunuyla tamamlayalım.* Tek sakıncası belki bir kaltağı ölümü olabilecek bu şakalar, bugün en önemli suçlardan! Yaşasın uygarlığın gelişimi! Nasıl da katkıda bulunuyor insanın mutluluğuna ve nasıl da daha varlıklıyız büyükbabalarımızdan!

Size Roland'ın yer altı mezarından ilk bahsettiğimde anlattığım ölümcül şakanın adı buydu. Üç ayaklı taburenin üzerine çıktım, aşağılık adam idam ipine bağladı beni, karşıma yerleşti; dehşet iç-

---

(*) Daha önce anlatılmış olan bu oyun, atalarımız Keltlerde çok yaygındı (Bkz. Keltlerin Tarihi, M. Peloutier); bu kitapta kısmen anlatılmış ve bugün komik bir şekilde yasalara aykırı kabul edilen tüm şehvet oyunları, şehvet düşkünü adamlara özgü bu tutkular, bir zamanlar, bunlara bizden çok daha fazla değer veren atalarımızın oyunları, meşru gelenekleri ya da dini törenleriydi: Şimdi bunları suç kabul ediyoruz. Paganların birçok dua töreninde kırbaç kullanılıyordu! Birçok halk bu işkenceleri ya da tutku oyunlarını, savaşçılarını seçerken kullanıyordu ve buna Huscanaver deniyordu (dünyadaki tüm halkların dini törenlerine bakabilirsiniz).

indeki Suzanne, onu eliyle tahrik ediyordu; bir süre sonra, ayaklarımı koyduğum tabureyi çekti, ama elimde bıçak vardı, hemen kordonu kestim ve yere yuvarlandım, hiç zarar görmemiştim.

Güzel, güzel, dedi Roland; ve sen Suzanne, son sözü söyledim; eğer bu kadar becerikli olursan sana merhamet edeceğim.

Suzanne yerime geçti. Oh! Madam, bu tüyler ürpertici sahnenin ayrıntılarını anlatmama izin verin... Zavallı başaramamıştı.

Çıkalım Thérèse, dedi bana Roland; sıran gelmeden bu korkunç yere bir daha gelmeyeceksin.

- Ne zaman isterseniz Mösyö, ne zaman isterseniz, diye cevap verdim; bana yaşattığınız korkunç hayattansa ölmeyi tercih ederim. Bizim gibi zavallılar için hayat daha ne kadar güç olabilir?..

Ve Roland beni yeniden odama kapattı. Arkadaşlarım ertesi gün bana Suzanne'a ne olduğunu sordular, söyledim; şaşırmadılar; herkes aynı kaderi bekliyordu ve benim gibi herkes bunu yaşadığı felaketlerin sonu olarak görerek, sabırsızlanarak bekliyordu.

İki yıl böyle geçti, Roland'ın olağan şehvet oyunlarında, ben korkunç bir ölüm fikrinin dehşetindeydim ki, şatoda efendimizin isteklerine tamamen doymuş olduğu, Venise'den istediğinden de fazla miktarda talep geldiği ve isteği üzerine varlığını İtalya'ya aktarması karşılığında altı milyon sahte para talep edildiği haberi yayıldı; bu alçağın bu kadar güzel bir kaderi olması mümkün olamazdı; iki milyondan fazla parayla çıkıyordu yola, ama hiçbir umudu yoktu. Tanrının bana hazırladığı yeni örnekti bu, refahın günahta, sefaletin ise erdemde olduğuna beni ikna etme isteğinin yeni yoluydu bu.

Olaylar bu durumdayken Roland üçüncü kez mahzene inmek üzere beni almaya geldi. Oraya son gidişimizde bana ettiği tehditi hatırlayarak korkudan titredim.

- Sakin ol, dedi bana, kaygılanacak bir şey yok, yalnızca beni ilgilendiren şeyler söz konusu... Tatmak istediğim ve sana her-

hangi bir zarar vermeyecek özel zevkler var.

Onu takip ettim. Tüm kapılar kapandığında:

- Thérèse, dedi Roland, şu anda söz konusu olan şeylerle ilgili olarak güvenmeye cesaret edebileceğim bir tek sen varsın bu evde; bana çok dürüst bir kadın lazımdı... Senden başkasını bulamadım, itiraf etmeliyim ki seni kızkardeşime bile tercih ederim...

Çok şaşırmıştım, ona bana açılabileceğini söyledim.

Beni dinle, dedi bana; kaderim belli oldu, bana sağlanmış şansları da her an kaybedebilirim; tuzağa düşürülebilirim, servetimi naklederken yakalanabilir, ve eğer bu olursa Thérèse, beni bekleyen darağacıdır; kadınlara tattırmaktan hoşlandığım bu zevk, bana ceza olabilir. İlla ölüm olacaksa, bu şeklinin diğerlerinden çok daha huzurlu, çok daha az korkutucu olduğuna ikna oldum; ama bana karşı asla dürüst olmak istememiş kadınlara yaşattığım acıları bizzat ben de hissetmek, tanımak istiyorum. Tecrübelerim adına, bu nefes darlığının, maruz kalan kişide erekte edici siniri boşalmaya kadar götürmesinin garanti olup olmadığını bilmek istiyorum; bu ölüm şeklinin bir oyundan başka bir şey olmadığına ikna olduğumda, çok daha cesaretle karşılayacağım, zira beni korkutan varoluşumun sona ermesi değil. Prensiplerim bunun üzerine kurulu ve maddenin maddeden başka bir şeye dönüşemeyeceğine kesin olarak inanıyorum; cehennemden korkmuyor, cenneti özlemiyorum; ama korkunç bir ölümün vereceği acılardan çekiniyorum; ölürken acı çekmek istemiyorum. Bu nedenle denemek istiyorum. Bana sana yapmış olduklarımı yapacaksın; çırılçıplak soyunacağım; bu taburenin üzerine çıkacağım, ipi bağlayacaksın, bir süre kendimi tahrik edeceğim ve bir şeyler olduğunu gördüğün anda tabureyi çekeceksin ve asılı kalacağım; meni çıkana ya da acı belirtileri görene dek orada bırakacaksın beni; ikincisi olması durumunda beni derhal çözeceksin; öteki koşulda, doğanın gerekliliklerinin yerine gelmesini

bekleyecek ve sonra çözeceksin. Gördüğün gibi Thérèse, hayatımı ellerine teslim ediyorum: Özgürlüğün, varlığın, doğru davranmana bağlı.

- Ah! Mösyö, diye cevap verdim, bu öneri bir çılgınlık.

- Hayır Thérèse, bunu mutlaka istiyorum, diye cevap verdi bir yandan soyunarak, ama dikkatli ol; sana güvendiğimin ve saygı duyduğumun kanıtını gör!

Nasıl karşı çıkabilirdim ona? Efendim değil miydi? Zaten, ona vereceğim zarar, hayatını kurtarmak için vereceğim olağanüstü özenle telafi edilmiş olacak gibi görünüyordu; artık istediğimi yapabilirdim, hayatı benim elimdeydi, ama niyetim ne olursa olsun, bunu ona yapamayacağım kesindi.

Yerlerimizi aldık: Roland birkaç olağan okşamayla hazırlandı; taburenin üzerine çıktı, kendini bağladı; bu süre zarfında ona sövüp saymamı, hayatının korkunçluğundan söz etmemi istiyordu: Bunu yaptım; mızrağı göğü tehdit eder hale geldiğinde, tabureyi çekme işaretini bizzat yaptı, itaat ettim. İnanır mısınız madam, Roland'ın düşündüğü tamamen gerçekti. Yüzünü haz belirtileri kapladı ve neredeyse aynı anda doruktan aralıklı meni püskürmeleri görüldü. Ben olabileceklere müdahale etmemiştim, her şey sona erdiğinde, ipini çözmeye koştum, boğulmuş halde düştü, ama doğru müdahale ile, yeniden kendine gelmesini sağladım.

- Oh! Thérèse, dedi bana gözlerini yeniden açtığında, bu hisleri kimse tahmin edemez; söylenebileceklerin ötesindeler. Bana artık istediklerini yapabilirler, Themis'in kılıcını kutsuyorum. Beni minnete karşı daha da suçlu bulacaksın. Thérèse, dedi bana Roland ellerimi sırtımda bağlayarak, ama ne yaparsın sevgili kızım, bu yaşta kendini düzeltemez insan... Sevimli yaratık, bana hayatımı yeniden kazandırdın, daha önce bana hiç bu kadar yardım etmemiştin; Suzanne'ın başına gelenlere üzülmüştün, eh peki! Seni ona kavuşturacağım; seni onun öldüğü meza-

ra canlı canlı indireceğim.

Size durumumu anlatmama gerek yok madam, tahmin edebilirsiniz; çok ağladım, sızlandım, artık beni dinlemiyordu. Roland mezarı açtı, dolu olduğu kadavraların çokluğunu daha iyi ayırdedebilmem için, aşağı bir lamba indirdi, daha sonra ipi daha önce de söylediğim gibi sırtımda bağladığı kollarımın altından geçirdi ve bu ip aracılığıyla mezarın içinde yirmi ayak ve onun bulunduğu yerden otuz ayak aşağıya indirdi: Bu pozisyonda korkunç acı çekiyordum, sanki kollarımı koparıyorlardı. Bana sunulan manzara karşısında nasıl dehşete düşmezdim! Günlerimi, kokusu beni şimdiden hasta eden bir yığın ölü beden arasında tamamlayacaktım! Roland deliğin kenarına dayadığı bir sopa yardımıyla ipi durdurdu, elinde bir bıçakla, kendini tahrik ettiğini duydum.

- Hadi Thérèse, dedi bana, ruhunu Tanrıya teslim et, doyum anım seni bu mezara attığım, seni bekleyen dipsiz uçuruma fırlattığım an olacak; ah!.. ah!.. Thérèse, ah!..

Başımın üstünün ulaştığı doyumun izleriyle kaplandığını hissetmiş, ne mutlu ki ipi kesmemişti. Beni geri çekti.

- Ėh peki! dedi bana, korktun mu?

- Ah, mösyö!

- İşte böyle öleceksin Thérèse, bundan emin ol, seni bu fikre alıştırmak istedim.

Geri çıktık... Şikayet mi etmeliydim, şükür mü? Onun için yaptıklarımın ödülü bu muydu! Bu canavar daha ileri gidebilir miydi? Hayatımı kaybetmeme neden olabilir miydi? Oh, nasıl bir adamdı bu!

Sonunda Roland yola çıkmaya hazırdı. Bir gün önce gece yarısı beni görmeye geldi; ayaklarına kapandım, en içten yalvarışlarımla bana özgürlüğümü bağışlamasını ve beni Grenoble'a ulaştıracak kadar para vermesini istedim.

Grenoble mu! Kesinlikle hayır Thérèse, orada bizi ihbar

edersin.

- Eh peki mösyö! dedim ona göz yaşlarımla dizlerini ıslatarak, bu konuda emin olmanız için, asla oraya gitmeyeceğime yemin ederim size, beni beraberinizde Venise'e götürme lütfunda bulunun; belki orada bu kadar katı kalpli insanlarla karşılaşmam ve beni oraya götürmeyi kabul ettiğiniz anda, size asla ihanet etmemekten daha kutsal bir ilkem olmayacağına yemin ederim.

Sana herhangi bir yardımda bulunmayacağım, tek metelik bile vermeyeceğim, diye cevap verdi sert bir şekilde bu alçaklık simgesi adam; acıma, merhamet, minnetle ilgili her şeyden uzak kalbim, bu nedenle de olmam gerekenden üç kat daha zenginim, bir yoksula tek bir kuruş verdiğim görülmemiştir. Sefalet görüntüsü beni tahrik eder, eğlendirir ve kendi ellerimle kötülük etmek istemediğimde, kaderin eliyle gerçekleşenlerin verdiği hazzı yaşarım. Bu konuda asla uzaklaşmayacağım prensiplerim var Thérèse; yoksul doğaya tabidir. Doğa insanları farklı güçlerde yaratarak, uygarlığımızın kendi kurallarını yarattığı değişimlerde bile, bu eşitsizliğin korunması isteğinde olduğunu göstermiştir; yoksulları desteklemek, varolan düzene karşı çıkmaktır; doğanın kanunlarına karşı çıkmak, en yüce düzenlemelerine temel olan dengeyi bozmaktır; toplum için tehlikeli bir eşitsizlik adına çalışmaktır; uyuşukluk ve tembelliği cesaretlendirmektir; yoksula, ona yardım etmeyi reddeden zenginden çalmayı öğretmek ve yardımı çalışmadan elde etme alışkanlığı yaratmaktır.

- Oh! Mösyö, bu prensipler çok ağır! Zengin olmasaydınız böyle konuşur muydunuz?

- Olabilir Thérèse; herkesin kendine özgü bir bakış açısı vardır, bu da benimki ve değiştirmeyeceğim. Fransa'da dilencilerden şikayet ediliyor. İsteselerdi, hiç dilenci kalmazdı; bu iğrenç türün kısa sürede yok olması için yedi sekiz bin tanesini asmak yeterli. Siyasetçiler bu konuda halkla aynı kuralları benimsemeli

dir. İt kopuk takımı tarafından yok edilen bir adam, bu takımın kendisi üzerinde saygın bir yaşam sürdürmesine izin verir mi? Faydalı bitkileri yok eden asalak bitkileri bahçemizden söküp atmaz mıyız? Peki neden bu durumda farklı davranalım?

Ama din mösyö, diye haykırdım, iyilik, insanlık!..

Bunlar mutluluk peşinde olanların karşısındaki engellerdir, dedi Roland; eğer mutluluğumu sağlayabildiysem, bu ancak insanların aptalca önyargılarının yıkıntıları üzerine olmuştur; kutsal ve insani kurallarla alay ederek, yoluma çıkan zayıfları kurban ederek, halkın iyi niyetini suistimal ederek, yoksulu yok ederek ve zenginden çalarak geldim ben yücelttiğim ilahiyatın sarp tapınağına; benden ne bekliyordun? Bu tapınağın dar yolu benim gözlerime olduğu gibi seninkilere de sunulmuş; bunlara tercih ettiğin boş erdemler kurban edilişlerinde seni teselli etti mi? Artık zamanı değil zavallı kız, artık zamanı değil bunların, yaptığın hatalara ağla, acı çek ve eğer becerebilirsen, hayalinde gördüğün hayaletlerin arasında, onlara atfettiğin kültün sana neler kaybettirdiğini bulmaya çalış.

Zalim Roland bu sözleri söyledikten sonra üzerime atladı ve tiksinmek için birçok nedenim olan bu canavarın iğrenç şehvet oyunlarına bir kez daha hizmet etmek zorunda kaldım; bu kez beni boğacağını sandım. Tutkuları tatmin olduğunda, kamçıyı aldı ve daha fazlasına vakti olmadığı için çok şanslı olduğumu söyleyerek, tüm vücuduma yüzden fazla darbe indirdi.

Ertesi gün, bu zavallı, yola çıkmadan önce, Andronikler, Neronlar, Tiberler, Venceslasların öykülerinde bile örneği görülmeyen zalimlikte ve barbarlıkta yeni bir sahne yaşattı. Şatoda herkes Roland'ın kız kardeşinin de onunla gideceğine inanıyordu. Onun da giyinmesini emretmişti; tam atına bineceği anda, bize doğru getirdi.

- İşte görevin, iğrenç yaratık, dedi ona çırılçıplak soyunmasını

emrederek; arkadaşlarımın beni, en düşkün olduğumu sandıkları kadını onlara rehin bırakırken hatırlamalarını istiyorum; ama burada belirli bir sayı korunması gerektiğinden ve belki de silahlarıma ihtiyaç duyacağım tehlikeli bir yola çıkıyor olduğumdan, tabancalarımı bu kaltaklardan birinin üzerinde denemem gerekiyor.

Bu sözlerden sonra silahlarından birini aldı, her birimizin göğsüne yöneltti ve sonunda kız kardeşine dönerek:

Yürü kaltak, dedi ona, kafasına bir kurşun sıkarak, git ve Şeytan'a Roland'ın, yeryüzündeki şehvet düşkünlerinin en zengininin, hem Tanrının hem de kendisinin gücüne meydan okuyan en küstah kişi olduğunu söyle!

Son nefesini hemen vermeyen bahtsız, zincirlerinin altında uzun süre çırpındı. İğrenç adam bu korkunç sahneyi kılı kıpırdamadan seyretti ve sonunda hepimizden uzaklaştı.

Roland'ın gidişinin ertesi günü her şey değişti. Ardılı olan yumuşak ve bütünüyle mantıklı adam, bizi derhal zincirlerimizden çözdürdü.

- Bu, zayıf ve yumuşak cinsinizin işi değil dedi iyi yüreklilikle; bu makinada hayvanlar kullanılmalı; yapmakta olduğumuz iş, Yüce Tanrıya gereksiz zalimliklerle karşı koymadan da, yeterince günah içeriyor.

Bizi şatoya yerleştirdi ve beni, karşılığında hiçbir şey istemeden, Roland'ın kız kardeşinin yerine geçirdi; diğer kadınlar, tabii ki çok daha az yorucu olan ve çok daha iyi ödüllendirildikleri bir işle, paraların boyutlarını kontrolle meşgulken, ben, odaların düzeni ve yemeklerin mükemmelliği ile ilgileniyordum.

İki ayın sonunda, Roland'ın ardılı olan Dalville, bize Venise'den bir meslektaşının geleceği mutlu haberini verdi. Buraya yerleşmiş, servet yapmıştı ve mümkün olduğunca dinlenmekten zevk alıyor, hayalini kurduğu mutluluğun tadını çıkarıyordu. Yerine geçecek kişinin kaderi de aynı olacaktı. Zavallı Dalville

mesleğinde dürüsttü. Hızla ezilip gitmesi için fazlasına gerek yoktu.

Bir gün, günahkâr olsa da, yönetiminde neşe içinde çalıştığımız bu iyi efendinin kuralları altında şatoya sükunet hakimken, kapılar kırıldı, hendekler aşıldı ve evde yaşayanlar kendilerini savunmayı bile akıl edemeden, içerisi mareşale bağlı altmışdan fazla süvari ile doldu. Bizi hayvanlar gibi zincire vurdular; atların üzerlerine bağladılar ve Grenoble'a götürdüler. Oh Tanrım! dedim buraya girerken, benim için mutluluk doğuracağına inanma çılgınlığına düştüğüm bu kentte sonum darağacı olacakmış meğer... İnsanın yüce önsezileri, ne kadar da yanıltıcılar!

Kalpazanların davası kısa sürede karara bağlandı; hepsi idama mahkum edildiler. Taşıdığım damgayı görünce, beni sorguya çekme zahmetine bile girmediler, diğerleri gibi muamele görecektim; bu ünlü yargıçtan bana biraz merhamet etmesini sağlamaya çalıştığımda, sevilen bir vatandaş, sağduyusu ve iyilikseverliği ile adını Themis Tapmağı'na altın harflerle yazdırmış aydın filozof, mahkemenin onurunu söz konusu etti. Beni dinledi; iyi niyetime ve yaşadığım felaketlerin gerçekliğine ikna oldu, benim davama meslektaşlarıma göre biraz daha fazla dikkat gösterme lütfunda bulundu... Ey yüce insan, sana varlığımı borçluyum; bir yoksulu korumak senin için zor olmamalı; mahkeme sana bu hakkı verdiğinde, kalbinin sesini dinletmek yaşayacağın en hoş mutluluk olacaktır.

M. S.* bizzat avukatım oldu; şikayetlerimi iletti ve olgun ko-

(*) Burada Sade'in M. Servan olarak adlandırdığı kişi söz konusudur. Diğer araştırmacılar gibi Maurice Heine de, Sade'ın sürekli olarak övgüler düzdüğü bu kişiliğin üzerinde özellikle durmuştur. Gerçek bir kişiliğe işaret ediyor olabilir: Sade, Grenoble'da oturan, düşünceleri ve liberalizmi ile ünlü Avukat Servan'a kendi işleri için de başvurmuştur. Servan, mahkumumuzun teselli bulmuş gibi göründüğü Bastille Müdafası'nı kaleme almıştı. (y.n.)

nuşma tarzıyla düşünceleri aydınlattı. Öldürülecek olan kalpazanların genel ifadeleri, benimle gerçekten ilgilenmek isteyenlerin çabasını destekliyordu. Baştan çıkarılmış ve masum olduğum kararma varıldı, suçlamalardan tamamen aklandım ve ne istersem yapabileceğim gibi mutlak bir özgürlüğe kavuştum. Koruyucum bu hizmetlerine, elli altınlık bir yardım parası sağlamayı da ekledi; sonunda ufukta mutluluğun ışıldadığını görüyordum; sonunda önsezilerim gerçekleşiyor gibiydi ve felaketimin sonuna ulaştığıma inanmıştım ki, Tanrı bundan henüz çok uzakta olduğumu göstermekten keyif aldı.

Hapisten çıktıktan sonra, Isere Köprüsü'nün karşısında, kenar mahallelerin kıyısındaki, dürüst bir yer olduğu garantisi aldığım bir hana yerleştim. Niyetim, M. S.'nin tavsiyelerini dinleyerek, şehre yerleşmeyi denemeden ve M. S.'nin bana verme iyiliğini gösterdiği tavsiye mektupları ile bunu başaramamam durumunda Lyon'a dönmeden önce bir süre burada kalmaktı. Handa, konuk masası olarak adlandırdıkları yerde yemek yiyordum ki, ikinci gün, kendini Barones olarak çağırttıran, oldukça oturaklı şişman bir kadın tarafından dikkatle izlendiğimi fark ettim. Ben de dikkatle bakınca onu tanıdığımı sandım, birini tanıyan ama nereden olduğunu hatırlayamayan iki insan gibi aynı anda birbirimize doğru ilerledik.

Sonunda Barones biraz uzak durarak:

Thérèse, dedi bana, yanılıyor muyum? On yıl önce Tutukevi'nden kurtardığım kız değil misiniz? Dubois'yı tanımadınız mı?

Bu buluşmadan pek hoşlanmadıysam da, nazik bir şekilde cevap verdim, Fransa'nın gelmiş geçmiş en nazik ve en becerikli kadınıyla karşı karşıyaydım. Kaçmamın imkanı yoktu. Dubois nezaketiyle boğmuştu beni, şehirdeki herkes gibi başıma gelenlerle ilgilendiğini, yalnızca beni alakadar etse bile, ona anlatmam

halinde, içlerinden birçoğunun arkadaşı olduğunu iddia ettiği yargıçlara başvurularda bulunabileceğini söyledi. Her zamanki gibi zayıflık gösterip bu kadının beni odasına götürmesine izin verdim ve ona tüm felaketimi anlattım.

- Sevgili dostum, dedi bana bir kez daha sarılarak, seni görmeyi çok istememin asıl nedeni, şansın yüzüne güldüğünü ve hizmetinde olduğumu bildirmektir; bak, dedi altın ve elmas dolu mücevher kutularını açarak, işte becerikliliğimin meyvaları; senin gibi erdem peşinde koşsaydım, bugün ya hapiste ya da asılmış olurdum.

- Madam, dedim ona, eğer bütün bunları işlediğiniz günahlara borçluysanız, sonuçta her zaman adil olan Tanrı, sizi uzun süre refah içinde bırakmayacaktır.

Yanlış, dedi bana Dubois, Tanrının her zaman erdemi desteklediğini sanma; bir anlık huzur seni bu kadar köreltmesin. Tanrı, kendini iyiliğe adayan Pierre ile kötülüğü izleyen Paul'e aynı kuralları uyguladığında adildir; doğada her ikisinin de eşit miktarda olması gerekir ve erdem yerine günahın seçilmesi onun için hiçbir şey fark ettirmez. Dinle Thérèse, beni biraz daha dikkatli dinle, diye devam etti oturup beni de yanına yerleştiren bu baştan çıkarıcı kadın; akıllısın çocuğum, ve sonunda seni ikna etmek isterim.

İnsanı mutlu edecek olan erdemi seçmesi değildir sevgili kızım, zira kötülük gibi erdem de, dünyada varoluş şekillerinden biridir; söz konusu olan ya birinin ya diğerinin peşinden gitmek değildir; herkesin kullandığı yoldan gitmek gerekir; bundan uzaklaşan her zaman hata yapar. Tamamen erdemli bir dünyada, sana erdemi öneririm, çünkü alacağın ödüller de buna bağlı olduğundan, kuşkusuz mutluluk da bağlantılı olacaktır. Tamamen yozlaşmış bir dünyada, sana kötülükten başka bir şey önermem. Diğerlerinin yolunu izlemeyenin ölmesi kaçınılmazdır; karşılaşa-

cağı her şey karşıdır ona ve zayıf olduğundan, parçalanması kaçınılmazdır. Kanunlarla yeniden düzen sağlanmaya çalışılması ve insanları yeniden erdeme döndürmeye çalışmak boşunadır; bunun için fazla rüşvetçi, başarmak için yetersiz olduklarından, işlek yoldan bir an için ayrılacaklar, ama asla terk etmeyeceklerdir. İnsanlığın genel çıkarları yozlaşmayı getirdiğinde, onlarla birlikte yozlaşmak istemeyen kişi genel çıkarlara karşı mücadele edecektir; oysa, diğerlerinin çıkarlarıyla sürekli olarak çatışan birini nasıl bir mutluluk bekliyor olabilir? Kötülüğün insanların çıkarlarıyla çatıştığını söyleyebilir misin bana? Kötüler ve iyilerin eşit oranda olduğu bir dünyada kabul edebilirim, zira birilerinin çıkarı diğerlerini gözle görülür şekilde şok edecektir; ama tamamen yozlaşmış bir toplumda bu olamaz; kötü olan dışında her şeyi dışlayan kötülerin, kendi içinde ona zarar verenler dışındaki kötülükleri vurgular ve her ikimiz de mutlu oluruz. Hareket genelleşir; bu herkesin kaybettiğini kısa sürede geri kazandığı, sürekli mutlu bir pozisyonda yer aldığı, birbirini takip eden şoklar ve doku bozuklukları. Kötülük yalnızca, zayıf ve çekingen olan erdemin hiçbir girişimde bulunma cesaretini gösteremediği durumlarda tehlikelidir; ama artık yeryüzünde bulunmaz olduğunda, bezdirici hakimiyeti sona erdiğinde, artık kötülüğü dışlamayan kötü kişi, başka kötülükler yaratacak, erdeme hile katmayacaktır. Sürekli olarak herkesin izlediği yolun tersine giderek, hayatın boyunca bin kez başarısız olmadın mı Thérèse? Eğer sele bıraksaydın kendini, benim gibi sen de limanı bulmuş olurdun. Irmağın başına geri tırmanmak isteyenler, aynı gün içinde, indikleri yol kadar geri çıkabilirler mi? Bana hâlâ Tanrıdan mı söz ediyorsun; eh! Bu tanrının düzenden ve sonuç olarak da erdemden hoşlandığını kim kanıtlayabilir sana? Sana sürekli olarak adaletsizlik ve düzensizlik örnekleri sunmuyor mu? İnsanlara savaş, salgın hastalık ve kıtlık göndererek, her yerinde kötülüğün

bulunduğu bir evren oluşturarak mı gösteriyor sana iyiliğe olan sonsuz aşkını? Kendisi de kötülükler aracılığıyla hareket ettiğine, eserlerinde her şey kötü ve yoz olduğuna, isteklerinde her şey günah ve düzendışı olduğuna göre, kötü insanların hoşuna gitmemesini nasıl istiyorsun? Peki bizi kötülüğe götüren bu hareketlere kim itiyor bizi? Bize ondan gelmeyen tek bir his var mı? Onun eseri olmayan tek bir isteğimiz var mı? Ona zarar verecek ya da onun için gereksiz olacak bir şeye eğilim esinlemesi ya da buna izin vermesi mantıklı mı? Eğer kötüler de ona hizmet ediyorsa, neden direnmek isteyelim kötülere? Ne hakla yok etmeye çalışırız onları? Ve neden seslerini kesmek isteyelim? Dünyada biraz daha çok felsefe yapılması her şeyi kısa sürede düzene sokacak ve tüm yargıçlara, yasa koyuculara, bu kadar sert bir şekilde aşağıladıkları ve cezalandırdıkları suçların bazen, kendileri uygulamasalar ve asla ödüllendirmeyi düşünmeseler de öğütledikleri bu erdemlerden daha gerekli olabilir.

- Sizin korkunç sistemlerinizi benimseyemeyecek kadar zayıf düştüğümde madam, diye cevap verdim, zaman zaman kalbimde doğacak pişmanlığı yok etmeyi nasıl başaracaksınız?

Pişmanlık safsatadır, dedi bana Dubois; pişmanlık sevgili Thérèse, onu yok etme cesaretini gösteremeyecek kadar çekingen ruhların aptal homurdanmalarıdır.

Yok etmek! Bu yapılabilir mi?

- Bundan kolay bir şey yok; yalnızca yapmaya alışkın olmadığımız şeylerden pişmanlık duyarız; sizde pişmanlık uyandıran şeyleri sık sık tekrarlarsanız, bu duyguyu kısa sürede yok edersiniz; karşılarına tutku selini, güçlü çıkar sağlama kurallarını koyun, hemen dağıldığını göreceksiniz. Pişmanlık suçun kanıtı değildir, yalnızca kolay etkilenen bir ruha işaret eder; seni bu odadan hemen çıkmanı engelleyecek anlamsız bir emir gelir, buradan pişmanlık duymadan çıkamazsınız, oysa buradan çıkmakta

hiçbir kötülük olmadığı da çok kesindir. Öyleyse, pişmanlığa neden olanın suç olduğu doğru değildir. Suçun anlamsızlığına, dolayısıyla da doğanın genel yapısı açısından gerekliliğine ikna olunduğunda, suç işledikten sonra hissedilen pişmanlığı kolaylıkla yenmek de mümkün olur; böylece, bu odada kalmak üzere aldığın illegal emir sonrasında burayı terk etmekten doğan pişmanlığı da yok edebilirsin. İşte insanların suç olarak adlandırdıklarının tam analizini yaparak başlamak gerekir; burada söz konusu olanın onların kanunlarını ve ulusal geleneklerini çiğnemek olduğu kabul edilmelidir; Fransa'da suç kabul edilen, buradan yüz mil uzakta olmayabilir; dünyada evrensel olarak suç kabul edilebilecek bir etkinlik yoktur; burada kötü ya da suç olup da, birkaç mil ötede övgüye değer ya da erdemli olan da yoktur; her şey bakış açısı, coğrafya işidir ve bu nedenle de, başka yerlerde kötülükten başka bir şey olmayan erdemleri uygulamaya kalkışmak ve bir başka iklimde mükemmel etkinlikler olan suçlardan kaçınmak anlamsızdır. Şimdi, bu düşüncelerin ışığında sorarım sana, Çin'de erdem olarak kabul edilse de, Fransa'da zevk için ya da çıkar adına, suç olarak işlediğim bir etkinlikten dolayı pişmanlık duymayı sürdürebilir miyim? Fransa'da, Siyam'da beni yakacakları etkinliklerden dolayı kendimi mutsuz etmem, fazlasıyla rahatsız kılmam gerekiyorsa? Eğer pişmanlık savunıma nedenliyse, yapılan etkinlikten değilde ketlemelerden doğuyorsa, içimizde varlığını sürdürmesine izin vereceğimiz sağduyulu bir davranış mıdır? Onu en kısa sürede yok etmemek aptallık değil midir? Pişmanlıklara neden olan etkinliği diğerlerinden farksız algılamaya alıştığımızda, yeryüzündeki tüm ulusların gelenekleri ve göreneklerini düşünerek değerlendirdiğimizde, bunların sonucuna dayanarak, bu etkinliği ne olursa olsun sık sık tekrarladığımızda, ya da daha da iyisi, buna daha iyi alışacak şekilde diğerleriyle birlikte güçlendirdiğimizde, alışkanlık ve mantık kısa sü-

rede pişmanlığı yok edecektir; kısa sürede, cehalet ve eğitimin tek meyvesi olan bu ölümcül hareketi ortadan kaldıracaktır. Gerçek suç hiçliğe ulaştığı anda, bizim için gerekli ya da keyifli olabilecek şeyleri, buna ulaşmak için ezip geçmemiz gereken engeller ne olursa olsun, yapmaya cesaret edemeyişimiz aptallığından ve korkaklığından pişmanlık duyacağız. Ben kırk yaşındayım Thérèse, ilk suçumu on dört yaşında işledim. Bu suç beni rahatsız eden tüm bağlardan koparttı beni; o zamandan beri suçlarla bezenmiş bir kariyerden servete koşmayı kesmedim; işlemediğim ya da işletmediğim suç türü kalmadı... Ve pişmanlığı hiç tanımadım. Ne olursa olsun, hedefe ulaştım; iki ya da üç mutlu işten sonra, günlerimi orta halli olarak tamamlamaktansa, ayda elli bin liralık gelire kavuşacağım. Tekrarlıyorum azizem, keyifle geçtiğim bu yolda pişmanlık bana asla engel oluşturmadı; korkunç bir yenilgi o anda sefaletin tam ortasına atardı beni, daha fazla dayanamazdım, insanlardan ya da bahtsızlığımdan yakınır, ama her zaman bilincimle barışık olurdum.

- Tamam madam, diye cevap verdim, bir an için sizin prensiplerinizle düşünelim; çocukluğumdan beri aynı öryargıları yenmeye alışkın olmadığıma göre, bilincimin sizinki kadar iradeli olmasına ne hakla bekleyebilirsiniz? Sizin kadar organize olmayan düşüncelerimin aynı sistemleri benimsemesini hangi sıfatla isteyebiliyorsunuz? Siz doğanın kötüler ve iyiler bütünü olduğunu, sonuç olarak bir miktar varlığın iyi davranması gerektiğini, diğerlerinin kötülüğe teslim olabileceğini kabul ediyorsunuz. Buna göre benim seçtiğim tarafın doğada yeri var; bütün bunların sonucunda siz, bana salık verilen kurallardan uzaklaşmamı nasıl istiyorsunuz? Söyleyin bana, tuttuğunuz yolda mutluluk buldunuz mu? Peki madam! Benim tuttuğum yolda mutluluk bulamayacağıma nereden karar verdiniz? Zaten yasaların onu ketleyenleri uzun süre dinlemeye aldığını düşünemiyor musunuz; bunun çarpıcı bir örneğini

daha yeni gördünüz; aralarında bulunduğum on beş kalpazandan biri kurtuldu, on dördü rezil bir şekilde can verdi...

- Eh peki sen neyi felaket olarak adlandırıyorsun? diye yeniden başladı Dubois. Bu rezillik prensipleri kalmamış birine ne yapabilir ki? Her şeyi aştığımızda, onur bizim gözümüzde bir önyargı olmaktan çıktığında, şeref farklı bir şey, din bir safsata, ölüm bütünsel bir yok oluş olarak algılandığında, bir darağacı üzerinde ya da yatağında ölmek aynı şey olmaz mı? Dünyada iki tip vicdansızlık vardır Thérèse. Güçlü zengininki değerli bir kredidir, bu trajik sondan korur insanı ve bir de varlıksız, korunmasız olanınki vardır. Hiç varlıksız doğan bu kişinin, aklı varsa tek isteği olabilir. Ne pahasına olursa olsun zengin olmak; başarılı olursa, isteğine kavuşursa, mutlu olmalıdır; düzenbazsa pişman da olmayacaktır, kaybedecek neyi olabilir ki? Öyleyse kanunlar, güçlüye dokunmamaya başladığı andan itibaren, hovardalara karşı etkisiz kalır ve tek dayanağı şerefleri olan zavallıları endişelendirmemeleri olanaksızdır.

- Bu dünyada suçtan korkmayanların, diye aldım sözü, öteki dünyada ilahi adalet tarafından cezalandırılmayacağına inanıyor musunuz?

- İnanıyorum, diye devam etti bu tehlikeli kadın, eğer Tanrı olsaydı, yeryüzünde daha az kötülük olurdu; eğer bu kötülük varsa, ya da bu eşitsizlik Tanrı tarafından emrediliyorsa, ya barbar bir varlıktır ya da bu barbarlıkları önleyemeyecek durumdadır. Şu anda zayıf bir Tanrı ile karşı karşıyayız ve her koşulda çok kötü, cezalarından korkmuyorum, kurallarını küçümsüyorum. Ah! Thérèse, ateizm şu ya da bu uçtan daha iyi değil mi? İşte benim sistemim bu sevgili kızım, çocukluğumdan beri içimde hissediyorum ve hiç şüphesiz hayatım boyunca vazgeçmeyeceğim.

Beni korkutuyorsunuz madam, dedim ayağa kalkarak, sizi, karmaşık düşüncelerinizi ve zırvalıklarınızı daha fazla dinleye-

meyeceğim için affedin beni.

Bir dakika Thérèse, dedi Dubois beni tutarak, seni mantığımla ikna edemesem de, kalbine seslenmek isterim. Sana ihtiyacım var, yardımını esirgeme benden; işte bin altın, işi yaptığın anda senin olacak.

Bu noktada iyilik yapma eğilimimi dinleyerek, işlemeye hazırlandığı suçu mümkün olursa engellemek üzere, Dubois'ya neden söz ettiğini sordum.

- İşte, dedi bana. Dört beş gündür burada yemek yiyen şu Lyonlu genç tüccarı gördün mü?

- Kimi? Dubreuil'ü mü?

- Ta kendisi.

- Eee?

Sana aşık, bana açıldı; mütevazi ve tatlı havan çok hoşuna gidiyor, yüreğinin temizliğini seviyor ve erdemliliğin onu heyecanlandırıyor. Bu romantik aşık, yatağının yanındaki kasada sekiz yüz bin frank değerinde altın ve nakit saklıyor; bu adamı seni onu dinlemeye ikna ettiğime inandırmama izin ver. Bu olmuş ya da olmamış, ne fark eder senin için? Onun sana şehir dışında bir yürüyüşe çıkmayı önermesini sağlayacağım; onu, bu gezinti sırasında seninle işleri ilerletebileceğine inandıracağım; onu eğlendireceksin, mümkün olduğu kadar uzun süre dışarıda tutacaksın, bu arada ben de onu soyacağım, ama kaçmayacağım; mallar çoktan Turin'e ulaşacak, ama ben hâlâ Grenoble'de olacağım. Gözleri bizden uzak tutmak için tüm hünerimizi göstereceğiz, araştırmalarında ona yardım eder gibi görüneceğiz; bununla birlikte gidiş tarihim zaten bildirilmiş olacak, o da hiç şaşırmayacak; sen de arkamdan geleceksin ve Piemont'a ayak basar basmaz bin altını avuçlarına sayacağım.

- Kabul ediyorum madam, dedim Dubois'ya, Dubreuil'ü yapmak istedikleri soygundan haberdar etmeye kesin karar vererek;

ama iyi düşünün, dedim bu rezili daha iyi kandırmak için, eğer Debreuil bana aşıksa, onu soygundan haberdar ederek ya da ona kendimi vererek, bana ihanet etmem için verdiğinizden fazlasını elde edemez miyim?

- Bravo! dedi Dubois, işte ben buna iyi öğrenci derim; Tanrının sana suç işlemek için benden daha fazla yetenek verdiğine inanmaya başlıyorum. Eh peki, diye devam etti yazarak, işte yirmi bin ekülük bir senet. Hadi şimdi reddetme cesaretini göster.

Bunu saklayacağım madam, dedim seneti alarak, ama bu davranışımı içinde bulunduğum acıklı duruma, zayıflığıma ve tatlı sözlerinize kanma hatasına düşmüşlüğüme verin.

- Akıllılığını takdir ettiğimi söylemek isterim, dedi bana Dubois. Oysa sen suçu bahtsızlığına bağlamamı tercih ediyorsun, senin istediğin gibi olsun; bana hizmet edersen, seni memnun ederim.

Her şey ayarlandı; daha o akşamdan Dubreuil'e biraz daha fazla cilve yapmaya başladım ve gerçekten de bana karşı bir şeyler hissettiğini anladım.

Bulunduğum durumdan daha sıkıcı bir şey düşünemiyordum. On bin kat fazla altın da söz konusu olsa, bana önerilen suça iştirak etmeyi hiç istemiyordum; ama bu kadını ihbar etmek de başka bir acıydı benim için; on yıl öncesinden özgürlüğümü borçlu olduğum bu yaratığı mahvolmaya itmek beni son derece rahatsız ediyordu. İşlenecek suçu onu cezalandırtmadan engellemenin bir yolunu bulmak isterdim; Dubois dışında başka bir vicdansız olsaydı, bunu başarabilirdim de. İşte, bu korkunç kadının, yalnızca dürüst projelerimi bozmakla kalmayıp, beni bunu tasarlamaktan cezalandırmalarını sağlayacak gizli manevralarını bilmeden, bu kararları alıyordum.

Planlanan yürüyüş için belirlenen günde, Dubois bizi, her ikimizi de ayrı ayrı olmak üzere odasına davet etti; kabul ettik ve

yemek sona erdiğinde Dubreuil ve ben bizim için hazırlanan arabaya binmek üzere aşağı indik; Dubois bize eşlik etmediğinden, kendimi yola çıkmadan önce, bir an Dubreuil ile yalnız buldum.

Mösyö, dedim ona aceleyle, beni dikkatle dinleyin; skandal yaratmayın ve size anlatacaklarımı harfi harfine dinleyin; bu handa güvenilir bir arkadaşınız var mı?

- Evet, kendimden çok güvenebileceğim genç bir yardımcım var.

- Güzel, mösyö gidin ve ona biz yürüyüşteyken odanızı bir an olsun terk etmemesini söyleyin.

Ama bu odanın anahtarı bende; bu aşırı önlem ne anlama geliyor?

- Buna inanmanız gerekmiyor mösyö. Söylediklerimi yapmanız konusunda ısrar ediyorum, aksi takdirde sizinle dışarı çıkmayacağım; bu akşam yemek odasında yemek yediğimiz kadın bir hayduttur: Sizinle yapacağımız gezintiyi, bu süre zarfında sizi daha kolay soymak için ayarladı; acele edin mösyö, bizi izliyor, tehlikelidir; anahtarınızı arkadaşınıza verin; gitsin odanıza yerleşsin ve biz gelene kadar bir yere kımıldamasın. Gerisini arabada açıklarım size.

Dubreuil beni dinledi, teşekkür etmek için elimi sıktı, verdiğim fikir doğrultusunda gerekli emirleri vermeye koştu ve geri geldi. Yola çıktık; yolda giderken ona tüm hikayeyi itiraf ettim, kendi hikayemi, bu kadını tanımama neden olan bahtsız yaşam koşullarımı anlattım. Bu dürüst ve hassas genç adam ona yapmak istediğim yardıma büyük minnet gösterdi; yaşadığım felaketlerle ilgilendi ve bana bunları kendi eliyle dindirmeyi önerdi.

Kader'in size yaptığı haksızlıkları gidermekten mutlu olurum matmazel, dedi bana; ben kendi kendimin efendisiyim, kimseye karşı sorumlu değilim; iyi niyetiniz sayesinde kurtardığım önemli miktardaki parayla yatırım yapmak üzere Geneve'e gidiyorum, siz de benimle geleceksiniz; buraya vardığımızda koca-

nız olacağım, ve Lyon'da bu sıfatla tanınacaksınız ve eğer isterseniz matmazel, içinizde herhangi bir şüphe varsa, kendi vatanımda da adımı vereceğim size.

Böyle bir teklif öylesine gururumu okşadı ki, reddetmeye cesaret edemedim; başına gelecek şeyleri hissettirmeden Dubreuil'ün teklifini kabul etmek de bana uygun değildi; nezaketimden dolayı bana minnettardı daha fazla ısrar ederek beni sıkıştırmadı... Ne kadar da zavallı bir yaratıktım! Mutluluk yalnızca, asla kaldıramayacağım bir acıya daha da gömüleceğim durumlarda mı sunulmalıydı bana! Bana felaketler hazırlamayan erdemler doğamayacak mıydı kalbimden!

Konuşmamız bizi şehirden iki mil uzağa sürüklemişti ve dolaşmayı planladığımız Isere kıyılarındaki birkaç ağaçlı patikanın tazeliğinin tadını çıkarmak üzere arabadan iniyorduk ki, birden Dubreuil kendini çok kötü hissettiğini söyledi bana... Yere eğildi, aniden korkutucu öğürmelere kapıldı; hemen arabaya geri bindirdim ve alelacele şehre döndük. Dubreuil öylesine kötüydü ki, odasına kadar taşımamız gerekti; durumu odasında bekleyen ve verilen emir üzerine burayı terk etmemiş olan yardımcısını çok şaşırttı; bir doktor geldi. Aman Tanrım! Dubreuil zehirlenmişti! Bu yeni haberi öğrenir öğrenmez, Dubois'nın odasına koştum; iğrenç kadın! gitmişti; odama geçtim, dolabımın kapısı kırılmış, az miktardaki param ve giysilerim alınmıştı; hiç şüphesiz Dubois üç saatten beri Turin yolandaydı. Bu bir dizi suçu onun işlediğine de şüphe yoktu; kendini Dubreuil'e tanıtmış; benden intikamını almaya karar vermiş ve akşam yemeği sırasında Dubreuil'ü zehirlemişti; böylece geri döndüğümüzde onu soymayı başarabilirse, bu genç adam servetini çalan bu kadını izlemek yerine kendi hayatı ile meşgul olacak, onu güvenli bir şekilde kaçması için rahat bırakacaktı ve eğer kaza eseri benim kollarımda ölürse, ben ondan daha çok şüphe çekecektim; bize bunları kanıtlayan hiçbir

şey yoktu, ama farklı olması mümkün müydü?

Dubreuil'ün yanma geri döndüm. Ona yaklaşmama izin vermediler; buna karşı çıkınca, nedenini söylediler. Zavallı son nefesini veriyordu ve Tanrıdan başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Bu arada suçsuz olduğumu söylemiş; benim masum olduğumu garanti etmişti; herkesi peşime düşmelerinden kesinlikle men ettikten sonra; öldü. Gözlerini kapatır kapatmaz, yardımcısı koşarak yanıma geldi, haberi verdi ve benden sakin olmamı rica etti. Ama nasıl! Nasıl sakin olabilirdim! Beni yaşadığım sefaletten çekip çıkarmayı önerme cömertliğini göstermiş bir adamın acı biçimde kaybı karşısında nasıl ağlamazdım? Yeni yeni sıyrılmaya çabaladığım sefalete beni yeniden iten bir soyguna nasıl üzülmezdim? Korkunç yaratık! diye haykırdım; prensiplerin seni buraya getiriyorsa, ondan tiksinilmesine ve dürüst insanlar tarafından cezalandırılmasına nasıl şaşırılır! Ben mağdur tarafta kalmıştım ve mutluluğunu, çıkarını bu yaptıklarında gören Dubois, şüphesiz çok farklı sonuçlara varıyordu.

Dubreuil'ün Valbois adını taşıyan yardımcısına ve kaybettiği kişi için kurulan planları ve benim başıma gelenleri eksiksiz anlattım. Bana acıdı, Dubreuil için yürekten üzüldü ve Dubois'nın projelerini öğrenir öğrenmez şikayette bulunmamı engelleyen nezaketime küfretti. Ülkeyi terk etmek için güven içinde kaçacağı dört saate ihtiyacı olan bu canavarın, onun peşine düşülmesi sağlayana kadar varacağı yere ulaşacağı konusunda fikir birliğine vardık; bu bize çok daha pahalıya patlardı; yapacağımız şikayetten sonra saygınlığını fazlasıyla yitirecek olan han sahibi, kendini canla başla savunacak ve belki de sonunda beni mahvedecekti, darağacından kaçarak soluğu Grenoble'da almış gibi görünen beni... Bütün bunlar aklıma yattı ve koruyucum olan M. S.'den bile izin almadan bu şehri terk etmeye kalkışacak kadar ürkütücü. Dubreuil'ün arkadaşı bu gidişi onayladı; bu macera

bütünüyle açığa çıkarsa, ifade vermeye mecbur kalacağını, ne kadar dikkatli olursa olsun, gerek Dubois ile yakınlığım, gerekse arkadaşı ile yaptığım o son yürüyüş nedeniyle tehlikeye düşeceğini söyledi; bu nedenle bana, tabii ki beni suçlamayacağını, yalnızca başımıza gelen olaylardaki zayıflığımı suçlayabileceğini söyleyerek, kimseyi görmeden orayı terk etmemi önerdi.

Valbois'nın sözlerini düşününce, suçlu olmadığımdan emin olduğunu söylese de, suçlu göründüğümden emin olduğunu anlıyordum; benim lehime görünen tek şey, dolaşmaya çıkmadan önce Dubreuil'e yaptığım, bana söylenildiği üzere pek açıklayıcı olmayan öneriydi; ölümü söz konusu olduğunda güvenemeyeceğim, pek de umutlu olmayan bir kanıt haline gelecekti; bunlardan hareketle çabucak karar verdim. Valbois'nın söylediği gibi davrandım.

Arkadaşımın sizin için bana bir şeyler bırakmış olmasını isterdim, dedi bana, büyük bir zevkle yerine getirirdim isteklerini; hatta keşke odasını koruma fikrini sana borçlu olduğunu söylemiş olsaydı; ama bunları yapmadı; bu durumda yalnızca verdiği emirleri yerine getirmekle yetinmek zorundayım. Onu başına gelecek felaketlerden haberdar etmeniz beni, eğer başarabilseydim, sizin için bir şeyler yapma kararına isterdi matmazel, ama ticarete yeni başlıyorum, gencim, servetim sınırlı, Dubreuil'in mali varlığını derhal ailesine teslim etmek zorundayım; kabul edeceğinizi umduğum küçük bir hizmette bulunmakla yetinmeme izin verin; işte beş altın ve işte, vatanımdan Chalon-sur-SaUne'dan dürüst bir satıcının adresi; birkaç iş için çağrıldığı Lyon'da yirmi dört saat kaldıktan sonra buraya geri dönecek; sizi onun ellerine teslim ediyorum. Madam Bertrand, diye devam etti Valbois beni bu kadına doğru götürerek, işte size sözünü ettiğim genç kız; onu size emanet ediyorum, bir yere yerleşmek istiyor. Ona benim kız kardeşimmiş gibi davranmanızı, şehrinizde kişili-

ğine, varlığına ve eğitimine uygun bir şeyler bulana kadar gereken her şeyi yapmanızı rica ediyorum; bütün bunların maliyetini ondan almayın, tüm masrafları ilk karşılaşmamızda ödeyeceğim size. Elveda matmazel, diye devam etti Valbois beni öpmek için izin isteyerek; Madam Bertrand ertesi gün, gün ağarırken yola çıkıyor; onunla gidin ve sizi yakın zamanda yeniden görme sevincini yaşayacağım başka bir şehirde, belki biraz daha fazla mutluluk bulursunuz.

Bana hiçbir şey borçlu olmayan bu genç adamın dürüstlüğü karşısında gözyaşlarımı tutamadım. İyi davranışlar, uzun süreden beri kötülerine maruz kalındığında çok daha hoş geliyor. Yalnızca ve yalnızca bir gün ona olan borcumu ödeyecek duruma gelmek için çalışacağımı söyleyerek, bana sunduklarını kabul ettim. Ne yazık!, dedim geri çekilerek, yine erdemli bir davranış beni sefaletin içine atıyorsa da, en azından, hayatımda ilk kez, erdemin bana sunduğu bu korkunç acılar girdabında bir teselli umudu var.

Zaman gelmişti. Hava alma ihtiyacı bende, birkaç dakika dolaşma niyetiyle Isere kıyılarına sürükledi; ve böyle durumlarda olduğu gibi, düşüncelere gömülüp çok ötelere sürüklendim. Kendimi ıssız bir yerde buldum, daha rahat düşünebilmek için yere oturdum. Bu arada ben geri dönmeyi akıl edemeden karanlık çöktü, bir anda üç adam tarafından yakalandığımı hissettim. Biri bir eliyle ağzımı kapattı ve diğer ikisi alelacele bir arabaya bindirdiler ve onlar da benimle bindiler; bu eşkiyalar ne tek sözcük etme ne de benim sorularıma cevap verme lütfunu göstermeden, üç uzun saat havayı yararak ilerledik. Perdeler indirilmişti, hiçbir şey görmüyordum. Araba bir eve yaklaştı, kapılar arabayı içeri almak üzere açıldı ve hemen ardından kapandı. Kılavuzların beni aldı, birçok loş odadan geçtik ve sonunda beni yanındaki odada ışık gördüğüm birinde bıraktılar.

Burada kal, dedi beni kaçıranlardan biri arkadaşlarıyla bir-

likte çekilirken, yakında tanıdığın insanlar göreceksin.

Ve tüm kapılar itinayla kapatarak yok oldular. Neredeyse aynı anda, aydınlık olduğunu fark ettiğim odanın kapıları açıldı ve onu, elinde bir mumla çıkarken gördüm... Oh! Madam, kim olduğunu tahmin edin... Dubois! Dubois'nın ta kendisi, şüphesiz düşünülebilecek en keskin intikam isteğiyle yanıp tutuşan, o korkunç canavar.

- Gelin sevgili kızım, dedi bana aşağılayarak, benim canım pahasına tercih ettiğiniz erdemlerin ödülünü almaya gelin...

Elimi öfkeyle sıkarak:

- Ah! Rezil, bana ihanet etmeyi göstereceğim sana!

- Hayır, hayır madam, dedim aceleyle, hayır, size ihanet etmedim. Kaygı duymanızı gerektirecek en küçük bir şikayette bulunmadım, sizi tehlikeye atabilecek en küçük bir söz söylemedim.

- Planladığım işi bozmaya kalkmadın mı? Bunu engellemedin mi iğrenç yaratık? Cezasını çekmen gerekiyor...

İçeri girdiğimizden, daha fazlasını söylemeye zaman olmadı. Geçtiğimiz oda mükemmel aydınlatılmış olduğu kadar da görkemliydi; dipte, bir alaturka sedir üzerinde, parlak taftadan bir robdöşambr giymiş, yaklaşık kırk yaşlarında, size daha sonra tasvir edeceğim bir adam oturuyordu.

Monsenyör, dedi beni ona takdim ederek, işte istediğiniz, tüm Grenoble'un peşinden koştuğu genç kız... Kalpazanlarla idama mahkum edilen ve masumiyeti ve erdemliliği nedeniyle serbest bırakılan ünlü Thérèse. Size hizmet etme isteğime saygı gösterin monsenyör; bundan dört gün önce, tutkularını tatmin etmek üzere hissettiğiniz aşırı isteği dile getirdiniz bana; işte bugün sunuyorum size onu. Yine istemiş olduğunuz Lyon Saint-Benedikt Manastırı pansiyonerlerinden bir güzel de az sonra gelecek. Bu son sözünü ettiğim fiziksel ve ahlaki erdeme, diğeri ise yalnızca duygusal erdeme sahip; bu onun varoluşundan gelen bir

özellik, hiçbir yerde ondan daha saf ve dürüst bir yaratık bulamazsınız. Her ikisi de sizin monsenyör. İsterseniz her ikisini de bu akşam göndereyim, isterseniz birini bugün, diğerini yarın. Ben buradan ayrılıyorum. Benim için yaptığınız iyilikler sizi Grenoble yolculuğumdan haberdar etmeye zorluyor beni. Bir adam öldü monsenyör, bir adam öldü! Kaçıyorum.

Eh! Hayır, hayır sevgili dostum, diye haykırdı evin sahibi, hayır, kal ve korumamda olduğun sürece hiçbir şeyden endişelenme. Sen zevklerimin ruhusun; yalnızca sen biliyorsun onları tahrik ve tatmin etme sanatını ve suçların arttıkça, sana daha da ısınıyorum... Ne kadar da güzel bu Thérèse...

Bana yönelerek:

- Çocuğum, kaç yaşındasın?

Yirmi altı yıl yaşadım monsenyör, diye cevap verdim, ve yaşımdan çok da acı.

Evet, acılar, felaketler; bunları biliyorum, işte asıl hoşuma giden, asıl istediğim de bu; bunları yoluna koyacağız, tüm sıkıntılara son vereceğiz; size yirmi dört saat içinde artık bir zavallı olamayacağınızı söyleyebilirim...

Ve korkunç bir kahkaha ile:

Bir genç kızın acılarına son vermek için yeterli araçlara sahip olduğum doğru değil mi Dubois?

- Kesinlikle, dedi bu iğrenç yaratık; Thérèse arkadaşım olmasaydı, size getirmezdim, ama benim için yaptıklarından dolayı onu böyle ödüllendirmem adil olur. Bu sevimli yaratığın Grenoble'da bana nasıl faydalı olduğunu tahmin edemezsiniz monsenyör; size olan minnet borcumu ödememi istediniz ve fazlasıyla ödeyeceğimden de emin olabilirsiniz.

Bu sözlerin gizemliliği, Dubois'nın bana içeri girerken söyledikleri, karşımdaki adamın tarzı, sözü edilen diğer genç kız, her şey kafamı tarifi güç bir heyecanla doldurdu. Gözeneklerimden

soğuk terler boşaldı, bayılmak üzereydim. İşte o anda adam kullanacağı yol konusunda beni aydınlattı. Beni çağırdı, ağızlarımızı birbirine yapışmaya zorladığı iki üç öpücükle başladı; dilimi çekti, emdi ve kendininkini gırtlağımın derinliklerine kadar soktu, soluk boruma kadar girmek ister gibiydi. Başımı göğsüne doğru eğdirdi ve saçlarımı kaldırarak, dikkatle ensemi inceledi.

Oh! çok güzel, diye haykırdı bu bölgeye şiddetle bastırarak; bu kadar sıkısını hiç görmemiştim. Bunu uçurmak çok hoş olacak.

Bu son sözler şüphelerimi doğruladı. Yine zalimce tutkuları olan şehvet düşkünü adamlardan birinin elindeydim; bunların en büyük tatmini, para gücüyle elde ettikleri zavallı kurbanlarının acılarından ya da ölümlerinden haz almaktı ve ben, hayatımı kaybetme riskiyle karşı karşıyayım.

O anda, kapı vuruldu; Dubois çıktı ve az önce sözünü ettiği Lyonlu genç kız ile birlikte geri geldi.

Şimdi size, yanımda göreceğiniz bu iki kişiyi tasvir etmeye çalışayım. Adını daha önce hiç duymadığım monsenyör, daha önce de söylediğim gibi kırk yaşlarında, ince, zayıf, ama son derece kaslı bir adamdı; neredeyse hep şişkin duran kasları sert kara kıllarla kaplı kolları altında kabarıyor, adamın sağlıklılığı ve gücünü ortaya koyuyordu; yüzü ateşliydi, küçük, kara ve hain gözleri, güzel dişleri ve tüm bu çizgileri destekleyen bir ruh hali vardı; boyu ortalamanın üzerinde ve o güne kadar fazlasıyla görme ve hissetme fırsatım olan aşk iğnesi, bir ayak uzunluğunda, sekiz parmak kalınlığındaydı. Bu sert, sinirli, her zaman kabarık ve üzerinde onu çok daha görkemli kılan damarlar görünen bu organ, bu seansın bir dakika bile inmeden beş altı saat sürdüğü izlenimi yaratıyordu. Daha önce bu kadar kıllı bir adam görmemiştim; fabllarda anlatılan hayvanlara benziyordu. Sert ve kaba elleri mengene gibi parmaklarla son buluyordu; karakteri bana sert, kaba, zalim gelmişti; düşünceleri, bu tarz bir adamdan bek-

lenebilecek kötülükleri iki katına çıkaracak bir alaycılık ve muziplik yansıtıyordu.

Küçük Lyon'lunun adı Eulalie idi. Soyluluğundan ve erdeminden emin olmak için onu görmek yeterliydi: Dubuios rezil oyunlarıyla onu tapımlacağı bir sevgiliyle tanıştırmak vaadiyle kandırdığında, şehirdeki en zengin evlerden birinin kızı olarak sürdürüyordu hayatını; hayranlık uyandırıcı bir yürek temizliği ve saflığı ile, hayal edilebilecek en hoş dış görünüşü birleştirmişti. Ancak onaltısında olan Eulalie'nin yüzü gerçek bir bakire yüzüydü; masumiyeti ve utangaçlığı çizgilerinin çekiciliğini arttırıyordu. Ten rengi çok canlı değildi, ama bu onu daha ilginç kılıyordu; ve güzel kara gözlerinin parıltısı güzel yüzüne, ilk bakışta bu solgunluğun engellediği düşünülen bir ateş katıyordu, biraz büyük olan ağzı çok güzel dişleriyle süslüydü; yine çok biçimli olan boynu teninden de beyaz görünüyordu. Tablo gibiydi, tombulluk niyetine hiçbir şey yoktu; hatları yuvarlak ve dolgundu, etleri sıkı ve pürüzsüzdü. Dubois daha güzel kalçalar göremeyeceğimizi iddia ediyordu. Bu bölgeyi pek tanımadığımdan, bu konuda görüş bildirmeme izin verin. Ön tarafı hafif bir köpük gölgeliyordu; bu güzelliklerin üzerinde dalgalanan çok güzel kumral saçlar onu çok daha çarpıcı kılıyordu; doğa, haz için yaratılmış gibi göründüğü bu başyapıtını tamamlamak üzere, ona olabilecek en güzel ve en sevimli karakteri vermişti. Taze ve nazik çiçek, yeryüzünü bir an için güzelleştirip solmak için yaratılmıştı demek ki!

- Oh! Madam, dedi Dubois'ya tanıyarak, beni kandırdınız demek!... Aman Tanrım! Beni nereye getirdiniz?

- Göreceksiniz çocuğum, dedi evsahibi onu aniden kendine doğru çekerek, emri üzerine ben elimle onu tahrik ederken, o şimdiden kızla ilgilenmeye başlamıştı.

Eulalie kendini savunmak istedi, ama Dubois onu bu hovar-

danın üzerine iterek, tüm kurtulma olasılığını aldı elinden. Seans uzun sürdü; çiçek ne kadar tazeyse, bu ahlaksız eşekarısı da o kadar haz alıyordu tüketmekten. Sayısız öpücüğü, boyun incelemesi izledi; ona dokunurken, tahrik ettiğim organın daha da enerji dolduğunu hissettim.

- İşte, dedi monsenyör, beni kolaylıkla tatmin edebilecek iki kurban daha. İyi para alacaksın Dubois, çünkü iyi hizmet ettin. Odama geçelim. Bizimle gel, sevgili dostum, bizimle gel, diye devam etti bizi sürükleyerek; bu gece yarısı gidersin, ama akşam sana ihtiyacım var.

Dubois boyun eğdi ve bu şehvet düşkününün zevk odasına geçtik, burada bizi çırılçıplak soydurdu.

- Oh! Madam, aynı anda hem tanığı hem de kurbanı olduğum iğrençlikleri size anlatamayacağım. Bu canavarın zevkleri bir celladınkine denkti. Bütün şehvet oyunu kafa kesmekten ibaretti. Zavallı arkadaşım... Oh! hayır madam... oh! hayır, bu öyküyü bitirmemi istemeyin benden... Onunla aynı kaderi paylaşacaktım; Dubois tarafından cesaretlendirilen bu canavar benim sonumu daha da korkunç kılmaya karar vermişti ki, her ikisi de güç tazeleme ihtiyacıyla masaya oturdular... Doymak bilmiyorlardı! Ama bu sayede hayatımı kurtardığıma göre, nasıl şikayet edebilirdim? Aşırı yemekten ve şaraptan, her ikisi de yemekten sonra zil zurna sarhoş sızdılar. Onları böyle görür görmez, Dubois'nın patronunun gözüne daha utanmaz görünmek için çıkardığı bir jüpon ve kısa mantonun üzerine atladım, bir mum aldım, merdivenlere doğru atıldım. Tüm uşaklar gönderilmişti, kaçışıma kimse mani olmadı, bir uşakla karşılaştım, ona dehşet ifadesiyle ölmek üzere olan efendisinin yanına koşmasını söyledim ve hiçbir direnişle karşılaşmadan kapıya ulaştım. Yolları bilmiyordum, içeri girerken görmeme izin vermemişlerdi; bu nedenle karşıma çıkan ilk yola saptım... Bu Grenoble yoluydu; şans bir an için yüzünüze

gülmeye karar verdiğinde, her şey size yardım eder; yine kaldığım hana gelmiştim, gizlice içeri girdim ve alelacele Valbois'nın odasına koştum. Kapıyı çaldım, Valbois uyandı ve o halimle beni zor tanıdı; başıma ne geldiğini sordu; aynı anda hem kurbanı hem tanığı olduğum korkunçlukları anlattım ona.

- Dubois'yı yakalatabilirsiniz, dedim ona, buradan pek uzakta değil, belki yolu gösterrnem mümkün olabilir... Zavallı! Bütün bu zalimlikler dışında, yine giysilerimi ve bana verdiğiniz beş altını aldı.

- Oh! Thérèse, dedi bana Valbois, siz gerçekten dünyanın en şanssız kızısınız, ama dürüst yaratık, yine de, tüm bu kötülüklerin ortasında sizi koruyan bir kutsal el olduğunu görün; bu, sizin erdemli kalmanız için bir neden daha oluştursun, iyi davranışlar asla ödülsüz kalmaz. Dubois'yı izlemeyeceğiz, onu kendi haline bırakma nedenim dün anlattıklarımdan farklı değil; yalnızca size yaptığı kötülükleri telafi edelim, işte her şeyden önce sizden aldığı para.

Bir saat sonra bir terzi bana iki takım elbise ve çamaşır getirdi.

- Ama burayı terk etmeniz gerek Thérèse, hemen bugün terk etmeniz gerek; Bertrand haberdar edildi, sizin için birkaç saat geciktirdi gidişini, ona yetişin.

- Ey erdemli genç adam! diye bağırdım iyilik meleğimin kollarına düşerek, bana yaptığınız tüm iyilikleri Tanrı da size yapacak bir gün!

- Gidin Thérèse, diye cevap verdi Valbois beni öperek, benim için dilediğiniz mutluluk... Sizin mutluluğunuzun benim mutluluğum olduğundan, onu çoktan buldum ben... Elveda.

İşte böyle terk ettim Grenoble'u madam, ve bu şehirde umduğum büyük mutluluğu bulamadıysam da, en azından, hiçbir yerde, benim acılarımı dindirmek ya da onarmak için birleşmiş bunca dürüst adam görmemiştim.

Bana eşlik eden kadın ve ben, arka taraftan kumanda ettiğimiz bir atın bağlı olduğu küçük bir arabadaydık; arabada, Madam Bertrand'ın malları ve hâlâ emzirdiği on beş aylık küçük kızı da vardı ve ne yazık ki ona karşı, insanın ancak onu dünyaya getiren insana duyabileceği boyutta bir dostluk beslemeye başladım.

Bu Bertrand da yeterince aşağılık bir kadındı, şüpheci, geveze, dedikoducu, sıkıcı ve dar kafalıydı. Düzenli olarak her akşam bir handa iniyor ve aynı odada kalıyorduk. Lyon'a kadar her şey yolunda gitti, ama bu kadının işleri için ihtiyacı olan üç gün içinde hiç beklemediğim biriyle karşılaştım.

Öğleden sonra, bana eşlik etmesini rica ettiğim handaki kızlardan biriyle Rhone kıyısında dolaşıyordum ki, birden, onun emriyle bu şehre yerleşmiş kilisenin başında olan Saygıdeğer Peder Antonin de Sainte-Marie-des-Bois'yı gördüm. Keşiş yanıma yaklaştı ve alçak sesle sert bir dille kaçışımdan dolayı beni azarladı ve Bourgogne Manastırı'na bildirmesi halinde büyük tehlikeye gireceğimi söyledi ve sakinleşerek, hemen yanımda bulunan ve ona hoş görünen kızla beraber yeni evinde onu ziyarete gelmem halinde kimseye bir şey söylemeyeceğini ekledi; daha sonra da sesini yükselterek aynı teklifi bu yaratığa da yaptı:

- Her ikinize de iyi para veririz, dedi canavar, kilisede on kişiyiz ve hizmetinizin memnun edici ve sınırsız olması halinde, her birinize en az bir altın vaadediyorum.

Bu öneriler karşısında kıpkırmızı kesildim; bir an için keşişe yanlış davrandığını anlatmak istedim. Bunu başaramayınca, onu durduracak şekilde davranmayı denedim, ama bu alçağı hiçbir şey engelleyemiyordu; daha da ısrarcı olmaya başladı; sonunda, onu izlemeyi ısrarla reddetmemiz üzerine, bize adresimizi vermemiz için üstelemeye başladı; ondan kurtulmak için, yanlış bir adres verdim. Portföyüne yazdı ve yakında mutlaka yeniden görüşeceğimiz söyleyerek bizden ayrıldı.

Hana döndüğümüzde, yanımdaki kıza keşişle olan şanssız tanışmamın öyküsünü anlattım; ama belki anlattıklarım onu tatmin etmediğinden belki de ona çok şey kazandıracak bir maceradan mahrum kalmasına neden olan erdemli davranışıma çok kızmış olduğundan, gevezeliğe başladı; az sonra anlatacağım felaket yaşanmadan önce, Bertrand'ı görüp fikrini alacak fırsatım olmamıştı. Bu arada keşişi hiç görmedik ve yola çıktık.

Lyon'dan geç saatte ayrıldığımızdan, ilk gün Villefranche'da yatabildik ve işte burada, bugün karşınıza bir suçlu gibi çıkmama neden olan korkunç felaket geldi başıma; kaderin bir oyunu sonucu haksız yere içine düştüğümü gördüğünüz diğer olaylarda olduğu gibi bu ölümcül olayda da suçlu değildim; beni yıkıma götüren, kalbimin iyiliği ve insanların kötülüğünden başka bir şey değildi.

Akşam altı gibi Villefranche'a varmış, ertesi gün daha çok yol almak için akşam yemeği yemek ve yatmaya gitmek için acele etmiştik; istirahata çekileli iki saat olmuştu ki, inanılmaz bir dumanla uyandık; yangının pek de uzakta olmadığını anlayarak, alelacele kalktık. Aman Tanrım! yangının çoktan ürkütücü şekilde yayılmıştı, yarı çıplak halde kapımızı açtığımızda, çevremizde yıkılan duvarların çatırtısından, kırılan çatının gürültüsünden ve alevler içine düşenlerin tüyler ürpertici seslerinden başka bir şey duyulmuyordu, her şeyi yutan alevlerle çevriliydik, nereden kaçabileceğimizi bilemiyorduk; şiddetinden kaçayım derken, tam ortasına sürüklendik ve kendimizi, bizim gibi çareyi kaçmakta bulunan zavallılar topluluğunun arasında bulduk. Kızından çok kendisinin derdine düşmüş koruyucumun, onu ölümden kurtarmayı düşünmediğini fark ettim. Ona haber bile vermeden, alevlerin içinden odamıza koştum, bazı yerlerim yanmıştı; zavallı küçük yaratığı kaptım; annesine götürmek üzere, yarı yarıya yanmış bir kirişin üzerine basarak ileri atıldım. Bir ayağım içeri gö-

çtü, ilk hareketim ellerimi öne doğru uzatmak oldu; bu doğal istemsiz hareket taşıdığım değerli yükü bırakmaya zorladı beni... Zavallı çocuk elimden kurtuldu ve annesinin gözleri önünde alevlerin içine düştü. O anda yakaladılar beni... çektiler; hiçbir şey fark edemeyecek kadar heyecanlıydım, bana yardım mı ediyorlar tehlikede miyim bilmiyordum ama içinde bulunduğum felaket, az sonra, kendimi bir sandalyenin üzerinde, şakağıma bir tabanca dayayarak, tek söz edersem beynimi dağıtacağını söyleyerek beni tehdit eden Dubois'nın yanında bulunca ortaya çıktı...

- Ah! rezil, dedi bana, seni yine yakaladım ve bu kez elimden kaçamayacaksın.

- Oh! madam, siz burada ha! Diye haykırdım.

- Bütün bu olup bitenler benim eserim, diye cevap verdi canavar; seni yangından ben kurtardım; hayatını bir yangında kaybedemezdin; seni yeniden ele geçirmek için cehenneme kadar izlemem gerekirdi o zaman. Monsenyör kaçışını öğrendiğinde deliye döndü; ona götürdüğüm her kız için iki yüz altın alacaktım ve yalnızca Eulalie'nin parasını ödememekle kalmadı, seni geri getirmezsem öfkesini benden çıkarmakla tehdit etti. Seni buldum, ama Lyon'da iki saatle kaçırdı; dün, Villefranche'a senden bir saat sonra ulaştım, her zaman hizmetimde olan adamlarıma hanı ateşe verdirdim; seni ya yakacaktım ya ele geçirecektim; ve ele geçirdim, kaçışının kargaşa ve endişe yarattığı bir eve geri götürüyorum seni; burada korkunç bir muamele göreceksin. Monsenyör senin için görülmemiş işkenceler hazırlamaya yemin etti ve onun evine varana kadar arabadan inmeyeceğiz. Eh peki Thérèse! erdem hakkında şimdi ne düşünüyorsun bakalım?

- Oh madam! erdem sık sık suçun kurbanı olur; zafer kazandığında ise mutludur; eğer insanın zulmüyle yeryüzünde ezilip yok edilirse, gökyüzünde Tanrının tek ödüllendireceği nesne olmalıdır.

Bunu öğrenmen uzun sürmeyecek Thérèse, eğer insanların etkinliklerini cezalandıran ya da ödüllendiren gerçekten Tanrı ise... Ah! Az sonra içine gireceğin ebedi hiçlikte, sana düşünme şansı verilirse, dik kafalılığının seni yapmaya zorladığı ve yalnızca kötülüklerle ödenen sonuçsuz fedakârlıklarından nasıl da pişman olacaksın!.. Thérèse, hâlâ zamanın var, benim suç ortağım olmak ister misin? Seni kurtarırım, seni erdem yollarında mütemadiyen başarısızlığa uğrarken görmek benim için çok zor. Ne! Sağduyunun ve yanlış prensiplerinin cezasını henüz görmedin mi? Hatalarını düzeltmek için nasıl felaketler yaşamayı bekliyorsun? Seçtiğin yolun diğerleri içinde en kötüsü olduğuna ikna olman için daha kaç örnek gerekiyor sana? Daha önce bin kere söyledim, kitlelerin zıttına gidip, tamamen yozlaşmış bir toplum içinde tek erdemli kişi olmaya çabalarsan, başarısızlıklardan başka bir şey beklememen doğru olmaz mı? İntikamcı bir Tanrıya mı inanıyorsun. Yanılgıdan kurtul Thérèse, yanılgıdan kurtul, kafanda tasarladığın Tanrı, yalnızca delilerin kafasında bulunan bir safsatadır; bu, insanlığın kötülüğü nedeniyle yaratılmış bir hayalettir, yegane amacı da onları kandırmaktır. Onlar için yapabileceğimiz en iyi hizmet, onlara bir Tanrıdan söz etmeyi planlayan ilk düzenbazı hemen oracıkta boğazlamaktır. Böylelikle, evrendeki tek bir ölümlünün bile kanı dökülmemiş olacaktır! Hadi, hadi Thérèse, her zaman hareketli, her zaman etkin olan doğa onu yönetecek bir efendiye asla ihtiyaç duymaz. Eğer gerçekten bir yaratıcı varolsaydı, eserlerini bu kadar hatayla doldurduktan sonra, aşağılanma ve dışlanmadan başka bir şey haketmiş olur muydu? Ah! eğer senin Tanrın gerçekten varsa, ben ondan nefret ediyorum Thérèse, tiksiniyorum! Evet, varlığı gerçekse de, ben reddediyorum, bu görüntüye bürüneni sürekli olarak rahatsız etmek, bu yolla birkaç kişinin daha inanmasına neden olsam da, çok değerli bir teselli olurdu benim için... Bir kez daha söylüyorum

Thérèse, ortağım olmak ister misin? Önümüzde mükemmel bir fırsat var, onu gerçekleştirme cesaretini göstereceğiz; bunu kabul edersen hayatını kurtarırım. Evine gitmekte olduğumuz ve senin de tanıdığın senyör, partilerini gerçekleştirdiği evde yalnız kalıyor; bunu gerektiren tarzını sen de gördün; hazlarını yaşamak için buraya gittiğinde, evinde tek bir uşak oluyor. Arabanın önündeki adam, sen ve ben sevgili kızım, yani ikiye karşı üç. Bu hovarda adam şehvet oyunlarının ateşiyle yandığında, kurbanlarının canını aldığı kılıcı kapacağım, onu yakalayacak, öldüreceğiz ve bu arada adamın da uşağını gebertecek. Bu evde gizlenmiş paralar var; sekiz yüz bin franktan fazla, seni temin ederim ki Thérèse bu iş zahmete değer... Seçimini yap, akıllı yaratık, seçimini yap. Ya ölüm ya da bana hizmet; ihanet edersen, planımın bir parçası olursun, yalnız seni suçlarım ve bana her zaman güven duyulacağından da hiç şüphen olmasın... Cevap vermeden önce iyi düşün; bu adam bir alçaktır. Onu öldürerek, yasalar uyarınca haketteği sert cezayı görmesine yardım etmiş olacağız. Bu katil bir kız öldürmeden bir gün bile geçirmiyor Thérèse. Bu cinayetleri cezalandırmak erdeme aykırı davranmak mıdır? Sana sunduğu bu mantıklı teklif, yabanıl prensiplerini alarma geçirecek mi yine?

Hiç şüpheniz olmasın madam, diye cevap verdim, bana önerdiğiniz bu etkinliğin amacı bir suçu düzeltmek değil, bir başka suç işlemektir. Sizin yaptıklarınızı gerçekleştirmek çok kötü sonuçlar verebilir ve herhangi bir yasal yanı olamaz. Daha da ötesi, bu adamın insanlığa yaptığı zalimliklerin öcünü almayı bırakın, bu yolla yine kötülük yapmış olacaksınız, bu sizin işiniz değil, suçluları cezalandırmak için kanunlar hazırlanmıştır, bırakalım da yapsınlar, Yüce Tanrı kanunların kılıcını bizim zayıf ellerimize teslim etmemiştir; bu kılıcı kanunları çiğnemek için kullanamayız.

Eh peki! Gebereceksin iğrenç yaratık, diye yeniden söze başladı Dubois öfke içinde, gebereceksin. Artık seni kaderinden kurtarmaya çalışmayacağım.

- Ne fark eder, diye cevap verdim sakin sakin, tüm acılarımdan kurtulmuş olacağım, idam sehpası beni korkutmuyor, bu hayatın son uykusu, zavallıların istirahati...

Bu sözlerden sonra bu vahşi hayvan üzerime atılınca, beni öldüreceğini sandım; göğsüme defalarca vurduysa da, ben bağırmaya başlar başlamaz bıraktı, posta sürücüsünün bizi duymasından endişelenmişti.

Bu arada hızla ilerliyorduk; önden giden adam atları hazırlıyordu ve böylece hiçbir şehirde durmuyorduk. Atların değiştirilmesi için durduğumuzda, Dubois silahını alıyor ve kalbimin üzerine doğrultuyordu... Ne yapabilirdim? Aslında, zayıflığım ve içinde bulunduğum durum, yaşayacağımdan emin olduğum acılardansa ölümü tercih etme noktasına getiriyordu beni.

Tam Dauphine'ye girmek üzereydik ki, altı atlı arabamızın arkasından dört nala yaklaştılar, bizi yakalayıp, ellerinde kılıçlarla arabanın sürücüsünü durdurmaya zorladılar. Süvarilere rastladığımız yerden otuz adım ötede bir köylü kulübesi vardı, sürücüye arabayı buraya sürmesini emrettiler. Kulübeye ulaştığımızda, indirdiler bizi ve köylünün evine doluştuk. Dubois, geçmişi suçlarla dolu ve suçüstü yakalanmış bir kadın için inanılmaz bir küstahlıkla, sesini yükselterek süvarilere onun kim olduğunu bilip bilmediklerini ve onun gibi bir kadına bu şekilde davranma hakkını nereden bulduklarını sordu?

- Sizi tanıma şerefine erişemedik madam, içlerinden biri, ama arabanızda, dün, Villefranche hanını ateşe veren bir sefilin bulunduğundan eminiz. Sonra bana bakarak. İşte eşgali madam, yanılmıyoruz; onu bize vermek ve sizin gibi saygıdeğer birinin bu tür bir kadınla ne işi olabileceğini anlatma nezaketini gösterin.

- Bundan daha basit ne olabilir, diye cevap verdi daha da küstahlaşarak, eğer sözünü ettiğiniz suçu gerçekten işlemişse, onu sizden saklamayı ya da ondan yana olmayı düşünmem bile. Dün, ben de onun gibi Vellefranche hanında kalıyordum, bu kargaşanın ortasında yola çıktım ve arabaya bindiğim anda, bu kız bana yaklaşarak, yangında her şeyini kaybettiğini söyledi ve merhamet diledi, yerleşmeyi planladığı Lyon'a kadar benimle gelmek için yalvarıyordu. Mantığımdan çok kalbimin sesini dinleyerek, isteklerini kabul ettim; koltuğuma oturur oturmaz, bana hizmet etmek istediğini söyledi; yine ihtiyatsız davrandım, her şeye inandım ve onu malımın mülkümün ve ailemin bulunduğu Dauphine'ye götürüyordum. Şüphesiz bu bana ders oldu, artık merhametten doğacak tüm sakıncaları öğrenmiş bulunuyorum; hatamı düzelteceğim. İşte burada başlar, işte burada; Tanrı beni böyle bir canavardan kurtardı! Onu kanunların acımasızlığına terk ediyorum ve sizden, bir an için inandığım felaketi saklamaya özen göstermenizi rica ediyorum.

Kendimi savunmak istedim, gerçek suçluyu açıklamak istedim; sözlerim, Dubois'nın küçümseyen bir gülümsemeyle yaptığı savunma karşısında, iftira kabul edildi. Sefalet ve önyargılar, zenginlik ve küstahlığın karşı konulmaz etkileri! Adının Barones de Fulconis olduğunu söyleyen, lüks içinde yüzen, topraklarından, ailesinden söz eden bir kadın, en küçük bir alakası yokmuş gibi görünen böyle bir olaydan suçlu olabilir mi? Aksine, her şey benim suçluluğumu göstermiyor muydu? Korumasızdım, yoksuldum, yanılgıya düştüğüm çok kesindi.

Süvari bana Bertrand'ın şikayetlerini okudu. Beni suçlayan oydu; onu daha kolay soymak, son meteliğine kadar almak için hanı ateşe vermiştim; bu olay sonucu içine düşeceği umutsuzlukla olan bitenleri anlayamaması, manevralarımı fark edememesi için çocuğunu ateşe atmıştım. Zaten, diye eklemişti Bertrand,

yoldan çıkmış bir kızdım, Grenoble'da darağacından kaçmıştım ve memleketinden genç bir adama, şüphesiz aşığıma duyduğu aşırı minnetten dolayı aptallık edip benim sorumluluğumu almıştı. Herkesin ortasında, üstelik gündüz gözüyle Lyonlu keşişlere asılmıştım. Tek kelimeyle, bu iğrenç yaratığın beni yok etmek için söylemediği söz, o umutsuzluk içinde, beni aşağılamak için ortaya atmadığı iftira kalmamıştı. Bu kadının isteği üzerine, buralarda yasal incelemeler yapılmıştı. Yangın, birçok insanın girdiğimi gördüğü samanlıkta başlamıştı ve buraya girdiğim doğruydu. Tuvalete gitmek istiyordum, sorduğum hizmetçinin yanlış tarifi üzerine aradığım yeri bulamayarak bu samanlığa girmiştim ve beni suçladıkları olay için şüphelenilebilecek ya da en azından ihtimal verilebilecek kadar kalmıştım içeride; bildiğiniz gibi, bu çağda bunlar yeterli kanıt. Kendimi savundum, ama süvari silahını bana yönelterek cevap verdi.

- Ama mösyö, dedim beni zincirlemelerine izin vermeden önce, Villefranche'da yol arkadaşımı soymuş olsaydım, para hâlâ üzerimde olurdu. Arayın beni.

Bu saf savunma arayışım yalnızca kahkahalara neden oldu; yalnız olmadığımdan, kaçarken çaldığım paraları teslim ettiğim suç ortaklarımdan emin olduklarını söylediler. Bu sırada, bir zamanlar Rodin'in evinde bana yapılma felaketine uğradığım damgadan haberdar olan Dubois, bir anda merhamet edermiş gibi yaptı.

- Mösyö, dedi süvariye, her gün böyle olaylarda hatalar yapılabiliyor, bağışlayın ama aklıma bir fikir geldi; eğer bu kız bu suçu işlediyse, şüphesiz bu onun ilk suçu değildir; bu noktalara bir günde gelinmez. İnceleyin bu kızı mösyö, sizden rica ediyorum... Eğer tesadüfen zavallı vücudunda bir damga bulursanız tamam... Ama onu suçlayacak bir şey yoksa, onu savunmama ve korumama izin verin.

Süvari kontrol etmeye ikna oldu... Bu işi Dubois yapacaktı...

Bir dakika mösyö, dedim karşı çıkarak, bu inceleme gereksiz; Madam bu korkunç damgayı taşıdığını zaten biliyor; buna neden olan felaketten de haberdar. Yaptığı bu kurnazlık da diğerleri gibi, Themis Tapınağı'ndan çıkma korkunçluklar. Götürün beni baylar. İşte ellerim, zincirleyin onları; aslında yalnızca suç işlemek acıtır onları, ama maalesef erdem sızlatıyor; korkmayın.

- Aslında, dedi Dubois, aklımdan geçenleri doğruluğuna inanmamalıydım; ama bu yaratık onun için yaptığım iyiliklerin karşılığını kurnazca suçlamalarla ödediğine göre, gerekirse onunla birlikte geri döneceğim.

- Buna kesinlikle gerek yok madam Barones, dedi süvari, yalnızca bu kızı arıyoruz. İtirafları, üzerindeki damga, her şey onun suçluluğunu gösteriyor. Ondan başkasına ihtiyacımız yok ve sizi bu kadar zaman rahatsız ettiğimiz için de özür dileriz.

Hemen zincire vuruldum, süvarilerden birinin atının sağrısına atıldım; Dubois, acıyarak, yargılanmayı beklerken kalacağım hüzünlü evdeki durumuma yardımcı olmak için birkaç altın bağışta bulunarak beni aşağılamayı sürdürerek ayrıldı.

- Ey erdem! diye haykırdım, bu kadar küçük düşmüş durumdayken, daha önce bir hakaret düşünemez miydin! Günahın, bu kadar küstahça ve cezasız kalarak sana karşı koymaya ve yenmeye cesaret etmesi mümkün müdür!

Kısa sürede Lyon'a vardık; gelir gelmez katiller koğuşuna attılar beni ve kundakçı, yoldan çıkmış bir kız, çocuk katili ve hırsız olarak tutuklandım.

Handa yedi kişi yanarak ölmüştü; benim de aralarında olabileceğimi düşündüm; bir çocuğun hayatını kurtarmak istemiştim. Ölecektim. Ama bu korkunç olaya neden olan kişi, ilahi adalete kadar kaçacaktı kanunların cezasından; o kazanmıştı, masum ve zavallı ben onurunu yitirme, lekelenme ve ölüm beklerken, o ye-

ni suçlara doğru yeniden yola koyulmuştu.

Uzun süreden beri iftiraya uğramaya, adaletsizliğe ve acılara alışmıştım, çocukluğumdan beri erdem duygusuna teslim olurken yoluma engeller çıkacağını biliyordum; acım beni aptallaştırmış, içimi parçalamıştı ve tahminimden de az ağladım. Bununla birlikte, bahtsızlığı sonucu içine düştüğü uçurumdan kurtulmanın olası tüm yollarını arayan acı dolu her yaratıkta olacağı gibi, doğal olarak, Peder Antonin aklıma geldi; az da olsa yardım gelebileceği umuduyla, onu görmek isteğimi engelleyemedim. Gelmesini istedim, geldi. Kim tarafından çağırıldığını söylememişlerdi ona; beni tanımazlıktan geldi; nöbetçiye, beni hatırlamayabileceğim çok genç yaşta bana yol gösterenin o olduğunu, bu sıfatla, onunla gizli görüşmek istediğimi söyledim. Buna her iki taraf da rıza gösterdi. Bu din adamı ile yalnız kalır kalmaz ayaklarına kapandım, içinde bulunduğum bu korkunç durumdan beni kurtarması için yalvararak, gözyaşlarımla dizlerini ıslatmaya başladım; masumiyetimi kanıtlayacaktım ona; yalnızca birkaç gün önce aleyhime suçlamada bulunan kişinin emanet edildiğim ve şu anda benden davacı olan kişi olduğu dışında hiçbir şey saklamadım. Keşiş beni dikkatle dinledi.

- Thérèse, dedi sonrasında, her zamanki gibi davranma, o lanet boş inançlarını bir an önce frenle; seni nereye sürüklediklerini görüyorsun; bir kaltak olarak, namuslu ve bahtsız halinden yüz kat daha mutlu olacağına kolaylıkla ikna olursun artık; yaşadığın olay olabildiğince korkunç sevgili kızım, bunu senden saklamak faydasız. Bana sözünü ettiğin Dubois, senin kaybından en çok çıkarı olan kişi olduğundan, bunun için el altından çalışacaktır; Bertrand da onu izleyecektir; her şey sana karşı görünüyor ve bugün birini ölüme mahkum etmek için görüntüler yetiyor. Sen kayıp bir kızsın, bu açık. Seni kurtarmanın tek bir yolu var; idare memuru ile aram çok iyi, bu şehirdeki yargıçlar üzerinde etkisi

büyüktür; ona senin yeğenim olduğunu söyleyeceğim ve bu sıfatla tanıtacağım. Davayı tamamen düşürecek; seni aileme geri göndermesini isteyeceğim; seni kaçırtacağım, ama bunu hayatın boyunca bir daha çıkamayacağın manastırımıza kapatmak için yapacağım... Ve orada, bunu senden gizlemiyorum Thérèse, cinsel isteklerime hizmet eden bir köle olacak, itirazsız hepsini tatmin edeceksin; hatta meslektaşlarımın isteklerini de yerine getireceksin. Tek kelimeyle, her isteğime kurban etmek üzere bana ait olacaksın... Beni duyuyor musun. İşin zor; bizim gibi şehvet düşkünü adamların tutkularının ne türden olduğunu bilirsin. Buna göre karar ver ve cevap için fazla bekletme.

Gidin peder, diye cevap verdim dehşet içinde, gidin, beni ölüm ve utanç arasında bir yere yerleştirmek üzere, içinde bulunduğum durumu zalimce kullanmaya cesaret edebilecek bir canavarsınız siz; gerekirse ölürüm, ama en azından vicdan azabı duymam.

- Siz bilirsiniz! dedi bana bu zalim adam giderken; insanları mutlu etmek için hiç zorlamadım... Erdem sizde şu ana kadar öylesine başarılı oldu ki Thérèse, tapınaklarınızı göklere çıkarmakta haklısınız... Elveda. Ama benden bundan fazlasını istemeyi düşünmeyin bile.

Çıktı; benden daha güçlü bir duygu beni yeniden dizüstü çöktürdü.

- Zalim, diye haykırdım gözyaşları içinde, aç o taş kalbini korkunç acılarıma ve benim için ölümden beter koşullar isteme benden...

Hareketimin şiddetiyle başımı kapatan örtü sıyrıldı üzerimden; çıplak kalmıştım, saçlarım darmadağınık dalgalanıyordu, gözyaşlarımla ıslanmışlardı; bu ahlaksız adamı isteklendirmiştim... Hemen tatmin etmek istediği isteklerdi bunlar; durumumun hangi noktada tahrik ettiğini belirtme cesaretini gösterdi; beni

çevreleyen zincirler, bana vurmak üzere bekleyen kılıcın ortasında şehvet oyunları hayal etmeye cesaret etti... Diz çökmüş haldeydim... Arkamı döndürdü, yatak olarak kullandığım zavallı saman yığını üzerinde saldırdı bana; bağırmak istedim, öfkeyle ağzıma bir mendil tıktı; kollarımı bağladı. Bana hakim olan iğrenç adam her yerimi inceledi... Her şeyim bakışlarının, dokunuşlarının ve pis okşamalarının kurbanıydı; sonunda tüm isteklerini doyurdu.

Dinleyin, dedi beni çözerken ve üstünü başını düzeltirken, size faydalı olmamı istemiyorsunuz, ne ala! Sizi bırakıyorum; size hizmet de etmeyeceğim zarar da vermeyeceğim, ama olan biten hakkında tek bir söz ederseniz, suçların en büyüğünü işlemiş olursunuz, her türlü kendini savunma olanağını alırım elinizden. Konuşmadan önce iyi düşünün. Bana günah çıkardığınıza inanıyorlar... Dinleyin beni. Bir suçlu söz konusu olduğunda her şeyi açıklamamıza izin verilmiştir; bu nedenle kapıdakilere söyleyebileceklerimi hayal edin, aksi takdirde sizi derhal yok ederim.

Kapıya vurdu, nöbetçi göründü:

- Mösyö, dedi ona hain, bu iyi kız yanılmış, Bordeaux'daki bir Peder Antonin ile konuşmak istemiş; ben onu tanımıyorum, hayatımda hiç görmedim; çıkaracağı günahları dinlemem için yalvardı, ben de yaptım, her ikinizi de selamlarım, değerli görüşlerime ihtiyacınız olduğunda her zaman yardıma hazır olacağım.

Antonin bu sözleri söyledikten sonra çıktı ve beni küstahlığı ve hovardalığı kadar belirgin kalleşliğinin sonuçlarıyla başbaşa bıraktı.

Ne olursa olsun, içinde bulunduğum durum her şeyi deneyecek kadar korkunçtu; M. de Saint-Florent'i hatırladım. Bu adamın, onunla yaşadıklarımızdan sonra beni azımsayabileceğini düşünmem imkansızdı; bir zamanlar ona önemli hizmetlerde bulunmuştum; bana öylesine zalimce davranmıştı ki, beni reddet-

mesi düşünülemezdi; bana yaptıklarını o zamanki kadar zor olan bu koşullar altında telafi edebilir ve böylece, en azından ona dürüst davranmış olmamın karşılığını ödeyebilirdi; onunla karşılaştığım iki dönemde de tutkuları gözünü kör etmişti, ama bu koşullar altında, bana göre hiçbir duygu yardım etmesini engelleyemezdi... Son önerilerini tekrarlayabilir miydi? Ondan isteyeceğim yardıma karşılık bana daha önce anlatmış olduğu o tüyler ürpertici hizmetleri yerine getirmemi koşul koyabilir miydi? Eh peki! Kabul edecektim, ve serbest kalır kalmaz, beni mecbur kılma aşağılıklığım gösterdiği iğrenç hayattan sıyrılmanın bir yolunu bulacaktım. Bu düşünceler içinde yazdım ona, yaşadığım sıkıntıları anlattım, beni görmeye gelmesini rica ettim; ama içinde iyiliksever bir yan bulunduğunu hayal ederken, bu adamın taşıdığı ruhu hiç düşünmemiştim; acınası zavallılığım beni herkesi kendim gibi değerlendirmeme neden olduğundan, zalimlik konusundaki aşırılığını hatırlayamamış, bu adamın bana benim ona davrandığım gibi davranacağını varsaymıştım.

Geldi; ve onu yalnız görmek istemediğimde, beni bu şehvet düşkünü adamla odamda yalnız bıraktılar. Lyon'daki gücü ne ise, ona gösterilen saygının izlerini görmek kolay oldu.

- Ne! Siz misiniz? dedi bana aşağılayan bakışlar atarak, mektubunuz konusunda yanılmışım; sizden daha namuslu bir kadından geldiğini sanıp, tüm kalbimle hizmet etmeyi düşünmüştüm; ama sizin gibi bir aptal için ne yapmamı istiyorsunuz? Birbirinden korkunç yüz suçunuz var ve size hayatınızı dürüst yollardan kazanmanız için bir fırsat sunulduğunda, inatla reddetmiyor musunuz? Bundan daha aptal olunmaz.

- Oh! mösyö, diye haykırdım, ben suçlu değilim.

- Peki suçlu olmak için daha ne gerekiyor? diye yeniden söze başladı terslenerek bu sert adam. Sizi hayatta ilk gördüğümde, beni öldürmek isteyen bir haydutlar çetesinin ortasındaydınız;

şimdi, şehir hapishanesinde, üç dört yeni suçtan sorumlu ve söylendiğine göre, omzunuzda eski suçlarınızı kanıtlayan bir damgayla çıkıyorsunuz karşıma. Bunu namuslu olmak olarak adlandırıyorsanız, bana olmamak için ne gerektiğini söyleyin?

- Aman Tanrım, mösyö, sizi tanımış olduğum dönemle ilgili olarak beni suçlayamazsınız, diye cevap verdim, sizi ölümden kurtaran ben değil miydim? Siz de biliyorsunuz ki mösyö, sizi yakalayan haydutlar beni zorla yanlarında tutuyordu; sizi öldürmek istediler, kaçınanızı kolaylaştırarak, sizinle birlikte kaçarak, ben kurtardım hayatınızı; bu yardımımdan dolayı bana minnet borcunuzu ödemek için ne yaptınız? Bunu rahatsızlık duymadan hatırlayabiliyor musunuz? Beni öldürmek istediniz; korkunç darbeler indirdiniz bana ve düşürdüğünüz durumdan faydalanıp, en değerli varlığını aldınız elimden; benzersiz bir zalimlikle, aşağılama ve sefalet kurbanınızı tamamen ezmenizi sağlasın diye, sahip olduğum azıcık parayı da aldınız elimden! Başardınız da, barbar adam; şüphesiz başarınız tamam oldu; beni felakete iten siz oldunuz, bu acı dolu andan itibaren sürekli düştüğüm dipsiz uçurumu aralayan siz oldunuz. Yine de her şeyi unuttum mösyö, evet, her şey silindi hafızamdan, hatta size şikayette bulunma cesareti gösterdiğim için de özür diliyorum sizden, ama bana biraz teselli, biraz saygı borçlu olduğumuzu düşünmüyor musunuz? Ah! Kalan günlerim ölüm perdesiyle örtülüyken, kalbinizi kapatmama lütfunda bulunun; korktuğum ölüm değil, lekelenmek; bir suçlu gibi ölme dehşetinden kurtarın beni; sizden sadece bu konuda merhamet istiyorum; beni reddetmeyin, Tanrı ve kalbim size bir gün karşılığını verecektir.

Gözyaşları içindeydim, bu zalim adamın karşısında diz çökmüştüm, kalbini titretmeyi umarken, yüzü beklediğim ruh sarsıntısından tek bir iz yansıtmadığı gibi, ahlaksızlık tohumundan doğan bir tür şehvet düşkünlüğünün neden olduğu bir kas hareke-

tinden başka bir değişiklik göremiyordum. Saint-Florent karşımda oturuyordu; kara ve hain gözleri beni tüyler ürpertici bakışlarla süzüyordu ve eliyle kendine dokunuşları, onun içine attığım durumun acıma olduğunu kanıtlıyordu; yine de hemen sıyrıldı ve ayağa kalkarak:

-Dinleyin, dedi bana, davanız tamamen M. de Cardoville'in elinde; size konumunu söyleme ihtiyacı duymuyorum; kaderinizin yalnız onun elinde olduğunu öğrenmeniz yeterli. çocukluğumdan beri arkadaşımdır, onunla konuşacağım; bazı değişiklikler yapmaya razı olursa, sizi kendi evinde ya da benim evimde görmesi için, gece yarısına doğru almaya gelecekler; bu tür bir sorgulama gizli kalacağından, durumu sizin lehinize çevirmek, burada olduğundan daha kolay olacaktır. Bu iyiliği yapmasını sağlayabilirsek, onunla karşılaştığınızda kendinizi gösterin, masumiyetinizi kanıtlayıp, ikna edin onu; sizin için tek yapabileceğim budur. Elveda Thérèse, her şeye hazır olun ve yanlış adım atmayın.

Saint-Floretn çıktı. Şaşkınlığım inanılmazdı; Bu adamın sözleri, benim tanıdığım karakteri ile bugünkü davranışı öylesine alakasızdı ki, yine bir tuzak olduğundan endişelendim; ama lutfedip halimi düşünün madam; içinde bulunduğum korkunç durumu kendi başıma çözebilir miydim? Bana yardım gibi görünen her şeye hemen sarılmamalı mıydım? Beni almaya geleceklerin peşinden gitmeye karar verdim. Kendimi sunmam gerekirse, mümkün olduğunca karşı koyacaktım; beni ölüme mi götüreceklerdi? Ne ala! En azından utanç içinde ölmeyecek ve tüm acılarımdan kurtulmuş olacaktım. Saat dokuz olduğunda, gardiyan göründü; titriyordum.

- Beni izleyin, dedi bana zebani; M. de Saint-Florent ve de Cardoville tarafından gönderildim; Tanrının tarafından sunulan bu fırsattan olabileceğince yararlanmaya bakın; burada bu tür bir

iyilik isteyen ama asla elde edemeyen bir dolu insan var.

Olabildiğince süslenip, beni dehşetimi iki katma çıkaracak kadar kaba görünüşte iki kocaman komik elleri olan nöbetçiyi izledim; bana tek söz söylemediler. Fayton ilerliyordu, daha sonra Saint-Florent'in olduğunu hatırladığım büyük bir otelin önünde indik. Yalnız oluşum endişemi iki katına çıkarmaktan başka işe yaramıyordu. Bu sırada beni getiren adamlar kollarımdan yakaladılar ve bana güzelden çok gizemli görünen küçük odalardan geçerek, dördüncü kata çıktık. İlerledikçe tüm kapılar üzerimize kapanıyordu ve sonunda hiçbir pencerenin olmadığını fark ettiğim bir salona geldik: Saint-Florent ve devamın kendisine bağlı olduğu söylenen M. de Cardoville de buradaydı. Bu şişman, bıngıl bıngıl, iç karartıcı ve sert bir ifadesi olan adam, yaklaşık elli yaşlarında olmalıydı; kıyafetlerini çıkarmış olsa da, bir yargıç olduğunu anlamak kolaydı. Ciddiyet her yanına sinmiş gibi görünüyordu; bu beni ezdi. Korkunç bir ilahi adaletsizlikle, suçun erdemi korkutması mümkündü demek! Beni buraya getiren ve odayı aydınlatan mum ışığında daha iyi seçebildiğim iki adam, yirmi beş ila otuz yaşlarından fazla değillerdi. La Rose adıyla çağırdıkları ilki Herkül kadar yapılı, güzel bir esmerdi. Bana yaşça diğerinden büyük göründü; küçük olan daha kadınsı hatlara sahipti, çok güzel kestane rengi saçları ve çok büyük kara gözleri vardı; en az beş ayak altı parmaktı ve dünyanın en güzel tenine sahipti. Onu Julien adıyla çağırıyorlardı. Saint-Florent'i zaten tanıyorsunuz. çizgileri de karakteri kadar sertti ama bazı güzellikleri vardı.

- Her yeri kapattınız mı? dedi Saint-Florent Julien'e.

- Evet mösyö, diye cevap verdi genç adam. Emriniz üzerine adamlarınıza izin verildi, yalnızca kapıcı kaldı, o da kim gelirse gelsin kapıyı açmayacak.

Bu birkaç söz her şeyi aydınlattı, titredim; karşımdaki bu dört adama karşı ne yapabilirdim?

- Şuraya oturun dostlarım, dedi Cardoville iki genç adama bakarak, ihtiyacımız olduğunda kullanacağız sizi.

- Thérèse, dedi Saint-Florent bana Cardoville'i göstererek, işte yargıcınız, işte elinde olduğunuz adam; davanız üzerine konuştuk; ama bana öyle geliyor ki, işlediğiniz suçlar halledilmesi güç türden.

- Ona karşı kırk iki şahit var, dedi Julien'in dizlerine oturan, ağzından öpen ve parmaklarını olabilecek en utanmaz dokunuşlarla bu genç adamın üzerinde gezdiren Cardoville; uzun süreden beri, suçları daha sabit insanları bile ölüme mahkum etmedik!

- Benim suçlarım sabit mi?

- Sabit ya da değil, dedi Cardoville ayağa kalkarak ve küstahca burnumun dibine girerek, yakılacaksın orospu, tabi eğer senden isteyeceğimiz her şeye körü körüne itaat etmezsen.

Yine mi iğrenç şehvet oyunları, diye bağırdım; Eh peki! masumiyet, kötülerin kurduğu tuzakları bu iğrençliklere katlanarak mı yenecek!

- Bu düzenin bir parçası, diye yeniden başladı Saint-Florent; en zayıf olanın en güçlünün isteklerini yerine getirmesi ya da kötülüğünün kurbanı olması zorunludur. Bu sizin öykünüzdür Thérèse, itaat edin.

Bu şehvet düşkünü adam, aynı anda yavaş yavaş elbisemi yukarı kaldırıyordu. Geriledim, dehşet içinde ittim onu, ama bu hareketimle Cardoville'in kolları arasına düşmüş oldum; Cardoville de ellerimi tuttu, beni meslektaşının saldırılarına savunmasız bıraktı... Elbisemin askılarını kestiler, korsemi, boynumdaki mendili, gömleğimi yırttılar ve birden kendimi bu canavarların gözleri önünde anadan doğma çırılçıplak buldum.

Direnmek ha? diyorlardı birbirlerine beni soyarken... Direnmek ha?... Bu kaltak bize direnebileceğini mi hayal ediyor acaba?..

Ve söküp aldıkları her giysiyi birkaç darbe izliyordu.

İstedikleri hale geldiğim anda, her ikisi de, boş bir alanın ortasında birbirine dayanmış kabarık koltuklara oturup, zavallı beni ortalarına yerleştirip keyif için incelemeye başladılar. Biri önüme, diğeri arkama bakıyordu; daha sonra yön değiştiriyorlar ve yine değiştiriyorlardı. Böyle yarım saat, bu inceleme sürecinde hiçbir kösnül ayrıntı atlanmadan izlendikten, dokunulduktan, öpüldükten sonra, bunların hazırlık aşaması olduğunu anladım; her ikisinin de fantazileri aşağı yukarı aynıydı.

- Eh peki! dedi Saint-Florent arkadaşına, sana güzel bir kıçı olduğunu söylememiş miydim!

- Öyle ya, söylemiştin! Arka taraf büyüleyici, dedi yargıç onu öperek, bununkiler gibi dolgun kalçalar daha önce de görmüştüm; ama bunlar öylesine sıkı, öylesine körpe ki!... Bu kadar ahlaksız bir hayatla bu nasıl mümkün olabilmiş?

Bunun nedeni asla kendi isteğiyle teslim olmaması; sana söylemiştim, bu kızın maceralarından daha eğlenceli bir şey düşünemiyorum! Onu tecavüz etmeden sahip olan olmadı daha (ve beş parmağını birden Aşk Tapınağı'nın içavlusuna soktu), ama ne yazık ki elde eden oldu, zira bu benim için fazla geniş. İlklere alışkın olduğumdan, bununla asla idare edemem.

Sonra çevirerek, aynı töreni arkamda da tekrarladı, aynı sakıncayı buldu.

- Eh peki! dedi Cardoville, sırrını sen biliyorsun.

Yine de kullanacağım onu, diye cevap verdi Saint-Florent, senin aynı şeylere ihtiyacın olmadığına, bir kadın için ne kadar acı verici olursa, senin aldığın hazzı o kadar mükemmelleştiren daha zorlayıcı bir etkinlikten zevk aldığına göre, onu benden sonra alacağını umuyorum.

Bu adil, dedi Cardoville, seni izlerken ben de isteklerime uygun hazırlıklar yapacağım; sen Thérèse ile erkekleşirken, ben de Julien ve La Rose ile kızı oynayacağım, böylesi daha iyi diye

düşünüyorum.

- Bin kez daha iyi şüphesiz; kadınlardan öylesine bıktım ki!... Her iki türle kendimizi uyardığımız dönemler olmadan, bu kaltaklardan haz almanın mümkün olabileceğini nasıl düşünürsün?

Bu sözlerden sonra, durumlarının daha sert zevkler gerektirdiğini bana gösteren bu ahlaksızlar, ayağa kalktılar ve geniş bir koltuğun üzerine ayakta, dirseklerim sırt dayanağına dayanmış, dizlerim kollarımın üzerinde ve tüm arka tarafım tamamen onların önüne eğilmiş halde yerleştirdiler beni. Daha yeni pozisyon almıştım ki, her ikisi birden külotlarını çıkardılar, gömleklerini sıvadılar ve böylece, ayakkabılarına kadar, tepeden tırnağa çıplak kaldılar; bu durumda gözümün önünde dolanıyor, kıçlarını göstermek için defalarca önümden geçiyor ve dönüp yeniden geçiyorlar, onlara çok daha farklı bir şey sunmam gerektiğine ikna ediyorlardı beni. Her ikisinin de bu bölgesi bir kadın kadar biçimliydi. Özellikle Cardoville'inki beyazlık ve biçimlilik gösteriyordu, zarif ve tombuldu; bir ara karşımda birbirleriyle ilişkiye girdiler, ama boşalmadılar. Cardoville için bundan daha sıradan bir şey yoktu. Saint-Florent ise bir canavardı; bekaretimi bozan organın nasıl olduğunu düşününce korkuyla titredim. Oh! Yüce Tanrım! Bu boyutlarda bir adam nasıl bakirelere ihtiyaç duyardı? Bu türden fantazileri yöneten acımasızlıktan başka bir şey olabilir miydi? Yazık! Hangi yeni silahlar sunulacaktı bana! Şüphesiz bütün bunlarla daha ateşlenen Julien ve La Rose de külotlarını çıkarmış, mızraklarını tutarak ilerliyorlardı... Oh! Madam, daha önce hiç böylesini görmemişti gözlerim, daha önce anlattıklarım ne olursa olsun, bu tanımlayabileceklerimi de aşıyordu, saf temiz bir genç kızın üzerindeki kraliyet kartalı gibiydi. İki şehvet düşkünümüz az sonra bu tehditkâr mızraklara yaklaşmışlardı; onları okşuyor, içlerine giriyor, ağızlarına yapışıyorlardı ve az sonra mücadele daha da ciddileşmişti. Saint-Florent bulunduğum koltuğun üzeri-

ne eğildi, ayrık uyluklarım tam ağzı hizasındaydı; kalçalarımı öptü, dilini her iki tapınağıma da sokuyordu. Cardoville de ondan zevk alırken, bir yandan da kendini tüyler ürpertici organı ona sunulan yere gömülen La Rose'un zevklerine sunuyordu kendini ve Saint-Florent'in altına yatmış Julien, onu kalçalarından yakalamış ağzıyla uyarıyordu ve Cardoville'in sarsıntılarına uyup, Türk arkadaşına Mağripli gibi davranarak, tapınağındaki tütsüler yanmadan onu bırakmadı. Bu kriz tüm duyularını ele geçirdiğinde, Cardoville'in taşkınlığı tarifsiz oldu. Gevşeyerek eşini bıraktı; kadın rolünde kullandığı adamı da kuvvetlice iten bu iğrenç şehvet düşkünü, can çekişen bir adamınkine benzer hırıltılarla, korkunç küfürler savuruyordu. Saint-Floretn ise halinden memnundu, tablo o kendini koyverene kadar bozulmadı.

- Aslında, dedi Cardoville arkadaşına, bana on beş yaşındaki kadar zevk veriyorsun...Bu gerçek, dedi geri dönüp La Rose'u öperek, bu güzel çocuk beni tahrik etmeyi iyi biliyor... Bugün beni fazla geniş bulmadın mı?.. İnanır mısın Saint-Florent, bugün bu otuz altıncı... Bunun tamamlanması gerek artık. Sıra sende sevgili dostum, diye devam etti bu iğrenç adam Julien'in ağzına yerleşerek, burnu benim arkama yapışmış ve kendininkini Saint-Florent'e sunulmuş halde, otuz yedinci senin.

Saint-Florent Cardoville'den haz aldı, La Rose Saint-Florent'den, ve Saint-Florent kısa süreli bir çabanın sonucunda, arkadaşıyla birlikte, ondan aldığı tütsü ile yandı. Saint-Florent'in yaşadığı haz daha yoğun olsa da, Cardoville'inkinden daha az canlı, daha az yakıcı, daha az günah doluydu; biri ağzına gelen her şeyi haykırırken, diğeri daha az dizginliyordu kendini; sözlerini seçiyordu, ama seçtikleri çok daha pis ve çok daha ahlaksızdı; kötülük, hainlik diğerinde ortaya çıkıyordu.

Hadi Thérèse, yeniden canlandır bizi, dedi Cardoville; gördüğün gibi meşaleler söndü, yeniden yakmak gerek onları.

Julien Cardoville'den, La Rose ise Saint-Florent'den zevk almaya girişmişken, her iki şehvet düşkünü de, üzerime eğilmiş, sırayla ağzıma sokuyorlardı körelmiş mızraklarını; birini emerken, diğerini elimle okşamam ve ilgilenmem gerekiyordu, daha sonra bana verilen ilahi likörü, hatta organın kendisini ve tüm çevresini emmeliydim; yalnızca bununla kalmamalı dilimi başının çevresinde döndürmeli ve dişlerimle ısırırken dudaklarımla da sıkıştırmalıydım. Bu arada iki hastamız aniden sarsıldı; Julien ve La Rose, giriş ve çıkışların frekansı sonucu yarattıkları duygulanımı artırmak üzere yer değiştirdiler. Bu pis tapınaklara iki ya da üç kez boşalındığmda, bir şeyler olacağın fark ettim. İlk boşalan daha yaşlı Cardoville oldu; tüm kol kuvvetiyle kalçalarıma vurduğu bir tokat ödülüm oldu. Saint-Florent de hemen onu izledi; neredeyse koparılan bir kulak acılarının ödülü oldu. Yeniden başladık ve az sonra hakettiğim gibi muamele görmeye hazırlanmamı söylediler bana. Bu şehvet düşkünü adamların tüyler ürpertici konuşmalarından, tüm aşağılamaların bana yöneltileceğini anladım. Beni içine düşürdükleri bu durumda yalvarmak onları daha çok tahrik etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Olduğum gibi, çıplak halde, dördü bir arada çevremde oluşturdukları dairenin ortasına yerleştirdiler beni. Sırasıyla herbirinin önünden geçmek ve bana vermekten hoşlanacağı cezaya boyun eğmek zorundaydım; gençler yaşlılardan daha merhametli çıktı, ama özellikle de Cardoville oyunlarının rafineliğiyle ayırdediliyordu, olabildiğince zalim olan Saint-Florent bile ona zor yaklaşıyordu.

Bu zalim oyunların ardından biraz dinlendik; birkaç dakika soluklanmaya bıraktılar beni; tükenmiştim, ama beni asıl şaşırtan, yaralarımı açarken harcadıklarından çok daha kısa sürede iyileştirmiş olmalarıydı; en küçük bir iz kalmamıştı. Şehvet oyunları yeniden başladı.

Tüm vücutların tek olmuş gibi göründüğü ve sevgili ve met-

res Saint-Florent'in güçsüz Cardoville'in ona vermekte cimrilik ettiklerini aldığı anlar vardı; sonraki dakikada hiç hareket etmiyor, her şekilde sunuyor kendini ve ağzı ve kıçıyla iğrençliklere tapınak oluşturuyordu. Arkadaşının çoktan havaya girdiğini görünce, zevklerine hizmet etmesini istedi. Saint-Florent tatmin oldu onunla; mızrakları keskinleşiyor, girmeleri gereken yerlere sokuyordum ve onlara sunulmuş kalçalarım herbirinin şehvet oyunlarına perspektif, yeni zalimliklerine zırh oluşturuyordu. Sonunda her iki hovardamız da dinginleşti, hiçbir kayıp vermeden ve beni hiç olmadığı kadar korkutacak kadar temiz halde dışarı çıktı.

- Hadi La Rose, dedi Saint-Florent, şu kabı al ve daralt benim için.

Bu ifadeyi anlamamıştım. Az sonra korkunç bir deneyim keşfedecektim. La Rose beni yakaladı, bir ayak çapında bir iskemleye belimin üzerinde yerleştirdi; başka bir desteğim yoktu, bacaklarım bir yandan, başım ve kollarım diğer yandan sarkıyordu; dört uzvumu mümkün olduğunca uzağa, yere bağladılar; yolları daraltacak cellat ucunda balmumu sürülmüş bir ipin bulunduğu uzun bir iğne aldı ve ne dökülecek kandan ne de neden olacağı acılardan kaygılanmayan canavar, bu gösteriyle eğlenen iki arkadaşının karşısında, dikerek kapattı Aşk Tapınağı'mın girişini; bitirince arkamı çevirdi, karnım sandalyenin üzerindeydi; kollarım sarkıyordu, yine sabitlediler onları ve Sodom'un uygunsuz tapınağına da aynı şekilde engeller koydular. çektiğim acılardan söz etmiyorum artık madam, tahmin edebilirsiniz; bayılmak üzereydim.

- İşte bana uygun hale geldiler, dedi Saint-Florent, beni belimin üzerine yerleştirdiklerinde ve ele geçirmek istediği kaleyi karşısında gördüğünde. Bakireleri bozmaya alışmışken, bu tören yaşanmadan nasıl zevk alabilirim bu yaratıktan?

Saint-Florent en çılgın ereksiyonunu yaşıyordu, ayakta tutmakta güçlük çekiyorlardı; ilerledi, eliyle içime itti; gözlerinin önünde, onu daha çok tahrik etmek için, Julien Cardoville'den

haz alıyordu; Saint-Florent bana sarıldı. Karşılaştığı dirençle iyice ateşlenmişti, inanılmaz bir sertlikle bastırdı, ipler koptu, cehennem işkenceleri bile benimkine yaklaşamazdı; ne kadar çok acı çekersem, işkencecim o kadar fazla haz alıyor gibi görünüyordu. Sonunda tüm gücünü kullandı, parçalanmıştım, harelenmiş mızrağı en dibe dokundurmuştu, ama tüm gücünü ortaya koymak isteyen Saint-Florent, buna ulaşmakla kalmadı; beni çevirdiler, aynı engeller vardı; zalim adam bunları izlerken tahrik olmuştu, zalim elleri bölgeye daha iyi saldırabilmek için çevresinde geziniyordu. Buraya yöneldi, bölgenin doğal küçüklüğü saldırıları daha korkunç kıldı, ama olayın şüphe götürmez galibi tüm engelleri yıkmıştı; kanlar içindeydim; ama galibin umurunda değildi. Belime iki sert yüklenişle tapınağa yerleştirdi onu ve şehvet düşkünü adam bir an bile daha fazla acıya katlanamayacağımdan iğrenç bir şekilde boşaldı içime.

- Sıra bende! Dedi Cardoville, beni çözdürerek, ben dikmeyeceğim sevgili kızım, ama seni öyle bir kamp yatağı üzerine yatıracağım ki, mizacının ve erdeminin reddettiği tüm sıcaklığı, esnekliği kazandıracağım ona.

La Rose, son derece dikenli bir ağaçtan yapılmış bir haç çıkardı büyük bir dolaptan. Bu iğrenç şehvet düşkünü adam beni üzerine yerleştirdi; ama korkunç zevklerini hangi oyunla iyileştirecekti? Cardoville, beni bağlamada önce, arkama yumurta büyüklüğünde gümüş kaplama bir top soktu; krem yardımıyla iyice içeri itti; top yok oldu. Daha içime girer girmez şiştiğini ve yakıcı hale geldiğini hissettim; şikayetlerimi dinlemeden, sivri işkence sehpasının üzerine sıkı sıkıya bağlandım. Cardoville bana yapışarak içime girdi; sırtımı, belimi ve kalçalarımı altındaki desteklere yapıştırdı. Julien de onun içine girdi. Bu iki bedenin ağırlığını tek başıma taşımak zorunda kaldığımdan ve beni hareketsiz kılan lanet düğümlerden başka desteğim olmadığından,

acımı kolaylıkla tahmin edebilirsiniz; üzerime bastıran bu adamları ittikçe, beni parçalayan inanılmaz nesneyi daha iyi ittiriyorlardı. Bu arada korkunç top bağırsaklarına kadar çıkmış, germiş, yakmış ve parçalamıştı; tiz çığlıklar attım. Yaşadıklarımı anlatmaya yetecek sözcük bulamıyorum. Bu arada celladım haz alıyordu; benimkinin üzerine yapıştırdığı ağzı, zevklerini artırmak üzere acılarımı solur gibiydi; yaşadığı sarhoşluğu göstermiyordu, ama arkadaşı gibi o da, gücünü kaybetmeye yaklaştığını hissederek, beni bırakmadan her şeyin sonuna kadar tadına varmak istedi. Beni çevirdi, içime soktukları top, geçtiği yerlerde yaktığı yangını vajinamda da yakacaktı; aşağı indikçe, döl yatağımın diplerine kadar yakıyordu. Beni karnımdan bağladılar iğrenç haça. En nazik yerlerim üzerine denk gelen düğümlerle parçalanacaktı. Cardoville yasak yola girdi; ondan zevk alınırken burayı da parçaladı. Sonunda celladımın taşkınlığı doruğa ulaştı, tüyler ürpertici çığlıklar günahının büyüklüğünü bildiriyordu; kendimi kaybettim, beni çözdüler.

- Hadi arkadaşlar, dedi Cardoville iki genç adama, saldırın şu kaltağa ve cinsel zevklerinizi tatmin edin; o sizindir artık, size bırakıyoruz.

İki şehvet düşkünü yakaladı beni. Biri önden haz alırken, diğeri arkama girdi; ve değiştiler ve değiştiler; inanılmaz kalınlıkları karşısında, Saint-Florent'in suni barıkatlarıyla olmadığı kadar parçalandım; bu iki genç benimle ilgilenirken, Saint-Florent ve Cardoville eğleniyordu. Saint-Florent, bana arkadan giren La Rose'a aynı şeyi yapıyor ve Cardoville, bende çok daha uygun bir yerde tahrik olan Julien'e aynı şeyi yapıyordu. Bu iğrenç oyunların merkeziydim, sabit nokta ve itici güçtüm; La Rose ve Julien kültlerini tapınaklarıma dört kez sokmuşlardı bile; bu arada çok daha az sert ve sinirli olan Cardoville ve Saint-Florent aşıklarımı kurban ederek tatmin oluyorlardı. Bu sondu, zamanı

gelmişti, bayılmak üzereydim.

- Arkadaşım size çok kötü davrandı Thérèse, dedi bana Julien, ve ben sizi iyileştireceğim.

Esans dolu bir şişe ile geldi, birçok kez ovaladı her yanımı. Cellatlarımın zalimliklerinin izleri kayboldu, ama acılarımı hiçbir şey dindiremiyordu, daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Zalimliklerimizin kalıntılarını yok etmek konusunda sahip olduğumuz yetenek sayesinde, bizden şikayetçi olmak isteyenlere güzel bir oyun oynanmış olacak, değil mi Thérèse? dedi Cardoville. Suçlamalarına ne kanıt gösterecekler?

- Oh! dedi Saint-Florent, sevimli Thérèse, şikayet edecek konumda değil; ölümün eşiğinde olduğuna göre, bırakın bizden şikayetçi olmayı, asıl onun bize yalvarması gerekiyor.

- Ne birini ne de diğerini yapmayacak, diye aldı sözü Cardoville; bizi suçlasa da kimse onu dinlemeyecek. Bu şehirdeki saygınlığımız, gücümüz bize yöneltilecek şikayetlerin ciddiye alınmasına olanak vermez, biz her zaman efendi olacağız. Bu durumda işkencesi daha korkunç ve uzun olacak. Thérèse, onunla, zayıf olanı yok etmek gibi doğal ve basit bir nedenle eğlendiğimizi hissetmeli; ona verilen cezadan kaçamayacağını bilmeli; buna boyun eğmeli; eğecek de. Bu gece hapisten çıkarıldığını söylemesi boşuna olacak. Kimse inanmayacak ona; bizim adamımız gardiyan onu derhal yalanlayacak. Bu nedenle, Tanrının büyüklüğüne bu kadar inanan bu güzel ve tatlı kızın kendini, yaşadığı ve yine yaşayacak olduklarına huzur içinde teslim etmesi gerekiyor; cezası da onu yasalara teslim eden suçlar kadar korkunç olacak. Giysilerinizi alın Thérèse, daha gün doğmadı; iki adamım sizi hapishanenize geri götürecek.

Bir söz söylemek istedim, onları yumuşatmak ya da beni öldürmelerini istemek için bu canavarların dizlerine kapanmak istedim. Ama beni sürüklediler ve bakıcılarımın da beraberimde

kapatıldığı bir faytona attılar; daha yeni girmişlerdi ki, iğrenç istekleri yeniden alevlendi.

- Tut onu, dedi Julien La Rose'a, tut ki arkadan girebileyim; daha önce bu kadar şehvet uyandıran bir kıç görmemiştim; ben de sana yardım ederim.

Plan gerçekleştirildi, kendimi savunmak istedim ama Julien zafere ulaşmıştı; bu yeni saldırıyla da korkunç acılar hissettim: Saldırganımın aşırı kalınlığı, bu bölgelerimdeki parçalanma, o lanet topun bağırsaklarını yırtarak yaktığı ateş, her şey, arkadaşı bitirince La Rose'un başlattığı oyunları korkunçlaştırmaya katkıda bulunuyordu. Hapishaneye gelmeden, bu iğrenç uşakların günah dolu şehvet oyunlarına bir kez daha kurban oldum. Sonunda içeri girdik. Gardiyan karşıladı bizi; yalnızdı, hâlâ geceydi, kimse girişimi görmemişti.

Yatın Thérèse, dedi bana odama götürünce, eğer bu gece hapisten çıktığınızı birine söylerseniz, sizi yalanlayacağımı ve bu gereksiz suçlamanın sizi hiçbir şeyden kurtarmayacağını hatırlayın...

Keşke bu dünyadan kurtulabilseydim! dedim kendi kendime yalnız kalınca. Bu tür canavarlardan oluşmuş bir evreni terk etmekten korkmazdım! Ah! Tanrının eli, istediği gibi çekip alsaydı beni. Şikayet etmeyeceğim; bu kadar vahşi hayvanın arasında doğan bir zavallı olarak tek tesellim onları kısa süre sonra terk edecek oluşumdu.

Ertesi gün, hiçbir şeyden söz edildiğini duymadım ve kendimi Tanrıya teslim etmeye karar verip, hiçbir şey yemeden durdum. Bir sonraki gün Cardoville beni sorguya çekmeye geldi; bu iğrenç adamın, savunduğunu iddia ettiği bu adaletin tüm kanunlarına karşı olan, masumiyetimi ve bahtsızlığımı tüyler ürpertici bir şekilde taciz eden ve bu ahlaksız adamın nasıl bir soğukkanlılıkla adaletten söz ettiğini görünce titrememi engelleyemedim.

Kendimi savundum, ama bu ahlaksız adam tüm savunduklarımdan suçlu olduğuma karar verdi. Bu adaletsiz yargıç, davamdaki tüm maddeleri gözden geçirdikten sonra bana Lyon'da M. de Saint Florent adında bir zengin tanıyıp tanımadığımı sorma utanmazlığını gösterdi; tanıdığımı söyledim.

- İyi dedi Cardoville, bana daha fazlası gerekmiyor; tanıdığınızı iddia ettiğiniz bu M. de Saint-Florent de sizi tanıyor; sizi ilk kez, parasını ve cüzdanını çalan bir soyguncu çete içinde gördüğünü söyledi. Arkadaşlarınız hayatını affetmek isterken, siz canını almalarını öneriyormuşsunuz; buna rağmen kaçmayı başarmış. Bu aynı M. de Saint-Florent, birkaç yıl sonra sizinle Lyon'da karşılaştığını, artık güzel bir hayat yaşadığınızı söylemeniz üzerine kaldığı yerde ona saygılarınızı sunmaya gitmenizi kabul ettiğini ve burada, o size doğru yoldan ayrılmamakta inat etmeniz gerektiği konusunda uzun öğütler verirken, sizin küstahlaştığınızı ve onun iyilik yapmaya çalıştığı bu anlarda bile günahı seçip saatini ve şöminenin üzerine bıraktığı yüz altını çaldığınızı ekledi...

Ve Cardoville, bu acımasız iftiraların neden olduğu kırgınlık ve öfkeden yararlanıp, zabıt katibine sessiz kalarak ve yüzümdeki ifadeyle suçlamaları kabul ettiğimi kaydetmesini emretti.

Kendimi yere attım, çığlıklarımla tavanı titrettim, daha lekesiz ölme isteğiyle kafamı yer döşemelerine vuruyordum ve öfkemi dile getirecek bir ifade bulamıyordum:

İğrenç herif, diye haykırdım, günahlarından dolayı senden intikamı almak üzere Tanrıya havale ediyorum seni, o masumiyetimi anlayacak, sahip olduğun yetkileri ahlaksızca kötüye kullanmaktan dolayı pişman edecek seni!

Cardoville zile bastı; gardiyana beni geri götürmesini, umutsuzluğum ve pişmanlığımla alt üst olduğumdan, sorgulamaya devam edecek durumda olmadığımı söyledi; zaten suçlarımı itiraf ettiğime göre, sorgulama tamamlanmıştı. Ve ahlaksız adam sakin

bir şekilde çıktı! Ve yıldırımlar çarpmadı onu!

Olaylar çok hızlı gelişiyordu, öfke, intikam ve şehvet düşkünlüğü hakimdi her şeye; anında mahkum edildim ve kararımın onaylanması için Paris'e götürüldüm. Bu ölümcül yolda ve masum da olsam suçlu olarak ilan edildiğimden, en hüzünlü ve en acılı düşünceler kalbimi parçalıyordu! Hangi korkunç yıldızın etkisi altında doğmuşsam, diyordum kendi kendime, beni en kısa sürede bir bahtsızlık okyanusuna atmayan tek bir dürüst duygu hissetmem mümkün olmadı! Adaletine taptığım bu yüce Tanrı beni neden erdemlerimden dolayı cezalandırıyor, neden beni günahlarıyla ezen soylu kişilere sunuyor!

Çocukluğumda, bir tefeci beni hırsızlık yapmaya itmek istedi; reddettim. Zengin olan o oldu. Bir hırsızlar çetesinin arasına düştüm, hayatını kurtardığım bir adamla birlikte kaçtım, ödül olarak bana tecavüz etti. Şehvet düşkünü bir senyörün evine geldim, teyzesini zehirlemesine razı olmadığım için beni köpeklerine parçalatmak istedi. Oradan, ensest ve katil bir cerrahın evine gittim, korkunç bir cinayeti engellemek istedim, cellat beni bir suçlu gibi damgaladı; şüphesiz bu zalimlikleri sürdürdü, servet yaptı ve ben karnımı doyurmak için dilenmek zorunda kaldım. Kendimi ibadete adamak istiyordum, bunca kötülük aldığım Yüce Tanrıya içtenlikle yalvarmak istiyordum, kutsal din adamlarımızdan birinin karşısında günahlarımdan arınmayı umduğum yüce mahkeme yüzkarası kanlı bir tiyatroya dönüştü, bana tecavüz eden ve soyan canavar kendi düzeninde en büyük onurlardan birine yükseliyor, ben ise korkunç bir sefalet uçurumuna geri düşüyordum. Bir kadını kocasının dehşetinden kurtarmayı denedim, zalim adam kanımı damla damla akıtarak öldürmek istedi beni. Bir zavallıya yardım etmek istedim, beni soydu. Kendini kaybetmiş bir adama yardım ettim, nankör bana bir hayvan gibi çıkrık çevirttirdi ve haz aracı olarak kullandı beni, çevresi saygın kişilerle do-

luydu ve onun evinde zorla çalıştırılmaktansa bir darağıcında ölmeye hazırdım. Alçak bir kadın beni yeni bir cinayete ortak etmek istedi, kurbanımın servetini kurtarmak için, ikinci bir kez varolan üç kuruşluk varlığımı kaybettim. Duyarlı bir adam bana el uzatıp yaşadığım felaketleri telafi etmek istedi, bunu yapamadan kollarımda son nefesini verdi. Bana ait olmayan bir çocuğu alevlerden kurtarmak için bir yangının içine atıldım, bu çocuğun annesi suçladı beni ve hakkımda bir cinayet davası açıldı. Beni zorla tutkusu kafa kesmek olan bir adamın evine götürmek niyetinde olan en korkunç düşmanımın eline düştüm, bu şehvet düşkünü adamın kılıcından kurtulabildiysem, bunun nedeni yeniden Themis'inkinin altına düşecek oluşumdu. Servetini ve hayatını kurtardığım bir adama beni koruması için yalvardım, ondan saygı beklemeye cesaret ettim, beni evine çekti, zalimliklere maruz bıraktı, davamın bağlı olduğu ahlaksız yargıcı da buraya çağırmıştı, her ikisi de tecavüz etti bana, her ikisi de hakaret etti, her ikisi de ölümümü hızlandırmak istedi. Kader onları varlığa boğmuştu, ve ben ölüme koştum.

İşte erkeklerin bana yaşattıkları, işte tehlikeli davranışlarının bana öğrettikleri; felaketlerle sertleşmiş, haksızlıklar ve adaletsizliklerle isyan etmiş ruhumun artık bağlarını koparmaktan başka bir şey istememesi şaşırtıcı mı?

Binlerce kez özür dilerim madam, dedi bu bahtsız kız maceralarına burada son vererek. Düşüncelerinizi bu kadar karanlık olaylarla kirlettiğim, bu kadar uzun süre, tek kelimeyle sabrınızı suistimal ettiğim için binlerce kez özür dilerim. Belki bu pis hikâyelerle Tanrıyı kızdırdım, yaralarımı yeniden deştim, huzurunuzu bozdum. Elveda madam, elveda; ay doğuyor, gardiyanlarım beni çağırdı, bırakın kaderime gideyim, artık şüphem yok, acılarımı kısa sürdürecek. İnsanın bu son anı, yalnızca günleri bulutsuz geçen varlıklı insanlar için ürkütücüdür; ama karayılanların zeh-

rinden başka bir şeyle karşılaşmayan, gün ışığını yalnızca yıldırım izlerini titreyerek seyreden yolcu olabilen zavallı yaratık; korkunç olaylar ailelerini, arkadaşlarını, varlığını, korumasını ve yardımları yok etmiş; dünyada teselli için gözyaşları ve beslenmek için sıkıntılarından başka bir şeyi olmayan zavallı yaratık; işte o, kaygısız gider ölüme, hatta onun için sükunetin yeniden doğacağı bir köprü gibi görür ölümü, dünya üzerinde aşağılanan masumiyetin bir başka dünyada bunca kötülüğün tesellisini bulmasına olanak sağlayan çok adil bir Tanrının bağrına gider.

Dürüst Corville bu hikayeyi derinden sarsılmadan dinleyememişti; daha önce de söylediğimiz gibi, Madam de Lorsangeein gençliğinde yaptığı çok büyük hatalar duyarlılığını kör etmemişti, bayılmak üzereydi.

- Matmazel, dedi Justine'e, sizi dinleyip de fazlasıyla ilgi duymamak olanaksız; ama bunları itiraf etmek gerekir mi? size ifade ettiğimden çok daha keskin, açıklanamaz bir duygu, beni karşı konulmaz bir şekilde size çekiyor ve kendi acılarımı sizinkilere katıyor. Adınızı değiştirdiğinizi söylemiştiniz, benden doğum adınızı gizlediniz; sırrınızı saklayacağıma sizi temin ederim; beni böyle konuşmaya itenin anlamsız bir merak olduğunu düşünmeyin... Yüce Tanrım! Şüphelerim gerçek olabilir mi?.. Ey Threse! Siz Justine olabilir misiniz? Kızkardeşim olabilir misiniz?

- Justine! Madam, o ne biçim isim!

- Bugün sizin yaşınızda olmalı...

-Juliette! Sen misin? Dedi zavallı mahkum kendini Madam de Lorsange'ın kollarına atarak... Sen... Kardeşim! Ah! seni bir kez daha öptüm ya, artık daha mutlu öleceğim!..

Ve birbirini kolları arasında sıkan iki kızkardeş, hıçkırıklardan başka bir şey duymuyor, kendilerini gözyaşlarıyla ifade ediyorlardı.

Madam de Corville de gözyaşlarını tutamadı; bu olayla ilgi-

lenmemesinin olanaksız hale geldiğini hissederek, bir başka odaya geçti, şansölyeye mektup yazdı, Threse olarak çağırmaya devam edeceğimiz zavallı Justine'in kaderinin korkunçluğunu her yönüyle tasvir etti; masumiyetine kefil oldu, dava aydınlanana kadar, sözde suçlunun hapishane yerine şatosunda tutulmasına izin verilmesini rica etti ve onu adaletin baş temsilcisine ilk teslim edecek olanın kendisi olduğunu bildirdi. Threse'in yanındaki nöbetçilere kendini tanıttı, mektupların sorumluluğunu onlara verdi, mahkumu istedi. İtaat ettiler. Threse ona emanet edildi; araba hareket etti.

Yaklaşın zavallı sonsuz bahtsız yaratık, dedi Corville Madam de Lorsange'ın ilginç kızkardeşine, yaklaşın, sizin için her şey farklı olacak artık; doğadan aldığınız bu güzel ruh bugüne kadar taş yüreklerden başka bir şeyle karşılaşmamış olsa da, erdemlerin her zaman karşılıksız kaldığı söylenemez: bizi izleyin, artık benden başka kimseye bağlı değilsiniz...

Ve Corville yaptıklarını birkaç kelimeyle anlattı.

- Saygıdeğer ve sevgili adam, dedi Madam de Lorsange sevgilisinin dizlerine kapanarak, işte hayatımızı güzelleştirmek için yaptığınız en güzel şey; insan kalbini ve yasaların ruhunu iyi tanıyan biri, zulüm gören bir zavallıdan intikam almaz. İşte mösyö, işte mahkumunuz. Git Threse, koş git, diğerleri gibi seni de terk etmeyecek adil koruyucunun ayaklarına kapan hemen. Oh! Mösyö, eğer size aşkla bağlı olmasaydım, şimdi gelip fazlasıyla içime dolan, mümkün olabileceğine sevgi dolu bir saygıyla sıkıştırdı kalbimi!..

Ve bu iki adamın birbirlerinin ardından bu cömert dostun dizlerine kapanıyor ve gözyaşlarıyla ıslatıyorlardı.

Az sonra şatoya geldiler. Corville ve Madam de Lorsange, Threse'in fazlasıyla dolu olduğu felaketleri atlatması isteğiyle onunla ilgileniyorlardı. En lezzetli yiyeceklerle beslediler; en iyi

yataklarda yatırdılar, evlerinde kendini toparlamasını istiyorlardı, iki hassas ruhtan beklenebilecek tüm şefkati gösterdiler. Birkaç gün ilaçlar verdiler, yıkadılar, süslediler, güzelleştirdiler; bu iki sevgilinin idolüydü o, bu ikisi mümkün olduğunca çabuk unutturacaktı ona yaşadığı felaketleri. Biraz bakımdan sonra, mükemmel bir cerrah Rodin'in şehvet oyunlarının korkunç meyvesi o yüzkarası izi yok etme işini üstlendi. Threse'in iyilik meleklerinin tüm çabaları sonuç veriyordu. Bu sevimli kızın alnındaki sefalet izleri silinmiş, iyilik imparatorluğunu kurmuştu bile. Kaymaktaşı benzeri yanaklarının solgun rengi onun gibi meleklerin bunca acı içinde yetişen güllerinin rengine bırakmıştı kendini. Yıllardan beri dudaklarından silinmiş gülüşü, yaşadığı keyiflerin kanatları altında yeniden ortaya çıkmıştı. Mahkemeden mümkün olabilecek en iyi haberler geliyordu; Corville tüm Fransa'yı harekete geçirmiş, ona gelip Threse'in yaşadığı felaketleri anlatan ve ihtiyacı olan huzura kavuşmayı uman M. S.'i büyük bir gayrete sokmuştu. Sonunda Kral'dan, Threse'i ona karşı açılan haksız davalardan aklayan, ona dürüst bir vatandaş sıfatını geri veren, ona kara çalmaya çalışılmış tüm kraliyet mahkemelerini sonsuza dek sessizliğe mahkum edeceğini ve ona Dauphineli kalpazanların atölyesinde ele geçmiş altından bin altın aylık bağlanacağını bildiren mektuplar geldi. Cardoville ve Saint-Florent'i yakalamak istemişlerdi; ama ne yazık ki Threse'in tüm işkencecilerinin peşinden ayrılmayan ölüm yıldızını takip edenlerden biri, Cardoville, suçları ortaya çıkmadan önce, 'ün idare memurluğuna, diğeri ise Sömürgeler Ticaret Genel İdare memurluğuna atanmıştı; her ikisi de gideceği yere doğru çoktan yola çıkmıştı, haber yalnızca fırtınaları kısa zamanda yatıştırmayı bilen ve servetlerinin ortasında huzurlu güçlü ailelere ulaşacak, bu canavarların zulümleri kısa zamanda unutulacaktı.

Thérèse'e gelince, kendisi ile ilgili bu kadar hoş haberler al-

dıysa da pek keyiflenmiyordu. Koruyucularının evinde, günlerce sessiz gözyaşları döktü, ama birgün birden nedenini anlamak mümkün olmadan ruh hali değişti. Karamsar, kaygılı, ruh gibi oldu; bazen çektiği acının nedenini kendine bile açıklayamadan, arkadaşlarının ortasında ağlamaya başlıyordu.

- Ben bu kadar iyiliğe layık değilim, diyordu Madam de Lorsange'a... Oh! Sevgili kardeşim, bu kadar mutluluğun uzun sürmesi olanaksız.

Her şeyin bittiğine, artık endişelenmemsi gerektiğine ikna etmeye çalışmışlardı. Ama hiçbir şey onu sakinleştiremiyordu; sanki bu mutsuz yaratık yalnızca acılar için yaratılmıştı ve bahtsızlığın kılıcını her zaman başının üzerinde hissediyor, onu ezecek son darbeleri önceden yaşıyordu.

Corville hâlâ kasabada kalıyordu; yaz sonunda, bir yürüyüş sırasında, ortalığı alt üst edecek korkunç bir fırtınanın yaklaştığını anladılar. Aşırı sıcak onları tüm kapı ve pencereleri açık bırakmak zorunda bırakmıştı. Şimşek çaktı, yıldırım düştü, rüzgar uğuldadı, gökyüzündeki ateş bulutlarını harekete geçirdi, korkunç bir şekilde titretti; eserlerinden sıkılan doğa, onları yeni formlar yaratmak zorunda bırakmak için her şeyi birbirine katmaya hazır gibiydi. Madam de Lorsange korkmuş, kızkardeşine mümkün olduğunca çabuk her yeri kapatması için yalvarıyordu; Thérèse, bir yandan kardeşini sakinleştirmeye çalışarak çoktan kırılmış olan pencerelere koştu; bir an için onu geri iten rüzgara karşı koymaya çalıştı. O anda çakan bir yıldırım onu salonun ortasına fırlattı.

Madam de Lorsange dehşet dolu bir çığlık attı ve bayıldı; Corville yardım çağırdı; hizmetçiler ikiye bölündü, Madam de Lorsange'ı kendine getirdiler, ama zavallı Thérèse öylesine çarpılmıştı ki, onun için hiç umut kalmamıştı; yıldırım sağ göğsünden girmiş, tüm göğsünü, yüzünü geçmiş, karnının ortasından

çıkmıştı. Bu zavallı yaratık göreni dehşete düşürüyordu. Corville onu götürmelerini emretti...

- Hayır, dedi Madam de Lorsange, büyük bir sakinlikle ayağa kalkarak; hayır, onu gözümün önünde bırakın mösyö. Yaptıklarımdan emin olmak için onu uzun uzun hayranlıkla seyretmeye ihtiyacım var. Beni dinleyin Corville, ve isteklerime karşı çıkmayın, dünyada hiçbir şey beni sakinleştiremez şu anda. Yükümlülüklerini her zaman yerine getirmiş bu bahtsız kızdan öğrendiğim işitilmemiş felaketler gözlerimi kendime çevirmemi sağlayan çok olağanüstü şeylerdi. Thérèse'ın kısa maceralarında, onu lekeleyen şehvet düşkünü adamların haz aldıkları büyük mutlulukların sahte ışıklarıyla kör olduğumu görmüyor musunuz? Tanrının eliyle yaratılan bu kaprisleri ortaya dökmek bize düşmez, ama asla hoşumuza gitmemelidir. Ey dostum! Suçun yarattığı refah Tanrının içimize erdem yerleştirme isteğinin kanıdır; gözlerini kamaştırdıkları zavallıları ölümün acılarına atmak için sahte ışıklarıyla bir an için atmosferi aydınlatan yıldırım gibidir. İşte bir örneği gözlerimizin önünde. Bu sevimli kızın yaşadığı inanılmaz belâlar, ardı ardına gelen tüyler ürpertici felaketler, Tanrının bana vicdanımın sesini dinlemem ve sonunda kollarına atılmam için gönderdiği bir işarettir. Hayatının her anı şehvet oyunları, din dışı duygular ve tüm prensiplerin terk edilmişliği ile belirlenmiş olan ben, hangi cezadan korkmalıyım? Tüm hayatı boyunca pişmanlık duyabileceği tek bir hatası olmayan bu kız bu şekilde muamele gördüğüne göre, ben ne beklemeliyim? Ayrılalım Corville, zamanıdır. Bizi bağlayan herhangi bir zincir yok, beni unutun, ve kirlenmiş olduğum iğrençliklerden dolayı inançlarıma dönerek Yüce Tanrının ayaklarına kapanmaya gitmemin doğruluğuna inanın. Bu hayatta doğru yola dönmem için bu korkunç darbe gerekliymiş. Başka bir şey hayal etmeye cesaret etmeme yanlış olurdu. Elveda mösyö; arkadaşlığınızdan beklediğim son iyilik, bana ne olduğunu öğren-

mek için herhangi bir araştırmaya girişmemenizdir. Ey Corville! Sizi daha iyi bir dünyada bekleyeceğim, erdemleriniz sizi oraya getirecektir. Günahlarımın bedelini ödemek için çile çekmek, geriye kalan sefil yıllarımı böyle tamamlamak, sizi bir gün yeniden görme olanağına kavuşturacak beni.

Madam de Lorsange evi derhal terk etti; yanına biraz para alarak, bir arabaya bindi, Corville'e mirasçılarını bildirerek tüm varlığını teslim ederek uzaklaştı ve Paris'e, dindarlığı, sağduyulu düşünce biçimi ve geleneklere bağlılığıyla birkaç yıl içinde örnek ve dektekçisi haline geldi Carmelites'lere gitti.

İlkesinin baş mevkilerinden birine gelmek isteyen Corville bunu başardı ve hem halkının mutluluğunu hem bakan olarak hizmet ettiği efendisinin gururunu hem de arkadaşlarının servetini koruduğundan onurlandırdı.

Ve erdemin felaketlerine gözyaşı döken sizler; Justine'in bahtsızlığını dile getiren kalemleri hoşgören sizler, bu anlatılanları duymak zorunda kalmak belki biraz zor geldi size, ama en azından bu öyküden Madam Lorsange ile aynı sonucu çıkarabilirsiniz! Onunla birlikte, gerçek mutluluğun yalnızca erdemin içinde olduğu ve bakış açımızı derinleştirmediğimiz sürece Tanrının erdemin yeryüzünde bize işkence etmesini sağlayacağına inanabilirsiniz. Bunun nedeni gökyüzünde en güzel ödüllerle gidermektir verdiği zararı!

"Yanıldınız, beynimi coşturdunuz, bana can vermek zorunda kalacağım hayaletler yaratma olanağı verdiniz"

Sapkınlık suçlamasıyla atıldığı hapishaneden böyle sesleniyordu Sade bekçilerine. Yarattığı hayaletler, onu edebiyat ve felsefe tarihinin en tartışmalı isimlerinden biri yaptı. Lanetlenmesine, adının cinsel sapkınlıkla özdeşleştirilmesine rağmen, anlatım yetenekleri hiç bir zaman tartışılmadı.

Dostoyevski, Gide, Wilde, Passolini başta olmak üzere, birçok sanatçının başucu yazarı olan Sade ile Türkiyeli okuyucu bugüne kadar ciddi biçimde tanışamamıştı. Sade'ı kendi kaleminden okuyabilecek, onun hakkında yazılan ve söylenenleri yerli yerine oturtabileceksiniz.

"Justine", "Sodom'un Yüzyirmi Günü" adlı eseriyle birlikte Sade'ın başyapıtı olarak kabul edilmektedir ve 1926 yılında "Sodom'un Yüzyirmi Günü" bulununcaya kadar, onu tarihe mal eden, adını "simgeleştiren" başlıca eser olmuştur.

Bireyin cinsel eğilimlerinin arka planı, suç ve ceza okulları, sapkınlık kavramının tüm boyutlarıyla tartışılması, sınıfsal farklılıklarla birey davranışı arasındaki bağların sorgulanması, Sade'ın tüm eserlerinin temel izleğini oluşturur ve gösterdiği büyük başarı adını ölümsüzleştirmiştir.

Sade'ın diğer başyapıtı "Sodom'un Yüzyirmi Günü" de çok yakında yayınevimiz tarafından yayımlanacaktır.

ISBN 975-8086-60-X

9789758086603